

gái xấu công sở?

Võ Anh Thơ
truyện dài

nhà xuất bản văn học

gái xấu công sở

nhà xuất bản văn học

Mục lục

- Chương 1: Công Sở 1: Ngày Đầu Đi Làm
- Chương 2: Công Sở 2: Đình Huy - "Sinh Vật Lạ Quý Hiếm"
- Chương 3: Công Sở 3: Trưởng Phòng "Ma Vương", Lâm Đạt
- Chương 4: Công Sở 4: Nụ Cười Của Sếp
- Chương 5: Công Sở 5: Đóa Hoa Đẹp Nhất
- Chương 6: Công Sở 6: Tin Đồn Lan Truyền
- Chương 7: Công Sở 7: Ăn Tối Với Sếp
- Chương 8: Công Sở 8: Lời Nói Dối, Khoảng Cách Và Lòng Người
- Chương 9: Công Sở 9: Những Gì Diễn Ra Quá Tốt Đẹp Thì Thường Chứa Đựng
Cạm Bẫy
- Chương 10: Công Sở 10: Người Quen Cũ
- Chương 11: Công Sở 11: Hội Ngộ
- Chương 12: Công Sở 12: Vết Đứt
- Chương 13: Công Sở 13: Niềm Tin Trở Lại
- Chương 14: Công Sở 14: Bình Yên Trong Tim
- Chương 15: Công Sở 15: Nơi Chốn Quay Về
- Chương 16: Công Sở 16: Để Ý
- Chương 17: Công Sở 17: Nín Giữ
- Chương 18: Công Sở 18: Gái Xấu Phán Đầu Sai Đường
- Chương 19: Công Sở 19: Lâm Đạt Đang Yêu?
- Chương 20: Công Sở 20: Day Dứt
- Chương 21: Công Sở 21: Hãy Chỉ Nhìn Em Thôi!
- Chương 22: Công Sở 22: Hẹn Hò
- Chương 23: Công Sở 23: Giám Đốc Mới
- Chương 24: Công Sở 24: Thấu Hiểu
- Chương 25: Công Sở 25: Giận
- Chương 26: Công Sở 26: Dấu Hiệu Xấu
- Chương 27: Công Sở 27: Vợ Của Giám Đốc
- Chương 28: Công Sở 28: Sợ
- Chương 29: Công Sở 29: Để Thua Quá Khứ
- Chương 30: Công Sở 30: Xa Cách
- Chương 31: Công Sở 31: Đừng Rời Xa Anh
- Chương 32: Công Sở 32: Không Muốn Buông Bỏ
- Chương 33: Công Sở 33: Giảng Bẫy
- Chương 34: Công Sở 34: Thất Hứa
- Chương 35: Công Sở 35: Thế Thân
- Chương 36: Công Sở 36: Thất Thế
- Chương 37: Công Sở 37: Ghi Lòng Tạc Dạ (Hết)

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 1: Công Sở 1: Ngày Đầu Đi Làm

Trưởng phòng nhân sự của công ty Bình Tân nhìn qua tập hồ sơ xin việc của tôi, nữ sinh viên mới tốt nghiệp ra trường, khá lâu. Với cái tên Phạm Nguyễn, tôi biết là nó rất lạ và gây chút ấn tượng với người khác. Vài phút sau, anh ta hạ tờ giấy xuống, bấy giờ mới ngược nhìn tôi. Ban nãy khi anh ta xem bảng lý lịch của tôi, nét mặt hài lòng bao nhiêu thì bây giờ trông nó có vẻ thất vọng bấy nhiêu. Tôi biết rõ lý do tại sao vì cái này giống hết mấy lần trước tôi đi xin việc. Tôi - một cô gái có "nhan sắc" dưới mức bình thường một tẹo. Vốn, tôi là người có điểm bài Test online khá cao nên được mời đến đây phỏng vấn. Trình độ cũng như bằng cấp thì rất đạt, duy có một thứ khiến tôi lo lắng lúc đến đây chính là "cái bản mặt này". Nhân viên kinh doanh đòi hỏi phải có ngoại hình khá, đặc biệt là nữ, bởi phần lớn họ sẽ gặp gỡ khách hàng. Nếu đó là một cô gái đẹp, tất nhiên việc trao đổi sẽ thuận lợi, còn ngược lại thì sẽ gặp chút khó khăn.

Trưởng phòng nhân sự cứ nhìn chăm chăm, tôi dù rất sốt ruột, vẫn hỏi từ tốn:

- Có vấn đề gì không ổn trong hồ sơ xin việc của em ạ?
- Em cao bao nhiêu? - Vị trưởng phòng trẻ liền lên tiếng nhưng không phải trả lời tôi mà là hỏi một câu hỏi khác.
- Dạ, 1m57.

- Không thông minh còn có thể đào tạo, chứ chân ngắn thì khó kéo dài lắm.

Hiếu anh ta có ý châm chọc mình, nên tuy bề ngoài cười cười kiêu như hùa theo lời nói đùa đó nhưng kỳ thực lòng tôi không ngừng rửa xả. Tôi thách anh biến một đứa ngu si trở nên thông minh đấy! Lúc đi học, tôi thấy thầy cô vô cùng mệt mỏi với mấy đứa chậm hiểu rồi, nói như anh thì công việc giảng dạy sướng lắm nhỉ? Còn chân ngắn mà muốn dài thì dễ ợt! Ngoài kia hàng tá đứa đi kéo chân đó thôi. Không thì tôi mang giày cao mười phân là xong chứ gì! Nói thấy ghét! Dẫu là người thẳng tính, nhưng tôi biết bản thân phải giữ im lặng. Nếu tôi nói những lời lẽ này ra thì có nghĩa là chấp nhận việc bị đá đít ra khỏi công ty ngay tức khắc. Tôi không muốn bị từ chối lần nữa sau khi đã xin việc cả thầy bầy nơi.

- Rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu buổi phỏng vấn.

Tôi ngồi ngay ngắn, lắng nghe câu hỏi. Buổi phỏng vấn kéo dài một tiếng thì kết thúc. Anh ta nhìn tôi, bảo:

- Những câu trả lời của em rất tốt, giờ em có thể ra về, khoảng hai ngày sau anh sẽ gọi điện báo em biết kết quả. Cảm ơn em.

Quan sát anh ta xếp hồ sơ của mình lại, tôi định nói gì đó nhưng lại thôi. Thiết nghĩ, giờ có nói thêm điều gì cũng vậy. Thế là tôi đành chậm rãi đứng dậy, cúi đầu chào. Khi quay đi, mặt tôi nửa thất vọng nửa chán chường. Lúc bước ra đến cửa, tôi thấy ngay một cô gái khác cũng nộp đơn xin ứng tuyển, đi vào. Tôi sẽ không quá chú ý nếu người đó bình thường. Phải, đấy là một cô gái xinh đẹp, tướng cao ráo, ăn mặc rất thời trang. Vừa thấy tôi, cô ấy mỉm cười chào rồi tiến nhanh đến bàn Trưởng phòng nhân sự. Rất nhanh, tôi nghe anh ta hỏi, nhẹ nhàng làm sao:

- Chào em, em tên gì?

- Chào anh, em tên Huỳnh Trân. Đây là hồ sơ xin ứng tuyển của em.

Chỉ cần trông nụ cười trên môi anh ta khi đón lấy hồ sơ là tôi đoán được hơn 90% cô gái tên Huỳnh Trân ấy sẽ được chọn. Đơn giản, gái đẹp lúc nào chả được ưu ái.

Dắt chiếc xe tay ga Attila ra khỏi công ty, tôi ngồi lên yên, rồ ga chạy vọt đi. Trên đường trở về nhà, tôi thả dãi liên tục cho cái phận hẩm hiu của mình và nghĩ, nếu công ty Bình Tân từ chối thì phải làm gì đây. Tôi là cô gái kém nhan sắc nên xin việc làm khó khăn, nhất là lại xin vào vị trí nhân viên kinh doanh. Dù tốt nghiệp loại khá ngành Quản trị kinh doanh cộng thêm ngoại ngữ Anh, ấy vậy tôi cũng bị 7 công ty từ chối nhận vào làm. Vậy mới nói, gái xấu đi đâu cũng chịu thiệt thòi.

Dẫn xe vào trong sân, tôi bước vô nhà. Nhạc thấy mặt con gái út, mẹ tôi ngồi trên ghế sofa xem phim, liền quay qua hỏi ngay:

- Sao rồi hả con? Có được nhận không?

- Vẫn chưa biết ạ, phải chờ hai ngày nữa mới có kết quả.

Nghe giọng tôi ỉu xiu, chị hai Phạm Mỹ, trườn mắt lên khỏi thành ghế, bảo:

- Nhưng em cũng có thể đoán được mấy phần mình được nhận hay không chứ. Nhìn nét mặt người ta là biết thôi.

Bỏ giày xuống, tôi vác cái túi xách lên vai, đi ngang qua và nhặt giông:

- Nếu chị nói em nhìn nét mặt người ta để đoán thì em nghĩ mình rớt rồi đấy!

Đúng lúc chị ba của tôi, Phạm Hương, vừa nhai khoai tây chiên vừa chiêm chọc:

- Chị bảo rồi, mặt em khó xin việc lắm. Chỗ này có nguy cơ bị tạch cho xem.

Tôi chưa kịp đáp trả thì cha tôi từ trên lầu đi xuống, phàn nàn:

- Hương, sao lại nói em như vậy? Con Nguyễn chưa xin được việc là do thời điểm chưa tới thôi, liên quan gì mặt mũi.

Trong nhà, cha thương tôi nhất và lúc nào cũng bênh vực tôi trước những lời chọc ghẹo của chị Hương. Mặc dù không có ác ý gì cả nhưng chị ấy cứ hay đem tôi ra trêu đùa. Mọi người trong gia đình đều yêu thương tôi chỉ là thỉnh thoảng họ lại nhìn gương mặt "xấu như ma lem" của tôi rồi thở ngán than dài thôi.

- Chị con miệng nói thế chứ chẳng nghĩ thế đâu. Về công việc, con cứ từ từ. Chỗ này không được thì còn chỗ khác, mới tốt nghiệp ra trường cũng khó tìm việc lắm con. Vả lại công việc phải có cái duyên nữa.

Không muốn cha lo lắng, tôi gật đầu cười toe, sau đó chạy vù lên phòng... Tôi bước ra khỏi phòng tắm, cả người thơm tho mát mẻ. Ngồi xuống bàn trang điểm, tôi mở khăn trùm đầu ra, sấy tóc cho khô. Sấy xong, tôi đặt máy sấy lên trên bàn rồi chợt thấy bức hình gia đình. Chậm rãi cầm lên xem, tôi lướt mắt qua bốn gương mặt

xinh đẹp của cha mẹ, hai chị và cuối cùng là gương mặt của chính mình. Thật kỳ lạ! Sao tôi lại không đẹp giống họ? Lúc mang thai đứa thứ ba, mẹ tôi đi siêu âm được báo là con trai vì vậy bà và cha tôi đã nghĩ ra một cái tên rất hay. Nào ngờ khi sinh lại là một đứa con gái, hẳn có trục trặc gì đó trong lúc siêu âm. Bất ngờ trước việc này, cha mẹ tôi đều lúng túng vì chưa nghĩ ra cái tên nào. Cuối cùng, cả hai đành ghép họ "Phạm" và họ "Nguyễn" lại, làm thành cái tên cho tôi.

Sau đó, tôi càng nhận thấy mình "khác biệt" so với mọi người trong nhà. Cha mẹ tôi lúc trẻ nổi tiếng đẹp trai xinh gái, hai chị tôi thừa hưởng điều đó nên cũng là những đứa trẻ xinh xắn dễ thương vậy mà tôi thì lại xấu xí. Nhiều lần, tôi nghe hàng xóm đùa rằng, cha mẹ tiên mà sinh con cú. Tôi chả khác nào con vẹt xấu xí lạc giữa bầy thiên nga. Trong hoạt hình, con vẹt xấu xí sau cùng cũng trở nên xinh đẹp, còn tôi làm gì có phần phước ấy. Đúng là đời chẳng như phim! Đặt bức hình trở về vị trí cũ, tôi thở mạnh một phát, không phải thể hiện sự chán chường mà là ngừng cái hành động chán chường này lại. Hay đúng hơn tôi biết rõ rằng, có than thở thì mọi chuyện cũng chả khác đi. Đưa mắt nhìn tờ lịch để bàn, tôi hy vọng hai ngày nữa mình sẽ nhận được kết quả tốt từ công ty Bình Tân.

Quả nhiên lời cầu khẩn ứng nghiệm khi hôm nay tôi mặc áo sơ mi trắng với chiếc váy công sở màu xanh thật xinh và đang ở công ty Bình Tân, bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Điều này nghe có vẻ bất ngờ nhưng đây là sự thật sau khi tôi nhận được cuộc gọi từ phòng Nhân sự báo đã trúng tuyển.

- Vì công ty đang rất cần người nên em mới may mắn được chọn.

Tôi cảm giác câu nói đó mang hàm nghĩa, "nếu công ty không cần gấp nhân viên kinh doanh nữ thì cỡ em còn lâu mới trúng tuyển, vì vậy đây là một vinh dự cho em". Quả thật rất là chướng tai! Trong lúc đi đến phòng Kinh doanh, tôi có dịp quan sát không gian của công ty. Kiểu bài trí khá ổn, thoải mái, hơi giống Tây. Đặc biệt các phòng rộng rãi, tạo nên bầu không khí dễ chịu. Đi cùng tôi cũng có một cô nhân viên kinh doanh mới khác vừa trúng tuyển. Đấy chẳng ai xa lạ, người tên Huỳnh Trân lần trước tôi đã gặp. Tôi vốn dĩ đoán trước được điều này. Một cô gái xinh đẹp, ăn mặc nhã nhặn quý phái đến xin việc thì khả năng được nhận rất cao.

Phòng Kinh doanh có khoảng mười mấy người, nam nhiều hơn nữ và đó đúng là thảm họa. Một nơi "dương thịnh âm suy" như vậy, những cô gái xinh đẹp nhất định được nâng niu chiều chuộng, còn như tôi thì chỉ bốn từ thôi: đàn áp dã man! Thấy có người mới, cả phòng nhốn nháo cả lên, đặc biệt là mấy anh. Đầu tiên, tất cả đưa mắt nhìn tôi trước, nét hờn hờ trên mặt họ mau chóng biến mất thay vào đấy là cái lắc đầu bĩu môi kín đáo. Điều dễ đoán tiếp theo, mọi ánh mắt đều dồn về phía Huỳnh Trân, rồi mấy chục con người đó không dè dặt đi chỗ khác được nữa. Các anh lập tức xuýt xoa, khen cô đủ thứ. Tôi nhận ra mình trở thành vô hình mặc dù là người mới. Tệ hơn khi anh phó phòng nhìn tôi vẻ chán chường, như thể cái đứa xấu xí này là điềm báo cho cả phòng Kinh doanh, nói câu nghe nhặt thếch:

- Chỗ làm việc của em đây.

Đó là chiếc bàn nằm gần trong góc phòng, tôi tạm gọi nó là nơi-tách-biệt-với-thế-giới-loài-người, nhưng kinh dị hơn khi vị trí này lại đối diện ngay bàn trưởng phòng. Lúc đi học, chẳng đứa học sinh nào muốn ngồi ở bàn trực diện với giáo viên bởi sẽ có nguy cơ bị

hỏi bài. Và lúc đi làm cũng vậy, xét theo một khía cạnh, trưởng phòng cũng giống như giáo viên thôi, thế nên chuyện ngồi đối diện này quả thật cực hình. Tôi làm lủi ngồi vào bàn, nơi mà mình sẽ gần bó một thời gian dài đồng thời hình dung viễn cảnh chẳng mấy xán lạn sắp tới. Hết nhìn Huỳnh Trân được anh phó phòng tươi cười chỉ chỗ làm việc đến nhìn về phía bàn trưởng phòng, tôi hy vọng người sếp ấy sẽ tốt hơn một chút. Phải qua tuần sau tôi mới được ngắm "dung nhan" người đứng đầu phòng kinh doanh vì anh đã đi công tác.

Giờ nghỉ trưa, vừa ngừng việc là các anh rời chỗ, xúm xít vây quanh Huỳnh Trân, hỏi cô đói chưa có muốn đi ăn cùng không. Còn lại chỉ mỗi tôi và mấy chị đang cau có bực bội trước viễn cảnh diễn ra. Đây được gọi là những cô gái bị bỏ rơi và không được đoái hoài. Đúng lúc, ở bên ngoài cửa phòng xuất hiện thêm mười mấy anh nữa. Công ty tuyển thêm người mới, nhất là nữ, thì hiển nhiên cánh mày râu từ các phòng đều đến lân la xem thử. Một anh thò đầu vào phòng, hỏi lớn:

- Phòng kinh doanh có hai em nữ mới hả? Xinh không?

Tôi tự nhủ, cái thằng hỏi câu đó vô duyên dễ sợ. Nhưng tôi không ngờ rằng, cái tên đáp lời còn vô duyên tàn bạo hơn:

- Một em cực xinh, còn một em hơi xấu.

Nhờ "lòng tốt" của thằng cha đó mà mọi người đã thấy tôi, đưa con gái mang tiếng là hơi xấu ấy, ngồi thù lù ngay chiếc bàn trong góc phòng. Vài anh chặc lưỡi lắc đầu, vài anh lờ đi chuyển hướng sang nơi khác hệt như chẳng hề trông thấy tôi. Không muốn chứng kiến thêm cảnh chướng tai gai mắt, tôi mau chóng đứng dậy, xuống căn tin ăn trưa. Lúc tôi đi đến cửa phòng, mấy anh liền né sang bên

nhường đường cứ như tôi là bom B52. Do bản thân bắt đầu thích nghi rồi nên tôi chả lấy làm gì lạ. Với một cô gái xấu xí, những việc làm từ đám đàn ông đã không còn gây sốc được nữa bởi trước đó họ đã trải qua quá trình "sốc đến hộc máu" rồi.

Đang bước đi trên dãy hành lang, tôi bất ngờ khi có ai quàng tay qua cánh tay mình, kéo giữ lại. Quay qua, tôi ngạc nhiên bởi thấy Huỳnh Trân.

- Chị em mình cùng đi ăn nha.

Tôi chau mày khó hiểu. Thứ nhất là về cách xưng hô của Huỳnh Trân, thứ hai là thái độ thân thiện quá mức như thế này.

- Nhìn vậy chứ chị lớn hơn em hai tuổi.

Câu giải thích đó khiến tôi càng thêm đau khổ với suy nghĩ: "Đã đẹp mà còn trẻ hơn tuổi. Ông trời quá ưu ái cho mấy đứa hồng nhan mà!"

- Sao chị không đi ăn với mấy anh kia?

- Chị thích đi cùng con gái hơn. Chị em mình đều là người mới cùng cảnh ngộ nên dễ nói chuyện với nhau mà. - Dứt lời, Huỳnh Trân kéo tôi đi nhanh.

Có lẽ sau vụ ăn cơm trưa cùng Huỳnh Trân, tôi sẽ rút ra thêm một kinh nghiệm: đưa con gái xấu thì chớ dại dột đi bên cạnh đứa con gái đẹp. Gái đẹp luôn làm tâm điểm của mọi ánh nhìn vì vậy người đứng kế bên họ cũng bị chú ý. Tiếp theo, một cuộc so sánh sẽ được thiết lập. Và khi cái điều tàn ác đó xảy ra, gái xấu nhất định bị trù dập không thương tiếc. Chẳng hạn như bây giờ, từ lúc xếp hàng

lấy cơm cho đến lúc đã ngồi vào bàn, bên tai tôi không ngừng nghe những câu bàn tán khó chịu.

Mấy đứa con gái đẹp nên biết ơn mấy đứa con gái xấu đi vì nhờ có "xấu" mà "đẹp" mới được xã hội công nhận, xem trọng đó. Tôi ăn cơm trong chán nản và bức bối. Huỳnh Trân thì vẻ như không quan tâm thiên hạ đang khen mình chẳng ngớt lời, vừa ăn vừa nói chuyện liên hồi với tôi. Còn những người xung quanh cứ nhìn chị ấy chăm chú, giống hệt ngắm nghía món hàng cao cấp đẹp đẽ. Về phần mình, thiết nghĩ tôi giống đồ khuyến mãi nằm bên cạnh món hàng cao cấp này. Mặc dù "nó" là khuyến mãi, ngắm không tốn tiền, ấy vậy vẫn chả có ma nào thèm nhìn.

Trên đường trở về phòng, Huỳnh Trân tự dưng hỏi tôi:

- Em không thấy thoải mái khi đi với chị à?

Khẽ đảo mắt, tôi im lặng. Nếu tôi nói có thì hẳn chị sẽ buồn, nhưng nếu bảo không thì đó lại là lời nói dối. Không phải tôi ghét đi với Huỳnh Trân mà chính những thứ vây quanh chị mới làm tôi khó chịu.

- Chắc em khó trả lời nhỉ? Chị rất tiếc về bữa trưa ban nãy, chị cũng khó chịu trước việc bị nhìn chăm chăm. Được chú ý, thực sự chả thích thú gì đâu. Chị muốn làm bạn với em nhưng nếu đi với chị khiến em mất vui thì chị xin lỗi.

Tôi ngẩn người trong thoáng chốc trước câu nói nhẹ nhàng từ Huỳnh Trân. Tôi bất ngờ về việc một cô gái xinh đẹp, mọi người đều vây quanh, lại có thể nói ra những lời chân thành đến thế. Chị xin lỗi tôi dẫu bản thân chẳng làm gì sai cả. Tôi nghĩ, mình đang nói chuyện với một người tử tế.

- Ủm, em cũng mong chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Còn về việc bị bàn tán, chắc một thời gian em sẽ quen thôi.

- Vậy em đồng ý làm bạn chị? Ôi, cảm ơn em, chị rất vui.

Huỳnh Trân nở nụ cười rạng rỡ, trông gương mặt thêm tươi tắn. Dù tự nhủ không nghĩ ngợi nhiều làm gì nhưng nhìn chị xinh đẹp như vậy, tôi phải than thở thầm trong bụng rằng: "Đẹp, trẻ, quý phái, lại còn dịu dàng. Ông trời ơi, tại sao đã sinh ra một cô gái như thế mà ông còn sinh ra cái đứa như con làm chi để chịu khổ?"

Đôi giày cao gót tám phân kêu lộc cộc trên những bậc thang lát gạch, tôi đang bê một đồng hồ sơ cao gần qua mũi, bước từng bước chậm chạp. Ban nãy anh Quý phó phòng nhờ tôi mang đồng giấy tờ này xuống cho phòng Marketing, anh còn nói thêm vì mình đang bận nên mới nhờ vả. Không rõ anh bận đến đâu mà tôi chưa ra khỏi cửa phòng đã thấy anh xích ghế lại gần chỗ Huỳnh Trân lân la hỏi han, dĩ nhiên phạm vi câu hỏi chẳng liên quan gì đến công việc. Thế đấy, gái xấu chẳng những bị xem thường mà còn bị đày ải như mọi rợ. Đã vậy thêm cái xui ác chiến nữa, thang máy mất điện vì đang sửa chữa và cái đứa khốn khổ như tôi đành vác "núi giấy" đi xuống bằng cầu thang bộ, qua tận bốn tầng lầu.

Gót giày nhỏ đi trên gạch trơn, đồng hồ sơ cao ngất nặng trĩch trên hai bàn tay mỗi nhừ, nhiều đó đủ hiểu tôi vất vả đến dường nào. Mà ông trời ghét tôi lắm hay sao khi cho tôi gặp cái xui thứ ba. Lúc xuống tầng bốn, chân tôi bước hụt trên bậc thang cuối cùng. Tôi nghĩ thế là tiêu, sẽ có màn ngã úp mặt độc địa đây. Tuy nhiên, vào khoảnh khắc cứ ngỡ mọi thứ sắp chấm hết thì bất ngờ thay, vận may quay lại mỉm cười với tôi. Đúng lúc vô tình có người đi ngang qua và đã tốt bụng đỡ lấy tôi cùng đồng hồ sơ sắp đổ rầm. Sau khi hoàn hồn lại, tôi mới phát hiện vị ân nhân đó là một chàng trai ngoài

hai lăm, tướng cao và trông khá điển trai. Tôi đã tưởng mình nhìn lầm bởi cái chuyện này vô lí hết sức. Một anh chàng trẻ đẹp, đã thể còn tốt bụng, mà tôi lại có phần phước được ngã vào vòng tay anh ư? Nghe cứ như mơ ấy! Nhưng rất nhanh, tôi biết đây là sự thật khi giọng anh cất lên rõ ràng:

- Em không sao chứ?

Được trai đẹp ra tay giúp đỡ, lại còn nghe gọi bằng "em" ngọt xớt, tôi thấy ngất ngây con gà tây! Dù rất muốn giữ nguyên tư thế ôm eo này thêm chút nữa nhưng tôi đành phải rời khỏi vòng tay anh, gật đầu và nói cảm ơn. Anh mỉm cười, tiện tay sửa chồng hồ sơ trên tay tôi ngay ngắn lại.

- Em mang nhiều như vậy đến phòng nào thế?

- Dạ, là phòng Marketing.

- Vậy à? Anh là nhân viên Marketing đây, anh đang trên đường trở về phòng, em cứ đưa anh cũng được.

Cảm tạ trời phật, may ghê! Tôi mau chóng chuyển giao đồng "núi giấy" cho anh. Ban nãy trông tôi vất vả bao nhiêu thì giờ trông anh bê nó lại dễ dàng bấy nhiêu. Lát sau, anh hơi xoay người qua, nhìn tôi hỏi tiếp:

- Em là nhân viên ở phòng nào vậy, anh thấy mặt hơi lạ.

Ánh mắt anh khiến tôi hơi căng thẳng, chỉ là lo thái độ lịch thiệp của anh sẽ thay đổi khi thấy cô gái xấu xí như tôi. Với tâm trạng thấp thỏm, tôi trả lời ngập ngừng:

- Em là nhân viên mới phòng Kinh doanh, hôm nay đi làm ngày đầu tiên.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 2: Công Sở 2: Đình Huy - "Sinh Vật Lạ Quý Hiếm"

Anh "À!" một tiếng nhẹ tênh và vẻ như sự thân thiện vẫn còn. Tôi biết ơn vì điều đó. Hẳn, đang đứng trước mặt tôi là một chàng trai đúng nghĩa. Chị Hương hay nói, đàn ông "chất" thì sẽ không giật mình trước cô gái xấu xí.

- Anh tên Đình Huy, còn em?

- Em tên Phạm Nguyễn, cái tên hơi kỳ một chút.

- Anh nghĩ nó hơi lạ thôi, chứ không đến nỗi kỳ cục đâu. Sáng, anh cũng có nghe bên phòng Kinh doanh có hai nữ nhân viên mới vào làm.

- Vâng, là em và chị Huỳnh Trân.

- Huỳnh Trân?

- Anh quen chị ấy à?

- Anh chỉ cảm giác cái tên hơi quen, chứ chưa gặp mặt cô ấy.

- Nếu anh gặp chị ấy thì nhất định sẽ thích cho xem, chị ấy rất xinh đẹp.

Tôi không hiểu sao mình lại nói một câu ngớ ngẩn đến vậy. Dù thế, tôi nghĩ mình nói đúng. Có chàng trai nào lại không thích cô gái

như Huỳnh Trân. Chợt, tôi thấy Đinh Huy nhìn mình chăm chú, như thể chẳng hề đồng tình trước điều tôi vừa nói.

- Con gái đẹp, chưa chắc là điều tốt đối với tất cả đàn ông.

Sốc lẫn kinh ngạc, đó là hai từ miêu tả đúng tâm trạng tôi lúc này. Tôi có nghe lầm chẳng? Lần đầu tiên có một chàng trai đứng trước mặt tôi phủ nhận hoàn toàn về tầm ảnh hưởng của gái đẹp lên tất cả mọi người đàn ông. Cảm tưởng rằng, Đinh Huy chẳng bận tâm gì về sự xinh đẹp của Huỳnh Trân, điều khiến cho mấy anh ở các phòng suốt từ sáng đến chiều cứ sốt vó cả lên. Ôi cha mẹ ời, cái chuyện này đúng là chấn động! Một thằng không mê gái đẹp thì lạ lắm chứ!

- À, anh phải về phòng đây, còn vài việc phải làm cho xong.

- Dạ, vậy em không làm phiền anh nữa. Cảm ơn anh khi này đã giúp em.

- Đồng nghiệp với nhau cả thôi. Nếu có gì cần giúp đỡ, em cứ nói với anh. Tuy khác phòng nhưng Kinh doanh và Marketing liên thông với nhau.

Tôi dõi theo bóng dáng Đinh Huy, lòng vẫn còn mang những suy nghĩ khác lạ. Có lẽ con trai tốt trên đời này vẫn chưa bị "tuyệt chủng".

Tôi về đến nhà lúc 5 giờ 30, tiệm hoành thánh của gia đình cũng đã mở. Khách ngồi gần kín hết bàn. Nhắc thấy tôi, mẹ cười hỏi:

- Ngày đầu đi làm tốt chứ con gái?

- Dạ, cũng bình thường ạ. Con lên lầu tắm rửa xong sẽ xuống phụ ngay.

Nói xong, tôi chạy vào nhà, phi thẳng lên lầu. Thay đồ xong, tôi xuống dưới nhà, mặc tạp dề vào. Mẹ đưa hai tô hoành thánh để tôi mang cho khách. Trong lúc bưng bê, chị Hương vẫn tranh thủ hỏi tôi về buổi đi làm đầu tiên. Tôi chán nản kể sơ lược lại những chuyện đã diễn ra vào ngày hôm nay.

- Thế là tiêu em rồi Nguyễn ạ, cùng vào với em là một cô xinh đẹp chân dài tới nách. - Nói đùa nhưng mặt chị Hương nghiêm túc dễ sợ - Chị cá rằng em biết rất rõ mình sẽ bị đàn áp, chèn ép ra sao ở một môi trường có một cô nàng xinh đẹp cùng đám đàn ông mê cô ta.

Tôi phì cười trước những cụm từ "trần trụi" của bà chị "đẹp mà ác". Chị không cần nhắc, đó là điều tôi đoán ra từ lâu rồi. Ngày hôm nay chỉ mới là màn mở đầu cho một cuộc trường kỳ kháng chiến gian khổ sắp tới của Phạm Nguyễn tôi. Tự dưng nhớ đến Đinh Huy, tôi liền kể cho chị ấy nghe.

-Ồ men, em thực sự đã gặp một anh chàng như thế sao? - Thành linh chị Mỹ đứng phía sau chen vào làm tôi giật mình.

- Chị đứng đây từ khi nào vậy?

- Lúc em kể về người tên Đinh Huy. Này nhé, đó là chàng trai hiếm gặp đấy.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì chị Hương đã bảo, về nghỉ ngơi hơn là hưởng ứng:

- Cũng chưa chắc. Thử hỏi có trai nào lại không mê gái đẹp?

- Em đừng có nghĩ trai nào cũng như nhau.

Tôi chặc lưỡi, hai bà chị của tôi hể mà bàn luận điều gì thì thế nào cũng dẫn đến tranh cãi. Họ khác nhau rất nhiều, về tính cách, lối sống, cả suy nghĩ. Chị Mỹ thuộc dạng con gái truyền thống, không chấp nhận việc quan hệ trước hôn nhân. Chị đã ly hôn và có một đứa con gái hai tuổi. Chị không đi làm mà ở nhà phụ bán hoành thánh với cha mẹ tôi. Còn chị Hương lại là con gái thuộc về hiện đại, phóng khoáng. Chị không đặt nặng vấn đề quan hệ trước hôn nhân, chỉ cần hai bên yêu nhau là được. Hiện, chị vẫn đang tiếp tục học thêm tiếng Anh với mong muốn làm thông dịch viên. Chị đã có bạn trai. Chính sự trái ngược quá lớn giữa hai người khiến cha mẹ nhiều phen đau đầu.

- Em nghĩ thế nào hả Nguyễn? - Chị Hương đột ngột ngừng tranh cãi, hỏi tôi.

- Em mới gặp Đình Huy lần đầu, lại đâu phải có mối quan hệ đặc biệt gì nên vấn đề này không cần làm quá lên như vậy.

- Cũng đúng. Vả lại, con người đâu có dễ phán đoán chỉ qua một lần gặp mặt. Muốn biết anh chàng này tốt hay không còn phải chờ một thời gian nữa.

Trước lời chị Mỹ, tôi cười trừ và nghĩ, đúng là cần chờ xem thử vài ngày tới đã.

Sáng nay tôi vẫn đi làm như mọi khi và vấn đề này sẽ không có gì để nói nếu trời không mưa. Khi tôi vừa dắt xe vào bãi đỗ thì mưa cái ào, đáng lý ông trời nên để tôi vào trong công ty rồi hãy mưa chứ.

Cái xui tiếp theo, tôi chẳng mang theo áo mưa hay dù gì hết, mà từ bãi xe phải chạy thêm mấy trăm mét nữa mới vào được công ty. Với màn mưa xối xả hiện tại, nếu làm vậy thì tôi chắc chắn sẽ ướt như chuột lột. Thở dài thườn thượt, tôi chán nản vô cùng. Đưa mắt nhìn quanh, bãi đỗ xe vắng hoe, chẳng có lấy một ai để tôi có thể đi nhờ ô. Cùng lúc, tôi nghe giọng Huỳnh Trân than thở ngay bên cạnh. Tôi liền quay qua, chị nhìn tôi cười tươi:

- Chị em mình chung cảnh ngộ ha, sáng đi vội quá chị quên mang áo mưa.

- Em cũng vậy, kiểu này thể nào bọn mình cũng vào trễ.

- Ủ, chắc phải năn nỉ anh Quý chầm chước cho qua.

Tự dưng tôi nghĩ, có Huỳnh Trân đi trễ cùng cũng may. Chí ít, tôi không phải "đơn thương độc mã" và may mắn tiếp theo, cô gái xinh đẹp như chị ấy mà năn nỉ thì cơ may anh Quý bỏ qua tội đi trễ của cả hai. Gái đẹp làm gì cũng có lợi hết! Nhưng rồi tôi lại mang suy nghĩ khác, biết đâu anh Quý chầm chước cho Huỳnh Trân, còn tôi thì không. Có thể lắm chứ, gái xấu mà, bao giờ chả bị thua thiệt. Người ta hay nói, chuyện đời không đúng với những suy diễn của mình, dù có tưởng tượng bao nhiêu tình huống thì cuối cùng vẫn lọt vô tình huống oái ăm nhất. Chẳng hạn như bây giờ, bỗng nhiên ở đâu xuất hiện một anh làm cùng phòng, đã vậy còn có mang theo dù. Dẫu tôi đứng sát bên Huỳnh Trân, ấy vậy anh ta chỉ nhìn chị ấy nói rằng:

- Em trú mưa hả? Đây, anh có dù, tội mình cùng vào công ty.

Tôi thề là tên đó chẳng thèm nhìn qua tôi một chút nào luôn, cứ như thể tôi đã trở thành cây cột hoặc hoàn toàn vô hình. Chỉ mỗi

Huỳnh Trân còn bận tâm đến sự hiện diện của tôi, nói với vẻ tần ngần. Bấy giờ anh ta mới liếc mắt sang tôi, vâng, là cái liếc mắt thoáng qua. Anh ta hiểu ý Huỳnh Trân muốn cho ba người che chung dù nên liền bảo ngay:

- Cái dù này mà đi chung ba người là ướt hết đấy em.

Tên mắc dịch! Cứ nói quách rằng không thích để tôi đi cùng cho rồi, gì mà phải vòng vo. Tôi biết tổng là hắn muốn được đi riêng với Huỳnh Trân, có đưa gái xấu như tôi chen vô chỉ tổ mất hứng. Thấy Huỳnh Trân cứ phân vân, tôi giải vây bằng cách bảo chị cứ đi trước. Chỉ chờ tôi nói câu đó xong là lập tức, anh ta mở căng dù ra, sau đó kéo chị đi thật nhanh. Dõi theo chiếc dù lèo lèo ẩn trong màn mưa, tôi thấy ghét dễ sợ. Nhìn đồng hồ, sắp trễ giờ rồi. Sau cùng hết cách, tôi đành dùng chiếc túi làm "dù" che trên đầu, rồi cắm cổ lao ra ngoài mưa. Gái xấu thì không có quyền được cánh đàn ông giúp đỡ, chỉ có tự thân vận động thôi.

Y như rằng, tôi vào trong công ty là ướt hết người. Những đồng nghiệp nhìn tôi e ngại nhưng không còn thời gian bận tâm nữa, tôi đi thẳng vào phòng vệ sinh. Đến khúc ngoặt thì tôi đâm sầm vào ai đó. Lúc hoàn hồn lại, tôi mới nhận ra là Đinh Huy. Dường như anh cũng ngạc nhiên khi thấy tôi, nhất là trong bộ dạng ướt nhem, nước mưa từ trên tóc nhiều xuống vai tong tong.

- Em bị ướt mưa à? Quên mang áo mưa hay sao?

Lòng quê quê sao ấy, tôi gật đầu cười cười, thật xấu hổ vì đứng trước mặt anh với dáng vẻ này. Tôi tưởng Đinh Huy chỉ chào hỏi vài ba câu rồi đi nào ngờ anh nắm tay tôi, kéo vào phòng vệ sinh. Đóng cửa lại, anh yêu cầu:

- Em mau cởi đồ ra, anh sẽ mượn cô Mai máy sấy để em sấy khô quần áo.

Dứt lời, Đinh Huy rời khỏi phòng, cũng nhanh như lúc kéo tôi vào đây. Tôi vẫn chưa hết bất ngờ. Lúc tôi bước vào công ty và bị ướt mưa, hầu như không ai hỏi han gì, vậy mà anh, chẳng những hỏi han còn đưa tôi vào phòng vệ sinh thay đồ và còn đi mượn máy sấy giúp tôi. Đây là lần đầu tiên có một chàng trai vừa trẻ vừa đẹp, quan tâm tôi như vậy. Có phải mơ? Cửa phòng lại bật mở, Đinh Huy tiếp tục xuất hiện thành linh, thấy tôi vẫn còn đứng nguyên tư thế lúc nãy liền kêu lên:

- Trời đất, anh bảo em mau cởi đồ ra để sấy khô sao còn chưa làm?

Anh đẩy nhanh tôi vào một buồng vệ sinh, buộc tôi lập tức làm theo yêu cầu hết như người lớn buộc đứa trẻ hãy biết vâng lời. Nếu cơ thể không bắt đầu cảm thấy lạnh thì hẳn tôi vẫn còn đứng ngó ra đấy thêm mấy phút nữa. Tôi mau chóng trút bỏ lớp áo ướt ra. Đinh Huy bảo tôi đưa quần áo để sấy khô giúp, tôi nói mình tự làm được nhưng anh cứ một mực muốn giúp nên tôi đành nghe theo.

- Ban nãy trong bãi đỗ xe, em không gặp ai để nhờ đi chung dù hết sao?

Nghe anh hỏi, tôi nhớ lại vụ ban nãy, tôi thêm bực bội nhưng vẫn giữ chất giọng bình thường kể lại mọi chuyện cho anh nghe.

- Ba người đi chung một cái dù cũng đâu đến nỗi, có thể sẽ ướt chút ít nhưng còn đỡ hơn là không có gì để che. - Đinh Huy vẽ như trách anh chàng kia.

Chẳng lấy gì làm lạ về hành động phân biệt đối xử đó, tôi lên tiếng:

- Mọi người ai cũng thế thôi anh ạ, em quen rồi. Chị Huỳnh Trân xinh đẹp nên hiển nhiên được các anh ga lăng giúp đỡ.

Một khoảng lặng đột nhiên kéo đến. Vì ở trong buồng vệ sinh nên tôi không biết anh có biểu hiện ra sao cũng như không đoán được anh nghĩ điều gì mà lại im lặng. Và rất nhanh, anh buông một câu làm tôi bất ngờ quá đỗi:

- Em đừng nói mãi như thế, cứ hễ đẹp là có quyền hưởng đặc ân ư? Con gái, nếu chỉ đẹp thôi thì chả được ích gì.

Chúa ơi! Anh chàng này phát ngôn câu nào là khiến tôi sốc câu đó, nhưng không phải do tức mà là do quá kỳ lạ. Lẽ nào anh là người đại diện cho tuyên ngôn chống lại gái đẹp? Lần trước cũng như lần này, anh đều "lên án" gái đẹp, cứ như thể họ là kẻ tội đồ. Thật sự anh không quan tâm đến vẻ bề ngoài hay vì còn uẩn khúc khác?

Tôi và Đinh Huy vừa rời phòng vệ sinh là trùng hợp thế nào lại chạm mặt Huỳnh Trân. Trông thấy tôi, chị lo lắng, liền bước đến gần:

- Lâu quá em không vào phòng làm việc nên chị xuống xem thử thế nào.

- Vì em bị ướt mưa, phải vào phòng vệ sinh thay đồ.

Nghe tôi trình bày xong, Huỳnh Trân nhìn sang Đinh Huy đứng bên cạnh. Đây là lần đầu hai người họ gặp nhau nên tôi lần lượt giới thiệu từng người cho đối phương biết. Huỳnh Trân vốn thân thiện, liền nở nụ cười chào hỏi. Tôi luôn thấy Đinh Huy cởi mở thân thiện

ấy vậy trong cuộc gặp lần đầu với Huỳnh Trân, anh lại tỏ ra hời hợt, chỉ nói qua loa:

- Anh cũng rất vui khi gặp em. Xin lỗi, bọn anh có chút việc phải đi. Chào em.

Nói xong, anh kéo tôi đi nhanh. Hiển nhiên, tôi khá khó hiểu. Tôi hy vọng, Huỳnh Trân sẽ không thấy khó chịu trước hành động làm lơ từ anh.

Buổi tối, khi nghe tôi kể lại toàn bộ sự việc sáng nay, chị Mỹ mắt sáng rỡ, ra điều vừa kinh ngạc vừa thú vị:

- Ôi, anh chàng Đinh Huy đó quả nhiên là đàn ông đích thực nhé! Em thật là may mắn đó Nguyễn!

Bình thường chị Hương hay phản ứng dữ dội nhất, vậy mà lúc này lại trầm tư, tiếp theo thì phán một câu trời ơi đất hỡi:

- Chắc rồi, thằng này không phải đàn ông.

Tháo cái khăn trùm đầu xuống cho tóc mau khô, tôi chặc lưỡi:

- Chị đừng nói như vậy, sao lại nghi ngờ giới tính người ta?

- Chứ gì nữa! Có tên đàn ông nào "bơ" gái đẹp chỉ để lo lắng cho gái xấu? Nếu hắn không phải gay thì hẳn tâm lý cũng có vấn đề rồi.

- Sao chị cứ lặp đi lặp lại cái từ gái xấu hoài thế?

- Có phải chị nói em là gái xấu đâu nào.

- Chị vừa mới nói nữa đấy!

Lập tức, chị Mỹ chen vào giữa tôi và chị Hương, miệng nhả mạnh:

- Cắt! Cắt! Chúng ta đang bàn về anh chàng Đinh Huy!

Nằm vật xuống sofa, chị Hương lấy mấy lát dưa leo đắp lên mặt, dút khoát:

- Bàn gì nữa, tóm lại tên Đinh Huy đó chắc chắn có vấn đề.

- Chị thì nghĩ khác, nhất định anh ta là người đàn ông tốt duy nhất còn sót lại. Mà này Nguyễn, có khi nào anh ta đang giả bộ với em?

Tôi nhìn sang chị Mỹ, vùng da giữa hai chân mày chị nhăn lại, đôi mắt đảo liên tục với một ý nghĩ nào đấy. Tiếp theo, chị Hương nhồm dậy, thở mạnh:

- Thôi đi, hán giả bộ làm gì? Với một đứa con gái không có sắc cũng chả có tài như con Nguyễn nhà mình thì lợi dụng được cái gì?

Mím môi diên tiết vì nãy giờ bị "dìm hàng", tôi nhảy bổ vào chị Hương, bắt đầu trận hỗn. Còn chị Mỹ cứ ngồi mơ màng đến viễn cảnh tươi đẹp nào đó.

Hôm sau tôi đến công ty sớm, bước vào phòng thấy chưa có ma nào đến, thế cũng hay, tranh thủ mấy phút yên tĩnh này giải quyết cho xong việc hôm qua. Trong lúc làm, tôi lại nghĩ về Đinh Huy. Chị Mỹ dặn tôi chịu khó quan sát anh thêm một thời gian nữa xem sao.

Tôi thấy khá buồn cười khi mình lại phải đề tâm đến chuyện này, nhưng dù gì đi nữa cái chuyện lạ lùng đó cũng đáng để lưu ý lắm.

Xếp giấy tờ ngay ngắn, tôi với tay lấy kẹp bấm. Lát sau mới chợt nhớ, kẹp bấm hết kim mất rồi. Chán chường vì không biết làm sao bấm đóng giấy tờ này, tôi đưa mắt nhìn các bàn xung quanh, sau đó liền thấy một cây kẹp bấm nằm ngay ngắn trên bàn trưởng phòng. Chẳng có đứa nhân viên nào đại dột đụng vào đồ của sếp cả, vậy mà tôi lại dám làm cái chuyện tà trời đó. Có lẽ lúc ấy tôi quá ỷ y rằng, trưởng phòng đi công tác rồi. Và tôi đã mang suy nghĩ rồ dại đó bước đến bên bàn sếp, không hề ngần ngại cầm kẹp bấm lên. Lúc tôi chưa kịp bấm kẹp xuống góc giấy thì thành linh có người xuất hiện ngay bên cạnh, cất giọng thật rõ:

- Em làm gì vậy?

Giật mình, tôi quay qua. Người đang nhìn chăm chăm tôi là một chàng trai có vẻ lớn tuổi hơn Đinh Huy một chút, dáng cao gầy, mặt lạnh ời là lạnh, nghiêm ời là nghiêm, đủ chứng minh là người khó tính cực kỳ. Anh ta trông lạ quá, chẳng biết nhân viên phòng nào, những người trong phòng Kinh doanh tôi quen mặt hết rồi. Anh chàng này thích ra uy lắm thì phải vì lại tiếp tục hỏi tôi với kiểu bề trên:

- Tôi hỏi em đang làm gì?

Dù thực sự khó chịu khi nghĩ anh ta chẳng hề để ý đến cái kẹp bấm trên tay mình, tôi vẫn trả lời từ tốn, đúng với vai trò là lính mới:

- Kẹp bấm ở bàn em hết kim nên em lấy đỡ cái này dùng.

Nét nghiêm nghị trên mặt chưa đổi, anh ta như thể không quan tâm câu đáp lời đó, tiếp tục kiêu hãnh lạnh lùng khó ưa với tôi:

- Em có biết đây là bàn của trưởng phòng?

- Biết ạ.

- Biết mà vẫn lấy đồ của sếp sao?

- Em chỉ lấy dùng một chút thôi.

- Em có hiểu nếu tùy tiện lấy đồ của người khác sẽ khiến vị trí của các vật thay đổi, làm chủ nhân của nó khó chịu? Chưa kể, nhân viên không được phép đụng vào đồ của sếp, vấn đề cơ bản đó mà em cũng không biết à?

Bắt đầu khó chịu trước giọng kẻ cả hịch tội ấy, tôi chống hông, hỏi ngay:

- Anh là ai?

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 3: Công Sở 3: Trưởng Phòng "Ma Vương", Lâm Đạt

Câu hỏi của tôi dường như khiến anh ta suy nghĩ vì đã im lặng vài giây. Tiếp, anh đáp lại tôi bằng câu nghi vấn thứ hai:

- Em là nhân viên mới?
- Anh hãy trả lời anh là ai trước đã!

Chậm rãi, anh ta dựa sát vào bàn trưởng phòng, ngón tay phải miết nhẹ vào cạnh bàn rồi nhìn tôi đầy dứt khoát, phán câu chấn động:

- Là người đứng đầu cái phòng này.

Người đứng đầu? Phòng này tức là phòng Kinh doanh? Có vẻ đầu óc chưa định hình rõ vấn đề hay sao mà tôi cứ lặp đi lặp lại mấy cụm từ đó. Mãi đến khi ý thức đã quay về và một luồng điện xẹt ngang, khai sáng mở óc đặc sệt thì lúc ấy tôi mới sửng sốt, miệng há hốc, chưa kịp thốt lên hai từ quan trọng. Đúng lúc cửa phòng mở, anh Quý đi vào, ngạc nhiên hỏi:

- Sếp, anh vừa đi công tác về à?

Tức thì anh chàng đứng bên cạnh tôi gật đầu không chút lưỡng lự. Vào giây phút đó, tôi nghĩ đời mình tiêu rồi! Cảm giác cũng giống như vừa phát hiện ra bản thân lỡ đắc tội với thầy cô vậy á. Ôi trời ơi! Tôi đã đắc tội với chính Trưởng phòng kinh doanh, sếp trực tiếp của

mình vì dám lấy kẹp bấm của anh và nghênh ngang hỏi thẳng vào mặt anh rằng: "Anh là ai?"

Lâm Đạt, trưởng phòng 28 tuổi, tốt nghiệp bên Mỹ ngành Quản trị kinh doanh, bạn của giám đốc công ty Bình Tân, tính tình trầm, ít nói, khó tính, đòi hỏi cao trong công việc, khắt khe với nhân viên. Chỉ có bấy nhiêu điều thôi mà tôi đã cảm thấy vị trưởng phòng trẻ này cực kỳ kinh dị, cũng vì vậy mà đời tôi chính thức đi vào bể khổ. Sau vụ việc ban nãy, tôi bị anh Quý mắng cho một trận toí bời:

- Chưa thấy ai gan như cô! Tự tiện lấy đồ của sếp mà còn trả treo với anh!

Nhưng dù sao cũng còn may là tôi chưa nói gì quá đáng, nếu không thì chắc được một vé về vườn luôn. Lâm Đạt không trách tôi nửa lời, điều này thật lạ, mà còn đáng ngờ nữa. Tuy nhiên, anh xem hồ sơ của tôi khá lâu, nó khiến tôi hơi rùng rợn. Chẳng hiểu là do bản tính kỹ càng hay vì anh chính thức "địa" con bé nhân viên mới. Vậy là tiêu! Đi làm mới một tuần, lần đầu tiên ra mắt sếp mà tôi đã bị để ý, rồi tôi sẽ bị "đi" đứ đừ cho xem! Xui quá đi! Đã xấu xí, nay lại gây mất thiện cảm nữa, làm sao sống nổi với sếp đây?

Đang sống dở chết dở thì đột nhiên tôi bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Lâm Đạt hướng vào mình. Chúa ơi! Anh quan sát tôi từ lúc nào vậy? Bối rối đến khổ sở, tôi mau chóng ngồi thẳng dậy, tiếp tục làm việc. Vì cú đầu nên tôi chưa rõ anh đã thu hồi tia nhìn đáng sợ kia chưa. Quái đản! Bây giờ tôi mới thấm thía cái khổ khi ngồi ở vị trí đối diện trưởng phòng, chẳng khác nào bị tù khổ sai. Mặc cho máy lạnh trong phòng chạy vù vù, vậy mà trán tôi vẫn ướt đẫm mồ hôi.

May thay vị cứu tinh chợt xuất hiện, Huỳnh Trân. Tôi gọi chị là "vị cứu tinh" vì nhờ sự xuất hiện kịp lúc của chị mà tôi thoát khỏi ánh

mắt quan sát của Lâm Đạt. Không chỉ mỗi anh, hầu như tất cả mọi người đều hướng mắt về phía chị ấy. Hôm nay Huỳnh Trân ăn mặc khá gợi cảm, chiếc áo sơ mi ôm sát người và gần như trong suốt, đủ thấy rõ nội y bên trong màu đỏ chót. Khởi nói cũng biết, con người của mấy anh phòng Kinh doanh muốn rớt ra ngoài luôn.

Sau khi nghe anh Quý âm thầm thông báo có sự hiện diện của sếp, Huỳnh Trân liền bước đến trước bàn trưởng phòng, cúi chào đồng thời giới thiệu sơ về bản thân. Tôi thấy Lâm Đạt nhìn vào hồ sơ của chị ấy xong, tiếp tục đảo ánh mắt trở lại và lần này anh nhìn chị thật chăm chú từ trên xuống dưới. Vào cái lúc trông rõ sự việc đó, tôi chắc rằng mình thật sự chết thảm. Lâm Đạt, vị trưởng phòng trẻ, đã hoàn toàn bị sắc đẹp của Huỳnh Trân chinh phục. Không thể nhàm lẫn được với đôi mắt nhìn hau háu ấy. Giờ thì tưởng tượng xem, nếu sếp thích gái đẹp thì cái đứa xấu xí như tôi có phải thê thảm không nào?

- Giờ nghỉ trưa, em ở lại gặp tôi một chút, còn bây giờ thì về chỗ làm đi.

Ôi trời, đừng nói là sếp cảm mến Huỳnh Trân đến nỗi trưa nay muốn có cuộc hẹn riêng nhé. Chẳng ngờ lại thẳng thừng lộ liễu đến thế. Lúc chị ấy quay đi thì thiên địa ơi, Lâm Đạt lại lia ánh mắt hết sát thủ về phía tôi. Anh chẳng nói gì cả ngoài cái màn "khủng bố" tôi bằng tia nhìn lạnh thình đó, khiến tôi không kìm được mà nuốt nước bọt cái ực. Tiếp, anh từ tốn nói:

- Tập trung làm việc đi! Tôi không thích nhân viên lơ là trong giờ làm!

Nghe có vẻ như nói chung chung nhưng tôi hiểu Lâm Đạt ám chỉ mình. Thôi rồi, tôi đã bị "đi"!

Giờ nghỉ trưa, vì tâm trạng chán chường nên tôi lên sân thượng hóng gió cho khuây khỏa. Đến nơi, tôi tình cờ chạm mặt Đình Huy. Buổi trưa này chẳng hiểu sao nắng dịu nhẹ đến kỳ lạ. Thấy tôi vươn hai cánh tay ra phía trước, mặt mày ủ rũ lại còn thở dài, anh thắc mắc:

- Em có chuyện gì buồn à?

- Không phải buồn mà là chán. Sáng nay sếp em đi công tác về và bắt gặp em lấy kẹp bấm trên bàn anh ấy.

- Thật không? Sao em gan vậy?

Tôi liền đính chính rằng kẹp bấm của mình hết kim, mà những bàn khác lại không có kẹp ngoại trừ bàn trưởng phòng, vả lại tôi chỉ lấy dùng chút xíu. Giải thích xong tôi chống cằm, sầu não hơn ban nãy khi nhớ về diễn biến sau vụ kẹp bấm:

- Em biết chắc sếp để ý em rồi, anh ấy nhắc nhở em chớ có lơ là.

Gá một tay lên thanh vịn bọc lan can, Đình Huy gật gù tán đồng:

- Sếp Đạt nổi tiếng khắt khe với nhân viên mà, em nên cẩn thận một chút.

Gần như nằm ườn ra trên thanh vịn, tôi mếu máo muốn khóc khi nghe vậy. Chợt, anh chuyển chủ đề nhanh chóng:

- Em thân với Huỳnh Trân lắm à?

Nhắc đến Huỳnh Trân thì tôi lại nhớ đến những hành động lạ lùng anh dành cho chị ấy và với mình. Nhanh chóng dựng thẳng người

dậy, tôi rất muốn được giải đáp thắc mắc ấy nhưng chẳng hiểu sao chỉ trả lời ồm ồm:

- Cả hai chỉ là chị em đồng nghiệp với nhau. Chị ấy tốt với em lắm.

- Quen chưa được bao lâu mà thân thiện quá thì mình cũng nên cẩn thận.

- Hình như anh không thích chị Huỳnh Trân?

Đình Huy thờ dãi, cổ như thể vấn đề sắp nói ra không có gì đáng bận tâm:

- Anh gặp cô ấy chỉ vài lần, chưa biết gì về nhau nên đâu thể nói thích hay không. Chỉ là anh không muốn liên quan nhiều đến một cô gái xinh đẹp. Chưa kể, anh thấy em nói về cô ấy một cách ngưỡng mộ, kiểu như đang tự ti ấy. Mỗi người có ưu điểm riêng, về bề ngoài không phải quan trọng nhất.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn Đình Huy, lòng cảm thấy hơi xúc động vì nghe những lời triết lý hay ho đến vậy. Anh đang động viên tôi tin vào bản thân, một sự quan tâm ấm áp nhẹ nhàng làm sao. Hình như từ trước đến nay chưa có chàng trai nào bảo tôi "về bề ngoài không quan trọng", vì thế dù nó nghe rất thường tình nhưng tôi vẫn vui lắm, một lời động viên tử tế. Buổi trưa nay quả là kỷ niệm đáng nhớ.

Hết giờ nghỉ trưa, tôi gặp Huỳnh Trân trên đường về phòng làm việc. Thấy tôi, chị hỏi suốt giờ nghỉ tôi ở đâu. Tôi trả lời mình ở trên sân thượng với Đình Huy. Chị gật đầu, im lặng. Bây giờ tôi mới nhớ đến "cuộc hẹn riêng" giữa chị với Lâm Đạt.

- Sếp có nói gì với chị không?

- Sếp hỏi chị vài câu thôi, còn khen áo chị mặc đẹp.

Dẫu bề ngoài bình thường nhưng kỳ thực lòng tôi mây đen vần vũ. Khen chiếc áo "siêu mỏng, siêu thấu" đó thì 100% anh sếp "cầm tinh" con dê 35. Oải rồi đây!

Chiều tan sở, tôi và Huỳnh Trân vừa chạy xe ra khỏi cổng công ty là ngay lập tức nghe âm thanh "bụp" quen thuộc. Nhìn xuống dưới, hai chị em muốn khóc khi thấy bánh xe xẹp lép, lát sau mới biết hai chiếc xe vừa cán qua một hàng đinh. Đám chết thẳng nào ác ôn rải đinh ra đường, rảnh rồi sinh nông nổi đây mà. Nghe bảo vệ nói cách đây không xa có tiệm sửa xe. Tuy quãng đường khá gần nhưng ít nhất cũng hơn trăm mét, con gái mà dắt xe tay ga đi một đoạn như thế đã đủ chết rồi đấy. Tức thì ông ấy đưa ra gợi ý, nhờ mấy đồng nghiệp nam giúp đỡ. Nghe xong, tôi liền kêu thảm, vậy là càng chết nữa! Đàn ông bây giờ "lười" ra tay hiệp nghĩa lắm, nếu có thì cũng chỉ giúp gái đẹp như Huỳnh Trân thôi, chớ xấu cỡ tôi làm gì đến lượt. Thế nên mới có tuyên ngôn: Gái xấu thì đừng mong được ga lăng.

Trước tình hình này, tôi thà tự dẫn bộ cho rồi. Với gái xấu thì, tự túc là hạnh phúc mà. Điều đó đã, đang và sẽ luôn đúng với mọi thời đại. Tôi toan nói với Huỳnh Trân là mình đi trước thì bất chợt Đinh Huy chạy xe ra, hiển nhiên anh bắt gặp chúng tôi đứng ngớ ra, về mặt cả hai cho thấy đang gặp vấn đề nan giải.

- Có chuyện gì vậy?

- Xe họ cán trúng đinh, bể bánh. Lên phía trước có tiệm sửa xe, chú bảo họ nhờ đồng nghiệp nam dắt xe họ. - Bác bảo vệ đứng bên cạnh đáp thay.

Thú thực khi đó tôi không rõ Đinh Huy sẽ làm gì. Để mặc chúng tôi hay giúp đỡ nhưng vì có đến hai người nên anh sẽ giúp ai đây? Dù tôi thân với anh hơn Huỳnh Trân, tuy nhiên chị ấy xinh hơn tôi, thường đàn ông luôn muốn giúp gái đẹp. Cũng có thể anh không nỡ để chị ấy lại chỉ để giúp tôi. Nếu sự việc diễn ra như thế thì tôi đoán mình sẽ rất hụt hẫng dầu biết rõ đó là điều tất nhiên. Tôi có thiện cảm với Đinh Huy, và bản thân chẳng hề muốn hình tượng đáng ngưỡng mộ ấy mất đi nhanh chóng. Trong lúc tôi cố hình dung diễn biến tiếp theo thì anh ấy xuống xe rồi nhờ bảo vệ trông hộ mình chốc lát. Để rồi thật kinh ngạc khi anh đi ngang qua Huỳnh Trân, tiến về phía tôi. Còn chưa hết ngỡ ngàng thì tôi nghe anh cất tiếng:

- Anh em mình đến tiệm sửa xe nào. Anh biết chỗ đó, gần thôi.

Hắn do quá ngạc nhiên nên tôi đã đứng ngây ra trong vài phút. Quay qua nhìn Huỳnh Trân, tôi thấy gương mặt chị không có chút biểu cảm nào, thậm chí là khó chịu hay hụt hẫng, nó hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi đoán chị cũng đang sốc trước việc bị bỏ rơi thế này nhưng vì sự kiêu ngạo của một gái đẹp mà chị phải giữ dáng vẻ bình thường. Lần nữa, tôi nghe giọng Đinh Huy cất lên đầy thúc giục. Lóng ngóng, tôi chậm rãi đi theo anh, đầu óc rối rắm, không hiểu lý do cho chuyện này.

Trên đường đi, cả hai im lặng. Có lẽ vì Đinh Huy thích như vậy, riêng tôi thì vẫn nghĩ mãi về sự lựa chọn của anh. Như biết điều đó, anh chậm rãi giải thích:

- Ban nãy anh thấy có vài nhân viên nam ra khỏi công ty nên biết Trân sẽ được giúp thôi. Với một cô gái chắc chắn sẽ được giúp thì anh lo làm gì nữa.

- Vậy ra, anh giúp em là vì...

- Đồ ngốc, nếu anh không giúp em thì chẳng có ai giúp cả.

Tất nhiên, tôi đã sung sướng đến dường nào. Đình Huy biết rõ rằng, nếu giữa tôi và Huỳnh Trân thì mọi người sẽ chọn giúp đỡ chị ấy và lúc đó tôi sẽ bị bỏ rơi. Thế nên anh bước đến thật nhanh, nắm lấy tay tôi trước khi điều kinh khủng đó xảy ra. Anh chấp nhận chọn một cô gái xấu xí đơn độc chứ không phải là cô gái xinh đẹp được vây quanh. Sao anh lại tốt với tôi nhiều đến vậy? Trái tim bỗng dưng đập rộn ràng, tôi không thể giải thích cảm xúc lúc này của mình nhưng có một điều chắc chắn rằng tôi rất vui. Quan sát giọt mồ hôi bịn rịn trên trán Đình Huy, tôi thầm cảm ơn tên ác ôn đã rải đinh ra đường.

Chuyện đó đã trở thành đề tài bàn tán và gây rúng động trong cuộc thảo luận giữa tôi với hai chị vào tối nay. Khác với lần trước chỉ biết gật đầu hoặc trả lời qua loa, bây giờ tôi khẳng định luôn: Đình Huy đích thị là một đàn ông tốt, bên cạnh đó Lâm Đạt lại là một "ông" sếp vừa khó ưa vừa mê gái đẹp. Về như câu chuyện xe gắn máy bị hư đã khiến những suy luận tiêu cực của chị Hương bị lung lay. Hiển nhiên, chị Mỹ vô cùng khoái chí lẫn tự hào về cảm giác dành cho Đình Huy:

- Chị đã nói mà, đàn ông tốt trên đời vẫn còn nhiều.

- Và đàn ông đối xử tốt với gái xấu vẫn tồn tại. - Tôi đế vô thêm cho chắc cú.

Mặc dù một chọi hai, ấy vậy chị Hương vẫn ngoan cố giữ ý kiến của mình, chẳng rõ chị kiên định hay không dám nhận mình thua:

- Gái đẹp gặp nạn không giúp lại giúp gái xấu, chứng tỏ anh ta càng có vấn đề. Tóm lại cái chuyện này kỳ quái thế nào ấy! Chắc gì những lời người ta nói là những gì người ta nghĩ?

- Bộ kiếp trước anh ấy mắc nợ chị hay sao mà chị cứ nghĩ xấu hoài thế? - Tôi bắt đầu khó chịu với cái kiểu lập luận ngang ngược đó.

- Con người mà, đừng dễ dàng phán đoán vậy.

- Thôi đừng quan tâm, người ta ganh tỵ đó mà. Tóm lại chị cùng phe em. - Chị Mỹ nắm tay tôi - Hay hôm nào em mời Đình Huy đến nhà mình đi. Cũng phải nên cảm ơn người ta đàng hoàng chứ.

Lời chị Mỹ rất chí lý, tôi gật đầu đồng ý. Chị vui ra mặt, sau đó lại nhắc nhở tôi:

- Về sắp của em, em nên cẩn thận, chớ có đắc tội với anh ta nữa. Đàn ông mê gái đẹp thì rất nhấn tâm với gái xấu.

Tôi vâng một tiếng, tự nhiên nhận ra ngày hôm nay mình gặp hai chàng trai khác nhau một trời một vực.

Rầm!!!

Tôi giật mình, âm thanh dữ dội đó như luồng gió thốc thẳng vào mặt vì nó xuất phát từ bàn đối diện. Không riêng gì tôi, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều đồng loạt hướng mắt về phía Lâm Đạt vừa ném xấp hồ sơ dày cuộm xuống mặt bàn và cả người đang bị khiển trách là anh Quý phó phòng. Bình thường ra vẻ bao nhiêu

thì bây giờ trông anh ta khúm núm bấy nhiêu. Cảm tưởng, chỉ một cái liếc mắt từ sếp cũng đủ làm anh ta co rúm người.

- Việc này tôi giao cho anh từ tuần trước, tại sao bây giờ lại nói không biết? Đừng có làm việc với thái độ vô trách nhiệm như vậy!

Chất giọng khá to của Lâm Đạt khiến mọi người lung bùng lổ tai. Tiếp theo là một tràng mắng dữ dội trút lên người anh Quý. Tôi vốn không ưa anh ta nhưng khi chứng kiến cảnh quát tháo đó thì tôi cũng thấy tội cho anh ghê. Lâm Đạt đúng là một người sếp cực kỳ, cực kỳ nghiêm khắc. Lúc anh Quý trở về chỗ ngồi, sếp nhìn các nhân viên khác đang quan sát sự việc nãy giờ, lạnh lùng nhắc nhở:

- Đừng có lo chuyện người khác, tập trung làm việc của mình đi!

Lập tức, ai nấy đều vội vã quay lại công việc dang dở ban nãy. Kín đáo, tôi nhìn sếp và thầm nghĩ, giả sử người phạm lỗi là Huỳnh Trân thì sao nhỉ? Liệu anh ta có trách mắng khốc liệt như vừa rồi chẳng? Nghi ngờ là không lắm, vì là "con cưng" mà. Vả lại, đàn ông ai nỡ lớn tiếng với người đẹp. Bộp! Tôi nhăn mặt sờ trán vì cái tập hồ sơ đập khế lên đầu mình. Ngược lên nhìn thì tía má ời, Lâm Đạt đứng ngay trước bàn tôi tự lúc nào, đã vậy còn dùng ánh mắt hình viên đạn nhắm vào tôi nữa.

- Muốn bị đuổi việc sao?

Chỉ năm từ ngắn gọn thôi mà tôi giật thót cả người vì sợ hãi. Biết anh phát hiện mình vừa nghĩ vẩn vơ, không chú tâm vào việc, tôi liền cúi đầu:

- Xin lỗi sếp, em không như thế nữa.

Tôi nghe từ môi anh phát ra luồng khí mạnh, tiếp theo anh quay lưng rời đi. Chỉ chờ có vậy, tôi nhắm mắt thở phào, cứ như là cực hình ấy. Làm việc với trưởng phòng "Ma vương" như vậy chẳng khác nào đi học gặp phải giáo viên "Hà bá".

Chiều tan sở là giây phút thoải mái và hạnh phúc nhất, cứ như các nhân viên được giải thoát khỏi ách nô lệ tàn bạo, và địa chủ chẳng ai khác là Lâm Đạt. Thu dọn đồ thật nhanh, tôi chạy ra khỏi phòng để kịp gặp Đinh Huy. Hôm nay tôi phải mời anh về nhà mình ăn hoành thánh. Ngoài ra, thú thực tôi rất mong được gặp anh. Tôi vừa chạy xuống thì đúng lúc Đinh Huy từ trong phòng Marketing bước ra. Thấy tôi, anh nở nụ cười dịu dàng. Tôi cũng mỉm cười chào lại, lòng rộn ràng khó tả.

- Em mời anh một bữa hoành thánh à? - Dắt xe ra khỏi cổng, anh ngạc nhiên.

- Em muốn cảm ơn anh về chuyện lần trước. Tiện, em cũng muốn giới thiệu anh với gia đình em. Tiệm hoành thánh ấy là nhà em mở.

- Chà, bất ngờ ghê. Ủm, em đã mời thì anh không từ chối.

Đinh Huy dứt lời, bất chợt ai đó cất tiếng, nghe đầy thú vị:

- Hai người hẹn hò sao?

Quay qua, tôi nhận ra chị Sang ở phòng Hành chính, bên cạnh còn có Huỳnh Trân. Sợ mọi người hiểu lầm, tôi liền đính chính:

- Không đâu, bọn em chỉ là bạn thôi.

- Bạn gì mà dạo gần đây cứ thấy đi chung hoài, Trân ha!

Im lặng vài giây, Huỳnh Trân trả lời bông đùa như hùa theo lời trêu chọc kia:

- Không khéo hai người đang hẹn hò mà giấu các anh em trong công ty đấy.

Tôi chưa kịp nói thì đột ngột Đình Huy buông một câu rõ ràng:

- Nếu anh và Nguyễn hẹn hò thật thì cũng đâu có tệ.

Kinh ngạc, tôi nhìn qua, thấy anh cười cười. Thế là được dịp, chị Sang cười ồ lên. Còn Huỳnh Trân thì quay mặt đi, ra điều không quan tâm đến chuyện đùa đang diễn ra. Khi hai người nọ đã chạy xe đi, tôi liền hỏi Đình Huy vì sao lại nói đùa như thế, rất dễ bị hiểu lầm. Anh gãi đầu vài cái rồi tự dưng đáp lảng đãng:

- Bảo vậy để lỡ tui mình có hẹn hò thật thì mọi người cũng không bất ngờ.

Tôi tròn xoe mắt, cảm giác đằng sau câu nói ấy ẩn chứa một sự ngỏ lời nào đó. Nhưng chưa kịp nghĩ ngợi thêm là anh đã giục tôi dẫn đến tiệm hoành thánh.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 4: Công Sở 4: Nụ Cười Của Sếp

Tiệm hôm nay hơi đông, lúc tôi về thì các bàn gần như kín hết người. Gửi xe xong, Đình Huy cùng tôi đi vào trong. Quan sát khách ra vào nhộn nhịp, anh xuýt xoa khen tiệm bán đắt. Tôi chuẩn bị một chiếc bàn trống cho anh sau đó chạy đi thật nhanh, lát sau đã mang tô hoành thánh to dùng đặt trước mặt Đình Huy. Anh ngửi mùi thơm xong liền khen nức nở. Trông cảnh anh vừa thổi vừa ăn, tôi cười phì. Đúng lúc, hai chị của tôi thành linh xuất hiện. Chị Mỹ hồ hởi:

- Em về lúc nào vậy?

- Em vừa về thôi. À tiện giới thiệu, đây là anh Đình Huy, người giúp em lần trước. Anh Huy, đây là chị hai em, Phạm Mỹ và chị ba, Phạm Hương.

Đình Huy mau chóng đứng dậy cúi chào. Cuối cùng cũng được ngắm dung nhan "người đàn ông tốt hiếm có", chị Mỹ phấn khởi ngồi xuống bên cạnh:

- Chào Huy, rất vui được gặp em, cảm ơn em đã giúp đỡ Nguyễn.

- Dạ không có gì đâu ạ, em cũng rất vui khi gặp chị.

Đối diện, chị Hương vừa đặt mông lên ghế đã phán ngay một câu tỉnh bơ:

- Nói thật, tôi hơi nghi ngờ cậu có mưu đồ với em gái tôi.

- Kia chị!

Sau lời nhắc từ tôi, chị Mỹ liền trấn an Đình Huy trong khi anh nhúu mày khó hiểu:

- Em đừng để ý, con Hương hay đùa lắm.

Đang quan sát cuộc trò chuyện thì bỗng tôi nghe mẹ gọi:

- Nguyễn, bưng một tô đến bàn số 8 cho mẹ!

Dạ thật to, tôi lật đặt mang tô hoành thánh cho anh chàng đang ngồi chờ ở chiếc bàn cạnh cửa sổ. Đặt tô xuống, tôi niềm nở nói câu chúc quý khách ngon miệng. Và khi anh ngược lên định cảm ơn thì tôi bất ngờ gọi: "Sếp!". Dĩ nhiên, Lâm Đạt cũng ngạc nhiên vì nhận ra tôi. Nhìn hồi lâu, anh hỏi:

- Sau giờ làm việc, em còn đi làm bán thời gian à?

- Đây là tiệm của nhà em.

- Ra là thế. Tôi được một người bạn chỉ đến đây nên ghé qua ăn thử xem sao.

- Sếp nhất định sẽ hài lòng!

Hễ gặp ai là tôi đều tự hào giới thiệu về món hoành thánh của cha mẹ, nó gần như trở thành thói quen và chính điều này khiến tôi nhận ra mình đã quá trớn trước mặt sếp. Người quá nghiêm khắc như anh, làm sao chấp nhận cái hành động hững hờ như tôi hiện giờ chứ. Lúng túng, tôi chỉnh trang lại dáng vẻ của mình. Rất nhanh, tôi thấy Lâm Đạt nhìn chằm chằm, nhưng lạ thay, đôi mắt lại điềm nhiên chứ không lạnh lùng như ở công ty. Chẳng rõ tôi còn đứng với

tư thế lóng ngóng ấy đến bao lâu nếu không có mẹ gọi lớn giải vây. Cúi chào anh rồi tôi vội vã chạy đi.

Trong lúc bưng tô cho khách, tôi vừa nhìn Lâm Đạt vừa quan sát cuộc nói chuyện giữa Đình Huy với hai chị. Thật trùng hợp, cả hai đang cùng ăn hoành thánh ở tiệm nhà tôi. Tự dưng tôi thấy hồi hộp thế nào ấy. Thời gian trôi qua nhanh, lúc tôi bưng đến tô thứ mười mấy thì Lâm Đạt cũng ăn xong. Khi đưa tiền xong, anh vẫn cứ nhìn tôi chăm chú. Tôi lo đến nỗi đã nghĩ điều điên rồ rằng, anh sẽ nói hoành thánh tệ quá nên em bị đuổi việc. Đúng là điên lắm rồi! Cuối cùng, anh cũng chịu thu hồi ánh nhìn kỳ lạ đó, từ tốn nói:

- Ở công ty, em là người thiếu tập trung nhất. Đừng để tôi thấy kiểu làm việc thiếu tinh thần như thế một lần nữa.

Nét mặt lạnh tanh của Lâm Đạt giúp tôi hiểu luôn hậu quả sẽ ra sao nếu tôi không làm đúng điều anh dặn. Gật đầu một cách lúng túng, tôi đáp vâng nhỏ xiu. Thấy anh rời khỏi tiệm, tôi thở phào nhẹ nhõm, cả người hết như vừa trút xuống khối đá nặng nề. Giờ thì biết lý do mình hồi hộp nãy giờ là gì rồi.

Đúng lúc, tôi nghe tiếng cười nói rôm rả ngay bàn Đình Huy ngồi, mau chóng quay qua xem, bất ngờ khi giờ đây ngoài hai chị ra còn có thêm cha mẹ tôi nữa. Tiệm đã bớt khách nên họ tranh thủ tham gia vào cuộc trò chuyện. Tôi bước đến gần. Bắt gặp cái nhìn tò mò từ tôi, mẹ cười tươi, "chụp mũ" ngay câu chần động:

- Nguyễn, con có bạn trai hồi nào mà giấu cha mẹ vậy?

Tôi há hốc, chợt thấy chị Mỹ cười khúc khích mới biết đây là kẻ tung tin đồn thất thiệt. Tức thì, tôi đánh chính ngay:

- Cha mẹ đừng nghe chị Mỹ nói bậy bạ. Con và anh Huy chỉ là đồng nghiệp thôi. Mọi người bảo vậy, anh ấy cười con cho xem.

Đình Huy xoay đầu qua, đáp lại một câu khiến tôi và cả nhà vô cùng bất ngờ:

- Anh không buồn khi mọi người nghĩ anh là bạn trai em đâu.

Đối diện, cha mẹ tôi đưa tay lên môi ngớ ngàng. Chị Hương bất động vài giây, còn chị Mỹ thì khỏi bàn, vừa vỗ tay vừa xuýt xoa liên tục. Về phần mình, tôi cảm giác mặt bắt đầu nóng bừng lên, tim đập nhanh kéo theo sự ngượng ngùng kỳ lạ. Nhưng thực sự, tôi vui lắm, đến nỗi cứ ngỡ rằng mình đang bay trên chín tầng mây. Đây có phải là lời bày tỏ chẳng? Không khí đang tràn ngập màu hồng đẹp đẽ thì đột ngột biến mất vì chuông điện thoại reo. Mọi người mất hứng, tôi cũng vậy. Đình Huy nhìn vào màn hình điện thoại, lát sau đứng dậy cười:

- Tiếc quá, con có việc phải về. Cảm ơn cả nhà đã đón tiếp, món hoành thánh ngon lắm ạ. Lần sau có dịp, con nhất định sẽ ghé qua.

- Nhớ nhé, con nhất định phải ghé qua thăm cô chú nữa đó. Chắc chắn cô chú sẽ đãi con một tô đặc biệt. - Mẹ tôi hồ hởi dặn dò.

Cười gật đầu, anh chào tôi và gia đình rồi rời khỏi tiệm. Tiếp theo, tôi biết ngay cả nhà sẽ nháo nhào xúm xít hỏi han đủ thứ. Hết cha rồi đến mẹ, sau đó chị Mỹ và cả chị Hương cũng tham gia. Bị vây quanh hàng tá câu hỏi, tôi bực mình hét to:

- Con nói rồi, cả hai chẳng có gì hết! Lúc này, anh Huy chỉ đùa thôi!

- Em ngốc quá! - Lập tức, chị Mỹ khẳng định chắc nịch - Chẳng anh chàng nào chịu giúp đỡ một cô gái nhiều lần như vậy. Đã vậy, anh ta chẳng hề khó chịu khi bị gán ghép là người yêu của cô ta. Đây đích thị là thích rồi!

- Mẹ cũng nghĩ vậy con gái ạ. Ôi, có ngờ đâu con Nguyễn vợ được một anh chàng vừa trẻ, đẹp, tốt bụng, lễ phép, dịu dàng như vậy chứ!

- Mình còn chưa biết gia cảnh người ta thế nào! - Là người ít nói nhất này giờ, cha chắc lười.

Vốn nghi ngờ Đình Huy nhiều nhất, vậy mà chả rõ sao chị Hương cũng hòa theo:

- Cha ơi, giàu nghèo đâu quan trọng, cần nhất phải là người có chí tiến thủ.

Quan sát mọi người bàn tán rôm rả, tôi lắc đầu chán nản. Giờ mới thấy, đưa Đình Huy về đây quả thật không nên chút nào. Giả sử lần sau anh đến nữa, chắc sẽ bị "tra tấn" bởi thái độ vồn vập như thế này. Nghe những điều cha mẹ và hai chị vừa tranh luận, rồi nhớ lại câu nói lúc nãy của anh, bất giác tôi mỉm cười một mình.

Một hôm ở công ty, phòng Kinh doanh đối diện với việc khá tồi tệ. Do mạng máy tính gặp trục trặc, toàn bộ báo cáo tiếp xúc khách hàng một tháng qua mất sạch, thêm vào đó còn có vấn đề với những đơn hàng và việc xuất hóa đơn. Khởi nói cũng biết hậu quả kinh khủng thế nào, cả chuyện Lâm Đạt tức giận ra sao. Nửa tiếng trách mắng của sếp khiến anh Quý với các nhân viên sợ run. Hôm

nay là cuối tháng, ngày mai phải tổng hợp tất cả các báo cáo khách hàng trong tháng qua vì vậy buộc trong hôm nay cần nhập lại toàn bộ dữ liệu thông tin về khách hàng của tháng rồi. Lâm Đạt có cuộc họp với giám đốc và đối tác đến tận chiều, điều ấy có nghĩa, phó phòng cùng những nhân viên còn lại phải chỉnh sửa mọi thứ.

Tôi được anh Quý phân công hỗ trợ chị Bình lập lại danh sách báo cáo tiếp xúc khách hàng. Với hơn trăm khách hàng trong tháng qua, chị Bình than thở rằng sẽ không thể kịp. Còn tôi chỉ im lặng, bắt tay vào việc làm. Bây giờ đối với tôi, mỗi giây mỗi phút đều quan trọng. Chúng tôi chia đều việc cho nhau. Có khách hàng tôi phải gọi điện trực tiếp hỏi lại thông tin vì vậy càng mất thêm thời gian.

Sáng đó các phòng khác vẫn làm việc bình thường, riêng phòng Kinh doanh thì nhộn nhịp cả lên. Ai nấy đều chạy qua chạy lại hỏi hỏi, dán giấy vẽ cuống cuống, vừa sửa chữa những sai sót vừa tiếp nhận đơn hàng mới trong ngày. Tất cả bận rộn đến nỗi trưa chẳng có thời gian nghỉ ngơi, chỉ vừa dùng cơm xong là lại lao vào làm tiếp. Thời gian cứ dần trôi đi, mọi người càng thêm vội vã.

Nhờ nỗ lực, gần đến chiều mọi thứ hầu như giải quyết xong xuôi. Tôi và chị Bình cũng đã hoàn thành hơn phân nửa danh sách báo cáo, nếu cả hai ở lại làm hết đêm nay thì nhất định sẽ xong. Đáng lý chuyện sẽ diễn ra đúng như vậy, nhưng rồi bất ngờ xảy ra sự cố. Chị Bình tự dưng đau bụng dữ dội phải về nhà gấp, và thế là bây giờ ngoài phần của mình ra, tôi phải làm thêm phần còn lại của chị. Tôi bắt đầu lo lắng về thời gian hoàn thành nhưng sau đó tôi vẫn nói với anh Quý sẽ cố gắng làm.

Đang nhập dữ liệu trên máy tính thì tôi nghe âm thanh mở cửa phòng liền ngước lên. Hơi bất ngờ khi đó là Lâm Đạt. Thấy anh tiến

lại gần bàn mình, tôi lập tức đứng dậy. Rất nhanh, anh hỏi tôi một câu ngắn gọn, không có chủ ngữ:

- Có chắc là sẽ hoàn thành không?

Tôi biết anh đề cập về bảng danh sách báo cáo khách hàng và cũng hiểu anh hỏi như vậy không phải với ý nghĩa rằng sẽ cho nhân viên khác giúp đỡ tôi. Chính vì thế, tôi đáp lời thật kiên quyết:

- Em sẽ cố gắng, nhất định sáng mai có danh sách khách hàng đầy đủ cho sếp!

Tôi nhìn Lâm Đạt, anh cũng nhìn tôi giống thế. Để rồi rất nhanh, tôi nhận ra vẻ lạnh lùng trong đáy mắt ấy biến mất. Không hoàn toàn là biểu hiện của sự dịu dàng tuy nhiên nét mặt điềm nhiên của anh khi đó khiến tôi nghĩ rằng, anh có thể sẽ mỉm cười, mặc dù hiện tại đôi môi đó vẫn giữ nguyên một đường ngang.

- Đừng làm tôi thất vọng.

Chẳng có nụ cười nào hết, trưởng phòng chỉ tặng tôi năm từ đầy trách nhiệm nặng nề thôi. Tiếp, anh quay lưng đi, để tôi ở lại trong căn phòng rộng giờ đây hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng. Các đồng nghiệp khác đã về hết rồi. Thở ra thật mạnh, tôi thầm nghĩ chắc không bao giờ một người nghiêm nghị như thế cười đâu nhỉ? Tôi cũng không tưởng tượng được anh sẽ trông thế nào khi cười. Nhanh chóng ngồi xuống ghế, tôi trở lại với công việc. Tôi đã làm miệt mài cho đến gần 10 giờ mà vẫn chưa xong. Không thể ở lại công ty lâu hơn, tôi đành thu xếp tài liệu ra về. Chỉ còn một chút nữa là hoàn thành, tôi đoán mình sẽ thức đến sáng cho xem.

Quả nhiên đúng vậy, hơn 1giờ sáng tôi mới leo lên giường ngủ một giấc ngắn ngủi.

Sáng hôm sau vào công ty, mặt mũi tôi bơ phờ vì mệt mỏi dù thể tôi vẫn phải làm cho mình tỉnh táo trước khi đến gặp sếp. Đặt nhẹ chồng giấy lên bàn, tôi báo cáo về kết quả công việc:

- Thưa sếp, danh sách báo cáo tiếp xúc khách hàng một tháng qua đây ạ.

Xem sơ qua xong, Lâm Đạt đưa mắt nhìn tôi, biểu hiện hài lòng:

- Chắc em đã rất vất vả?

- Vâng, em phải thức đến hơn 1giờ sáng...

- Một trong những điều cần nhớ của nhân viên chính là... - Anh đột ngột cắt ngang bằng chất giọng trầm - Đừng bao giờ than vãn, kể lể sự vất vả trong quá trình làm việc với sếp. Tôi chỉ quan tâm kết quả có đạt yêu cầu hay không mà thôi. Và quan trọng hơn hết, đó là công việc em được giao.

Tôi nghĩ mình vừa làm một hành động khiến Lâm Đạt phật lòng. Có vẻ theo thói quen thường trực, tôi thường kể nỗi vất vả của mình cho người khác nghe. Bối rối chưa biết phải làm gì thì tôi lại nghe anh lặp lại câu hỏi ban nãy:

- Chắc em đã rất vất vả?

Tôi thấy anh nhìn mình, chờ đợi. Đôi mắt sáng kiên định đó về như đã giúp tôi tìm ra câu trả lời tốt nhất. Không chần chừ, tôi đáp

thật rõ ràng:

- Đó là công việc của em, thưa sếp.

Một lần nữa, tôi lại bắt gặp nét mặt ấy nơi Lâm Đạt. Không hoàn toàn là sự dịu dàng nhưng có thể nghĩ rằng anh sẽ mỉm cười. Cái gật đầu chấp nhận từ anh giúp tôi bắt đầu hiểu, mình vừa được dạy về cách hành xử với cấp trên.

Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, tôi bắt gặp cô Loan tạp vụ đang vất vả mang bình nước uống 24 Lít ra phòng ngoài. Bước chân xiêu vẹo của cô làm tôi hơi lo lắng, liền đến gần đỡ phụ. Có tôi vào giúp, cô thở ra nhẹ nhõm. Thắc mắc, tôi hỏi:

- Sao cô không nhờ các nhân viên nam mang giúp?

- Cô có nhờ rồi nhưng ai cũng bảo bận. Họ làm biếng lắm. Người vừa xấu vừa già như cô mấy thằng trai trẻ chẳng muốn giúp đâu.

Hừ, thanh niên thời nay chả được tích sự gì! Tôi bực mình nhủ thầm. Bận cái quái gì, ban nãy đi qua các phòng, tôi thấy có vài thằng ngồi tán gẫu, lên mạng lướt web hà rầm hà rì kia. Mấy tên ấy chỉ giúp gái đẹp thôi. Điên thật!

- Thôi, để con phụ cô, kéo lờ xảy ra chuyện gì là mệt nữa.

Thế là tôi và cô Loan cùng mang thùng nước đi. Tuy có đến bốn cánh tay nhưng nó tới 24 Lít và một người già như cô cùng đứa con gái ốm như tôi, thì vẫn còn nặng. Giá mà có một người đàn ông khiêng phụ thì đỡ quá. Mà nhắc mới để ý, nãy giờ tôi bắt gặp vài thằng con trai đi qua đi lại ấy vậy chúng nó lơ như bò lơ xe lửa, vờ như không thấy nên chẳng thèm giúp đỡ. Đàn ông sinh ra có sức khỏe hơn phụ nữ để làm gì, không phải để dùng trong những trường

hợp cần thiết này sao? Bực dễ sợ! Giả sử tôi đẹp gái, chân dài tới nách thì dám cá bọn con trai đó sẽ giành nhau chạy vào đỡ phụ tôi. Thiếu nhan sắc quả nhiên khổ trăm bề!

Thình lình, một bàn tay nhắc cái bình ra khỏi tôi và cô Loan. Tôi nhìn lại, là Đình Huy. Cũng đúng, trong công ty này, ngoài anh ra thì có tên nào thêm giúp cái đũa xấu như tôi. Vẫn nụ cười thân thiện, anh đề nghị mang bình nước ra hộ. Sau khi xong xuôi, cô Loan trở về phòng tạp vụ, còn anh bấy giờ mới hỏi thăm tôi về tình hình công việc hôm qua. Đang nói chuyện vui vẻ thì bất chợt tôi bắt gặp bóng dáng ai đó vừa rời đi ở ngay góc hành lang. Người này đi quá nhanh làm tôi chỉ kịp thấy một cái bóng đen thoáng qua. Chẳng rõ là ai nữa, vẻ như họ vừa theo dõi chúng tôi.

Buổi chiều, đang ngồi làm việc thì anh Quý gọi tôi lên, chỉ vào đơn hàng, hỏi:

- Tại sao cái này lập từ mấy hôm trước rồi mà chưa đưa sếp ký?

Cầm lên xem một hồi, tôi liền trình bày rõ:

- Đơn hàng này do chị Trân lập, em chỉ là người kiểm tra xem có sai sót hay không thôi, phần trình ký là chị ấy...

Tôi chưa nói hết là anh Quý lập tức hắng giọng, gần như gất lên:

- Trân cái gì, chưa chi đã đổ lỗi! Em là người kiểm tra nhưng phải biết đốc thúc cô ấy đưa sếp ký chứ! Trân rất nhiều việc, chẳng may quên mất thì sao?

Tôi đứng ngó ra, cái lý do trách phạt này vô lý hết sức. Ai là người lập đơn hàng thì người đó phải chịu trách nhiệm, ngay cả việc trình sếp ký, lưu bản copy, chuyển cho phòng Kế toán nữa. Còn

người kiểm tra chỉ xem có sai sót hay không để nhắc người đó sửa lại, chứ đâu có kiêm luôn nhiệm vụ đốc thúc họ.

Mà điều anh Quý nói cũng làm tôi bực mình. Thực sự là từ lúc tôi và Huỳnh Trân được tuyển vào công ty, công việc của tôi lúc nào cũng nhiều hơn chị ấy. Những lúc chị nghỉ ngơi thì tôi vẫn phải làm, không phải tôi thiếu năng lực mà vì lượng việc của tôi nhiều. Huỳnh Trân có thời gian lướt web, tôi đâu có. Chiều cứ hể đúng 4 giờ là chị đã về, còn tôi phải tầm 5 giờ mới tan. Lý nào việc tôi ít hơn chị?

- Sao, em ám ức cái gì hả? - Quan sát vẻ mặt tôi, anh Quý hậm hực thấy rõ.

Một trong những điều cấm kỵ của nhân viên là chớ nên tranh cãi với cấp trên. Biết rõ điều đó, tôi cố để mặt mình đừng khó chịu, ngay cả giọng nói cũng vậy:

- Em không nghĩ là mình phải chịu trách nhiệm cho chuyện này. Anh nên trực tiếp hỏi người đã làm ra nó thì đúng hơn.

- Ý em là tôi la mắng vô tội vạ? Thật là... đã sai mà không chịu nhận lỗi.

Chất giọng anh Quý khá to khiến mọi người trong phòng bắt đầu chú ý, thậm chí cả Lâm Đạt cũng phải rời khỏi việc đang làm và hướng mắt về phía này. Tôi thấy khó chịu rồi, bản thân đâu làm sai ấy vậy lại bị gán tội ngang ngược thế. Lúc đó tôi định lên tiếng nói thêm thì Huỳnh Trân bước vào. Bắt gặp tôi đứng ở bàn phó phòng với dáng vẻ khó coi, chị liền đi lại. Nhắc thấy đơn hàng lần trước ở trên bàn, chị như nhớ ra nên quay sang anh Quý:

- Em xin lỗi, Nguyễn kiểm tra xong rồi đưa lại em mà em quên trình sếp ký.

Trái ngược với dáng vẻ làm dữ này giờ đối với tôi, anh Quý cười cười, vớt vát:

- Anh biết em bận nên lỡ quên. Không sao, anh vừa mới nói Nguyễn lần sau nhớ nhắc em trình đơn hàng cho sếp ký - Anh Quý nhìn sang tôi, nụ cười thân thiện kia lặn đâu mất tăm - Thấy chưa, người ta làm sai là biết nhận lỗi. Ai như em, cứ lo đổ lỗi trước tiên, như vậy làm sao tiến bộ?

Thằng cha mê gái này nên cảm ơn vì đang là phó phòng đi, nếu không thì tôi sẽ mắng một tràng cho hói đầu luôn. Lúc nào cũng vậy, với Huỳnh Trân thì cười tươi như hoa, chăm chú đủ điều và còn thực hành đúng phương châm "luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu". Còn với tôi thì ngược lại, hề gặp là mặt anh ta nhăn như bị táo bón, làm khó này nọ, nhiều lúc còn lớn tiếng chỉ trích nặng nề. Nhấn nhện nuốt cục tức vào lòng, tôi lầm lũi quay về bàn làm việc. Vừa ngồi xuống là tôi bắt gặp cái nhìn từ trưởng phòng. Tuy ánh mắt anh chẳng có vẻ gì là trách mắng, nó rất bình thường nhưng không hiểu sao lại khiến tôi có cảm giác thật quê. Tôi quê vì mình đã không nói được gì trước lời buộc tội về lỗi làm mình không làm.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 5: Công Sở 5: Đóa Hoa Đẹp Nhất

Thấm thoát, tôi làm việc ở công ty Bình Tân cũng hơn hai tháng. Tôi ngạc nhiên vì mình vẫn còn sống tốt và chưa gây ra vụ "cố tình gây thương tích" nào, cũng bởi cách đối xử bất công của đám đồng nghiệp nam trong công ty dành cho tôi. Tuy nhiên, cái gì cũng có nguyên do của nó. Thiết nghĩ, tôi vẫn vui vẻ là do mối quan hệ cực tốt với Đinh Huy. Chưa hết, tình cảm bạn bè giữa tôi và Huỳnh Trân ngày càng thấm thiết. Nhờ hai điều đó mà tôi mới giữ được tinh thần vui vẻ.

Mấy ngày nay trong công ty, mọi người hào hứng hẳn lên, không khí rộn ràng bao trùm các phòng, lý do cũng bởi sắp đến lễ 8/3. Hẳn ai cũng biết, 8/3 là ngày lễ dành cho phụ nữ, nhằm tôn vinh những giá trị tuyệt vời của họ trong thời hiện đại. Tôi xin nhắc lại là dành cho tất cả phụ nữ, tức, miễn là phụ nữ thì đều được ca ngợi, được tặng hoa và quà, tuyệt đối không tồn tại bất kỳ sự phân biệt nào. Ấy vậy mà 8/3 năm nay lại trở thành điều tồi tệ nhất với tôi.

Buổi sáng hôm 8/3, tôi bước vào phòng thấy những bó hoa tươi mới đặt trên bàn anh Quý. Nghĩ đến cảnh sắp được tặng hoa là tôi thấy phấn khởi vô cùng. Với tâm trạng phơi phới, tôi ngồi vào bàn và chờ đợi.

Trước khi bắt đầu giờ làm việc, tất cả nhân viên kinh doanh đều có mặt trong phòng, trừ Lâm Đạt thì không do chuyển công tác vài ngày. Đầu tiên anh Quý nói đôi lời về lễ 8/3, tiếp theo lần lượt anh

tặng hoa cho các nhân viên nữ. Tôi là người đứng cuối hàng, chính vì thế nên mới gặp phải một xui xẻo kinh dị. Sau khi tặng hoa cho chị Bình xong, anh Quý nhìn sang tôi. Có cảm tưởng sự có mặt của tôi tại đây vào ngày hôm nay là một điều gì đó rất sai trái. Dù vậy thì đây chưa phải điều tồi tệ nhất. Cái kinh dị ở đây là trên tay anh đã không còn bó hoa nào nữa. Phòng Kinh doanh có sáu nữ nhưng chẳng rõ lý do tại sao lại chỉ có năm bó hoa. Ngạc nhiên, anh Quý nhìn tôi rồi lát sau quay qua Nhân, hỏi với vẻ bối rối:

- Xem lại trên bàn có để sót bó hoa nào không?

- Không, hết hoa rồi đó anh. Ủa, mà còn thiếu một người nữa à? - Nhân đưa mắt nhìn khó hiểu hết như tôi vừa từ trên trời rơi xuống.

Cùng lúc chị Bình nói ngay một câu mà ai ai cũng hiểu hết rồi:

- Vậy là thằng Nhân mua thiếu hoa cho con Nguyễn đây mà.

- Đâu phải em mua thiếu... mà tại em lỡ quên mất Nguyễn thôi. Lúc mua, em có hơi gấp nên nhớ không đủ.

Tôi không rõ cảm giác của mình lúc đó thế nào khi nghe cái từ "quên mất". Ngay cả chữ "lỡ" được đưa vào trong câu giải thích giống như anh ta muốn bào chữa cho hành động của mình, rằng đó không phải do cố ý, vì vậy chẳng đáng để trách cứ. Phải! Anh chàng Nhân không hề có lỗi gì cả, lỗi là do tôi đã ham hố nghĩ mình sẽ được nhận hoa trong ngày 8/3. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình nặng như thế, ầy vậy mà lạ lùng thay, cơ thể tôi lại nhẹ hẫng, đến nỗi muốn bốc hơi biến mất luôn cho xong. Tôi biết mình không hề được xem trọng trong phòng Kinh doanh nhưng cho đến giây phút này tôi còn nhận ra một sự thật cay đắng hơn: Phạm Nguyễn hoàn

toàn vô hình ở đây. Tôi, một kẻ không hề tồn tại trong mắt mọi người!

Tôi bắt gặp những ánh nhìn e ngại từ các đồng nghiệp nữ còn lại, bắt đầu nghe vài tiếng xì xầm của các đồng nghiệp nam. Tôi ghét cảm giác hiện diện trong mình lúc này. Vừa buồn bã, vừa trách cứ, vừa xấu hổ. Sau vài phút im lặng, Huỳnh Trân cầm bó hoa, bước đến trước mặt tôi:

- Hay bây giờ chị tặng hoa lại cho em nhé!

Chẳng rõ cái quái gì mà anh Quý luống cuống lên:

- Ấy đừng, hoa anh tặng ai thì là của người đó, làm thế kỳ lắm.

Tôi không nghĩ là thằng cha phó phòng đó sợ tôi buồn. Kín đáo nhìn bốn bó hoa kia với bó trên tay Huỳnh Trân, tôi buồn cười vì nhận ra hoa của chị là đẹp nhất. Vậy ra đó là tấm lòng của anh ta dành cho người đẹp. Không muốn nghe những lời tranh cãi giả tạo nữa, tôi lên tiếng sau khi im lặng từ nãy đến giờ:

- Được rồi, quên thì thôi, em không nhận hoa của ai hết. Dù sao đi nữa thì cũng đâu ai bận tâm đến điều này.

Dứt lời, tôi quay về bàn làm việc mặc mọi người nói khe khẽ gì đó với nhau. Hẳn ai nấy đều nghĩ, tôi đang đặt nặng vấn đề, làm quá cảm xúc của mình lên. Ừ... quên mua một bó hoa thôi mà, vậy tại sao lúc đó họ không cố gắng nhớ đến tôi? Sự vui vẻ biến mất, đúng hơn là không gian xung quanh tôi trở nên buồn bã, còn không khí nhộn nhịp trong phòng thì vẫn còn và tất cả đang bàn về buổi tiệc nho nhỏ chiều nay. Lát sau, có ai đó đặt trên bàn tôi một cành hoa

được bọc vội vã trong tờ giấy kiếng nhăn nhúm. Ngược lên, tôi thấy anh Quý cười cười, nói xuề xòa:

- Đây, anh đã bảo Nhân chạy đi mua hoa cho em. Gì chứ, 8/3 mà, đâu thể để em gái không có hoa được. Nào vui lên nhé, thế là tốt quá rồi!

Anh rời đi, tôi nhìn lại cành hoa được mua vội. "Tốt quá rồi", nghĩa là tôi đừng đòi hỏi thêm nữa à? Mọi người được cả bó hoa, trong khi tôi chỉ được một cành hoa nên đã đủ lắm rồi ư? Đúng nhỉ, đã xấu xí thì chớ nên đòi hỏi gì cả!

Chỉ vì vụ tặng hoa mà tôi buồn nẫu ruột nên giờ nghỉ trưa leo tuốt lên sân thượng. Ban này Huỳnh Trân có rủ đi ăn cùng nhưng tôi từ chối. Không hẳn là tránh mặt mà chỉ vì tôi không muốn đi bên cạnh mà mình lại mang cảm giác ganh tỵ đối với chị. Có thể ngày mai mọi chuyện sẽ trở về như cũ nhưng hôm nay tôi vẫn muốn ở một mình. Đang nhìn trời nhìn mây thì tôi nghe tiếng Đinh Huy sát bên cạnh:

- Nghĩ gì mà thờ dài thế cô nương? Có chuyện gì lo lắng hay sao mà không nghe tiếng bước chân của anh vậy?

Chẳng hề muốn Đinh Huy biết cái chuyện mất mặt sáng nay, tôi đáp vắn vơ:

- Đâu có gì, thỉnh thoảng lâu lâu hay buồn đó mà.

Nếu lúc ấy tôi biết anh đã biết hết mọi chuyện thì tôi đã không trả lời một câu ngớ ngẩn đến thế. Rất nhanh, anh "vạch trần" lời nói của tôi bằng chất giọng trầm hẳn:

- Em buồn vì anh Nhân quên mua hoa tặng à?

Thấy tôi ngạc nhiên, anh bảo là do chị Bình kể lại. Nhắm mắt cắn môi, tôi chán chị ấy ghê luôn. Kể với ai không kể, lại đúng ngay người tôi không muốn cho biết nhất. Vì quê lắm! Làm sao tôi dám để anh hay rằng mình bị xem thường chứ.

- Đừng lo là anh sẽ cười nhạo em, vì vậy có gì em cứ chia sẻ với anh.

Lặng thinh vài giây, tôi chậm rãi bộc bạch nỗi lòng:

- Em rất buồn vì bị bỏ rơi như thế.

Tự dưng Đình Huy lặng im. Tôi hơi chột dạ khi nghĩ, hay anh ấy thấy mình là đứa thích làm quá mọi chuyện? Khẽ khàng, tôi quay qua và bắt gặp anh đang chăm chú gấp giấy. Biết tôi đang chờ, tay anh làm nhanh hơn. Một lát sau, anh hoàn thành xong bông hoa giấy rồi đưa nó cho tôi:

- Tặng em, tuy nó không bằng những bó hoa đẹp để bên ngoài.

Nhìn bông hoa giấy nằm yên trên lòng bàn tay, tự dưng lòng tôi nhẹ đi, bao nhiêu nặng nề buồn bã biến mất nhường chỗ cho sự thanh thản. Thật kỳ lạ khi vật làm bằng tay lúc nào cũng mang đến cảm giác thú vị hơn. Có thể nó không đẹp bằng những thứ được làm công phu nhưng lại hết sức đặc biệt. Hay như người ta vẫn nói, càng đơn giản càng hạnh phúc?

- Có một bí mật trong bông hoa này. - Anh kéo tôi quay qua, nhẹ nhàng yêu cầu - Em mở nó ra đi.

Khó hiểu, tôi chậm rãi làm theo. Đến khi mở bung hết những đường gấp tỉ mỉ mà nãy giờ anh cố công xếp, thì đôi mắt tôi mở to kinh ngạc, trái tim thay đổi cường độ đập như điên đồng thời một

dòng cảm xúc dữ dội vỡ òa trong tôi. Hạnh phúc đến rơi nước mắt khi tôi đọc dòng chữ ở giữa tờ giấy nhăn nhúm các nếp gấp: "Anh yêu em.". Bất ngờ quá đỗi, tôi ngược nhìn Đình Huy, hình ảnh nhòe nhoẹt vì nước. Không làm gì ngoài việc nhìn sâu vào mắt tôi, anh cười cho một câu ngỏ lời:

- Làm bạn gái anh nhé!

Tôi không biết phải phản ứng ra sao mà chỉ bật khóc. Cảm xúc vui sướng ngập tràn tất cả và tôi gạt đầu, như thể có ai dẫn dắt tôi đến với hành động đó. Tiếp theo, tôi được anh ôm vào lòng, cùng niềm hạnh phúc khôn tả. Cuối cùng cũng có một chàng trai yêu chính con người tôi. Giữ chặt tờ giấy trong tay, tôi nghĩ đây là bông hoa đẹp nhất cuộc đời mình. Nó là đầu tiên và cũng đến một cách bất ngờ...

Chiều hôm đó, Đình Huy cùng tôi về nhà. Sau khi nghe tôi thông báo cả hai chính thức hẹn hò thì khỏi nói, mẹ và hai chị hét lên ầm ĩ, còn cha thì gạt đầu cười cười.

Sáng nay tình cờ chạm mặt nhau ở bãi đỗ xe, tôi và Đình Huy không hẹn mà cùng lúng túng. Anh thì gãi đầu soàn soạt, còn tôi thì cúi mặt chẳng dám ngược nhìn. Cứ hể nhớ đến lời bày tỏ cùng cái ôm thắm thiết hôm qua là tôi ngượng thế nào ấy. Nghĩ cũng lạ, lúc đó lần đầu tiên được nằm trong vòng tay một người con trai mà tôi chẳng nghĩ gì nhiều, cũng không thấy mắc cỡ, ngược lại còn hạnh phúc nữa, ấy vậy bây giờ chỉ mỗi việc nhìn nhau thôi cũng đủ ngượng đỏ mặt. Đúng là khó hiểu!

Giờ đây, cả hai chính thức trở thành người yêu rồi, có biết bao nhiêu chuyện lạ lắm chưa từng làm, hẳn vì thế mà cứ hồi hộp nôn nao. Sau vài giây không lời, Đinh Huy hỏi tôi ăn sáng chưa. Tim vẫn còn đập mạnh, tôi tự nhủ mình hãy bình tĩnh, chỉ là hành động hỏi han bình thường thôi. Hít thở sâu, tôi chậm rãi ngược nhìn anh, gật đầu. Chắc điệu bộ tôi tếu lâm lắm hay sao mà anh cứ cười hoài.

- Giờ nghỉ trưa, mình hẹn nhau trên sân thượng nhé. Chỗ đó ít người nên cũng tiện cho bọn mình.

- "Tiện" là thế nào ạ? - Tôi thắc mắc.

Vẻ như câu hỏi tôi rất ngây ngô nên Đinh Huy lại cười tiếp. Không nói gì, anh nắm lấy tay tôi trong khi tôi suýt giật nảy người.

- Tiện làm những hành động thân mật giống như vậy, hoặc hơn nữa.

Câu trả lời tự nhiên từ anh bất giác khiến tôi ngượng ngùng. Cụm từ "hành động thân mật" làm tôi thấy "phê" như con tê tê. Yêu quả là sướng!

- Anh đùa đấy. Tạm thời anh chưa muốn mọi người trong công ty biết ta hẹn hò. Họ sẽ không ngừng trêu chọc cho xem. Anh có thể không sao nhưng anh lo em thấy khó chịu. Vì thế trước mặt họ, ta cứ tỏ ra bình thường, những khi muốn gặp nhau thì lên sân thượng là tốt nhất.

Nghe anh giải thích tỉ mỉ tôi thấy cũng có lý. Đúng là yêu đương trong công ty hơi mệt mỏi bởi mọi người bàn tán không ngừng. Chưa kể, nếu đó là tôi thì còn thảm nữa. Họ sẽ trù dập không thương tiếc rồi bảo rằng, xấu mà không biết phận.

- Anh nói thế thôi, em đừng lo lắng quá. Chỉ cần mình đừng để lộ là được.

Đình Huy nở nụ cười ân cần như trấn an và tôi yên tâm hẳn. Sau đó hai chúng tôi nắm tay nhau, cùng đi qua dãy hành lang vắng vẻ để vào công ty.

Đúng là khi yêu, người ta rất khó tập trung vào công việc mà trong đầu toàn xuất hiện hình ảnh người mình yêu. Như tôi chẳng hạn, mặc dù rất cố gắng tập trung vào những đơn hàng, hóa đơn ấy vậy chốc chốc tôi lại "thả trôi" suy nghĩ và nhớ về Đình Huy. Khi ấy chắc hẳn trông tôi rất giống một con bé đang mơ mộng.

Đang tơ tưởng đến viễn cảnh tươi đẹp thì thành linh tôi nghe âm thanh "Rầm!" vang lớn, đồng thời giọng Lâm Đạt đầy tức giận:

- Em làm cái gì vậy hả? Đầu óc để đi đâu mà không nhớ?

Còn chưa biết anh đang mắng ai là ngay lập tức tôi, phản xạ của một đứa thực sự thiếu tập trung, giật mình liền cúi đầu nói:

- Xin lỗi, em xin lỗi sếp!

Về như giọng Lâm Đạt quá lớn, thêm cái chuyện đang diễn ra quá gây chú ý nên hầu như chẳng ai nghe thấy lời xin lỗi cuống quýt từ tôi mà chỉ nhìn về phía bàn trưởng phòng. Phải mất vài giây định hình lại, tôi mới biết mình không phải kẻ bị mắng. Từ từ quay qua nhìn, tôi suýt kêu lên khi thấy gương mặt đằng đằng sát khí của sếp, sự giận dữ quá mức trông anh thật đáng sợ. Và người đối diện với cơn thịnh nộ tàn khốc đó lại chính là Huỳnh Trân. Tuy chưa rõ chi phạm lỗi gì nghiêm trọng thế nhưng đã đủ để tôi kinh ngạc trước tiên rồi. Đơn giản, từ trước đến giờ có ai "dám" mắng hoa khôi phòng

Kinh doanh. Một tay cầm xấp giấy dày cuộn mà ban nãy vừa nện xuống mặt bàn, Lâm Đạt nhìn chị ấy, lạnh lùng:

- Đây là lần thứ hai em quên trình đơn hàng ký đúng hạn! Em có tập trung vào việc không, hay chỉ lo tán gẫu? Lần trước đã bị phó phòng nhắc nhở mà không chịu rút kinh nghiệm! Đừng tưởng em được anh ta bênh vực bỏ qua lỗi là xong chuyện! Tôi không cần biết em xinh đẹp ra sao, hoặc là hoa khôi cái quái gì đó, nếu không hoàn thành tốt công việc thì đừng trách!

Lắng nghe những lời trách mắng không nề nang đó, tôi hết sức bất ngờ. Từ trước đến nay tôi cứ ngỡ, Lâm Đạt thích Huỳnh Trân, xem chị ấy như "con cưng", hóa ra lúc này mới biết là hoàn toàn sai. Tôi vẫn luôn nghĩ, giả sử Huỳnh Trân phạm lỗi thì hẳn anh cũng sẽ phớt lờ bỏ qua giống anh Quý. Vậy mà giờ trước mắt tôi, chị lại bị anh mắng khốc liệt. Rất nhanh, tôi nghe giọng sếp rành rọt:

- Trở về làm bảng kiểm điểm cho tôi! Còn tái phạm lần nữa thì rời khỏi công ty! Em nghe rõ chưa?

Lần đầu tiên bị trách phạt nặng nề đến vậy nên Huỳnh Trân có hơi xanh mặt, sự lo sợ hiện rõ qua cái gật đầu cứng ngắc.

- Trả lời tôi bằng lời xem nào! - Lâm Đạt nghiêm khắc.

Huỳnh Trân liền cất giọng, dễ dàng nhận ra những từ ngữ đang run rẩy theo:

- Em hiểu, thưa sếp.

Trông chị lúc ấy là như vậy thế nhưng khi chị vừa quay lưng đi, tôi thấy sự sợ hãi khép nép biến mất, gương mặt xinh đẹp trở nên vô cảm, lạnh băng. Tôi chưa kịp suy nghĩ thêm là lại nghe tiếng

"bịch". Xoay mặt trở lại, tôi mới biết Lâm Đạt vừa vứt một cây bút vào sọt rác với vẻ hậm hực. Vậy mới biết, sếp Đạt mà giận thì đáng sợ thế nào. Và qua chuyện này tôi cũng bắt đầu có cái nhìn khác về anh. Nhìn cây bút hết mực nằm yên trong giỏ rác, đầu óc tôi xuất hiện một ý nghĩ mơ hồ.

Hôm sau, tôi là người vào phòng sớm nhất. Đặt chiếc túi lên ghế, tôi bước vòng qua bàn trưởng phòng, nhẹ nhàng đặt nó vào lọ đựng bút. Xong xuôi, tôi đứng chống hông, cười khể. Mà phải nói là số tôi đen đui ghê luôn, lần nào làm chuyện âm thầm cũng bị nhìn thấy. Lần trước lấy kẹp bấm, lần này cũng vậy, cứ hể làm cái gì trên bàn sếp là y như rằng sẽ bị phát hiện. Quái ác ở chỗ, người trông thấy đó lại là cùng một người. Tim tôi gần như bắn ra khỏi lồng ngực khi đột ngột nghe tiếng Lâm Đạt cất lên ở phía sau:

- Em lại làm gì trên bàn tôi thế?

- Ôi trời, sếp làm em hết hồn! - Giật mình xoay qua, tôi kêu lên.

Câu cảm thán ấy càng khiến anh thêm nghi ngờ tôi:

- Bộ em làm gì mờ ám trên bàn tôi à? Hay là em xem trộm hồ sơ mật?

Quái đản! Mình còn chả biết có hồ sơ mật nữa mà xem cái nổi gì! Nhủ thầm xong, tôi liền cầm cây bút mới mua lên, giải thích:

- Chiều qua em thấy bút của sếp hết mực nên đã mua một cây mới.

Bấy giờ lông mày mới từ từ dần ra, gương mặt Lâm Đạt dịu lại, chẳng những vậy cái nhìn còn tỏ vẻ bất ngờ, cứ như chẳng bao giờ nghĩ là tôi sẽ làm thế. Từ tốn lấy cây bút ra khỏi tay tôi, anh nhạt giọng:

- Nếu chỉ đặt bút vào lọ thì lý do gì lại làm dáng vẻ mờ ám?

Bực bội vì có lòng tốt mà còn bị ghép tội, tôi nói ngay, cố kìm vẻ khó chịu:

- Là do sếp quá nghi ngờ người khác thôi. Mà em làm âm thầm chứ không phải là mờ ám đâu ạ.

Dứt lời, tôi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lâm Đạt, để rồi than thầm rằng, mình lại vô tình chọc trúng cơn giận của "Ma vương" nữa rồi. Thế nhưng bất ngờ thay, chẳng những không trách mắng gì mà anh còn bảo một câu thật khó tin:

- Tôi không thích màu xanh lắm nhưng thôi cũng cảm ơn em.

Hiển nhiên, tôi vô cùng kinh ngạc. Lần đầu tiên tôi nghe giọng anh nhẹ nhàng đến vậy và cả nét mặt nữa, cứ như đang cười ẩy. Đúng lúc, anh Kim xuất hiện, nói:

- Sếp, em lập xong kế hoạch công tác tuần này rồi, anh xem thử thế nào.

Lâm Đạt gật đầu, còn tôi nhanh chóng trở về bàn. Lúc ngồi xuống bắt đầu làm việc, tôi chậm rãi đưa mắt nhìn anh vừa xem bảng công tác vừa cầm cây bút mới ghi chép vào sổ. Chẳng hiểu sao, tôi thấy vui.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 6: Công Sở 6: Tin Đồn Lan Truyền

Vào một buổi trưa, tôi đứng trước cổng công ty, nhìn cái nắng gay gắt với vẻ chán nản vô bờ bến. Hôm nay tôi được nghỉ trưa sớm hơn mọi người nửa tiếng, chẳng phải là đặc ân gì cả mà tôi phải theo lệnh anh Quý, phó phòng tàn bạo đó, đem hợp đồng đến công ty nơi chị Bình đang làm việc với khách hàng, đưa cho chị. Giữa trưa nắng thế này chạy xe một quãng đường dài chẳng khác nào cực hình. Dù tôi than thở cách mấy thì cũng phải "xách" xe ra mà chạy, có trách thì trách người ta là cấp trên, còn mình chỉ là nhân viên nhỏ bé, hay đúng hơn là con mọi rợ xấu xí. Biết chị Bình đang đợi, tôi phóng xe như bay. Giao hợp đồng cho chị xong, tôi lại phóng xe về công ty Bình Tân, mất thêm nửa tiếng.

Đến ngã tư, tôi dừng xe chờ đèn đỏ. Bất chợt, tôi thấy một chàng trai mặc áo vest, mồ hôi đầm đìa, tay ôm tập hồ sơ, vừa bước đi vừa nhìn xung quanh với ánh mắt mong mỏi. Có vẻ anh ta đang rất cần một sự giúp đỡ. Đáng lý mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường nếu như anh không bắt gặp tôi, đeo khẩu trang kín mít, bao tay và trùm váy chống nắng, ngồi trên xe và nhìn anh. Tức thì, bước chân của anh ta nhanh hơn để rồi tôi nhận ra anh đang nhanh chóng tiến về phía mình. Lúc ấy tôi nói thầm liên tục rằng, hãy tìm người khác đi và thề từ nay ra đường sẽ không nhìn chằm chằm vào ai nữa. Mặc dù miệng tôi lầm rầm muốn sái quai hàm, ấy vậy trời chẳng thương tình tôi chút nào, cuối cùng cho anh ta đứng ngay trước đầu

xe của tôi. Không kịp để đối phương hỏi, anh ta lên tiếng đầy cầu khẩn:

- Xin lỗi, anh có thể nhờ em một chút được không? Anh là nhân viên của một công ty và đang trên đường đi gặp khách hàng ký hợp đồng. Vừa đến đầu đường này thì xe anh bị hư. Anh không thấy trạm xe buýt nào cả. Em có thể cho anh đi nhờ được chứ? Làm ơn giúp anh, hợp đồng này rất quan trọng! Anh giữ được việc hay không là tùy vào nó! Mong em giúp đỡ!

Gì nữa đây, tôi suy nghĩ, liệu tên này có lừa tôi cho đi nhờ xe rồi giở trò cướp bóc không nhỉ? Hẳn thấy tôi nhìn với ánh mắt ngờ ngợ, anh ta liền lấy trong túi áo ra tờ danh thiếp đưa tôi xem, cả CMND để tôi so tên và hình. Tiếp, anh cũng mở tập hồ sơ ra để tôi thấy bản hợp đồng có ký tên lẫn con dấu của giám đốc công ty. Những cái này đúng là khó làm giả lắm. Trong tôi xuất hiện sự phân vân, có nên giúp hay không? Nếu tôi đồng ý thì không khéo hết giờ nghỉ trưa.

Đúng lúc đèn xanh bật sáng, những chiếc xe ở phía sau bấm còi inh ỏi và chính sự thúc giục đó khiến tôi hành động theo phản xạ, là lắc đầu từ chối. Đối diện, dù sự thất vọng hiện rõ trên mặt nhưng anh vẫn cúi đầu cảm ơn. Chạy được một đoạn thì trong lòng tôi xuất hiện sự lưỡng lự, sự cảm thông đang níu kéo tôi lại. Thật kỳ lạ, tại sao người ta luôn phân vân trước một việc làm tốt? Nhìn qua kính chiếu hậu, tôi thấy dáng vẻ lầm lũi của anh dưới cái nắng trưa. Đảo mắt một hồi, tôi liền quay đầu xe, chạy lùi trở lại. Đang đi thì anh ta ngừng bước, nhìn tôi ngạc nhiên.

- Anh lên xe đi, em sẽ chờ cho. Anh hẹn gặp khách hàng lúc mấy giờ?

- Khoảng 1giờ đó em. Tại nhà hàng Sơn.

Sau cùng tôi đã không trở về công ty ăn trưa. Trên đường đi, thỉnh thoảng tôi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy anh nhắm mắt cầu nguyện. Điều đó khiến tôi yên tâm hơn vì anh không phải kẻ nói dối. Lòng tốt sẽ trở nên vô nghĩa nếu giúp làm người. Sau hơn nửa tiếng chạy rông rã, tôi dừng xe trước cửa nhà hàng Sơn. Xuống xe, anh liên tục cảm ơn tôi. Trước lúc quay đi, anh đưa tôi tấm danh thiếp với đề nghị:

- Em cứ lấy đề có gì gọi cho anh. Nhất định, anh phải cảm ơn em thật đàng hoàng. Nhớ nhé, phải gọi cho anh đấy!

- Em biết rồi, chúc anh ký hợp đồng thành công.

Anh cười gật đầu rồi đi vào nhà hàng. Còn tôi, nhìn lại đồng hồ rồi chạy như điên trở về công ty. Uể oải lết cái thân tàn tạ vào căn tin, bất chợt tôi thấy vài đồng nghiệp, cả nam lẫn nữ, đều xì xầm chỉ trỏ về phía mình. Nghĩ, chắc điệu bộ mình quá gở nên tôi đứng thẳng người lên, nét mặt tươi tỉnh lại và bước đi thật bình thường. Tuy nhiên tôi làm, mọi người vẫn nhìn tôi rồi thì thà thì thục gì đó với nhau. Quá lạ, tôi nhớ bản thân đâu có làm gì bậy bạ, không scandal, không ảnh nude, cũng chẳng đắc tội với ai. Đúng, tôi là gái ngoan mà. Hay là người ta bắt đầu ganh tỵ với sự "ngoan" đó của tôi? Đang đứng tần ngần thì bỗng, một bàn tay đập mạnh lên vai tôi kèm theo chất giọng sang sảng quen thuộc của chị Sang:

- Biết rồi nha! Vậy là chị nói đâu có sai! Giờ thì cả hai đến với nhau thật!

Tôi quay lại nhìn chị khó hiểu, bên cạnh còn có chị Ngân phòng Marketing và Huỳnh Trân. Trông mặt tôi ngớ ra, chị Ngân như hiểu

vấn đề, liền nói rõ ràng:

- Mọi người đã biết em và Đình Huy hẹn hò rồi. Ghê thật! Em vào công ty chưa đầy bốn tháng mà đã cướp đi trái tim hotboy phòng chị nha!

Giờ thì tôi đã hiểu lý do các đồng nghiệp có hành động lạ lùng như vậy. Hóa ra, họ biết bí mật này rồi. Nhưng làm sao họ phát hiện ra được? Tôi với Đình Huy đều rất kín đáo mà. Như biết rõ tôi đang nghĩ gì, Huỳnh Trân đưa điện thoại ra, cười:

- Hôm trước có người trong công ty tình cờ bắt gặp hai người đi ăn tối cùng nhau, đã vậy còn hôn thắm thiết nữa. Vậy là người đó chụp ngay một "pô".

Hướng mắt vào màn hình cảm ứng, tôi há hốc mồm khi thấy rõ cảnh Đình Huy hôn mình ở tiệm phở cách đây vài ngày. Tên nào mà "chớp" ngay cảnh độc địa vậy nè? Kiểu này thì luật sư giỏi nhất Việt Nam xuất hiện cũng không cãi nổi, "tang chứng" rành rành thế này mà. Chắc thấy tôi chưa đủ hoang mang hay sao mà chị ấy còn đế vô thêm câu chấn động nữa:

- Tấm ảnh này đã được phát tán khắp công ty rồi. Lần này em nổi tiếng nhá!

Tía má ơi, đầu óc tôi bỗng dưng choáng váng, dù căn phòng sáng bừng ánh đèn vậy mà tôi vẫn thấy phía trước tối sầm đột ngột. Tiếp theo, tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ là hình như mình suýt ngã đi nhưng may là ba chị đồng nghiệp đỡ lại. Giờ thì cơn đói cồn cào đã không còn là vấn đề quan trọng nữa, mà thực sự tôi cũng hết muốn nuốt nổi rồi. Cuối cùng thì cả công ty cũng biết vụ hẹn hò này.

Suốt cả buổi chiều, dù ngồi làm việc, gõ máy tính lạch cạch thế nhưng tôi vẫn biết được có bao nhiêu người trong phòng đang thì thầm to nhỏ với nhau. Hiển nhiên là về chuyện tôi và Đinh Huy trở thành người yêu. Biết ngay sẽ có sóng gió mà. Thế nào rồi họ cũng sẽ nói: "Đũa mà đòi đeo chân hạc". Kín đáo thờ dài thườn thượt, tôi tưởng tượng viễn cảnh sắp tới sẽ như thế nào. Đúng là gái xấu khi có bạn trai còn khổ gấp trăm lần gái đẹp bị phụ tình.

Chiều, tôi phải chờ mọi người về hết mới dám đi xuống bãi đỗ xe. Tôi nghĩ là bác bảo vệ chưa biết tin này đâu, ai ngờ vừa trông thấy tôi thì bác cười, hỏi đùa:

- Chờ thằng Huy cùng về à? Hình chụp hai đứa ở tiệm phở lãng mạn quá!

Thằng cha chụp hình bố láo thật, còn gửi cả hình cho bác bảo vệ nữa. Quái đản! Bộ tên này còn muốn cả tạp vụ, đầu bếp, nhân viên vệ sinh biết luôn chuyện tôi hẹn hò ư? Hậm hực bước vào bãi xe, tôi tình cờ gặp Đinh Huy. Lập tức tôi ngó xung quanh quan sát tình hình rồi chạy vù đến chỗ anh.

- Anh biết gì chưa?

Ban đầu anh không hiểu câu hỏi không đầu đuôi kia, rồi lát sau biết ra, liền nói:

- Ý em là tám hình chụp tụi mình ở tiệm phở hả?

- Đúng vậy! Mọi người biết chuyện tụi mình rồi!

Trái với dáng vẻ lo lắng của tôi, Đinh Huy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng:

- Họ biết rồi thì thôi, anh và em cũng đâu làm được gì.

- Anh không lo lắng sao?

- Chuyện đã lộ thì thôi vậy, anh thấy đâu đến nỗi tệ. Em đó, làm gì mà quỳnh quáng thế? Chắc vì lời anh nói nên em mới lo lắng chứ gì?

Suốt từ trưa đến chiều, tôi thực sự rất lo lắng ấy vậy giờ nghe Đình Huy bảo một câu như thế thôi là tự nhiên tôi yên tâm hẳn.

- Thú thật, anh nghĩ nên để mọi người biết sẽ hay hơn. Yêu nhau mà cứ giấu giếm mệt mỏi lắm. Giờ mọi người biết hết rồi, anh lại thấy nhẹ nhõm.

Tôi thực sự bất ngờ khi nghe Đình Huy nói vậy, bất giác lòng xúc động. Anh không hề xấu hổ khi có bạn gái là tôi, chẳng những thế còn muốn công khai mối quan hệ này. Tôi vui lắm, liền ôm anh. Rồi đột ngột, giọng Huỳnh Trân vang vang:

- Bắt gặp tại trận đôi tình nhân hành động thân mật.

Giật mình, tôi rời khỏi lòng Đình Huy, nhìn chị đang đứng trước mặt cười thú vị.

- Nè, em không sợ bị bắt gặp hả? Dám ôm nhau lộ liễu như vậy.

- Sợ gì ạ, chúng em là người yêu của nhau mà.

- Sao, hết lo lắng về việc bị mọi người bàn tán rồi à? Miệng lưỡi con người đáng sợ lắm, họ sẽ nói đủ thứ khiến em lung lay.

Huỳnh Trân vừa dứt lời thì thành linh Đình Huy cắt ngang, nghe đầy tức giận:

- Này, cô muốn nói gì vậy? Cô đang làm cho bạn gái tôi lo lắng đó!

Tôi vô cùng ngạc nhiên trước câu nói nặng lời từ Đình Huy. Về như cũng giống tôi, Huỳnh Trân khá bất ngờ về những lời lẽ đó vì nét mặt chị có chút thay đổi. Không muốn tình hình đi theo chiều hướng xấu, tôi liền cất tiếng:

- Huy, anh đừng như thế. Chị Trân chỉ quan tâm em thôi.

- Quan tâm mà như vậy à? Nói toàn lời khó nghe, như đang đổ thêm dầu vào lửa, khiến người ta muốn bỏ cuộc luôn ấy.

- Tính chị Trân vốn thẳng nhưng không có ác ý đâu anh.

Lần nữa, anh chẳng hề bận tâm đến việc tôi đang cố xoa dịu tình hình, nói tiếp:

- Lòng người khó đoán lắm, làm sao biết được người ta có đang giúp mình.

Lần này, Huỳnh Trân liền cất giọng, nghe ẩn ý:

- Đình Huy, anh nên biết tôn trọng người khác, nói lời lẽ lịch sự một chút. Tôi nói chuyện với Nguyễn, không phải với anh. Tự dưng bức xúc như thế phải chăng anh có tật giật mình?

Lắng nghe những câu từ khó hiểu đó, tôi không biết nội dung cuộc đối thoại này là gì. Mà tại sao cả hai lại nói nặng nói nhẹ với nhau như vậy? Tôi nghĩ mình nên chấm dứt nó trước khi chuyện đi quá xa. Suy cho cùng, việc tôi hẹn hò với Đình Huy đâu đáng để làm lớn chuyện. Tức thì, tôi giơ tay lên, bảo nhanh:

- Chị Trân, em cảm ơn chị đã lo lắng cho em và xin lỗi vì cuộc tranh cãi này. Bây giờ em phải về, muộn lắm rồi. Hẹn mai gặp lại chị. Anh Huy, ta về thôi!

Cuối cùng nhờ thái độ kiên quyết từ tôi mà họ mới chịu ngừng cuộc chiến. Vừa chạy xe ra khỏi công ty, tôi nghe Đình Huy nói lời xin lỗi về chuyện ban nãy.

- Em thì chẳng sao cả, nhưng hẳn chị Trân sẽ thấy bị xúc phạm. Mà tại sao anh lại phản ứng như thế? Thái độ đó có phần hơi quá đáng.

- Chẳng biết lý do gì mà anh cứ thấy khó chịu khi mỗi lần gặp Huỳnh Trân, chắc là do anh không thích sự ra vẻ của cô ấy.

- Em nghĩ, anh hiểu lầm chị ấy rồi.

- Thôi, chuyện này đến đây kết thúc, tâm trạng anh vẫn chưa thoải mái được. Phạm Nguyễn, có lẽ hôm nay anh không dùng bữa tối với em, anh hơi mệt.

Sau câu cắt ngang ấy, tôi và Đình Huy tạm biệt bữa ăn tối đầy kỳ vọng, và ai về nhà nấy. Thú thực, tôi cũng mất sự vui vẻ rồi.

Vừa về đến nhà, tôi đã nghe âm thanh cãi cọ ầm ĩ. Nén tiếng thở dài, tôi nhận ra chất giọng quen thuộc của hai chị và cha. Thường, cha tôi không bao giờ tham gia những cuộc tranh luận kịch tính mà chủ yếu ông là người can ngăn cuộc chiến trường kỳ của hai cô con gái cưng. Còn mẹ thì chẳng dại dột gì mà đặt mình vào vai trò người hòa giải đầy mệt mỏi kia, luôn luôn bà sẽ đứng ngoài cuộc, hoặc

quan sát sự việc hoặc bận tâm vào công việc khác. Vừa trông thấy tôi, mẹ đứng dậy, nói:

- Nguyễn, con bằng Cà Rốt giúp mẹ, để mẹ đi nấu cơm.

Nhìn hai chị rồi lắc đầu, mẹ đi xuống bếp. Tôi nhìn Cà Rốt, con bé vẫn ngủ ngon lành, hai má bầu bĩnh, cái miệng chúm chím, dễ thương chết được.

- Cà Rốt lên chơi với dì Út nhen, kệ mẹ con với dì Ba đi.

Nói nhỏ với đứa cháu cục cưng xong, tôi bằng nó, bước lên phòng. Nhẹ nhàng đặt Cà Rốt lên giường xong, tôi lấy quần áo đi tắm. Nửa tiếng sau đi ra, tôi thấy con bé đã dậy tự lúc nào, đang bò lồm cồm trên cái nệm êm ái và lôi hết đồ trong túi đi làm của tôi ra. Nhanh chóng đi lại giường, tôi bế nó lên, mắng yêu:

- Cà Rốt hư nha, phá đồ của dì Út nè.

Cà Rốt nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn như hột nhãn, rồi tiếp theo liền cười cười, lộ nguyên hàm răng sữa. Thương quá! Tôi thơm vào má con bé hai cái. Một tay bằng cháu, tay còn lại tôi cất đồ trở lại vào túi. lát sau, tôi chợt phát hiện thiếu mất tám danh thiếp mà anh chàng nhân viên trưa nay đưa cho mình. Tìm kiếm một hồi chẳng thấy đâu, tôi thở ra và nghĩ, thôi kệ có duyên thì sẽ gặp lại.

Sáng, rời khỏi bãi đỗ xe, tôi đứng nán lại ở góc ngoặt hành lang trên đường đi vào công ty để chờ Huỳnh Trân. Tôi cần xin lỗi chị chuyện hôm qua, dù Đinh Huy là người nặng lời với chị nhưng tôi nghĩ mình nên làm chuyện này. Tôi sẽ chẳng vui về gì khi bạn trai và bạn thân trở thành kẻ thù. Một cái vỗ nhẹ lên vai khiến tôi sực tỉnh

thoát khỏi mớ suy nghĩ vòng vèo, lúc quay qua tôi mới biết là Huỳnh Trân.

- Chờ ai hả?

- Em chờ chị đấy. Ủm, em muốn xin lỗi chị về chuyện hôm qua Đình Huy nói những lời không phải. Chị bỏ qua cho anh ấy nhé.

- Đình Huy bảo em đến à?

- Không ạ, là tự em thôi. Em không muốn hai người giận nhau vì em.

- Ngốc ạ, chị không để bụng đâu. Đúng là hôm qua chị có hơi khó chịu, nhưng nghĩ lại một phần do chị nhiều chuyện, xen vào chuyện hai người. Vả lại, anh Huy nói vậy cũng vì lo cho em thôi.

Trước những lời dịu dàng đó, tôi chẳng biết phải làm gì. Sự rộng lượng của chị khiến lời xin lỗi của tôi trở nên thừa thãi. Rất nhanh, chị quàng tay qua tay tôi, mau chóng kéo đi. Trên đường vào công ty, chị chọt thì thầm vào tai tôi:

- Có chuyện này chị muốn nói em nghe nhưng phải giữ bí mật đấy. Về như công ty đang gặp rắc rối. Nghe đâu giám đốc thiếu nợ các ngân hàng, vài tháng nay ông ta lại chi tiền vào những khoảng mập mờ. Chị còn được anh Quý tiết lộ, doanh thu gần đây của công ty giảm nhiều, một số khách hàng không trả đủ tiền. Tóm lại, nguồn vốn còn lại của công ty khá ít.

- Nói vậy thì công ty có nguy cơ bị phá sản?

- Đúng vậy, chị cũng nghĩ thế. Còn một tin nữa, sếp của chúng ta và giám đốc bắt đầu xảy ra bất hòa. Trước, họ là bạn bè đúng

không, nhưng giờ thì có vẻ họ hết hợp nhau rồi. Đạo gần đây em có thấy sếp hơi lạ? Là thế đấy.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 7: Công Sở 7: Ăn Tối Với Sếp

Thú thật, tôi hơi vô tư thì phải, bản thân chẳng để ý Lâm Đạt dạo gần đây thế nào. Tôi thấy anh vẫn bình thường, vẫn làm việc và trách mắng nhân viên tàn bạo. Tôi đâu hề nhận ra điều lạ thường nào trên mặt anh. Nếu vậy thì Huỳnh Trân tinh ý hơn tôi rồi. Vừa nghĩ ngợi, tôi vừa lắc đầu, chặc lưỡi. Tiếp, tôi nghe chị thở dài:

- Tin này đã lan truyền trong một số bộ phận nhân viên, vài tuần nay không khí công ty khá nặng nề. Tuy bề ngoài vẫn nói cười nhưng kỳ thực ai nấy đều rất lo vì nghĩ đến nguy cơ công ty phá sản, phải tìm việc mới.

Nghe xong, tôi liền nhăn mặt. Cứ nhớ lại một năm trời tôi lặn lội đi từ công ty này đến công ty khác xin việc là nỗi ám ảnh kinh khủng ấy lập tức tràn về. Đâu dễ gì tìm được nơi làm việc thích hợp, nhất là trong thời buổi này.

Chỉ vì vấn đề đáng lo ngại đó mà tôi chẳng thể tập trung vào công việc. Các con số trong đầu tôi hoàn toàn bị thay thế bởi những cụm từ cứ lặp đi lặp lại, như "phá sản", "nghỉ việc", đến nỗi bản thân cảm thấy phiền hà vô cùng. Ngừng làm, tôi kín đáo liếc mắt quan sát mọi người trong phòng. Ai ai cũng đều chăm chú làm phần việc của mình, chẳng hề có biểu hiện về sự lo lắng hoang mang nào cả. Ngay cả anh Quý và sếp cũng thế. Nghe lời Huỳnh Trân, tôi cố gắng nhìn kỹ vẻ mặt Lâm Đạt nhưng chẳng phát hiện ra sự bất thường

nào. Phải chăng, mọi người đang cố che giấu tâm trạng của mình? Nén âm thanh thở dài, tôi nhắm mắt lại.

- Phạm Nguyễn!

Giọng gọi đột ngột từ Lâm Đạt làm tôi giật mình, mở mắt ra. Bắt gặp cái nhìn vô cảm đó, tôi lúng túng đứng dậy:

- Sếp gọi em ạ?

- Ban nãy em nói có vài đơn khiếu nại từ khách hàng muốn đưa tôi xem.

Bấy giờ mới nhớ ra xấp giấy khiếu nại kia, tôi nhanh chóng đáp vâng rồi loay hoay tìm chúng. Quái quỷ, tự dưng tôi quên mất mình để ở đâu rồi. Trong lúc lục lọi đồng hồ sơ tìm kiếm, tôi cảm giác rằng ánh mắt lạnh băng đó vẫn dán chặt vào từng động tác của mình. Tôi lo, sự thiếu sót này đang làm mất thời gian của sếp. Vì mãi lo nghĩ mà tôi vô tình quơ đổ cả chồng giấy trên bàn. Luống cuống xúi xuống nhặt lên thì khốn nạn thay, đầu tôi đập vô cạnh bàn, đau dã man. Vừa xoa đầu, tôi vừa nhặt giấy. Cái điều kinh dị tiếp theo chính là tôi nghe rõ âm thanh thở ra thật mạnh của Lâm Đạt. Một tiếng thở thôi nhưng nếu nó phát ra từ người đó thì cũng đủ làm tôi vã mồ hôi. Giống như khi bạn phát run vì nghe tiếng thở nặng nề từ giáo viên khó tính vậy. Cuối cùng, tôi cũng tìm thấy đồng giấy khiếu nại chết tiệt. Tiến lại bàn trưởng phòng, tôi hồi hộp đưa giấy cho anh.

Chưa đón lấy liền, Lâm Đạt tiếp tục cái màn "giết người" bằng "tia nhìn sát thủ". Tôi nuốt nước bọt, tim đập thành thịch, hai tay cầm giấy đưa về phía trước như bị đơ. Để tôi làm hành động ấy hơn một phút, anh mới chịu đón lấy giấy. Tôi thở phào lúc anh chuyển dời ánh mắt vào những dòng chữ đánh máy nọ, hơn nữa anh không hề

quát mắng về thói làm việc thiếu cẩn thận khi nãy của tôi. Thế nhưng lát sau tôi phát hiện mình đã mừng quá sớm khi bắt chợt nghe Lâm Đạt cất giọng đều đều, mà vấn đề được đề cập làm tôi thốn người kinh dị:

- Nghe nói em đang hẹn hò?

Cái từ "hẹn hò" vừa kết thúc là lập tức, tôi nhận ra mấy chục đôi mắt trong phòng lần lượt hướng về phía mình theo cách âm thầm. Gáy tôi lạnh thế nào ấy. Đối diện, sếp vẫn xem giấy tờ một cách bình thản, miệng hỏi nhưng chẳng hề ngược nhìn tôi.

- Tôi không hề khó khăn trong chuyện nhân viên của mình yêu đương. Bởi đó là quyền cá nhân của mỗi người, miễn làm tốt việc được giao thì ok. Tuy nhiên, nếu vì vậy mà mất tập trung trong giờ làm thì tôi không bỏ qua đâu.

Dứt lời, Lâm Đạt hơi ngả người ra phía sau đồng thời trao lại tôi xấp giấy khiếu nại. Ánh mắt anh như thể nhắc nhở tôi về một chuyện, hay đúng hơn là mang chút cảnh cáo ngầm. Đưa hai tay nhận lấy giấy, tôi gật đầu thay cho lời đáp. Lăm lăm quay về chỗ ngồi, tôi cắn môi, thầm trách mình sơ suất.

Chiều, tôi đang chuẩn bị ra về thì anh Quý đến đưa tôi mấy đơn hàng, yêu cầu chỉnh sửa lại. Tôi xem sơ qua mới thấy người làm chúng là chị Huệ. Biết tôi định nói gì, anh liền bảo chị Huệ bận làm việc khác giúp anh nên cái này giao cho tôi. Lại cái kiểu, người này làm thì bắt người kia sửa. Tôi biết tổng rồi, chị Huệ cũng là hoa khôi phòng Kinh doanh, cách đối xử này của tay phó phòng tôi quen quá mà.

Rút điện thoại ra, tôi phải gọi cho Đình Huy, hủy hẹn chiều nay. Sau khi nghe xong, anh bảo tôi cứ ở lại làm, còn mình sẽ về nhà. Chẳng kịp để tôi nói thêm, anh lập tức cúp máy. Nhìn dòng chữ "Kết thúc cuộc gọi" tôi hơi buồn trước phản ứng có phần hời hợt của anh. Tôi biết anh không hờn trách về việc hủy cuộc hẹn mà sự lạnh nhạt này xuất phát từ thái độ thỉnh thoảng hơi dửng dưng. Đúng là tôi đang hẹn hò với Đình Huy, đúng là cả hai có những cử chỉ thân mật giống người yêu, nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn cảm thấy giữa chúng tôi còn tồn tại một khoảng cách kỳ lạ. Thỉnh thoảng khi nói chuyện cùng nhau, tôi nhận ra anh thường lơ đãng, suy nghĩ để ở tận đâu, nhiều lúc anh còn nhìn tôi thật hời hợt, không quan tâm tôi nói gì. Có phải tôi suy nghĩ quá nhiều? Nhưng cái cảm giác ngồi gần nhau mà như xa cách đó, đâu thể nhầm lẫn được.

Cắt điện thoại, tôi tự nhủ mình nên bắt đầu làm việc. Vừa quay lại, tôi hết hồn khi bắt gặp Lâm Đạt ngồi chình ình ngay bàn trưởng phòng, gõ máy một cách thản nhiên hết như chẳng hề bận tâm đến sự hiện diện của tôi trong phòng.

- Sếp chưa về ạ?

Ngón tay gõ trên bàn phím lách cách, anh chẳng thèm liếc nhìn tôi, nói nhạt:

- Tôi phải ở lại làm cho xong vài thứ.

Khởi bàn, tôi choáng váng ngay tức thì. Thật không vậy trời, tôi sẽ ngồi làm việc chung với sếp "Ma vương" ư? Phòng chỉ còn hai người, nguy hiểm càng tăng cao, tôi sẽ bị để ý suốt mấy tiếng liền cho xem. Mà thay vì là ngày khác còn đỡ, sáng nay tôi mới bị sếp "chiếu tướng" xong, giờ lại ngồi làm việc đối mặt thế này, chẳng

khác gì đem tội lỗi của tôi ra trưng trước mặt anh lần nữa. Trưởng phòng luôn nhớ rất dai những sai phạm của nhân viên.

- Nếu em vẫn chưa chịu làm thì tôi sẽ về muộn lắm đấy.

Phát hiện mình lại không tập trung vào việc quan trọng hiện tại, tôi lật đặt ngòi vào bàn, cắm đầu cắm cổ giải quyết mấy đơn hàng sai sót. Thời gian tiếp theo, tôi hầu như chẳng rời mắt khỏi chúng, dần dần tôi quên đi tâm trạng lo lắng ban đầu, quên luôn sự hiện diện của Lâm Đạt, nhờ thế mà làm khá nhanh chóng. Mãi đến khi lưng bắt đầu mỏi và bụng kêu thì tôi mới sực nhớ đến thời gian, liền nhìn đồng hồ, hơn 7 giờ. Ngừng việc, tôi vươn vai uể oải rồi nhìn về phía đối diện, Lâm Đạt vẫn còn đang làm. Sự tập trung của anh thật đáng ngưỡng mộ. Chẳng bù như tôi, đuối lắm rồi. Tôi nghĩ mình nên ăn gì đó trước khi làm tiếp.

- Em ra ngoài mua đồ ăn tối, sếp có muốn ăn gì không?

- Tôi không đói, em ăn đi.

Trước câu trả lời ngắn gọn, tôi nhún vai, chậm rãi rời phòng. Chào bác bảo vệ, tôi bước ra ngoài con đường lớn tấp nập xe cộ. Đối diện bên kia đường, những hàng quán treo bảng bắt đèn sáng trưng, khách ra vào ăn uống nườm nượp. Mùi thơm từ mấy món ăn khiến tôi không thể chần chừ thêm, mau chóng băng qua đường. Thấy tôi bước vào tiệm cơm gà chiên, chị chủ quán niềm nở hỏi han. Toan trả lời thì tự nhiên tôi nhớ đến Lâm Đạt, tuy ban nãy anh bảo không đói nhưng biết đâu chỉ là lời từ chối khách khí. Dẫn đo hỏi lâu, tôi nói chị chủ tiệm bán hai phần cơm gà. Ngồi ở đây ăn thì tiện hơn, áy vậy tôi vẫn muốn về công ty, chẳng hiểu sao nữa.

Khẽ khàng mở cửa phòng đi vào, tôi thấy Lâm Đạt còn ngồi, liền tiến lại gần. Ngẩng đầu lên, anh ngạc nhiên:

- Ăn xong rồi à, nhanh vậy?

- Em mua cơm mang về, có cả phần sếp nữa.

- Tôi nói không cần rồi mà.

- Để đói quá sẽ đau bao tử đó. - Tôi ngừng lại vì mình nói câu kỳ cục làm sao, nhưng tiếp theo tôi ngập ngừng - Em ngồi ăn một mình thì buồn lắm.

Hình như tôi bị ma nhập nên mới buông một câu ngớ ngẩn thế. Tôi nghĩ gì mà lại dám mời sếp, người nghiêm túc đáng sợ như vậy, ngồi ăn cùng mình? Đúng là óc tôi hỏng thật rồi! Lâm Đạt liền ngừng làm, nghĩ ngợi. Trông vậy, tôi liền xua tay:

- Thôi, em sẽ ăn một mình, sếp cứ làm đi.

Sau cùng là tôi bước ra khỏi phòng, đến bàn trà ở phòng ngoài. Lấy hộp cơm ra, chuẩn bị mở bịch tương ớt thì tôi nghe tiếng Lâm Đạt cất lên:

- Có cafe nữa à?

Tôi quay qua, cùng lúc anh kéo ghế ngồi xuống. Mặc dù bận lấy hộp cơm, anh vẫn biết tôi đang nhìn nên chậm rãi bảo:

- Tôi ngửi mùi gà chiên và tự dưng bụng đói cồn cào.

Đúng là có lẽ anh đói thật nhưng bất giác tôi lại nghĩ, cũng có thể anh không muốn tôi ngồi ăn một mình trong buồn chán. Dù với bất cứ lý do gì đi nữa thì tôi đã mỉm cười rồi. Thế là chúng tôi vừa ăn

vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát trời đêm. Không gian yên ắng xung quanh không hề ngột ngạt, trái lại bình yên lạ lùng. Kỳ lạ thay, dù ngồi ngay bên cạnh thế mà tôi chẳng có cảm giác lo sợ gì như lúc ở phòng làm việc. Hẳn do Lâm Đạt, từ lúc nào đã trút bỏ đi dáng vẻ uy nghiêm của một trưởng phòng, trở nên gần gũi hơn.

- Công việc sắp xong chưa? - Anh là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên lặng này giờ.

- Sắp xong rồi ạ. Vì phải sửa cái sai của người khác nên hơi lâu.

- Ra là vậy. Về như thỉnh thoảng phó phòng đối xử với vài nhân viên hơi bất công. Nhưng mà thế cũng hay, nếu được làm nhiều việc thì sẽ nâng cao trình độ, đặc biệt sửa cái sai của người khác cũng giúp mình không mắc phải sai lầm đó. Em cứ cố gắng hết sức là tốt rồi.

Tròn xoe mắt trong chốc lát, tôi ngập ngừng hỏi:

- Sao sếp tốt với em vậy ạ?

Hỏi xong lại phát hiện mình điên rồ nữa, tức thì tôi đưa tay bịt miệng. Tiếp tục thấy anh trầm tư nghĩ ngợi, tôi liền giải thích rõ ràng kéo bị hiểu lầm:

- Ý em là anh luôn giúp đỡ em trong công việc, dù thường trách mắng nhưng thực sự là đang chỉ dẫn em.

Lâm Đạt điềm nhiên trả lời sau khi uống một ngụm cafe:

- Đó là việc làm cần thiết của sếp dành cho nhân viên. Nói giúp đỡ cũng không đúng, đơn giản là dẫn dắt để họ hoàn thành tốt công việc. Tuy nhiên còn tùy vào khả năng mỗi người, như tôi thấy em có

năng lực nên chỉ bảo thêm. Đúng là tôi có quan tâm em hơn, lý do là vì chúng ta đồng hương.

- Đồng hương? Tức quê của sếp cùng quê với em?

- Ủm, mặc dù tôi sinh và lớn lên ở Sài Gòn nhưng lúc nhỏ tôi vẫn thường về quê chơi. Ký ức tuổi thơ tôi có một phần gắn liền với vùng đất ấy, vì vậy sau này gặp ai là người đồng hương, tôi đều muốn giúp đỡ.

- Vậy ra sếp xem lý lịch của em lâu như thế là vì lý do này? Thảo nào... Vậy lẽ nào chị Trần cũng là đồng hương vì sếp đã nhìn chị ấy rất lâu?

- Không phải đâu. Tôi nhìn vì lúc ấy Huỳnh Trần ăn mặc không phù hợp. Cái áo sơ mi mỏng tanh khiến tôi hơi khó chịu nên mới yêu cầu cô ấy ở lại vào giờ nghỉ trưa để nhắc nhở.

Ôi trời ơi, hóa ra tôi đã hiểu lầm ánh mắt của Lâm Đạt lúc đó, để rồi cứ nghĩ anh là "dân 35". Thảo nào vào cái ngày Huỳnh Trần trình ký đơn hàng trễ, anh lại mắng cho một trận chẳng chút thương tình. Ố la la, cuối cùng mới biết trưởng phòng không phải đàn ông mê gái đẹp! Từ trước tới nay tôi đã có cái nhìn lệch lạc về anh. Đang thâm xuýt xoa với sự thật này thì chợt, tôi nhớ lại lời Huỳnh Trần hôm ấy. Nếu bị sếp nhắc nhở về việc ăn mặc vậy tại sao chị ấy nói dối là anh khen áo chị đẹp? Hay do chị tự ái? Trông gương mặt hờn hờ lúc đó, nghe chị nói cứ như thật.

Âm thanh đẩy ghế kéo tôi trở về thực tại, Lâm Đạt đã đứng dậy, chuẩn bị về phòng. Tôi cũng đứng lên và tình cờ, tầm nhìn đối diện với bàn tay trái của anh, ngay ngón áp út có một chiếc nhẫn. Quá kinh ngạc, tôi thốt lên thật vô duyên:

- Sếp đã kết hôn? Đúng là không thể tưởng!

Lâm Đạt nhìn trở lại tôi, nhíu mày như muốn hỏi điều ấy có gì bất ngờ đến thế. Thực sự là tôi hơi sửng sốt vì nghĩ một người khó gần như anh mà có vợ. Tất nhiên đấy là nghĩ thôi, tôi chẳng dại gì mà nói huých toẹt ra nên phải phịa lý do:

- Ủm... em thấy sếp còn trẻ, lại là người không thích chuyện tình cảm lắm.

- Tôi gần 30 rồi, trẻ trung gì, kết hôn là vừa. Nhưng đây chỉ là nhẫn đính hôn thôi, sang năm tôi và cô ấy mới lấy nhau.

- Sếp yêu chị ấy chứ?

- Tất nhiên. Em hỏi gì lạ vậy?

- À, vì nhiều người giàu có kết hôn chỉ vì mục đích khác hoặc do môn đăng hộ đối. Nghe sếp nói vậy, em thấy yên tâm. Chúc mừng anh!

- Chúng tôi yêu nhau ba năm rồi. Ủm, cảm ơn em nhưng hãy để lời chúc ấy vào ngày hôn lễ của tôi.

Tôi gật đầu, cười. Tiếp, Lâm Đạt xoay lưng, đi trước. Còn tôi bước chậm rãi theo sau. Nhìn nhận thì đêm nay quả không tồi chút nào. Tôi được ngồi ăn cùng sếp, và cả hai nói những chuyện không hề liên quan đến công việc. Quan trọng hơn hết, tôi có cơ hội hiểu thêm về anh, có cái nhìn khác đối với anh. Nhìn chiếc nhẫn đính hôn đó, tôi mỉm cười và hình dung ra một hôn lễ hạnh phúc. Thế nhưng lúc ấy, tôi đâu biết rằng, điều đó sẽ mãi mãi không thể xảy ra, đồng thời vận mệnh của chúng tôi đã xoay vần theo một cách chẳng hề ngờ đến.

Có những định mệnh mà lần gặp gỡ đầu tiên, ta như hai người xa lạ vô tình lướt ngang qua nhau.

Ngày hôm sau, tôi gặp Đình Huy trong thang máy. Lúc nhìn thấy nhau, anh đang nhắn tin qua điện thoại nhưng rất nhanh lại cất nó vào túi quần. Khi đó, tôi chẳng mấy để ý đến hành động kỳ lạ này. Chưa kể, anh đã kéo sự chú ý của tôi sang hướng khác bằng câu hỏi ân cần:

- Em ăn sáng chưa? Đêm qua làm việc có về trễ lắm không?
- Tầm 9 giờ là em về rồi. Chiều nay mình đi đâu ăn tối nhé?
- Chắc không được đâu, chiều nay anh phải ở lại công ty làm thêm chút việc.
- Tiếc thật. Thôi thì để mai vậy. À, tối qua em ở lại làm việc với sếp, rất bất ngờ khi cả hai là người đồng hương. Và anh ấy sắp kết hôn.

Đang huyên thuyên thì tôi ngừng lại bởi không nghe tiếng đáp lời hưởng ứng từ Đình Huy. Liền quay qua, tôi lại thấy anh nhắn tin gì đó trong điện thoại với vẻ chú tâm lắm, vài giây sau anh còn cười cười rất vui. Mau chóng, tôi lên tiếng:

- Huy, anh nghe em chứ?

Bấy giờ như mới nhớ ra tôi, Đình Huy liền xoay qua bên cạnh, nhìn nhìn hết kiểu vẫn theo dõi cuộc đối thoại:

- Sếp em? Tức là sếp Đạt hả?

Tuy hơi khó chịu trước thái độ lơ đãng ấy nhưng thái độ của tôi bình thường:

- Ủm, sang năm anh ấy sẽ kết hôn. Mà chiều mai anh muốn ăn tối ở đâu?

Lần nữa, Đinh Huy lại khiến tôi ngừng nói bởi hành động chú tâm vào điện thoại. Không rõ đối phương là ai mà làm anh say sưa đến vậy, quên mất bạn gái đứng ngay bên cạnh. Tôi không phải người ép buộc bạn trai chỉ biết mỗi mình, thế nhưng chỉ ít khi đang đối diện với nhau thì anh cũng nên tôn trọng tôi. Đúng lúc cửa thang máy mở, Đinh Huy mới chịu cất điện thoại, bảo với tôi chiều mai nói tiếp. Chẳng cần xem phản ứng của tôi thế nào, anh nhanh chóng chạy đi. Đứng nán lại trong buồng thang máy mở cửa, tôi thở ra buồn bã. Tự dưng lòng xuất hiện một linh cảm không hay về mối quan hệ này.

Bước vào phòng, tôi thấy các đồng nghiệp tùm tùm bàn tán gì đó rất sôi nổi. Nếu là bình thường, tôi nhất định nhào đến hỏi han đủ thứ nhưng vì đang chán nên mặc kệ, đi về phía bàn làm việc. Ngồi chưa được nóng đít, tôi bị chị Bình kêu vai:

- Hey, em biết gì chưa, sáng sớm nay sếp tụi mình với giám đốc cãi nhau dữ dội. Đứng bên ngoài nghe mà nhân viên cũng phát run đó.

- Chị biết họ cãi nhau về chuyện gì không?

- Hình như là giám đốc không đồng ý với chính sách kinh doanh mới của sếp. Chắc em cũng nghe vài tin đồn về chuyện công ty sắp phá sản? Máy ngày trước, chị Quỳnh bên Kế toán bảo, ngân hàng lại gọi điện đòi nợ liên tục, họ bắt đầu gia hạn thời gian trả nợ rồi.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 8: Công Sở 8: Lời Nói Dối, Khoảng Cách Và Lòng Người

Xem ra, tình hình nghiêm trọng hơn tôi tưởng. Quan sát bầu không khí căng thẳng cùng gương mặt lo ngại của mọi người trong phòng, tôi nghĩ đây không còn là tin đồn nữa. Thực sự, công ty đang gặp rắc rối lớn, và nó sẽ không thể giải quyết một cách dễ dàng. Chợt, chị Bình lại hỏi tôi, lần này nội dung chủ đề thay đổi:

- À mà thằng Huy với con Trân thân nhau lắm hả em?
- Sao chị hỏi thế? Theo em thấy, anh Huy không thích chị ấy lắm.
- Thế thì lạ thật, chiều hôm qua tan việc, chị tình cờ thấy thằng Huy chở con Trân vào tiệm cafe Đồng Thảo.
- Chắc chị nhìn lầm rồi. Giữa họ có mối bất hòa, đến nỗi anh Huy còn nói nặng với chị Trân nữa.
- Ủm, chắc chị nhìn lầm, nhưng người đó cũng chạy chiếc xe giống thằng Huy thì đúng là trùng hợp.

Khẽ đảo mắt, tôi im lặng nhớ lại cuộc gọi điện chiều qua của mình với Đình Huy.

- Lúc chị thấy họ là khoảng mấy giờ?
- Thường, chị chạy xe về nhà đến ngã tư đó là tầm 5 giờ.

Tôi gọi điện cho Đình Huy cũng khoảng giờ đó. Lúc ấy anh bảo mình sẽ về nhà, vậy làm sao có thể đi cùng Huỳnh Trân được? Chợt, cửa phòng mở, Lâm Đạt bước vào. May là đám đồng nghiệp đã giải tán trước đó mấy phút, nếu không thì thê thảm rồi. Kín đáo quan sát vẻ mặt anh trong khi đang tiến về bàn làm việc, tôi chẳng nhận ra bất kỳ biểu hiện khác thường nào. Nếu vừa trải qua một cuộc tranh cãi thì hẳn ít nhiều người ta cũng sẽ tỏ ra khó chịu. Còn ở đây, trông anh hoàn toàn giống như mọi khi. Đúng là một người giỏi làm chủ cảm xúc của mình.

Chiều tan việc, tôi chạy xe về nhà, đến một ngã ba thì ngừng lại chờ đèn xanh. Trong lúc chờ, tôi ngửi thấy mùi bánh bao chiên. Tôi nhớ Đình Huy từng bảo rất thích ăn loại bánh này. Rất nhanh, tôi mua ngay hai bạch bánh bao chiên nóng hổi. Tiếp, tôi chạy xe vòng trở lại công ty để đưa bánh cho anh. Lúc gần đến công ty thì bất ngờ, tôi bắt gặp Đình Huy vừa chạy xe ra khỏi cổng, vì anh đang gọi điện thoại nên chẳng để ý tôi chạy ngược chiều xuống. Giống hết buổi sáng trong thang máy, nét mặt anh thật phấn khởi khi nói điện thoại. Dõi theo bóng dáng chạy xe thật nhanh đó, tôi bỗng dưng nhớ đến lời kể của chị Bình. Bất giác, lòng tôi xuất hiện một suy đoán, để rồi ngay lập tức tôi quyết định bám theo anh.

Vắt vả bám đuôi Đình Huy qua mấy con đường đông đúc ngoằn ngoèo, tôi cố giữ khoảng cách vừa đủ để anh không phát hiện. Ấy vậy mà công sức của tôi suốt nửa tiếng qua đổ sông đổ biển khi đến ngã tư nọ, lúc anh vừa phóng xe sang đường bên kia bùng binh thì ở đây đèn đỏ bật sáng, và tôi xui xẻo vì bị mắc kẹt lại. Đèn xanh bật sáng, tôi chạy như bay nhưng kỳ thực là không có hy vọng nào tìm thấy Đình Huy với cái kiểu phóng xe như anh. Táp xe vào lề, tôi lấy điện thoại ra, có hơi phân vân khi bấm số gọi cho Đình Huy. Dù gì tôi cũng muốn hỏi rõ bởi bản thân ghét chuyện mờ ám, lấp lửng.

Chuông đổ không lâu thì tôi nghe giọng anh cất lên. Chẳng hiểu sao tim đập thình thịch lúc tôi quyết định hỏi anh một câu:

- Anh đang ở công ty à?

- Ừ, việc hơi nhiều nên chắc anh sẽ về muộn. Em gọi có gì không?

Khi ấy, đầu óc tôi gần như trống rỗng vì nhận được một lời nói dối. Dù vậy, tôi vẫn giữ giọng bình thường, như thể cú điện thoại này chỉ đơn giản là sự quan tâm:

- À, không có gì. Em chỉ muốn nhắc anh đừng mãi làm mà để bụng đói.

Tôi nghe anh cười nhẹ nhàng, bây giờ cái âm thanh đó vì sao lại khiến tôi buồn bã đến thế. Cúp máy, lòng tôi ngổn ngang với bao nhiêu suy nghĩ. Lý do gì anh nói dối tôi? Anh cố ý che giấu hay có chuyện khó nói? Là sợ tôi lo lắng hay sợ tôi phát hiện ra bí mật nào đó? Cuối cùng, điều tôi thắc mắc nhất là, anh đi gặp ai?...

Tôi bước vào nhà với dáng vẻ ủ rũ, tay cầm hai bịch bánh bao chiên bông thông. Nhắc thấy tôi, lại ngửi mùi bánh thơm phức, chị Mỹ và chị Hương chạy vù đến. Tôi đưa bánh cho họ trước khi đi lên lầu với bộ mặt chẳng còn gì chán chường hơn. Đứng trước phòng toan mở cửa thì bỗng tôi nghe chị Hương gọi giật:

- Nguyễn, có chuyện gì sao?

Tôi quay qua, chị bước đến gần. Vì tâm trạng rối bời nên tôi lắc đầu, lúc này chỉ mong được một mình yên tĩnh. Thế nhưng tôi quên

mất rằng, cái bộ mặt đưa đám của mình đã tố cáo tất cả, hết kiểu có một tấm bảng treo trước trán, ghi rõ là "em đang gặp chuyện buồn". Chậc lưỡi rõ to, chị Hương khoanh tay:

- Nào, em gặp chuyện gì không hay thì cứ nói với chị. Chị là người ngoài cuộc, biết đâu sẽ cho em lời khuyên hữu ích thì sao.

Nhìn chị bằng đôi mắt mang chút phân vân, tôi ngập ngừng kể lại mọi chuyện. Nghe xong, chị Hương đưa tay sờ cằm, mắt chong lên trần nhà biểu hiện là đang suy nghĩ nghiêm túc, nói:

- Đúng là đáng ngờ đấy. Nếu không có chuyện gì thì hẳn nói dối làm chi?

- Em không rõ anh ấy đi vì giải quyết công việc nào đó hay là để gặp ai.

- Giải quyết công việc thì mắc gì nói dối. Theo chị thì tên này đi gặp một người, và với những gì em kể thì hẳn rất chờ đón cuộc gặp đó.

Huỳnh Trân? Cái tên ấy lại bật ra đầu tiên trong đầu tôi. Mặc dù tôi cố xua đi ý nghĩ ấy nhưng nó cứ mãi lờn vờn. Có lẽ bởi tôi còn bận tâm về lời chị Bình. Chợt, chị Hương đẩy nhẹ vai tôi:

- Em đừng nghĩ ngợi nhiều kẻ nhưc đầu. Tốt nhất em nên hỏi rõ Đình Huy. Có nhiều mối tình, chỉ vì hiểu lầm nhỏ mà dẫn đến tan vỡ đấy. Chị nói thế cũng không có nghĩa là bắt em tin tưởng tuyệt đối, làm lơ mọi chuyện. Em có thể nghi ngờ một chút nhưng phải gặp người đó hỏi rõ ràng. Hiểu chứ?

Tôi gật đầu trước ánh mắt quả quyết của chị. Đúng, cách tốt nhất là tôi nên hỏi rõ Đình Huy để tránh xảy ra chuyện đáng tiếc.

Thế nhưng ý định đó của tôi đã không thành khi ngày hôm sau, anh có chuyến công tác cùng đồng nghiệp xuống các tỉnh để quảng cáo sản phẩm, thời gian đi là hai tuần. Vậy là tôi phải mang sự thắc mắc này trong lòng suốt mười mấy ngày, quả nhiên khó chịu vô cùng. Mà chuyện đó lại không nói qua điện thoại được, khi có việc cần trao đổi thẳng thắn thì mặt đối mặt sẽ tốt hơn. Cũng bởi vậy mà mỗi lần nhận cuộc gọi từ Đinh Huy, tôi phải cố lắm mới giữ cái miệng mình không buột ra câu hỏi liên quan đến chiều hôm ấy.

Tuy nhiên, nhờ khoảng thời gian xa cách này mà tôi nhận ra thêm vài điều. Đầu tiên là, Đinh Huy ít chủ động gọi điện cho tôi, chủ yếu do tôi gọi trước. Thậm chí có một ngày tôi chẳng hề nhận được cuộc gọi nào từ anh. Tiếp theo, hai chúng tôi ngày càng ít có chuyện để nói ngoài những câu hỏi thăm cần thiết. Đặc biệt vẫn là Đinh Huy, anh luôn trả lời qua loa và thường viện cớ cúp máy trước. Đôi khi một, hai ngày mới gọi điện cho nhau ấy vậy anh gói gọn cuộc nói chuyện chỉ trong vài phút. Chỉ hai tuần mà tôi bắt đầu nhận ra khoảng cách giữa cả hai ngày càng rộng.

Mối quan của chúng tôi chỉ mới tồn tại ba tháng mà tại sao lại mau chóng trở nên hời hợt đến vậy? Ban đầu anh quan tâm tôi nhiều bao nhiêu thì giờ lại xa cách bấy nhiêu. Tôi không hiểu lý do gì trong chuyện tình mình bắt nguồn từ đâu. Do lỗi của ai? Hay nguyên nhân là từ tôi? Một cô gái xấu xí đang là người yêu của anh chàng đẹp trai nhất định sẽ phát sinh những vấn đề không mong muốn. Có lý nào, tình yêu giữa hai con người quá khác biệt lại phải đối mặt với nhiều thứ đến vậy?...

Huỳnh Trân đặt lên bàn tôi một xấp giấy, nói rằng đây là 15 đơn hàng đã thanh toán trong tuần này. Tôi đếm lại đầy đủ xong, chị đưa ra cuốn sổ, mỉm cười:

- Nếu em đã nhận đủ thì ký tên xác nhận cho chị.

Gật đầu, tôi mau chóng ký vào. Lúc chị quay lại bàn thì mọi người cũng lần lượt vào phòng, bắt đầu giờ làm việc buổi chiều. Chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến lúc tôi lấy 15 đơn hàng ra đối chiếu với danh sách lưu trong máy tính và khi kiểm tra xong tờ thứ 15, tôi mới phát hiện trong danh sách máy tính có đến 16 đơn hàng. Tức thì, tôi liền đứng dậy, đi vòng qua bàn Huỳnh Trân, bảo khẽ:

- Tuần này có đến 16 đơn hàng, chị đưa thiếu em một đơn hàng.

Tự dưng Huỳnh Trân nhìn tôi với vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Em nói gì lạ vậy? Ban nãy chị đưa em 16 đơn hàng đủ mà, sao giờ lại thiếu?

- Đâu phải ạ, chị chỉ đưa em có 15 thôi.

Hình như bắt đầu khó chịu, chị đứng dậy, giọng cũng lớn hơn như thể để mọi người trong phòng nghe thấy:

- Rõ ràng chị đưa em 16 đơn hàng, giờ em nói thế là ý gì? Hay em vô ý làm mất rồi qua đây đổ lỗi cho chị?

Mất tôi mở to mắt nhìn trước điều đó, chị nói vậy chẳng khác nào bảo tôi đã làm mất mà còn phải bỏ trách nhiệm, đổ lỗi lên người khác. Thực sự vào lúc ấy, tôi không tin nổi đây là giọng điệu của Huỳnh Trân, người chị và là đồng nghiệp thân nhất luôn động viên,

giúp đỡ mình. Có vẻ vào khoảnh khắc đó, tôi mơ hồ nhận ra một điều gì nơi chị đã luôn giấu kín.

Hiển nhiên, cuộc tranh cãi của hai nhân viên làm sao trưởng phòng không để ý. Thế là rất nhanh, Lâm Đạt yêu cầu hai chúng tôi đến bàn anh trình bày chuyện gì đang diễn ra. Cũng may là anh Quý vắng mặt, chứ nếu để tên hám gái đó phân xử thì khỏi đoán, tôi đã biết kết quả rồi. Sau khi nghe tôi và Huỳnh Trân nói rõ sự việc, Lâm Đạt mở danh sách đơn hàng trên máy tính ra xem, tiếp, anh đếm lại số tờ đơn hàng tôi nhận được.

- Thế là sao? Tại sao thiếu mất một đơn hàng?

Như chực chờ sẵn, Huỳnh Trân lập tức giải thích nỗi oan của mình:

- Em chắc chắn mình đưa đủ 16 đơn hàng cho Nguyễn.

Thấy anh nhìn qua, tôi cũng mau chóng nói rõ ràng chuyện ban nãy:

- Em cam đoan mình chỉ nhận 15 đơn hàng từ chị Trân thôi. Đến lúc xem lại trên máy tính, em mới phát hiện thiếu một đơn hàng.

- Không đúng! Em đừng đặt điều như vậy! Nếu em lỡ làm mất thì cứ thừa nhận đi, chứ đừng chối tội bằng cách đổ lỗi cho chị!

Tôi giương mắt nhìn Huỳnh Trân chăm chăm, bản thân chẳng tin nổi hay đúng hơn là không muốn tin vào những điều vừa nghe. Tại sao chị ấy như trở thành một con người hoàn toàn khác? Đâu rồi gương mặt tươi vui, nụ cười triu mến? Giờ đây trước mắt tôi hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp với cái nhìn sắc bén, bộ mặt vô cảm, giọng nói lạnh lùng chẳng khác gì những lưỡi dao giết chết người

khác. Hơn hết, chị đang nói dối thật tài tình, thậm chí một cái chớp mắt cũng không. Điều ấy lại làm tôi nhớ cái lần chị nói dối rằng sắp khen áo chị mặc đẹp. Tiếng Lâm Đạt cất lên khá trầm, kéo tôi ra khỏi những mộng tưởng tệ hại:

- Sổ ký xác nhận về nhận đơn hàng đâu, chỉ cần đem ra đối chiếu là được thôi.

Mất tôi sáng bừng. Đúng rồi, ban nãy khi ký tên xác nhận, tôi nhìn rất rõ Huỳnh Trân ghi con số 15. Tuy nhiên, khi bắt gặp nét mặt bình thản của chị lúc đưa sổ cho Lâm Đạt, tôi linh cảm rằng sự vui mừng của mình đến quá sớm. Lúc sổ được mở ra, tôi hoàn toàn bất động vì thấy con số 16 hiện rõ trong trang giấy. Bàn thần đến nỗi, tôi đã tưởng có ma thuật nào đó vừa hóa phép lên con số quái quỷ ấy.

- 16 đơn hàng đã nhận vào hôm nay, lúc 1giờ đúng, người nhận cũng đã ký tên. Phạm Nguyễn, đừng nói đây không phải chữ ký của em.

Lâm Đạt đưa cuốn sổ lên ngang tầm đồng thời hướng mắt vào tôi. Lập tức cầm lấy, tôi nhìn chăm chú vào dòng chữ hết muốn thiêu đốt nó. Không đúng! Rõ ràng lúc đó tôi thấy con số 15. Mà khoan đã, tôi chợt phát hiện ra con số "6" này không bình thường, có vẻ như nó vừa được sửa từ con số "5" ra. Dòng suy nghĩ đó vừa xuất hiện thì trong tích tắc, tôi ngỡ ngàng bởi hiểu ra mưu kế nhỏ nhưng vô cùng xảo quyệt từ Huỳnh Trân. Lúc đưa sổ cho tôi, chị viết "15" nhưng khi trở về bàn, chị liền sửa lại thành "16", số 5 viết thành số 6 không khó. Hóa ra chẳng hề có ma thuật nào cả mà chỉ cần một nét đồ chồng lên khéo léo mà thôi. Chắc rằng, Huỳnh Trân làm mất đơn hàng và đây là cách chị che giấu lỗi của mình. Tay cầm sổ buông xuôi, tôi im lặng. Hẳn, dáng vẻ đó của tôi cũng đủ để Lâm Đạt hiểu.

- Vậy là đã rõ người làm mất đơn hàng. Em trở về làm bảng kiểm điểm, và gọi điện cho khách hàng, lập lại đơn hàng mới cho tôi.

Tôi không lên tiếng trước hình phạt anh đề ra, càng không muốn giải thích nữa vì hiểu là vô ích. Chẳng ai thấy con số 15 trong cuốn sổ lúc đó cả, nhưng bây giờ thì con số 16 lại đang nằm chình ình và có cả chữ ký của tôi. Liệu, ai sẽ tin tôi đây?

Lê bước trở về chỗ ngồi với vẻ mặt hờn, tôi nghe loáng thoáng bên tai tiếng xì xầm khe khẽ từ những đồng nghiệp còn lại. Vậy là giờ tôi biến thành kẻ vừa vô trách nhiệm trong công việc vừa thích đổ lỗi cho người khác. Khẽ khàng, tôi nhìn về phía bàn Huỳnh Trân. Chiếc máy tính che khuất gương mặt chị ta, biết đâu đằng sau đó là một nụ cười xinh đẹp thỏa mãn. Cuối cùng thì tôi cũng đã thấy rõ con người thật đáng sợ ấy. Chị ta không hề tốt với tôi như trước giờ tôi vẫn tưởng. Đây là sự phản bội hay vốn dĩ ngay từ đầu đã chẳng hề hòn tại thứ tình bạn tốt đẹp nào?

Chiều tắt nắng, tôi ngồi thần thờ bên bàn làm việc. Sau chuyện này chắc mọi người sẽ nghĩ tôi giống nữ ác trong mấy bộ phim, đã xấu xí mà còn hãm hại nữ chính xinh đẹp hiền lành như Huỳnh Trân. Tự dưng tôi thấy buồn cười với ý nghĩ đó. Làm kiểm điểm, đối với tôi thật tệ nhưng ngay bây giờ, điều khiến tôi buồn nhất chính là cái việc Huỳnh Trân làm với tôi. Vết thương của lòng tin khiến người ta đau kinh khủng, cả cảm giác hụt hẫng đến khó chịu. Đó là cảm giác chán ghét, trống rỗng và mất điểm tựa.

Âm thanh mở cửa phòng kêu khẽ, tôi xoay đầu nhìn nghiêng, bóng dáng Lâm Đạt xuất hiện. Tôi phải cố vực cơ thể uể oải đứng dậy, cúi chào anh. Chưa kịp đứng thẳng lên trở lại là tôi nghe giọng anh chậm rãi:

- Cứ xem như đây là bài học đầu tiên về lòng dạ con người.

Từ từ ngẩng đầu lên, tôi thấy Lâm Đạt đang thu xếp giấy tờ, hành động nhẹ nhàng đến nỗi dù không gian xung quanh rất yên ắng nhưng vẫn không hề nghe âm thanh thu dọn nào. Mà để ý một điều, giọng của anh cũng nhẹ nhàng và đều hơn mọi ngày. Anh tiếp tục nói, mắt không nhìn tôi, cứ như là tự giải bày với chính mình:

- Đi làm, kiến thức có thể học hỏi, kinh nghiệm có thể trau dồi từ ngày này qua ngày khác, nhưng khó khăn nhất vẫn là phán đoán lòng dạ con người. Thường thì điều đó không được chỉ bảo, mà chính bản thân phải nếm trải thì mới có được bài học sâu sắc. Và cũng đừng tự trách mình, có sự trưởng thành nào không phải trải qua vấp ngã? Có khóc thì mới biết cười.

Ngạc nhiên chốc lát, tôi đứng thẳng dậy, buột miệng hỏi:

- Sếp có tin em không?

Ngừng việc đang làm, Lâm Đạt nhìn tôi. Đôi mắt đó thật sáng nhưng lại chẳng phản chiếu bất cứ suy nghĩ nào, giống như trước nó tắt cả mọi vật đều biến mất. Tiếp, anh cầm lấy cây bút màu xanh tôi mua cho anh, khế khàng bảo:

- Nếu tôi tin cây bút này màu xanh thì nó sẽ là màu xanh. Lòng tin, thực ra không phải là "có" hay không mà là "muốn" hay không thôi.

Khi đó, tôi chẳng rõ mình đã đứng ngẩn ra trong bao lâu cho đến khi cảm nhận sóng mũi cay cay và mắt ươn ướt. Vội lau nước mắt sắp rơi vì không muốn anh thấy sự yếu đuối của mình, tôi cười, giữ giọng đừng đẫm nước:

- Cảm ơn sếp.

- Có lẽ, phải qua một thời gian nữa em mới biết cách phán đoán con người.

- Vâng, em nhất định cố gắng, dù khi nghe thế em hơi lo lắng đấy ạ. Mà sao hôm nay sếp không trách mắng em giống mọi khi?

- Em đã không có lỗi thì tại sao tôi phải mắng? Với lại, ở thời điểm này, tôi không muốn phải trách mắng nhân viên nào nữa.

Tôi tròn xoe mắt, khó hiểu. Có lẽ sợ tôi sẽ hỏi điều gì đó nên Lâm Đạt liền bỏ cây bút xanh vào hộp đựng, bảo nhanh: "Trễ rồi, về thôi.". Luôn luôn làm nhanh như nói, anh mau chóng bước đến cửa phòng, loáng cái đã mất dạng. Đứng tần ngần vài giây, tôi cũng thu dọn đồ đạc, ra về.

Những ngày tiếp theo, tôi và Huỳnh Trân hầu như chẳng nói gì với nhau nữa. Sự việc chiều hôm đó giúp cả hai hiểu, mối quan hệ này đã không thể như lúc trước. Tôi vẫn thắc mắc một điều, trước đây chị ta giả vờ đối tốt với tôi có thể vì mục đích nào đấy vậy tại sao bây giờ chị ta lại chọn thời điểm này để bộc lộ ra tất cả? Phải chăng, tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa hay cái mục đích mà chị ta muốn đã đạt được rồi? Liệu, còn bí mật nào ẩn sau người con gái xinh đẹp đáng sợ ấy?

Nhạc chờ vang lên không lâu thì tôi nghe tiếng bắt máy, giọng Đinh Huy cất lên:

- Mấy hôm nay bận quá, anh quên gọi điện cho em, xin lỗi nhé.

- Không sao, em hiểu. Ngày mai anh về phải không?

Câu báo tin thẳng thừng từ anh tắt phụt sự phấn khởi của tôi:

- À, vì phát sinh thêm việc nên có lẽ ngày mốt anh mới về.

Vì ở bên kia đầu dây nên anh đâu thấy được nỗi thất vọng tràn trề trên mặt tôi. Lúc cúp máy, tôi thở ra chán nản. Cuộc nói chuyện hôm nay ngắn nhất từ trước đến giờ. Chẳng còn tâm trạng ngắm cảnh, tôi rời khỏi sân thượng.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 9: Công Sở 9: Những Gì Diễn Ra Quá Tốt Đẹp Thì Thường Chứa Đựng Cạm Bẫy

Tôi tình cờ chạm mặt anh Phú phòng Marketing. Mới thấy mặt tôi là anh hứng chí:

- Sao, dạo này em với Huy thế nào? Chắc là kháng khít lắm hả? Hai người nổi tiếng rồi nha, ai trong công ty cũng biết.

- Anh cứ làm quá, chỉ vài người biết chuyện của tụi em thôi.

- Đâu nào, sau vụ tấm hình chụp cả hai ở tiệm phở là em nổi tiếng rồi. Mà em phải cảm ơn anh đấy, vì nhờ anh phát tán tấm hình đó...

Liền khựng người, tôi cắt ngang đầy kinh ngạc:

- Chính anh là người chụp lên bọn em rồi phát tán hình cho mọi người sao?

- Em đừng đổ oan cho anh. Chính Huy nhờ anh chụp hai người hôn nhau mà, sau đó còn yêu cầu anh gửi hình cho mọi người nữa.

- Anh bảo rằng, anh Huy nhờ anh làm như thế? - Sự tiết lộ này khiến tôi càng thêm sững sốt.

- Đúng vậy, bộ thẳng Huy không nói em biết à?

- Nhưng lý do gì anh ấy làm thế?

- Chắc nó muốn mượn cái này để công khai chuyện tình cảm với em.

Nhíu mày, tôi thực sự không hiểu gì cả. Nếu đúng như lời anh Phú thì lý do gì Đình Huy lại phải làm thế trong khi ngay từ đầu chính anh là người đề nghị giấu kín mối quan hệ yêu đương này?

- Mà chiều nay Huy đi công tác về, cả hai lập kế hoạch hẹn hò gì chưa?

Lần nữa, những câu bông đùa vô tình của anh Phú khiến tôi không khỏi bất ngờ:

- Anh Huy bảo vì phát sinh thêm việc nên ngày mốt mới về.

- Đâu có, sáng thẳng Huy nói với anh chiều nay sẽ về. Chắc nó muốn dành bất ngờ cho em đấy.

Cười nhe răng, anh Phú rời đi, để tôi ở lại với dáng vẻ bất động. Đầu óc trở nên mù mờ và tôi không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Suốt buổi chiều, tôi biết mình đã làm việc trong một trạng thái trống rỗng, như người mất hồn. Chuyện bạn trai nói dối hai lần, đối với một người con gái thì điều đó đáng lo lắm chứ. Càng khó hiểu, tôi càng sốt ruột mong tìm ra lời giải đáp cho mọi vấn đề mập mờ. Tôi muốn gọi điện cho Đình Huy ngay lập tức để hỏi rõ nhưng lại sợ anh tiếp tục nói dối mình. Với tâm trạng thấp thỏm không yên, tôi bực bội kinh khủng. Đang dọn dẹp đồ đạc, chợt tôi nghe anh Quý hỏi sang sảng:

- Ủa, Huỳnh Trân đâu rồi?

Nghe cái tên đó là tự dưng lòng tôi nhói lên một chút, cứ như cây kim châm vào vết thương đang lành. Tiếp, giọng chị Bình trêu:

- Làm gì hỏi người ta hoài thế, bộ tính cưa hả? Không được đâu nha, người ta là hoa có chủ rồi.

Lập tức đám đồng nghiệp nam hét lên bất ngờ. Ban đầu tôi cũng giống họ nhưng sau đó lại nghĩ, chị ta đẹp thế mà chưa có bạn trai mới là lạ. Vậy là ai nấy đều nhao nhao hỏi thăm tên tuổi chủ nhân của đóa hoa xinh đẹp phòng Kinh doanh.

- Nói thật với mấy bác, tôi cũng chưa biết anh ta mặt mũi ra sao, tên là gì. Ban nãy trông mặt cô ấy phấn khởi, tôi lân la hỏi, cổ liền trả lời rằng chiều nay tan việc sẽ đi gặp một người con trai rất là yêu mình.

Chị Bình vừa dứt lời, đám đàn ông trong phòng hết bị trúng gió, rên rỉ thảm thiết, bao nhiêu "cây si" đồng loạt bị "chặt". Chuyện chẳng liên quan đến mình, tôi không để ý nữa, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Rồi không rõ trời đất xui khiến thế nào, trong đầu tôi lại bật ra những câu nói của anh Phú rồi lại nhớ lời chị Bình ban nãy. Đột nhiên tôi lần lượt sắp xếp lại những sự việc khó hiểu trong mấy tuần qua. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, một dòng suy nghĩ tột tệ vụt qua não tôi. Thế là nhanh như cắt, tôi chạy vội ra khỏi phòng. Thật may khi tôi còn kịp trông thấy Huỳnh Trân chạy xe ra khỏi công ty. Lập tức, tôi vào bãi, lấy xe và quyết định bám theo chị ta. Chẳng hiểu sao, lòng linh cảm rằng, lát nữa thôi tôi sẽ biết toàn bộ bí mật được che giấu suốt bấy lâu nay, về Đình Huy và cả Huỳnh Trân.

Kiên nhẫn chạy theo phía sau gần 20 phút, tôi không hề rời mắt khỏi Huỳnh Trân. Tôi thắc mắc chị ta muốn đến đâu mà nãy giờ chạy vòng vèo mãi. Bám theo 5 phút nữa, cuối cùng tôi mới thấy chị ta dừng lại trước cửa một khách sạn sang trọng. Nói chuyện với nhân viên bảo vệ xong, chị chạy xuống hầm gửi xe. Tôi chạy theo Vào hầm gửi xe, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng thấy bóng dáng Huỳnh Trân đâu. Tôi xuống xe, chậm rãi đi loanh quanh xem tình hình. Đến một khúc ngoặt khá kín đáo gần lối cầu thang thoát hiểm, tôi lập tức dừng bước, cái nhìn sững sờ.

Trước mặt tôi, hiện ra trong không gian nửa tối nửa sáng, là cảnh Đinh Huy đang hôn Huỳnh Trân đấm đuổi. Lần đầu tiên tôi mới hiểu thế nào là trời đất sụp đổ, mọi thứ quay cuồng và khung cảnh phía trước tối sầm. Có cảm giác, cơ thể tôi đã mất đi trọng lượng, nhẹ hẫng. Mặc dù đầu óc chẳng còn khả năng điều khiển, ấy vậy cơ thể tôi lại tự dịch chuyển, đôi chân bước về phía cặp nam nữ vẫn chìm trong nụ hôn ngọt ngào say đắm mà không hề biết đến sự hiện diện từ kẻ thứ ba.

- Hai người... đang làm cái gì vậy? - Dường như lời nói phát ra trước khi tôi kịp nhận thức về hành động của mình.

Bảy giờ mới giật mình, Đinh Huy và Huỳnh Trân ngừng hôn, lập tức xoay qua nhìn tôi đang đứng đó. Đôi mắt họ lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, hết kiểu sự xuất hiện của tôi tại đây là một trò chơi khăm từ số phận. Đặc biệt là Đinh Huy, ánh mắt kinh ngạc đến khó tả, đôi môi mở hé nhưng lại chẳng thốt ra lời nào, vẫn còn dính vệt son đỏ lem luốc từ nụ hôn đấm đuổi ban nãy. Không phải tôi không hiểu họ vừa làm gì mà là vẫn muốn nghe một lời giải thích từ anh. Tuy nhiên, câu đầu tiên anh nói ra lại là câu hỏi sáo rỗng:

- Tại sao cô lại ở đây?

Từ khi nào anh xưng hô với tôi bằng kiểu xa cách đó? Không cho phép mình yếu đuối, tôi đáp lại bằng câu hỏi khác thật rõ ràng:

- Em phải hỏi anh câu đó mới đúng! Anh và Huỳnh Trân là sao vậy?

Huỳnh Trân liền lên tiếng thay Đinh Huy, nghe giọng có thể nhận ra sự sốt ruột:

- Chẳng cần dài dòng với cô ta nữa, anh Huy! Chuyện đã như vậy thì cứ nói hết sự thật ra cho xong!

- Sự thật? Thế là đúng như tôi nghĩ, hai người đang che giấu điều gì đó?

- Phạm Nguyễn, cô biết tôi và Đinh Huy có quan hệ gì không? Chúng tôi từng là người yêu của nhau thời đại học.

Tôi sửng sốt. Người yêu? Mọi quan hệ gần gũi đến vậy mà khi lần đầu gặp mặt trong công ty, họ lại tỏ ra như người xa lạ, chỉ mới biết nhau. Dáng vẻ giả vờ ấy tài tình làm sao! Huỳnh Trân lại tiếp, lần này giọng cao hơn, như để tôi nghe cho rõ:

- Tuy đó là quá khứ nhưng hiện tại chúng tôi vẫn còn yêu nhau đấy, nói vậy để kéo cô tưởng lầm thì khổ. Chỉ vì anh ấy có chút hiểu lầm tôi nên cả hai mới chia tay. Sau một thời gian xa cách, tôi nhận ra mình không thể quên anh ấy nên đã nộp đơn ứng tuyển vào công ty. Xui xẻo thay, cô lại bám theo anh ấy như đĩa đói, khiến tôi rất bức bối.

- Vậy tại sao Đinh Huy lại tỏ ra cáu bẳn mỗi lần gặp chị?

- Trời ạ, cô không nghe tôi nói sao? Vì anh ấy hiểu lầm tôi nên còn giận chuyện xưa. Ngoài ra, cô phải biết rằng, hành động đó sẽ dễ đánh lừa cô.

Vành môi Huỳnh Trân kéo xéch lên, tạo thành đường cong mỉa mai thật hoàn hảo. Để rồi, tôi dần hiểu ra màn kịch đầy công phu nhưng cũng rất kinh tởm của họ.

- Thế những hành động giúp đỡ tôi, và cả những lời nói đầy châm chích dành cho chị là do Đình Huy cố ý làm?

Tôi vừa dứt lời thì ngay tức khắc, cái kẻ chủ mưu dựng lên kế hoạch toan tính từ đầu đến cuối đã chịu lên tiếng, chỉ hai từ ngắn gọn thôi:

- Đúng vậy!

Từ từ chuyển hướng nhìn sang Đình Huy, tôi gần như giật mình vì chẳng rõ gương mặt đẹp để luôn mỉm cười trước đây đã chuyển qua vô cảm, tàn nhẫn từ khi nào.

- Nếu tôi không tỏ ra là một tên đàn ông tốt bụng thì sao lừa được cô?

Bắt đầu hoang mang nhưng cố giữ bình tĩnh, tôi tiếp tục hỏi:

- Lý do anh làm thế là gì? Vì sao lại lợi dụng một đứa như tôi?

Lập tức Huỳnh Trân bật cười, với cái kiểu đang xem thường đứa ngu si là tôi, đồng thời thể hiện mình nắm rất rõ mục đích lợi dụng của Đình Huy.

- Đơn giản, anh ấy đối xử tốt với cô là để tôi ghen thôi! Cô hiểu chứ, cảm giác vừa yêu vừa giận đấy, anh ấy cũng đang chọc tức để thử xem tôi có còn yêu anh ấy không. Tại sao lại là cô hả? Dễ hiểu mà, vì cô dễ lừa.

Lần nữa, tôi lại cảm giác mọi thứ xung quanh cuồng. Chuyện đời thật chẳng ngờ! Có ai nghĩ đứa con gái xấu xí như tôi lại bị lợi dụng. Giờ mới biết, người ta đã mưu tính thì vẫn sẽ biến mình thành món đồ trên đũa để thỏa mãn mục đích. Đem tôi ra chỉ để thử lòng người yêu cũ sao? Cho đi những tình cảm giả tạo để tôi, từ lúc nào biến thành con ngốc, mù quáng đi theo mà không chút nghi ngờ. Ngay từ đầu, tôi đã bị ném vào một trò chơi mà mình chẳng hề biết, chẳng hề làm chủ được để rồi trở thành quả bóng bị tung qua tung lại giữa hai con người này. Chắc hẳn, rất nhiều lần họ đứng bên ngoài mỉm cười thích thú bởi thấy tôi vẫn ngây thơ, tin tưởng vào cái cảm giác hư ảo kia.

Giọng điệu cợt nhả từ chị ta tiếp tục ngân lên giữa thế giới dần tối sầm trong tôi:

- Này, đừng có chưng bộ mặt đáng thương ra như thế nữa. Dù gì tôi và Đình Huy cũng rất cảm ơn cô vì nhờ cô mà chúng tôi có cơ hội nhận ra tình cảm thực trong lòng và quay về với nhau.

- Từ khi nào hai người quyết định trở về bên nhau?

- Là cái lần Đình Huy nói nặng lời với tôi đó. Tôi rất giận vì anh ấy vì cô mà mắng tôi nên tối hôm đó tôi đến nhà anh ấy, giải thích sự hiểu lầm trong quá khứ. Ban đầu anh ấy không tin nhưng rồi cũng xiêu lòng vì còn yêu tôi mà.

Giờ thì tôi đã hiểu cái hành động nhắn tin và gọi điện với bộ mặt phần khởi của Đinh Huy dạo gần đây. Kể cả cảm giác xa cách kỳ lạ mà tôi luôn nhận thấy mỗi khi cả hai hẹn hò. Có gì lạ đâu khi mà trái tim anh ta luôn hướng về người khác.

- Có phải mục đích anh để mọi người trong công ty biết chuyện tình này cũng là vì muốn thử lòng Huỳnh Trân?

Vừa hỏi, tôi vừa quan sát biểu hiện trên mặt anh ta. Về mặt đó cứ tĩnh lặng, rồi rất nhanh đôi môi nhoẻn miệng cười, hết kiểu anh ta bắt đầu hài lòng về việc cuối cùng tôi đã hiểu ra mọi chuyện.

- Tại sao lúc đó anh không chia tay tôi?

- Chúng tôi cũng chỉ mới quay lại với nhau được vài ngày và định tuần sau mới cho cô biết sự thật, nào ngờ hôm nay cô lại phát hiện ra sớm vậy.

Sau cùng, mọi bí mật đáng sợ cùng kế hoạch hoàn hảo đó đã hoàn toàn phơi bày. Nhìn vẻ đắc thắng ngạo mạn đáng khinh của hai người kia, tôi đè nén cơn phẫn nộ và nỗi đau vào lòng, chậm rãi từng lời:

- Tình yêu của hai người cao thượng thật! Hiểu lầm, chia tay, vì thương nhớ nên quay về. Đáng ngưỡng mộ ghê! Hai người coi trọng tình yêu của mình nhưng lại thản nhiên chà đạp cảm xúc người khác.

Giương mắt nhìn tôi bằng sự vô cảm, Huỳnh Trân khẽ nhếch mép, đôi môi đẹp để phát ra những lời cay độc:

- Sai lầm lớn nhất của kẻ bị gạt chính là cả tin. Có biết vì sao tôi luôn ở bên cạnh cô? Thứ nhất, tôi có thể biết được tình hình giữa cô

với Đình Huy. Còn thứ hai là... Cô biết đó, nếu tôi đi cùng một đứa xấu xí như cô thì tôi càng trở nên nổi bật hơn. Đối xử tốt ư? Để lấy lòng tin thôi. Hãy nhớ rằng, trên đời này, những gì diễn ra quá tốt đẹp thì thường chứa đựng cạm bẫy.

Hình như mặt đất dưới chân tôi đang nghiêng? Hay là do tôi sắp ngã? Tôi phải thừa nhận, lời lẽ của Huỳnh Trân vô cùng tàn nhẫn, thế nhưng lại thực sự là một lời khuyên sâu sắc, đến nỗi khiến tim người ta như bị xé nát ra. Không còn gì để nói nữa, tôi khẽ khàng quay lưng, nhích từng bước nặng nề như có sợi xích kéo giữ. Trước khi mất dạng sau khúc ngoặt, tôi đã dừng lại nói thật bình thản:

- Hạnh phúc sẽ không tồn tại mãi khi được tạo nên từ sự tổn thương của người khác. Hai người cứ chống mắt mà xem.

Sau này nghĩ lại, tôi không rõ có phải lúc đó mình đã buông một lời nguyên lên tình yêu của họ, nhưng thực sự vào giây phút hoàn toàn tuyệt vọng ấy, ý nghĩ này là điều duy nhất mà tôi có thể tin tưởng.

Chẳng biết được tôi đã về nhà trong trạng thái như thế nào. Tôi nhớ mình bước vào nhà, mơ hồ thấy gương mặt lo lắng của cha mẹ và hai chị, cả những lời hỏi han cứ văng vẳng bên tai. Nhưng về như tôi bỏ mặc tất cả, cứ thế đi về phòng.

Khi chỉ còn một mình trong căn phòng ấm cúng thân quen, thì tôi bắt đầu khóc. Nhiều lắm, lâu lắm, hết như chưa từng được khóc. Tôi nhận ra cơ thể mình chẳng còn tồn tại cảm xúc nào nữa, sự trống rỗng đến sợ hãi, hết như mọi bộ phận, mọi tế bào đều tan dần, lan ra bên ngoài cho đến khi tôi tan biến. Thứ cảm xúc hiện diện trong

lòng tôi lúc đó thật kinh khủng, nó vượt lên bất kỳ nỗi đau to lớn nào. Hẳn là do, tôi vừa mất đi tình yêu, tình bạn, niềm tin và vừa mất cả bản thân mình. Tôi khóc ròng cả một đêm, khóc xong thì thiếp đi vì mệt mỏi và kiệt sức. Tôi ước giá như mình có thể ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh lại tôi sẽ trở về như lúc ban đầu.

Tôi tỉnh dậy khi ngủ suốt một ngày một đêm. Điều đầu tiên tôi thấy lúc mở mắt ra là đầu óc lẫn lộn cơ thể đều nhẹ hẫng, tưởng như vừa trải qua một giấc mộng dài. Ngồi dậy, tôi đưa mắt nhìn căn phòng im lìm với cả đồng khăn giấy vứt bừa bãi, chiến tích của "trận mưa nước mắt". Chợt, tôi nhìn lên bàn làm việc ngay cạnh cửa sổ mở toang, cơn gió sớm trong lành lùa vào, thổi tung những mảnh giấy bị xé vụn của bông hoa giấy mà Đình Huy tặng tôi.

Hiển nhiên tôi đâu thể trốn mãi trong phòng được và rồi gia đình cũng biết ra mọi chuyện. Khởi nói, mọi người đã tức giận thế nào, nhất là chị Hương. Đến nỗi nếu cha mẹ không ngăn lại thì chắc chị đã vác dao đi chém Đình Huy và Huỳnh Trân rồi. Riêng chị Mỹ cứ khóc thút thít hoài bởi nghĩ rằng do chị nhìn lầm anh ta nên tôi mới chịu khổ. Còn cha mẹ thì không ngừng an ủi tôi.

Chiều hôm ấy, ngồi lặng lẽ trên giường nhìn ra cửa sổ, tôi quyết định đi đến một lựa chọn. Điều này không có nghĩa là tôi hèn nhát bỏ trốn mà vì tôi muốn bắt đầu lại mọi thứ. Phải, một khởi đầu mới. Vì mãi thơ thẩn nên tôi giật mình khi nghe tiếng chuông điện thoại reo. Trên màn hình, tên chị Bình nhấp nháy.

- Alo, Nguyễn hả, chị nè. Hai hôm nay sao không đi làm, em bệnh à?

- Vâng, em không được khỏe nên nghỉ ở nhà. Mà có chuyện gì không chị?

- Đâu có gì, tại lo nên chị gọi hỏi thăm thôi. Hai ngày nay em nghỉ, công ty xảy ra vài chuyện, đặc biệt nhất là sếp Đạt đưa đơn từ chức.

- Sếp từ chức ư? Tại sao?

- Thì là do mối bất hòa ngày càng lớn giữa sếp với giám đốc. Đó là một phần thôi, nguyên nhân chính thì nghe đâu là do nhà anh ấy xảy ra chuyện lớn gì đấy. Chả rõ sếp đưa đơn từ chức lúc nào mà hôm qua đã rời công ty rồi.

Lắng nghe từng lời chị nói mà tôi ngồi bất động vì quá đột ngột. Thời gian của buổi chiều hôm nay tự dừng dài một cách kỳ lạ, đồng thời cũng buồn thênh thang.

Sáng hôm sau, tôi đến công ty sớm, bước vào phòng thấy vắng hoe. Chưa có ai đến cả. Đứng quan sát căn phòng tĩnh lặng khoảng vài giây, cái nhìn của tôi ngừng lại ngay bàn trưởng phòng. Chậm rãi, tôi đi lại gần và đưa tay vuốt nhẹ mép bàn.

Chẳng ngờ rằng người ngồi ở đây lại ra đi sớm như thế, khiến tôi chưa kịp nói lời tạm biệt cùng cả lời cảm ơn chân thành. Đối với tôi, Lâm Đạt không chỉ là sếp mà còn là người thầy, người anh đồng thời là người bạn tốt nhất. Dù chưa khi nào nở nụ cười hay nói những lời ân cần dịu dàng thế nhưng chắc rằng sự quan tâm của anh dành cho tôi đều thật. Buồn thay khi bây giờ tôi mới biết rõ điều đó. Tại sao anh lại đi ngay đúng lúc này, khi tôi vừa nhận ra con người thật của Đinh Huy?

Dù chỉ là trong suy nghĩ thôi nhưng tôi cảm giác có lỗi vì đã nghĩ Lâm Đạt xấu xa và đi tin vào kẻ lợi dụng mình. Đúng như anh nói, tôi

vô cùng kém cỏi trong việc nhìn người. Tự cười mỉa mai mình, tôi cầm cây bút màu xanh trong lọ lên, xoay xoay. Tuy khoảng thời gian làm việc cùng nhau chỉ vỏn vẹn sáu tháng nhưng tôi sẽ luôn nhớ kỷ niệm của cả hai và những lời chỉ dạy của anh. Nắm chặt cây bút, giá như có một mong muốn thì tôi hy vọng mình sẽ được gặp lại Lâm Đạt lần nữa, vào một ngày không xa. Đến lúc ấy, tôi nhất định nói lời xin lỗi anh.

Bỗng cửa mở, tôi liền quay qua, bắt gặp ngay dáng vẻ khá khó chịu của anh Quý. Bước đến trước mặt anh, tôi cúi chào. Khoanh tay, anh nói hậm hực:

- Gọi một cú điện thoại khó lắm à? Nghỉ mà không nói gì với anh hết.

- Em xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa đâu ạ, em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi.

- Sao lại xin nghỉ?

- Vì xảy ra vài chuyện nên em không thể tiếp tục làm ở đây được nữa.

- Sao ai cũng lần lượt nghỉ hết thế? Mà nói thật, công ty này không biết còn duy trì được bao lâu nên ai nấy đều tranh thủ đi sớm trước khi nó phá sản.

Chất giọng thấp dần của anh càng khiến không gian tại đây thêm cô quạnh. Đứng bên cạnh, tôi cũng chỉ im lặng, mà như thế nỗi buồn càng thêm chất chồng hơn.

Vài ngày sau, tôi thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng Kinh doanh. Đi được vài bước thì tôi tình cờ gặp Đình Huy đi ngược trở xuống. Anh ta nhìn tôi, đôi mắt vẫn bình thản. Và tôi cũng đáp lại bằng cái nhìn không cảm xúc. Cả hai đều không có ý nghĩ dừng lại vì thế mà nhanh chóng bước ngang qua nhau. Vẫn tồn tại một cảm xúc nuối tiếc nhưng tôi tuyệt đối không quay đầu lại. Làm sao có thể quên những chuyện đã xảy ra, chắc rằng tôi sẽ nhớ đến suốt đời.

Suy cho cùng, cũng bởi con người diễn xuất quá tài tình. Họ làm chủ cảm xúc của bản thân và dẫn dắt cảm xúc của người khác, khiến tôi bị mê hoặc, bị lừa gạt lúc nào chẳng hay. Họ là diễn viên tài năng, dễ dàng nói ra những lời đẹp đẽ dù nó không hề đúng với những gì họ nghĩ. Dù vì nguyên nhân gì đi nữa thì tôi vẫn đã bị lừa. Tôi sẽ nhớ mãi bài học cay đắng đầu tiên này. Về tình yêu. Tình bạn. Lòng tin. Về những lời dối trá vẫn có thể mang một vỏ bọc hoàn mỹ.

Tôi rời khỏi công ty Bình Tân vào một buổi chiều dịu nắng, mang theo vết thương lòng đầu đời...

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 10: Công Sở 10: Người Quen Cũ

Ba năm sau.

Ném chiếc túi lên ghế sofa, tôi ngồi phịch xuống, ngả đầu ra sau và nhắm mắt cho đỡ mệt. Tôi lại vừa nghỉ việc, cái từ "lại" có nghĩa đây là lần thứ tư trong suốt ba năm qua. Tin nổi không, trong ngần ấy thời gian mà tôi đổi nơi làm việc nhiều như thế. Kể từ sau khi rời khỏi công ty Bình Tân, hầu như chẳng có nơi nào tôi có thể làm lâu dài. Lý do ư? Rất nhiều thứ, đến nỗi tôi chẳng muốn nhắc lại làm gì.

Có tiếng bước chân huỳnh huých chạy vào phòng khách, rồi bất ngờ hai cánh tay nhỏ nhắn vòng qua cổ tôi, cùng lúc là giọng gọi thật to của Cà Rốt:

- Dì Út đã về!

Mau chóng quay qua, tôi kéo con bé nằm vật xuống ghế sofa, rồi thọc lét. Nó cười hắc hắc, âm vang cả căn phòng rộng. Rất nhanh, tôi nghe tiếng chị Mỹ vang lên:

- Em mới về hả? Bộ vừa có chuyện gì à?

- Em nghỉ việc rồi.

- Cái gì? Trời ơi Nguyễn, em định phá kỷ lục hay sao vậy?

Chị Mỹ nhìn tôi đầy chán nản, như thể nghĩ rằng đứa em gái này có nguy cơ sẽ phải ở nhà phụ bán hoành thánh giống mình.

Mặc dù bề ngoài rất bình thường nhưng thực lòng tôi ngán ngẩm gấp 10 lần chị Mỹ. Hễ cứ mỗi lần nghĩ là lại phải chuẩn bị đi xin việc làm tiếp, khiến tôi có cảm giác mình đã quay về vạch xuất phát, bắt đầu lại từ đầu.

- Cà Rốt, mẹ đã bảo con đừng ngậm đồ chơi trong miệng! Nhả ra mau!

Bị mẹ mắng, Cà Rốt tiu nghiu nhả đồ ra rồi tự dưng nó đưa vật đó cho tôi, nói nhỏ:

- Con trả đồ cho dì Út. Cái này con tìm thấy dưới gầm giường của dì.

Tôi lấy khăn lau sạch tấm danh thiếp, thứ Cà Rốt vừa đưa. Lật qua lật lại xem, tôi thấy nó khá lạ. Chợt tôi thấy dòng chữ đề tên công ty, khá quen. Nhắm mắt, tôi cố lục lọi trong trí nhớ một điều đã cất giữ rất lâu. Phải mất mấy phút sau, trong não tôi mới xuất hiện những hình ảnh một anh chàng mặc áo vest, tay cầm tập hồ sơ, bước đi với ánh mắt mong mỏi. Đúng rồi! Là anh chàng nhân viên ba năm trước vào buổi trưa đó. Buổi chiều ấy, Cà Rốt vô tình làm mất tấm danh thiếp.

- Sao thế Nguyễn, cái đó là của ai vậy?

Đưa nó cho chị Mỹ, tôi chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra vào buổi trưa năm đó.

-Ồ, ra vậy! Này, sao em không gọi điện hỏi thử xem công ty hiện có đang cần tuyển nhân viên kinh doanh không?

Câu gợi ý từ chị khiến tôi phát hiện ra cơ hội tìm việc làm mới. Tuy nhiên, tôi lưỡng lự có nên làm như vậy chẳng, sau ngần ấy năm không hề liên lạc gì với nhau, nay tôi gọi điện chỉ để nhờ vả thì kỳ cục lắm.

- Chắc anh ta chưa đổi số di động đâu. Đây, chị bấm số gọi giúp em rồi nè.

Há hốc mồm vì hành động tự ý của chị Mỹ, tôi liền giật nhanh điện thoại, kêu lớn:

- Khoan, chị làm gì thế?

Xui xẻo thay khi tôi vừa cầm lại chiếc điện thoại thì đầu dây bên kia có tín hiệu bắt máy, rất nhanh, một chất giọng trầm vang lên rõ ràng:

- Alo, tôi nghe đây, xin hỏi ai vậy?

Tôi sửng sốt, bắt đầu lúng túng bởi không biết làm sao. Tôi không nhớ được giọng nói của anh chàng nhân viên năm ấy vì vậy chẳng rõ người bên kia đầu dây có phải là anh. Tiếp theo, anh chàng nọ lặp lại câu hỏi với vẻ sốt ruột. Luống cuống trong vài giây, tôi trả lời với chất giọng hơi ngập ngừng:

- À ừm... tôi muốn hỏi đây có phải là số của anh Chinh không ạ?

- Vâng, là tôi đây. Xin hỏi cô là...

- Chào anh, anh còn nhớ cô gái ba năm trước đã gặp anh ở ngã tư đường 13, và sau đó chở anh đến nhà hàng Sơn?

Dứt lời, tôi nghe đầu dây bên kia im lặng, có vẻ anh ta đang nhớ lại. Nhịp thở đều đều từ đối phương tự dưng làm tôi hồi hộp, tim đập thình thịch. Mà giả sử đúng là anh chàng nhân viên ấy thì anh còn nhớ tôi không? Nếu người bên kia đầu dây đáp "không" thì tôi chả biết mình phải làm gì tiếp theo.

- A! - Anh chợt kêu lên - Em chính là cô gái tốt bụng đã chở anh ngày hôm đó, đúng chứ?

Tôi đáp vâng, kèm theo tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này giọng anh khá lạnh nhạt nhưng giờ thì đã chuyển qua thân thiện hơn:

- Ôi trời, anh mong nhận điện thoại của em lắm đấy! Sao không gọi cho anh mà phải đến tận hôm nay vậy?

- Em xin lỗi, buổi chiều về nhà em vô ý làm thất lạc tấm danh thiếp của anh. Vừa rồi em mới tìm lại được nên gọi thử xem sao.

- Thảo nào, anh chờ mãi. Tối nay em rảnh không, anh mời em ăn tối. Không được từ chối nhé, xem như đây là lời cảm ơn muộn của anh.

Nhận ra thành ý qua lời mời đó, tôi không còn cách nào khác là đồng ý. Và chính cuộc gặp gỡ này mà cuộc đời tôi mở ra một giai đoạn mới.

33 tuổi, dáng người vừa phải, gương mặt hiền hậu và nụ cười thân thiện, dù có hơi đổi khác nhưng đây đúng là chàng trai ba năm trước. Hôm đó trông anh nhể nhại mồ hôi, ánh mắt đầy cầu khẩn còn bây giờ nhìn anh mang dáng vẻ sang trọng lẫn lịch thiệp, chứng tỏ là người có chức vụ trong công ty chứ không còn nhân viên nữa.

Đây là những gì tôi thấy ở Chinh khi cùng anh ăn tối ở nhà hàng cao cấp.

- Em cứ ăn tự nhiên nhé, tối nay anh mời em mà.

Tôi cười cười, gạt đầu, tự dưng cảm giác miệng mình hơi méo méo. Tuy được "bao" nhưng lần đầu ăn mấy món đắt như vậy khiến tôi cũng bối rối. Thấy anh bắt đầu ăn, tôi cũng mau chóng cầm dao và nĩa lên. Cái không khí sang trọng quá mức của nhà hàng làm tôi cứ lóng ngóng sao ấy, cầm dao cắt mãi miếng thịt không dứt. Hẳn anh nhận ra sự khổ sở của tôi, liền hỏi:

- Có cần anh giúp không?

- Dạ không sao, chắc tại em chưa quen. Mà thật bất ngờ khi anh còn nhớ em.

- Làm sao anh quên được ân nhân đã giúp mình. Cũng nhờ em mà anh được như hôm nay.

- Anh được công ty thăng chức à?

- Không, anh bị họ đuổi việc.

Sự vui mừng biến mất, gương mặt tôi như bị đờ khi nghe câu trả lời nhanh chóng ấy. Biết tôi đang khó hiểu, anh lấy khăn lau miệng, rồi khoanh tay.

- Anh ký hợp đồng thành công nhưng sau đó xảy ra vài chuyện nên anh bị đuổi. Cứ ngỡ là xui xẻo hóa ra lại may mắn vì nhờ rời khỏi công ty đó mà anh mới có cơ hội vào làm việc trong Việt Á.

- Là tổng công ty Việt Á? - Tôi kinh ngạc.

- Chắc em cũng biết tổng công ty đó. Và người đưa anh vào chính là vị đối tác ngày hôm đó. Trong buổi ký hợp đồng, anh đã để lại ấn tượng tốt với ông ấy. Và khi biết anh bị đuổi việc, ông liền ngỏ lời muốn anh vào Việt Á làm.

- Chắc ông ấy giữ chức vụ cao trong tổng công ty?

- Đó là Trưởng phòng kinh doanh của Việt Á. Nhờ ông ấy nâng đỡ mà anh thăng tiến trong công việc nhanh chóng. Cho đến đầu năm nay, anh được điều làm giám đốc của công ty Minh An, trực thuộc Việt Á.

- Minh An? Giám đốc ư?

- Nhưng anh chỉ là giám đốc tạm thời thôi, sang năm sẽ có giám đốc mới về.

Dường như sốc quá nên tôi chẳng còn nghe anh Chinh nói gì nữa. Đúng là không ngờ được, chỉ trong ba năm thôi mà sự nghiệp của một người lại thay đổi nhiều đến vậy. Từ nhân viên bình thường nay trở thành giám đốc của một công ty "con" trực thuộc tổng công ty Việt Á. Thảo nào lúc gặp mặt, tôi thấy anh khác quá.

- Còn em thì sao, công việc vẫn tốt chứ?

Anh Chinh đề cập ngay đúng vấn đề "nhức nhối" nhất, lòng buồn hiu, tôi nói rõ về tình hình hiện tại của bản thân. Nghe xong, anh liền nghĩ ngợi vì đã im lặng trong chốc lát. Tiếp, anh đưa ra một đề nghị làm tôi vô cùng bất ngờ:

- Hay em đến công ty anh làm việc đi. Hiện công ty đang tuyển nhân viên kinh doanh, một nam một nữ. Nam thì đã tuyển được, còn nữ thì chưa.

- Thế có được không ạ?

- Có gì lại không được, trình độ và bằng cấp của em rất tốt, lại có thêm mấy năm kinh nghiệm. Nếu em đồng ý thì ngày mai đến công ty phỏng vấn, có thể sẽ nhận việc làm ngay.

Khẽ đảo mắt, tôi nghĩ đúng là một lời mời thú vị. Minh An, đó là công ty lớn, được trở thành nhân viên ở đó thì còn gì bằng. Đối với đứa vừa mới nghỉ việc như tôi thì đây quả là cơ may hiếm có. Hướng mắt trở lại anh Chinh đang chờ đợi, tôi mạnh dạn gật đầu, không quên cảm ơn anh.

Sáng hôm sau, tôi có mặt ở công ty Minh An thật sớm. Ngược nhìn tòa nhà cao trong ánh mặt trời, tôi hít thở sâu vài cái rồi chậm rãi đi vào. Trưởng phòng nhân sự khá vui vẻ khi đón lấy hồ sơ xin việc của tôi. Thái độ thân thiện đó khiến tôi đỡ căng thẳng hẳn. Cách ứng xử của họ đúng là khác với những công ty kia. Thế nhưng lát sau tôi mới hiểu rõ lý do của cách đối xử hòa nhã này khi anh bảo:

- Anh được biết em là bạn của giám đốc, anh ấy dặn anh giúp đỡ em trong buổi phỏng vấn. Giờ anh sẽ hỏi em vài câu, sau đó nếu được em có thể bắt đầu làm trong ngày hôm nay.

Tôi gật đầu. Hóa ra là anh Chinh đã căn dặn Trưởng phòng nhân sự trước, thảo nào anh ta nhiệt tình thế... Cuộc phỏng vấn kéo dài không lâu vì đúng với sự sắp xếp trước đó, và tôi cũng vượt qua dễ dàng. Sự may mắn tiếp theo, tôi không cần về nhà ngồi chờ kết quả mà được nhận làm việc ngay. Đi theo Trưởng phòng nhân sự, tôi quan sát nơi đây. Nó khiến tôi nhớ đến ngày đầu tiên đến công ty Bình Tân.

Phòng Kinh doanh ở đây hơn 20 người, nam nữ đồng đều. Lúc tôi bước vào, những người có mặt trong phòng đồng loạt ngước lên nhìn. Không quá nhốn nháo như đám đồng nghiệp nam ở Bình Tân, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm của họ khiến tôi hơi khó chịu. Ngay cả bầu không khí cũng tự dưng ngọt ngào hơn do sự yên lặng quá mức. Quan sát tôi hết một lượt, họ lần lượt quay về với công việc của mình. Trưởng phòng kinh doanh ngoài 30, trông như người mẫu, điển trai và ra dáng. Lúc Trưởng phòng nhân sự rời đi, anh ta nhìn sang tôi nói với chất giọng chẳng cao chẳng thấp, không niềm nở cũng không khó chịu, tóm lại là vô cảm:

- Anh tên Quốc, là sếp ở đây. Tuy em là bạn giám đốc nhưng nếu làm gì sai thì cũng sẽ bị trách phạt giống mọi người. Em phải tập trung làm việc thật tốt, Minh An không giống những nơi khác đâu.

Chưa chi mà anh chàng sếp này đã "dẫn mặt" tôi trước rồi. Đúng là khó ưa! May mà tôi mang dáng vẻ khép nép chứ không phải ngạo mạn gì hết vậy mà còn bị "cảnh cáo" như thế. Nhanh chóng, tôi gật đầu. Tiếp, anh Quốc hướng mắt về một chiếc bàn trống, chẳng thèm nói tiếng nào mà dùng "ám hiệu" để chỉ tôi biết bàn làm việc của mình. Dã man thật chứ, không rõ anh ta kiêu lời hay vì khinh thường tôi nữa. Lầm lũi, tôi bước chậm rãi đến đó.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi đóng máy tính lại, vươn vai uể oải. Cùng lúc các đồng nghiệp nam rời bàn, khi đó tim tôi đập hơi nhanh vì nghĩ là họ sẽ bắt đầu bàn về con nhân viên xấu xí mới vào làm. Thế nhưng tôi làm, hầu như chẳng ai để ý đến tôi. Tất cả đều đi lướt qua, hết kiểu không có đứa nào ngồi ở cái bàn này. Tôi thấy gần như hết thấy cánh mày râu trong phòng đều tụ họp về chiếc bàn của một cô gái trẻ đẹp, dáng người chuẩn, dù đang ngồi nhưng vẫn nhìn rõ được ba vòng hoàn hảo. Tuy những đồng nghiệp nữ ở đây đều

xinh đẹp nhưng chị ta trông nổi bật nhất. Chứng kiến cái cảnh vây quanh hồi han kia là tôi đủ hiểu ra màn tán tỉnh người đẹp của mấy anh nam. Không xúm xít vồn vã như "gà" Bình Tân, "gà" Minh An sử dụng biện pháp tán tỉnh bông đùa. Nhờ nghe mấy anh lần lượt gọi tên mà tôi mới biết chị ta tên Châu, chắc là trong từ "châu báu".

- Mấy anh kỳ quá nha, để em làm việc.

Chất giọng dẻo oai là dẻo của chị Châu cất lên làm tôi muốn dựng hết gai óc. Trông thì không thích đấy nhưng cái dáng ngồi ẹo tới ẹo lui đó thì tôi biết chị ta khoái được tán tỉnh lắm. Nhìn bản mặt khoái chí thế cơ mà. Đang đứng chứng kiến cảnh trêu hoa ghẹo nguyệt ấy với vẻ chán chường thì ai đó khều nhẹ vai tôi.

- Chị tên Phạm Nguyễn phải không ạ? Tên hay lắm, em rất thích.

Chủ nhân của giọng nói đó là một cô gái dễ thương, đôi mắt to tròn lanh lợi, có hai lúm đồng tiền sâu hoắm. Bắt gặp ánh mắt khó hiểu từ tôi, cô giới thiệu bản thân:

- Em tên Thương, nhỏ hơn chị một tuổi. Từ giờ mình sẽ là bạn tốt của nhau nha chị, cần giúp gì chị cứ nói với em.

Lời giới thiệu nghe thật là thân thiện thế nhưng tôi lại nhìn Thương với vẻ vô cảm. Chẳng hiểu sao, cô em đồng nghiệp đứng trước mặt tôi có điều gì đó khá giống Huỳnh Trân. Cũng xinh xắn, cũng chân thành cởi mở ngay lần đầu gặp, cũng kiểu nói chuyện mong cả hai sẽ là bạn tốt. Và chính sự giống nhau trùng hợp này khiến tôi mất thiện cảm với Thương ngay. Sau sự cố ba năm trước, tôi thề rằng mình sẽ không bao giờ làm bạn với đứa xinh đẹp và luôn tỏ ra thân thiện. Bởi trên đời này, làm gì có thứ tình cảm quá tốt

đẹp ngay lần đầu gặp mặt chứ. Cũng vì suy nghĩ đó mà tôi không
đáp lại lời làm quen của Thương.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 11: Công Sở 11: Hội Ngộ

Khẽ quay mặt đi, tôi bỏ mặc nụ cười trên môi em ấy. Chẳng rõ có nhận ra sự thờ ơ của đối phương hay không, Thương tiếp tục nói, thật nhiệt tình:

- Chị em mình cùng đi ăn trưa nha.
- Xin lỗi, tôi thích ăn một mình hơn.

Lời lẽ và hành động của tôi có phần hơi bất lịch sự. Tôi biết điều đó nhưng thiết nghĩ, bản thân chẳng còn cách hành xử khác hơn. Tôi muốn tránh xa những tình cảm thân thiện quá mức. Trước khi quay lưng bỏ đi, tôi vẫn kịp nhận ra sự hụt hẫng trên mặt Thương. Tuy nhiên em ấy đã cười, gạt khế.

Căn tin khá đông. Cầm cái khay, tôi nén âm thanh thở dài ngán ngẩm vì biết sẽ chờ lâu đây. Năm phút trôi qua, khó khăn lắm tôi mới nhích lên được giữa hàng, ấy vậy mà đúng lúc đó tôi trông thấy một cô đồng nghiệp vấp phải chân bàn gần đó và sắp ngã nhào về phía trước. Nhanh như cắt, tôi lao ra khỏi hàng, đưa hai tay giữ cô lại. Sau khi hoàn hồn, cô ấy đưa mắt nhìn tôi, cười nhẹ nhõm:

- Cảm ơn bồ nha, may ghê! Chẳng biết ai để cái bàn ngay lối đi thế này!

Cô nói khá to, chất giọng nghe cũng sang sảng, chắc tính tình khăng khái đây. Tiếp đến, cô nghiêng đầu, quan sát tôi tứ phía:

- Bò là người mới hả? Trông mặt lạ quá! Mình tên Huyền, phòng Kế toán.

Nghe tôi nói tên xong, Huyền đặt khay nhôm xuống bàn, bảo:

- Một thời gian rồi công ty mới có người mới đó. Nguyễn đang làm gì vậy?

- Nguyễn đang xếp hàng lấy cơm.

- Hay Nguyễn ăn chung với Huyền đi. Yên tâm, Huyền lấy đồ ăn nhiều lắm.

Ngồi vào bàn, nhìn mấy đĩa thức ăn mà tôi nuốt nước bọt, Huyền ăn nhiều ghê, thảo nào nhìn cô "tròn tròn". Vừa sót cơm sang cho tôi, cô vừa nói liến thoắng:

- Huyền nghe nói phòng Kinh doanh tuyển thêm một nam một nữ, là Nguyễn và anh chàng nào vậy?

- Hôm nay chỉ có mỗi Nguyễn thôi, đâu có anh nào.

- Chắc hai, ba ngày nữa anh ta sẽ vào đây.

Đúng là tôi có nghe anh Chinh nói về điều này. Chẳng rõ anh chàng nhân viên mới đó mặt ngang mũi dọc ra sao. Giọng rõ to của Huyền lại kéo tôi về thực tại, lần này có xen lẫn thêm thứ "tạp âm" nhai nhóp nhép nữa:

- Nguyễn ở phòng Kinh doanh thì nên cẩn thận tí. Phòng đấy tập trung toàn người đẹp. Nhất là chị Châu, ngoài ra còn có Thương và vài mỹ nhân khác nữa. Nói chung thì trai công ty này thích gái đẹp.

Nghe lời giới thiệu sơ sơ đó mà tôi cảm giác những hột cơm trong miệng mình trở nên khô cứng, nhai rệu rạo như nhai giấy. Thời buổi bây giờ đi đến đâu cũng bị phân biệt đối xử dã man con nagan.

Chợt, tiếng một tên con trai cất lên, cắt ngang lời nói đầy khí thế của Huyền:

- Nè người đẹp, ở nơi công cộng mà nói xấu cánh đàn ông là không được nhé.

Tôi ngược lên thấy anh chàng đó có gương mặt khá dễ nhìn, tóc hớt cao gọn gàng, trông vui tính, dáng người cao vừa tầm, nhắm chưa đến 30. Vẻ như khá thân với Huyền nên anh ngồi xuống nói chuyện vô tư, lời lẽ nghe giống bạn bè hơn là đồng nghiệp. Nói hăng say một hồi, anh lia mắt sang tôi, nhoẻn miệng cười:

- Chào lính mới, ban nãy gặp ở thang máy mà chưa kịp chào hỏi. Anh tên Kiệt, phòng Kế toán, chung trường đại học với em mồm mồm này.

- Nói ai mồm mồm hả? - Huyền gắt lên.

- Em về soi gương thì biết anh nói ai liền à. Mà Nguyễn, em chớ tin lời con bé này, trai công ty còn cả khối người tốt, chẳng hạn như anh.

- Xin lỗi chứ cái bản mặt anh còn thua bòn cầu. - Huyền cười hờ hớ.

- Anh bảo "tốt" chớ có bảo "đẹp" đâu mà so sánh vô duyên thế?

Vừa ăn vừa quan sát cuộc tranh cãi giữa hai người đó, tôi thấy buồn cười. Vậy là, tôi đã quen được hai người bạn mới trong ngày

đi làm đầu tiên ở Minh An.

Chiều tan việc, tôi tình cờ gặp anh Chinh ở trước cửa thang máy. Sau khi bảo thư ký đi trước, anh nhìn tôi hiền hậu, hỏi về tình hình đi làm hôm nay thế nào. Tôi đáp mọi thứ đều tốt. Gật đầu yên tâm, anh chậm rãi nói:

- Thực ra có vài trưởng phòng không thích anh cho lắm. Với lại, hầu như nhân viên ở đây đều là con cháu hoặc người quen với bên tổng công ty vì vậy mà họ hơi kiêu. Có thể em sẽ bị thiệt thòi một chút.

- Tại sao họ lại không thích anh?

- Vì một vài lý do, đầu sao anh chỉ là giám đốc tạm thời của Minh An trong lúc này, sang năm anh sẽ được điều đi nơi khác và giám đốc mới sẽ về.

- Cũng là người bên tổng công ty ạ?

- Là con rể của phó tổng.

Tôi xuýt xoa một tiếng, con rể của phó tổng cơ đấy, đúng là "danh gia vọng tộc". Giờ thì tôi đã hiểu thái độ cùng lời nói không kiêng nể của anh Quốc dành cho mình. Là trưởng phòng thì tất nhiên phải nể mặt giám đốc mà xem trọng bạn của họ trong khi đằng này anh nói thẳng vào mặt tôi những lời lẽ thật khó nghe. Chắc anh ta cũng không phải hạng xoàng.

Buổi sáng ngày thứ tư, vừa từ bãi đỗ xe đi ra, tôi bước lên cầu thang để lên đến cửa công ty thì thành linh nghe tiếng gọi gấp gáp ở

phía sau:

- Em ơi, chờ anh chút!

Xoay lại, tôi bắt gặp vẻ mặt hốt hải của anh chàng đồng nghiệp bảnh bao, tướng siêu mẫu giống anh Quốc. Chỉ khác ở chỗ, anh ta rất chải chuốt, áo sơ mi sọc caro màu hồng lòe loẹt, tóc vuốt keo thẳng mượt từ trước ra sau, đã vậy còn xịt dầu thơm nồng nặc. Chưa kể, thái độ anh ta hơi bất lịch sự bởi chưa nói rõ ràng gì hết mà đã đưa cặp cùng chồng giấy cho tôi.

- Em mang cái này lên phòng Hành chính hộ anh! Anh bận chút việc!

Anh ta quay lưng đi mà chẳng cần xem phản ứng của tôi thế nào, như thể ép tôi phải giúp đỡ. Ôm một chồng giấy nặng trĩch trên tay và chiếc cặp da, tôi cố nghiêng người qua để nhìn thử anh ta bận cái quái gì mà hốt hải đến vậy. Rất nhanh, tôi há hốc mồm vì thấy anh chàng đó chạy đến dắt hộ xe cho chị Châu. May là tôi không có sức mạnh như Superman chứ nếu không là tôi khiêng nguyên con sư tử đá kế bên ném vô đầu thằng mê gái mắc dịch đó rồi! Thật tức điên mà! Ban nãy bảo gấp gấp gấp với tôi, hóa ra là "bận" đi lấy lòng người đẹp. Anh ta sẵn sàng dắt xe hộ chị Châu và cũng sẵn sàng ném lên người tôi đồng đồ như thế này.

Nhìn cảnh nói cười của hai người kia, tôi muốn bỏ chồng giấy xuống đất cho xong. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi là người mới, làm vậy coi hồng được hay. Lỡ sau này có gặp mặt hoặc liên quan đến công việc mà anh ta không chịu hợp tác thì phiền lắm. đành nén chặt cơn bực tức, tôi ôm cái của nợ này lên phòng Hành chính.

Bước chậm rãi đến buồng thang máy, tôi cố đưa tay lên bấm nút mở cửa. Cửa mở, tôi lách thếch đi vô. Hình như có người đang đứng bên trong nhưng lúc ấy tôi chả còn để ý cái gì nữa vì chồng giẫy cao ngất. Thang máy vừa đóng cửa thì tôi lại phải nghiêng người bấm nút số tầng. Và lần này thì xui xẻo ập đến khi cơ thể đang nghiêng dần đi, để rồi tôi nhận ra mình sắp ngã chúi đầu về trước. Đúng lúc thật bất ngờ, hai bàn tay đặt lên vai tôi, giữ lại. Vẻ như là người lúc nãy ở trong thang máy. Sức kiềm giữ khá mạnh đó giúp tôi biết đây là con trai.

- Em có cần giúp đỡ không?

Cái chất giọng trầm này quen quen. Tuy nhiên, bỏ qua điều kỳ lạ ấy, tôi đáp:

- Dạ, anh bấm hộ em tầng số ba.

Anh ta liền đưa tay lên, nhấn nút. Lát sau, thang máy từ từ đi lên. Thở phào nhẹ nhõm, tôi nghĩ mình nên nhìn mặt người ta nói lời cảm ơn. Hơi nghiêng chồng giẫy sang một bên, tôi quay mặt qua đối diện với anh, định nở nụ cười thân thiện thì đột nhiên đôi mắt mở to, ngỡ ngàng đến mức tôi đã kêu lên thật lớn: "Sếp!". Đó không phải anh Quốc, trưởng phòng hiện tại, mà là người sếp đầu tiên của tôi, Lâm Đạt. Đúng, trước mặt tôi xuất hiện một gương mặt thân quen của ba năm trước. Những đường nét lãnh đạm và tĩnh lặng ấy vẫn chẳng hề thay đổi. Cuộc hội ngộ bất ngờ sau vài năm khiến tôi bất động trong thoáng chốc. Có đúng là số phận đã cho tôi gặp lại anh? Cứ ngỡ thế gian này lớn lắm, hóa ra lại nhỏ bé đến vậy.

- Phạm Nguyễn?

Nghe chất giọng quen thuộc đó gọi tên mình, tôi mới sực tỉnh, nhìn lại Lâm Đạt. Về mặt anh nửa kinh ngạc nửa bất ngờ. Có lẽ giống như tôi, anh chẳng ngờ mình đang gặp lại con bé nhân viên ngày xưa vẫn thường trách mắng về cái thói lơ đãng trong lúc làm việc. Khi chắc rằng đây là sự thật thì tôi mừng đến nỗi đã làm một hành động điên rồ nhất từ trước đến nay. Bỏ hết đồ trên tay xuống, tôi nhào người đến ôm chầm lấy cổ anh. Còn chưa kịp biết phản ứng của Lâm Đạt thế nào, tôi đã nghe anh kêu lên. Hóa ra, toàn bộ chồng giấy rơi xuống chân anh. Đúng lúc cửa thang máy mở, tôi thấy rõ ba gương mặt đang ngạc nhiên, miệng há hốc khi trông cảnh tôi ôm một anh chàng lạ hoắc: Huyền, anh Kiệt và cả Thương.

Rời phòng Hành chính, tôi đến chỗ Lâm Đạt đứng chờ và đang nhìn mũi giày.

- Xin lỗi sếp, chân anh có sao không?

- Chỉ hơi nhói một chút thôi. Em làm gì mà ném luôn chồng giấy xuống đất.

- Tại em mừng quá! Thật bất ngờ khi gặp anh ở đây.

Rời mắt khỏi mũi giày, Lâm Đạt nhìn sang tôi, vẫn kiểu điềm nhiên ba năm trước:

- Tôi cũng bất ngờ khi gặp em ở công ty Minh An. Em làm ở đây à?

- Vâng, em làm được bốn ngày rồi. Còn sếp, anh đến bàn chuyện làm ăn ư?

- Tôi đâu còn như xưa nữa mà làm đối tác với người ta.

- Vậy sếp đến đây để làm gì?

- Cũng giống như em, tôi xin ứng tuyển vào công ty, hôm nay mới đi làm.

- Thế ra, anh chính là nhân viên nam kinh doanh mới vừa được tuyển vào?

Khác với cảnh chào đón tôi ngày hôm qua giống hệt như dự đám ma, lúc Lâm Đạt được anh Quốc giới thiệu thì mọi người trong phòng đều nhìn anh chăm chú, đặc biệt là các đồng nghiệp nữ. Đàn ông lạnh lùng hay có sự cuốn hút kỳ lạ. Bàn làm việc của Lâm Đạt được xếp gần chị Châu. Tôi để ý lúc anh ngồi vào bàn, chị liền quay sang hỏi gì đó mà trông phần khởi ra phết. Điều này nghi là chị ta muốn lân la làm quen rồi. Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi phát hiện Thương hướng cái nhìn tò mò về phía mình. Thấy tôi bắt gập, em giả vờ nhìn vô máy tính. Tôi biết rõ lý do cho hành động nhìn lên đó. Sáng nay chính mắt em thấy tôi ôm Lâm Đạt còn gì.

Trong giờ làm việc, tôi mang chứng từ đi photo. Xui xẻo vì máy photo lại bị hỏng, thế là anh Quốc bắt tôi sang phòng Kế toán photo nhờ. Phòng Kế toán ở ngay bên cạnh phòng Kinh doanh, lúc tôi đẩy cửa bước vào thì mấy chục con mắt đều dồn về tôi, trong đó có anh Kiệt và Huyền đang đứng photo giấy tờ. Hít thở sâu, tôi bước đến bàn Kế toán trưởng, nơi người phụ nữ ngoài 30, đeo kính, tóc búi cao và mặt lạnh hơn tiền, đang ngồi chờ đợi. Dừng ngay trước mặt chị, tôi cúi chào rồi trình bày lý do mình qua đây. Nghe xong, chị Phúc kế toán trưởng lên tiếng:

- Huyền đang photo giúp chị, em chịu khó chờ một lát.

Tuy mặt có vẻ khó khăn nhưng giọng chị khá nhẹ nhàng. Đáp vâng, tôi đi lại chỗ Huyền. Cô ấy kín đáo nhìn chị Phúc rồi khẽ khàng nhích đến gần.

- Anh chàng hồi sáng trong thang máy là người yêu Nguyễn hả?

Biết ngay là cô nàng lăm chuyen này thế nào cũng hỏi về Lâm Đạt. Quan sát xung quanh một hồi, tôi thì thầm trả lời:

- Không phải, đó là sếp cũ của Nguyễn.

- Sếp cũ? Sao tự nhiên bây giờ anh ta lại vào đây làm?

- Chẳng rõ nữa. Trước khi Nguyễn nghỉ việc, anh ấy đã nộp đơn từ chức rồi. Sau đó cả hai đầu liên lạc gì với nhau, mãi đến hôm nay mới gặp lại.

- Có duyên ghê ha. Giờ hai người lại là đồng nghiệp.

Huyền chưa nói hết là thỉnh thoảng chị Phúc nhắc nhở:

- Huyền, photo xong chưa?

Tức thì hai chúng tôi đều giật thót, cứ như vừa bị bắt tại trận làm chuyện xấu. Mau chóng, Huyền âm thầm lè lưỡi với tôi rồi cầm giấy tờ đến chỗ chị Phúc. Tôi nghĩ mình nên làm thật nhanh để còn về phòng, chứ đứng đây thấy hồi hộp quá.

Rời khỏi phòng Kế toán, tôi thở phào một tiếng. "Âm khí" ở đó nặng quá, tất nhiên là từ chị Phúc mà ra. Dáng vẻ của chị ấy chẳng khác nào sếp Đạt trước đây, à không, còn đáng sợ hơn nữa. Người ta hay nói, đàn ông làm sếp thường dễ chịu hơn phụ nữ. Quả chẳng sai! Không rõ trùng hợp thế nào mà hầu như mấy sếp nữ mặt mày

đều hầm hầm khó chịu, nhất là những người lớn tuổi, mà đã hơn nữa nếu họ thuộc dạng "e cho", tức "ế chồng". Sắp xếp lại mấy chứng từ photo cho gọn gàng, bất chợt tôi làm rơi một tờ. Thế là nó bay ra xa, làm tôi hốt hoảng đuổi theo. Rất nhanh, tờ giấy dừng ngay trước mũi giày cao gót màu đỏ chót. Nữ chủ nhân của đôi giày liền cúi xuống nhặt nó lên. Lúc trông thấy mặt đối phương thì tôi suýt kêu lên do giật mình. Chị ta có lẽ trạc tuổi chị Phúc, cách trang điểm quá đậm cứ như hát bội. Dáng người cứng, hơi thô, vì vậy trang phục váy công sở không phù hợp với chị lắm. Ngoài ra, mái ngố và kiểu thắt bím hai bên cũng có phần quá lỗi.

- Chứng từ của em phải không?

Lúng túng, tôi gật đầu và đón lấy mấy tờ giấy. Tiếp, chị hỏi:

- Em là nhân viên mới hả? Chị là phó phòng Marketing, tên Ân.

- Dạ, em tên Nguyễn, ở phòng Kinh doanh.

- Ủm, mới vào làm có gì không hiểu em cứ hỏi, cố gắng làm việc tốt nhé.

Dõi theo từng bước đi cứng ngắc của chị Ân, tôi có hơi bất ngờ về thái độ thân thiện đối với cấp dưới từ chị. Hiếm có người sếp nào nói chuyện gần gũi với nhân viên như vậy. Tuy bề ngoài của chị "hơi có vấn đề" một chút nhưng lại là phó phòng hòa nhã nhất mà tôi từng gặp. Ban này tôi còn nghĩ sếp nữ là người cực kỳ khó chịu, nào ngờ cũng có người ngoại lệ.

Giờ nghỉ trưa, tôi vừa đứng dậy thì đã nghe Thương hồ hồ hỏi:

- Chị thích ăn chuối chiên không? Gần nhà em có chỗ bán ngon lắm, mai em mua cho mọi người và mua cho chị luôn nha.

- Tôi không thích ăn đồ chiên.

Đối diện, nụ cười trên môi Thương gương gạo hơn, đôi mắt đảo liên tục vì bối rối. Hẳn, em ấy khó hiểu về thái độ xa lánh hời hợt từ tôi, cứ như thể cả hai là kẻ thù truyền kiếp. Không muốn sự khó xử kéo dài, tôi mau chóng rời bàn. Về như sau lưng tôi vang lên tiếng thở ra buồn bã thật khế. Tôi biết mình làm vậy là không phải nhưng bản thân vẫn sợ khi đứng trước nụ cười của một gương mặt xinh đẹp.

Bàn ăn hôm nay có thêm sự hiện diện của Lâm Đạt. Kín đáo quan sát một hồi, Huyền mới lên tiếng chào hỏi. Khi Lâm Đạt vừa giới thiệu tên xong, như chỉ chờ cho màn làm quen nhạt nhẽo này kết thúc, anh chàng nhiều chuyện Kiệt, đã hỏi:

- Anh và Nguyễn có quan hệ gì thế? Sáng nay thấy hai người ôm nhau.

- Chỉ là bạn cũ thôi.

Quan sát cuộc đối thoại giữa hai chàng trai, tôi buồn cười. Đúng là khác nhau thật. Anh Kiệt cứ nói liên hồi trong khi Lâm Đạt thì trả lời không quá hai câu. Nhìn anh từ tốn dùng cơm, tôi không biết cảm giác của anh ra sao khi trước đây là trưởng phòng, còn bây giờ lại là nhân viên bình thường. Nhắc mới để ý, tôi rất tò mò về cuộc sống của anh ba năm qua. Tôi nhớ chị Bình từng bảo, Lâm Đạt từ chức là vì gia đình xảy ra chuyện lớn. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ? Nhìn hồi lâu, đôi mắt tôi chuyển dời xuống bàn tay trái của anh. Ba năm trước, ngay ngón áp út đó vốn dĩ có chiếc nhẫn nhưng bây giờ thì đã biến mất. Trên ngón tay ấy giờ đây chỉ còn một vết trắng mờ do chiếc nhẫn để lại. Chẳng phải anh nói sẽ kết hôn ư? Vậy tại sao...

Tôi nghe âm thanh chập lờn rõ to của Huyền:

- Đúng là chương mắt ghê!

Cô tự dừng ngừng ăn, mắt nhìn chăm chăm ai đó với vẻ khó ư. Tôi liền nhìn về phía đối tượng ấy và phát hiện ra anh chàng bảnh bao sáng nay tổng chồng giấy vào người mình. Quả nhiên anh ta rất thu hút phái nữ với cái vẻ chải chuốt điệu đà đó. Hiện tại, vài đồng nghiệp nữ đang vây quanh anh ta. Nhờ lại sự việc sáng nay, tôi liền kể Huyền nghe. Kiểu như chẳng bất ngờ gì về chuyện này, cô cười phì:

- Anh Vinh phòng Hành chính là vậy đấy, rất biết cách ga lăng nên được lòng người đẹp lắm, thỉnh thoảng mới nổi hứng tốt bụng với người già, trẻ em và gái xấu. Lắm khi anh ấy còn được yêu mến hơn anh Quốc nữa.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 12: Công Sở 12: Vết Đứt

Tôi suýt bật cười trước câu diễn giải tếu lâm ấy. Đúng lúc, Thương bước vào căn tin để rồi tôi thấy một sự việc lạ lùng, anh chàng Vinh đang nói cười khì thế với những đồng nghiệp nữ thì bỗng nhiên ngừng lại sau đó lập tức rời khỏi "đám hội" bước nhanh đến chỗ Thương đang lấy cơm. Ban nãy anh ta hồ hởi với họ bao nhiêu thì giờ lại "lơ" 360 độ và cứ lẻo đẻo theo cô gái dễ thương nhất phòng Kinh doanh. Mặc dù Thương chẳng biểu hiện sự thích thú gì nhưng anh ta vẫn hỏi han liên hồi. Trông cảnh ấy, Huyền thở dài một phát:

- Chắc Nguyễn mới vô nên không biết, anh Vinh mê Thương như điên đổ, theo đuổi hai năm rồi đó.

- Thế Thương không thích à?

- Có lẽ em ấy không thích cũng không ghét.

Lúc tôi vừa rời mắt khỏi cảnh đeo đuổi thái quá đó thì tình cờ chị Phúc chị Ân xuất hiện, hiển nhiên họ không ngồi ăn ở bàn nhân viên mà là bàn dành cho mấy sếp.

- Chị Phúc chắc là nghiêm khắc lắm hả?

- Nhìn mặt cũng đủ biết rồi. Tuy nhiên, cách làm việc của chị ấy chuyên nghiệp, quan trọng là chị ấy biết cách bảo vệ "lính" mình.

Tôi gật gù, về điều này thì đáng cho điểm cộng. Thường, ít có sếp nào đứng ra bảo vệ nhân viên của họ. Bảo vệ chứ không phải bao che, tức là nếu nhân viên mình làm đúng nhưng lại bị trưởng phòng khác trách phạt thì người đó cần lên tiếng chứ không phải lôi cấp dưới của mình ra mắng trước. Đôi khi vì khách khí hoặc để lấy lòng, một số trưởng phòng sẵn sàng trách phạt lính trước mặt trưởng phòng khác mà chẳng tìm hiểu ai đúng, ai sai. Điều đó khiến cho phần lớn nhân viên rất là ảm ức. Tiếp theo, tôi chuyển chủ đề sang chị Ân. Nghe tôi nói cảm nghĩ về chị ấy xong, Huyền đảo mắt nghĩ ngợi:

- Đúng là chị Ân thân thiện với tất cả mọi người. Mà nói Nguyễn biết điều này, chị Ân là vợ anh Quốc đó, và chị ấy với chị Châu là kẻ thù không đội trời chung vì anh Quốc ưu ái chị Châu. Cả hai ghét nhau ra mặt luôn.

Chà, hóa ra anh Quốc đã có vợ. Từ ngàn xưa, chiến tranh của "nhan sắc" đã diễn ra vô cùng khốc liệt, huống chi thêm việc tranh giành một người đàn ông thì cuộc chiến đó càng khốc liệt cỡ nào. Được nghe kể mà tôi cảm giác mình đang ở trong chốn thâm cung, chứng kiến cảnh "đấu đá" lẫn nhau giữa các phi tần. Một công ty lớn chuyên nghiệp như Minh An, hóa ra bên trong vẫn âm thầm diễn ra những điều không ngờ được. Thiết nghĩ, công ty nào cũng vậy thôi, ở đâu có sự tồn tại của con người thì ở đó nhất định có tranh giành hơn thua. Mỗi tập thể đều là một xã hội thu nhỏ, vì vậy tốt xấu đều song hành tồn tại.

Chiều tan việc, tôi mời Lâm Đạt đi ăn tối, tiện thể ăn mừng cho cuộc hội ngộ sau ba năm và tôi cũng muốn biết cuộc sống của anh thời gian qua như thế nào. Thế nhưng anh lại từ chối vì bảo có việc

bận. Đang chán như con gián vì kế hoạch ăn tối bị "phá sản" thì tôi nghe chuông điện thoại của anh reo.

- Được rồi, từ nay đến cuối tuần cháu sẽ tranh thủ tìm phòng trọ rồi dọn đi.

Lúc Lâm Đạt cúp máy, tôi bắt gặp nét trầm tư lẫn trên mặt anh, liền lên la hỏi:

- Sếp gặp chuyện gì sao?

Lấy lại vẻ mặt bình thường, hẳn không muốn tôi lo nên anh lắc đầu. Lắng nghe cuộc đối thoại nãy giờ, tôi cũng đoán mang máng ra vấn đề khó khăn mà anh gặp.

- Sếp đang tìm phòng trọ đúng không? Thế ra, anh nói bận là vì việc này? Ừm... thôi thì nếu được, em sẽ chỉ cho anh một chỗ trọ giá vừa phải.

Về như không quen nhờ vả người khác hay sao mà anh dẫn đo khá lâu:

- Vậy em cho tôi địa chỉ, tôi sẽ đến đó xem sao.

- Không cần đâu, em sẽ dẫn sếp đến đó vì chỗ ấy gần nhà em mà.

Ngạc nhiên trong thoáng chốc, anh đưa tay gỡ đầu một cái rồi không nói gì nữa.

Tôi về đến nhà, vừa dắt xe vô sân, tháo mũ bảo hiểm ra là đã lật đật chạy đi. Mẹ đang mang tô hoành thánh cho khách, vẫn kịp thấy

bóng dáng tôi, liền hỏi lớn:

- Đi đâu đó Nguyễn?

- Con sang chỗ bà Bảy một chút, lát sẽ về ạ!

Đáp chưa hết câu là tôi đã mất dạng sau cánh cổng. Nhà bà Bảy nằm ở cuối đường, ngôi nhà khang trang bốn tầng, có tám phòng tất cả, và nó được bao quanh bởi khu vườn xanh um. Bà Bảy hơn sáu mươi tuổi, chồng vừa mất, con cháu đều làm ăn bên nước ngoài nên ngôi nhà này trở nên trống vắng, chỉ còn mỗi mình bà. Để nhà cửa đỡ cô quạnh, bà cho người ta thuê phòng trọ, mỗi tháng có thêm thu nhập. Vì không chủ yếu để kinh doanh nên giá phòng ở đây rẻ hơn những nơi khác.

Đẩy cổng đi vào khu vườn, tôi và Lâm Đạt bước lên lối cầu thang sắt mà bà Bảy thuê người bắc thêm ở ngoài để những người ở trọ dễ dàng đi lên phòng của họ. Cầu thang này đều dẫn lên hành lang của mỗi tầng. Bà Bảy ở tầng một, tôi gõ cửa vài cái thì cửa mở, bà cười hỏi:

- Ủa Nguyễn, con qua đây có gì không?

- Dạ, chỗ bà còn phòng trống không ạ? - Nghe bà đáp còn, tôi nói
- Bạn của con muốn thuê phòng nên con dẫn anh ấy đến đây.

Bước qua bên trái tôi vài bước, Lâm Đạt cúi chào bà Bảy. Tự dưng bà nhìn tôi cười cười rồi nói với anh vài điều về khoảng thời gian trọ, tiền thuê mỗi tháng. Sau đó, bà dẫn chúng tôi lên căn phòng ở lầu bốn xem thử. Nó không quá rộng nhưng rất thoáng đãng, một phòng ngủ, nhà vệ sinh và bếp, thêm một khoảng nhỏ để

tiếp khách. Tôi thấy Lâm Đạt có vẻ hài lòng. Trong lúc anh vào xem phòng ngủ thì bà Bảy liền kéo tôi vào góc, hỏi khẽ:

- Bạn trai con hả? Trông được đấy!

Buồn cười trước vẻ tò mò của bà, tôi bảo cả hai chỉ là bạn bè bình thường. Tức thì bà chặc lưỡi, ra điều tiếc nuối lắm. Cuối cùng, Lâm Đạt đồng ý thuê.

Rời khỏi nhà bà Bảy, tôi hứng chí cứ như mình là người thuê căn phòng ấy:

- Phòng đẹp quá sếp nhỉ, giá cũng rất phải chăng. Mà ở đây có tuyến xe buýt đến công ty, vậy là tiện cho anh đi làm. À, hôm nào thì anh dọn đồ qua?

- Có lẽ thứ bảy tuần này. Dọn đồ trong một ngày, còn chủ nhật thì nghỉ ngơi - Lâm Đạt ngừng lại, quay qua tôi - Từ giờ đừng gọi tôi là sếp nữa, tôi đâu còn là trưởng phòng của em.

- Em quen rồi. Vả lại trong lòng em, anh mãi mãi là sếp.

- Nếu em cứ gọi như thế sẽ phiền phức lắm, đặc biệt là trong công ty.

Mặc dù không muốn đổi cách xưng hô ấy chút nào nhưng tôi hiểu điều anh nói là đúng. Tôi thích gọi anh bằng "sếp", nó hoàn toàn khác với gọi anh Quốc, là vì bên trong cái từ đó chứa đựng sự kính trọng lẫn tình cảm đặc biệt tôi dành cho anh.

- Em sẽ cố sửa, sếp yên tâm...

Nói xong, tôi liền bịt miệng lại, lỡ phát ra từ "sếp" nữa rồi, chắc phải mất một thời gian bản thân mới quen được.

Buổi sáng trong công ty, Huyền sang bên phòng tôi, nói với anh Quốc rằng chị Phúc cần xem lại vài đơn hàng cũ của năm rồi để kiểm tra đối chiếu với bảng photo ở phòng Kế toán. Vì chị Châu ngồi gần tủ hồ sơ nhất nên anh Quốc yêu cầu chị tìm chúng. Ngay lập tức, chị ngả người ra sau ghế, mặt tỏ vẻ mệt mỏi, còn đưa tay lên day day huyệt thái dương.

- Sáng, em in cả đồng hóa đơn, chạy tới chạy lui mệt quá sếp ơi!

Chất giọng than thở dề dề ời là dề dề khiến tôi "dị ứng" dễ sợ. Đúng là sáng nay chị ta có in hóa đơn nhưng được hai cái liền ngồi nghỉ, bảo chị Lý đến in phụ. Rồi tiếp theo, tôi thấy chị Lý chạy tới chạy lui in vội vã, còn chị Châu vẫn ngồi lì một chỗ tám chuyện với anh Phước gần đó. Vậy thử hỏi, chị ta mệt ở chỗ nào? Anh Quốc vốn ga lăng, cứ phát huy tối đa ưu điểm "siêu việt" đó nên đâu nề hà chị Châu. Thỉnh thoảng anh bắt chị làm cái này cái kia nhưng hề chị than mệt là "ném" việc sang cho đứa khác liền và lập tức. Chỉ mới làm ở đây một tuần mà tôi biết rõ lắm.

- Ủ, vậy em ngồi nghỉ đi, để anh bảo người khác.

Đang nghĩ xem đứa nào xui xẻo sắp bị bắt còng lưng ra lôi cái đồng đơn hàng kia thì đột ngột tôi nghe giọng anh Quốc thật rõ ràng:

- Nguyễn, em thay Châu lấy ra nhé. Máy đơn hàng đó nằm ở thùng thứ ba.

Giờ thì biết cái đứa "hứng đạn" ấy là ai rồi. Sao số tôi xui dữ vậy trời! Chỉ vì có tay trưởng phòng chiều chuộng gái đẹp nên thành ra mình trở thành đứa chịu khổ. Đáp vâng xong, tôi đứng dậy uể oải, chán chường đi đến bên tủ hồ sơ. Trong lúc mở cửa tủ, tôi kín đáo liếc mắt vào màn hình máy tính của chị Châu, thấy đang mở trang web thời trang. Cái bà chị này rảnh rang thiệt! Càng nghĩ càng tức, tôi thì bận việc trong khi bà ngồi rảnh mà còn than nhức đầu. Chịu không nổi luôn!

Đưa mắt nhìn mấy thùng giấy, tôi choáng váng. Nó khá to và tôi phải vác hai thùng ở trên xuống mới lấy được thùng thứ ba. Ngán ngẩm, tôi lần lượt khiêng chúng xuống. Xong, tôi tìm mấy đơn hàng mà chị Phúc yêu cầu. Đang loay hoay thì tự dưng có người ngồi xuống bên cạnh, nhìn qua thì tôi bất ngờ khi thấy Thương.

- Để em phụ.
- Không cần đâu, em về làm việc đi.
- Không sao ạ, em cũng làm xong rồi, có em tìm phụ sẽ nhanh hơn.

Không để tôi nói thêm là Thương mau chóng lấy đơn hàng ra. Vì đang ở trong phòng lại không muốn to chuyện, nên tôi đành để em ấy giúp mình. Nhưng đúng là hai người tìm thì nhanh hơn, chỉ mấy phút sau đã có được những đơn hàng cần tìm. Thương còn đề nghị giúp tôi khiêng mấy cái thùng nặng trịch trở về chỗ cũ. Đáng ra mọi chuyện vẫn bình thường nếu như em ấy không bị một phần kiếng lộ ra của cửa tủ hồ sơ cắt trúng mu bàn tay, một vết đứt dài xuất hiện, máu loang ra. Tôi chỉ kịp nghe em kêu khế, rồi thành linh tiếng chị Châu vang lên ở phía sau:

- Thương, em bị đứt tay rồi kìa!

Tức thì, mọi người trong phòng đều dồn mắt về phía này. Nhanh chóng, Thương lắc đầu, bảo không sao.

- Chảy máu thế kia mà nói không sao, chắc đứt sâu đấy!

Câu sốt sắng từ chị Châu khiến mọi người bắt đầu nhao nhao lên, nhất là mấy anh. Ngay cả anh Quốc cũng rời bàn, cùng vài người xúm lại chỗ Thương xem vết thương. Ai nấy đều hỏi han liên tục. Còn tôi bước lùi ra ngoài, tay cầm thùng đơn hàng, vẫn đứng ngây người ra đó. Tôi không hiểu sao mình lại hành động như thế, chọn sự im lặng thay vì nên hỏi Thương có sao không. Đặt thùng giấy lên trên, tôi lặng lẽ quay về bàn làm việc. Ngồi yên khoảng vài phút, tôi đưa mắt nhìn mấy anh đang băng bó cho Thương và cả gương mặt nhăn lại vì đau của em. Đáng lý tôi nên có mặt trong vòng tròn đó và là người hỏi han em, thế nhưng một sức mạnh vô hình kìm giữ đôi chân, khiến tôi vẫn cứ ngồi trơ ra chẳng khác nào tên tội tộ. Qua kẽ hở của những dáng người đang đứng, tôi thấy bàn tay Thương được băng trắng, vết thương ấy là vì giúp đỡ tôi mà có, bất giác tôi đau như chính mình bị thương.

Buổi trưa thứ bảy, đúng như lời đã hứa, tôi phụ Lâm Đạt dọn đồ qua chỗ ở mới và làm luôn cả công việc dọn dẹp. Căn phòng cho thuê không đến nỗi quá dơ vì bà Bảy mỗi tháng vẫn lau chùi một lần nhưng do tính sạch sẽ của anh mà chúng tôi đã mất hết cả buổi chiều để quét dọn. Tôi làm hì hục như trâu. Bắt đầu từ buổi trưa sau khi ăn cơm xong, cả hai làm cho đến tận bảy giờ tối mới xong.

Khi anh vừa đóng tủ quần áo lại và nói công cuộc dọn dẹp đã hoàn tất thì tôi hét lên một tiếng thật mừng, sau đó thì lếch thếch ra ngoài phòng khách, ngồi phịch xuống chiếc gối ngồi xẹp lép do sử dụng đã lâu, gục mặt lên bàn. Tiếng anh từ trong phòng bếp vọng ra, hỏi gọn lỏn: "Bia hay nước ngọt?". Miệng tôi áp trên mặt bàn lót kiếng, phát ra những âm thanh chẳng khác gì người bị nghẹt mũi:

- Bia đi sếp ời!

Lát sau, tôi nghe âm thanh va chạm khe khẽ giữa đáy lon với mặt bàn, liền ngước lên. Lâm Đạt chơi "dữ" dễ sợ, mang cả sáu lon bia ra luôn. Ngồi xuống phía đối diện, tiện tay mở hai lon bia xong đẩy về phía tôi một lon, anh thở ra nhẹ hẫng:

- Đã bảo làm ít thôi, giờ thì nằm than.

- Em có lòng tốt nên mới làm nhiều, một lời cảm ơn mà sếp cũng không có.

- Thì tôi đãi em bữa tối xem như lời cảm ơn còn gì. Được rồi, em ngồi dậy ăn đi, bụng kêu sùng sục kia kìa.

Chu môi, tôi dựng thẳng người dậy, đón lấy lon bia ướp lạnh. Áp nó vô má rồi cười típ mắt vì mát quá xá, chậm rãi ngửa cổ ra tôi uống một hớp bia. A, sảng khoái thật! Bất chợt có một luồng gió mát từ ngoài cửa sổ thổi tràn vào căn phòng, mau chóng xoay qua, tôi thốt lên vì từ đây có thể nhìn ra bầu trời đêm rộng mênh mông, bởi nhà bà Bảy rất cao. Chỗ này mà ngắm sao thì mê li.

- Phòng sếp đúng là sướng, ở nơi thật cao, phơi quần áo chắc mau khô lắm.

Dường như chẳng thích thú gì trước lời nói đùa của tôi, Lâm Đạt lại nhắc nhở:

- Sao em cứ gọi tôi là sếp hoài vậy?

- Cái gì cũng phải từ từ, em đang tập dần đây ạ. Chưa kể, em vẫn chưa biết gọi anh là gì nếu không gọi bằng sếp nữa.

- Em cứ thoải mái gọi tôi bằng tên hoặc anh Đạt cũng được.

Miễn cưỡng gật đầu xong, tôi hỏi thật chậm về vấn đề mình đang tò mò:

- Em có thể hỏi ba năm qua anh sống như thế nào không?

Yên lặng vài giây, Lâm Đạt chuyển dời ánh mắt về phía cửa sổ mở toang, tôi không nghĩ là anh ngắm cảnh bởi cái nhìn ấy trở nên vô định, hết đang nhìn về quá khứ xa xăm. Đưa lon bia lên môi uống một hơi dài, anh từ tốn kể lại:

- Ba năm trước tôi đề đơn từ chức vì gia đình tôi phá sản. Nguyên nhân là do bố tôi đầu tư thua lỗ. Sau khi bán hết nhà cửa, tôi và bố mẹ về quê. Gia đình tôi đã trải qua thời kỳ rất khó khăn. Hai năm sau, bố tôi qua đời vì lao lực, còn mẹ tôi ngã bệnh và cũng mất ngay sau đó một năm. Tôi nghĩ mình nên trở lại thành phố để tìm việc. Khi lên đây, tình cờ tôi gặp lại người quen cũ của bố, hiện đang làm việc ở tổng công ty Việt Á. Ông ấy nể tình xưa nên giới thiệu tôi vào Minh An. Tiếp theo thì như em biết rồi đó.

Hóa ra, gia đình Lâm Đạt lại gặp phải chuyện đau lòng như vậy. Ba năm không dài nhưng cũng đủ để cuộc sống của một người hoàn toàn bị đảo lộn. Từ người có trong tay mọi thứ nay trở nên trắng tay, cảm giác mới khổ sở làm sao, vì phải bắt đầu lại từ con số

0. Tôi thấy anh Chinh và Lâm Đạt thật trái ngược, xoay chiều một chút là người này từ thấp lên cao, người kia từ cao rớt xuống thấp. Ôi, số phận đâu ai đoán trước được cái gì. Phân nửa thắc mắc đã được giải đáp, còn phân nửa kia thì tôi đang phân vân, bởi nó liên quan đến chiếc nhẫn đính hôn. Nếu đó là một lời giải đáp buồn thì tôi sợ câu hỏi của mình sẽ gọi lại nỗi đau cho anh.

- Sao, em còn muốn hỏi gì nữa à?

Ngạc nhiên vì Lâm Đạt hiểu được suy nghĩ của mình, tôi tròn xoe mắt. Trông vậy, anh thản nhiên nói rằng, nhìn cái mặt đầy suy tư của tôi là đoán ra ngay. Cười gượng gạo do ý đồ bị lộ, tôi gãi đầu về khó xử, nhưng im lặng thì không được.

- Em muốn hỏi... chiếc nhẫn đính hôn trên tay sắp đâu rồi.

Thu hết can đảm để hỏi điều quan trọng ấy, tôi quan sát biểu hiện của Lâm Đạt. Khác với những gì tôi nghĩ, anh không có vẻ gì là trốn tránh hay đau khổ, chỉ một nỗi buồn thoáng qua thôi, như thể người ta sẵn sàng nhìn lại quá khứ lần nữa cho dù nó có khổ đau. Miết nhẹ vết trắng nơi ngón áp út, anh cười buồn:

- Tôi và cô ấy chia tay sau khi gia đình tôi phá sản khoảng vài tháng.

- Tại sao? Chị ấy chê bai anh ư?

- Tôi không biết, cô ấy chỉ nói không còn yêu tôi nữa.

Thật tàn nhẫn! Dẫu biết rằng, nếu đã hết tình cảm mà vẫn ở bên nhau thì sẽ khổ nhưng tôi vẫn thấy câu nói "không còn yêu nữa" đó nhẫn tâm quá. Tôi tự hỏi, sao cô gái ấy lại chọn sự rời bỏ ngay lúc người yêu của mình đang rơi vào khó khăn. Nếu yêu nhau thật lòng

thì liệu người ta có dễ dàng rời bỏ nhau thế chẳng? Nhìn Lâm Đạt điềm nhiên uống bia, tôi nghĩ anh thật mạnh mẽ bởi còn đứng vững sau khoảng thời gian tồi tệ đó. Sự nghiệp, bố mẹ, tình yêu, anh đều mất hết.

- Tại sao đã yêu nhau mà lại còn thay đổi nhỉ?

Tự dưng tôi lại buột miệng nói ra một câu kỳ lạ, đến nỗi anh cũng nhìn tôi trong một thoáng. Rất nhanh, anh trả lời nhưng nghe chả ăn nhập gì cả:

- Vậy nên mới bảo con người rắc rối. Nãy giờ toàn nói chuyện của tôi, còn em thì sao, tại sao lại đến Minh An làm việc? Em và Đình Huy thế nào?

Cái tên "Đình Huy" vừa vang lên là tôi cảm giác ai đó vừa ném hòn sỏi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng tôi. Quá khứ cùng vết thương lòng đã ngủ yên, nay bắt giác nhen nhúm. Tôi cố quên và gần như đã quên được, nhưng hóa ra mọi chuyện vào buổi chiều định mệnh ấy vẫn còn đó, chỉ là nó đang ngủ say trong thình lạng thôi.

- Em đã chia tay Đình Huy... vì vài lý do. - Tôi nói dối - Để cả hai không khó xử nên em nghỉ việc. Suốt ba năm, em đổi chỗ làm nhiều lần, mãi cho đến một tuần trước, em xin ứng tuyển vào Minh An.

Tôi thấy anh nhìn mình, vài giây sau thì thu hồi ánh nhìn lại, có vẻ không muốn khơi gợi lại chuyện buồn của đối phương. Hoặc cũng có thể anh đang đồng cảm với tôi, người có cùng hoàn cảnh giống mình. Nhận ra bầu không khí đang vui vẻ bỗng nhiên chuyển qua buồn bã, tôi liền sửa giọng, nói to hơn:

- Nào, chuyện đã qua rồi, nhớ làm gì nữa. Hai chúng ta cứ uống cho thật say, coi như là bữa ăn tối của hai kẻ đồng cảnh ngộ.

Tôi cầm lon bia chạm khẽ vào lon bia trên tay anh, rồi ngửa cổ ra tu ừng ực...

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 13: Công Sở 13: Niềm Tin Trở Lại

Có tiếng chuông báo thức. Khá là khó chịu. Cựa mình, tôi đưa tay mò mẫm tìm chiếc điện thoại, tắt mạnh. Thả nhẹ nó xuống sàn, tôi tiếp tục với giấc mộng đẹp dang dở. Rồi tự dưng cảm giác chiếc giường như đang nâng lên hạ xuống một cách nhịp nhàng, tôi nhủ thầm, quái lạ bộ mặt đất rung chuyển hay sao nhỉ. Sự chuyển động này diễn ra liên tục và khá lâu, đến nỗi tôi phải mở mắt ra để xem thử. Đôi mắt lim dim mau chóng mở to kinh ngạc, tôi thấy mình đang nằm trên khuôn ngực cứng ngắc của một người đàn ông. Lập tức dựng đầu dậy thì tí má ửng, tôi há hốc mồm bởi thấy bên dưới khuôn ngực thờnh nhàng đó là gương mặt Lâm Đạt còn say ngủ. Thế là tôi liền bật dậy như cái máy bị chập điện, quên luôn cả hành động lịch sự phải giữ im lặng khi người khác đang ngủ, mà hét lên.

Tất nhiên chả có thằng nào con nào ngủ được với âm thanh chất chúa ấy, vì vậy anh tỉnh giấc, rồi lồm cồm ngồi dậy và nheo mắt nhìn. Tôi đưa đôi mắt bối rối quan sát xung quanh. Đây là phòng Lâm Đạt, bấy giờ tôi nhìn lại bản thân đồng thời cả anh nữa. Ôi may quá, chúng tôi vẫn chưa xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Thở phào, tôi ngồi phịch xuống sàn nhà đầy lon bia rỗng.

- Em ngủ cả đêm ở đây hả? - Lâm Đạt sờ trán, hỏi tôi bằng giọng ngái ngủ.

Bất giác xấu hổ quá, tôi đứng lên, không ngừng nói xin lỗi. Tiếp, tôi chẳng rõ mình luống cuống cái quái gì mà lại lao nhanh ra cửa,

chưa kịp chào anh một tiếng. Rồi khỏi nhà bà Bảy, tôi cắm đầu chạy như bay. Về đến nhà là tôi phi thẳng lên phòng luôn. Nằm vật xuống giường, tôi chong mắt nhìn lên trần phòng. Nhớ lại cảnh ban nãy, tôi thấy "ê" mặt gì đâu, rồi còn về hành động không phải lúc sáng nay mình đã làm trong phòng Lâm Đạt. Tôi đã không nói gì, thậm chí một lời chào anh, mà cứ vậy chạy đi như bị ma rượt. Có lẽ nên gọi điện nói rõ với anh vài câu, tôi nghĩ vậy, liền thò tay vào túi quần lấy điện thoại. Nhưng hai túi quần đều trống không, rồi rất nhanh tôi mới phát hiện đã bỏ quên cái vật đó ở phòng trọ.

... Tôi ngạc nhiên khi thấy Lâm Đạt đứng trước cổng nhà mình. Lúc này Cà Rốt chạy vào phòng bếp nói với tôi rằng, có một chú mang gương mặt "lạnh lùng như con thạch sùng" - cái cụm từ chị Hương dùng để miêu tả về các nam chính - bảo muốn gặp dì Út. Thế là mau chóng đi ra và tôi đã biết vị khách đó là ai. Vừa thấy tôi, anh liền đưa tay về phía trước, trên đó có chiếc điện thoại di động mà tôi bỏ quên ở phòng trọ sáng nay.

- Em định lát nữa qua chỗ sắp lấy, không ngờ anh lại mang đồ đến tận đây, xin lỗi vì phiền anh như thế.

- Có gì phải khách sáo. Tôi định ra ngoài mua bữa tối, tiện thể ghé nhà em.

- Sếp chưa nấu bữa tối ạ?

- Hôm qua uống nhiều quá, tôi nằm suốt trên giường cả ngày, lúc này mới ngồi dậy được, thấy đã trễ nên đành ra ngoài ăn.

Đảo mắt vài giây, tôi toan bảo Lâm Đạt vào tiệm hoành thánh ăn tối cho tiện thì bất chợt, giọng chị Hương từ phía sau vang lên:

- Ai vậy Nguyễn?

Lần trước nghe tôi kể về cuộc hội ngộ bất ngờ với trưởng phòng cũ thì hai bà chị của tôi đã tỏ ý tò mò muốn xem mặt người ta thử, nay thấy chị Hương xuất hiện đúng lúc, thế nào cũng có chuyện phiền phức cho xem. Tôi chỉ sợ cái tính hay đùa của chị sẽ khiến Lâm Đạt không được thoải mái, chả ai thích bị mang ra trêu đùa đâu. Tuy chẳng muốn chút nào nhưng tôi cũng phải giới thiệu anh cho chị ấy biết:

- À, đây là Lâm Đạt, trưởng phòng cũ mà lần trước em đã kể đấy ạ. Sếp, đây là chị ba của em, Phạm Hương.

Theo phép lịch sự, Lâm Đạt cúi chào. Đối diện, chị Hương quan sát anh từ trên xuống dưới, tất nhiên là theo một cách kín đáo và nhanh chóng, rồi mỉm cười:

- Chào anh, em nghe Nguyễn kể về anh nhiều lắm, hôm nay mới được gặp. Cảm ơn anh đã quan tâm giúp đỡ Nguyễn.

Thú thực là tôi có hơi kinh ngạc về cách hành xử nhẹ nhàng nhã nhặn từ chị. Bình thường, nếu không phải trưng bộ mặt thân nhiên thờ ơ thì chị cũng sẽ nói đùa vài câu để chọc ghẹo người ta. Ấy vậy mà với Lâm Đạt thì hoàn toàn khác, hay do chị ấy nhận ra rằng, đây là một anh chàng không nên trêu chọc?

- Mà anh đến tìm Nguyễn có chuyện gì sao?

Chị Hương vừa dứt câu hỏi thì tôi trả lời thay:

- Anh ấy đến đưa điện thoại em bỏ quên ở phòng trọ, và cũng đi ăn tối luôn.

- Thế hả? Vậy em mời anh Đạt vào tiệm hoành thánh nhà mình ăn tối cũng được mà. Nhân buổi gặp mặt này đãi anh ấy một tô miễn phí.

Tôi và Lâm Đạt còn chưa kịp phản ứng thì chị Hương đã mau chóng đẩy anh đi vào trong tiệm. Dõi theo bóng dáng họ, tôi thở mạnh một phát, bước nhanh theo.

Đúng như tôi đoán, chỉ một loáng sau là cha, mẹ, chị Mỹ và cả Cà Rốt đều tập trung tại chiếc bàn Lâm Đạt ngồi chờ. Cả ba nói rằng cần phải đến chào hỏi sếp cũ của tôi nhưng sự thật tôi biết tổng là họ muốn xem mặt mũi anh thế nào. Cứ hễ tôi dẫn chàng trai nào bước vô quán là y như rằng, người đó sẽ phải "hứng chịu" cùng lúc tám con mắt tò mò, thêm hai con mắt nhỏ xíu của Cà Rốt nữa. Dù vậy, tôi khá khâm phục Lâm Đạt khi trả lời hết sức điềm tĩnh trước mấy câu hỏi của mọi người trong gia đình tôi. Sau khi đã hỏi hết mấy điều cần hỏi, thấy không thể "khai thác" thêm, bấy giờ mẹ tôi mới chịu làm cái việc của một chủ tiệm, đó là đi làm tô hoành thánh. Tiếp, cha và hai chị cũng mỉm cười, rời đi.

- Xin lỗi sếp, cả nhà em hay hiếu khách như vậy đó. - Tôi phải dùng từ "hiếu khách" để vớt vát cho hành động của mọi người.

- Không sao, tôi thấy không khí nhà em rất vui. Mọi người dường như hòa thuận lắm. Tôi nhớ gia đình mình cũng giống thế...

Dấu nét mặt anh không đổi nhưng chất giọng lại chùng xuống một cách nhanh chóng. Tôi nghĩ, hẳn anh đang nhớ về bố mẹ mình. Còn đang suy nghĩ nên lựa lời gì để an ủi anh thì Cà Rốt mau miệng hơn tôi, nghiêng đầu bảo:

- Nếu chú thấy ở đây vui thì mỗi ngày đều đến nhà cháu chơi đi.

Tôi thấy Lâm Đạt nhìn Cà Rốt rồi tự dưng sự lãnh đạm lập tức biến mất trên gương mặt, thay vào đó là một chút dịu dàng xuất hiện. Tôi tròn xoe mắt bởi nét biểu cảm này là lần đầu tiên mình thấy ở anh. Chưa hết, hình như tôi còn phát hiện ra đôi môi ấy đã mỉm cười, dù nó không rõ ràng. Nhẹ nhàng bế Cà Rốt đặt lên đùi, anh hỏi con bé tên gì, bao nhiêu tuổi. Nó nói tên xong liền đáp rành rọt là mình năm tuổi rưỡi. Tôi phì cười trước câu trả lời ngây ngô ấy. Quan sát Lâm Đạt nói chuyện với Cà Rốt, tôi hơi bất ngờ khi biết anh có vẻ thích trẻ con.

... Tôi và Lâm Đạt cùng rảo bước về nhà bà Bảy. Tôi muốn chỉ anh xem thử ở khu phố này khi về đêm cũng nhộn nhịp chẳng kém gì ngoài đường lớn. Vừa đi, tôi vừa chỉ hết nhà này đến nhà kia, và cả hai nói chuyện khá vui vẻ.

- Em đã nói sếp khỏi cần trả tiền tô hoành thánh nhưng anh chẳng chịu nghe.

- Ăn thì phải trả tiền, sao em lại biến điều hiển nhiên đó thành bất thường vậy.

Biết không nói lại anh, tôi kín đáo chu môi. Đá viên sỏi dưới chân lăn lông lốc xuống con dốc đang đi, tức thì tôi nhớ ra một chuyện lúc nãy, liền quay qua:

- Vừa rồi, lần đầu tiên em thấy sếp cười đấy.

Lâm Đạt như thể không tin vào chuyện đó, chậm rãi nhìn sang tôi, ngạc nhiên:

- Có sao, tôi chẳng nhớ gì cả.

- Chắc chắn mà, nhất là khi anh nói chuyện với Cà Rốt ấy. Hai khóe môi của anh đã kéo lên một chút.

Dừng bước, anh thoáng nghĩ ngợi rồi lắc đầu, hết kiểu khẳng định bản thân không có cười kiểu như vậy. Bắt đầu bực mình, tôi mau chóng tiến đến trước mặt Lâm Đạt đồng thời giơ hai ngón trở lên cao trở lại, lần này thì tôi áp chúng vào vành môi anh, nhẹ nhàng kéo lên. Đôi môi anh cứng đờ mà bị tôi làm như vậy nên nó biến thành nụ cười xéch, trông gian ghê.

- Đẩy đẩy, sắp chỉ cười khế vậy thôi, nhất định là có cười mà. Anh cười thì nhìn mặt sẽ thân thiện hơn đó.

Dứt lời, tự dưng tôi thấy đôi mắt Lâm Đạt hướng chăm chăm vào mình. Không hiểu sao, tôi cũng nhìn anh chăm chú, hàng mi chớp nhẹ. Chẳng biết lý do gì khiến tôi làm hành động kỳ quặc này. Hình như vào lúc đó, tôi nghĩ, hẳn là do mình nhìn vào đôi mắt sáng của anh và nhận ra bên trong chứa những đốm sáng mờ nhạt. Tóm lại thì nhiều lúc, con người không tài nào lý giải nổi cái việc bản thân đang làm ngay tại một thời điểm cũng lạ lùng nốt.

Có chiếc xe máy chạy vèo qua làm tôi bừng tỉnh. Giờ mới biết mình vừa hành động kỳ quặc, tôi mau chóng hạ tay xuống, cười cười cốt che giấu sự lúng túng trên mặt. Không biết Lâm Đạt nghĩ gì, lát sau giọng nói nghe vẫn bình thường:

- Phải có chuyện vui thì mới cười được chứ.

Anh đang quay lại chủ đề này giờ giữa cả hai. Tôi chẳng nói gì, chỉ gật đầu cho qua. Cả hai tiếp tục đi xuống con dốc, qua hai khúc cua nữa là đến nhà bà Bảy.

Lúc đi ngang qua nhà ông Điền, bắt chợt trong đầu tôi hình thành một trò đùa. Đưa tay qua kéo Lâm Đạt dừng lại, tôi lên tiếng thật khẽ:

- Em nói sếp nghe, nhà này có nuôi ba con chó Nhật và ông Điền rất là thương chúng. Nhưng tháng trước, bọn trộm chó leo tường vô, cưỡm mất cùng lúc hai con luôn. Ông ấy làm ầm ĩ quá trời. Giờ chỉ còn một con nên ông canh me dữ lắm. Em và anh trêu ông một tí nhé.

Anh nhíu mày, hần đang thắc mắc lý do vì sao tôi lại "nổi hứng" làm trò cà rỡn ấy. Chẳng cần đợi xem anh phản ứng thế nào là tôi, hít sâu một hơi rồi hét to:

- Chà, con chó Nhật đẹp ghê! Hay mình bắt nó đem bán, chắc được vài triệu!

Câu hô hào trắng trợn từ tôi khiến những người đi đường ngừng lại nhìn, cùng lúc cổng nhà ông Điền bật mở một cách mạnh bạo, kèm theo tiếng quát lớn của ông:

- Bọn trộm chó khốn nạn! Bắt chó tao à? Tao đánh cho bọn mày què giò!

Nhác thấy bóng ông cầm gậy hàm hàm đi ra, tôi lập tức kéo tay Lâm Đạt, cùng bỏ chạy. Cả hai chạy hối hả về phía nhà bà Bảy, phía sau ông Điền vẫn còn đuổi theo. Gớm, ông này già mà chạy hăng dữ, hên là tôi chưa bắt được chó mà ông đã rượt khí thế. Nhưng hai thanh niên vẫn hơn một ông già, vì vậy đến khúc cua cuối cùng thì chúng tôi "cắt đuôi" được ông. Thở hỏn hển, tôi dựa vào tường quệt mồ hôi rồi hỏi Lâm Đạt đang đứng chống hông, đầu cúi và thở mạnh liên tục.

- Mệt quá đi! Sếp có thấy mệt không?

Nhanh chóng, anh ngẩng mặt lên nhìn. Cứ ngỡ, anh sẽ mắng tôi một trận vì tội điên khùng, khi không để bị rượt, chạy đứt hơi. Thế nhưng anh khẽ khàng bảo:

- Là người chứ có phải trâu bò đâu mà không biết mệt.

Dù mệt muốn chết ấy vậy tôi đã bỏ mặc điều đó mà nhìn Lâm Đạt với đôi mắt bất ngờ. Vài giây sau, tôi liền vừa lớn. Ôi, tôi không ngờ anh cũng biết nói đùa, ai bảo rằng anh không hài hước nào? Đối diện, thấy tôi cười rũ rượi quá, tự dưng anh cười cười theo. Lần thứ hai trông thấy biểu hiện đó, thì một suy nghĩ kỳ lạ đã xuất hiện trong đầu tôi. Đó là tôi rất muốn biết thêm nhiều hơn, nhiều hơn nữa về anh.

Sáng thứ hai, vừa bước vào phòng, tôi tình cờ thấy Thương. Em nhìn tôi, mỉm cười nói câu chào buổi sáng. Do bất ngờ hay sao mà tôi không làm gì khác hơn ngoài việc giả vờ như không thấy, bước nhanh về phía bàn làm việc. Ngồi xuống ghế khoảng vài phút, tôi từ từ hướng mắt sang Thương. Em ấy đã bắt đầu công việc, và tôi thấy bàn tay phải của em dán miếng băng cá nhân. Thực sự tôi muốn hỏi thăm vết thương của Thương thế nào nhưng miệng lại chẳng tài nào mở được. Giả sử hỏi han xong rồi thì tôi làm gì tiếp đây, chưng bộ mặt lạnh nhạt ra nữa à? Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng tôi vẫn im lặng và giờ làm việc bắt đầu như mọi khi.

Đến giờ trưa, trong khi mọi người đứng dậy đi ăn thì tôi phải cố làm nốt mấy báo cáo cho anh Quốc. Rất nhanh, Thương đi lại gần, vẫn nụ cười thân thiện:

- Chị không ăn trưa ạ?

Nếu lại làm ngơ thì quá đáng lắm nên tôi chậm rãi ngược lên, nhìn băng quơ:

- Vì chỉ còn một chút thôi nên tranh thủ làm cho xong.

- Vậy em đợi chị làm xong rồi mình cùng đi ăn, được không?

- Tôi không thích người khác chờ đợi mình...

Đáp xong, tôi khẽ cắn môi vì bản thân lại tiếp tục nói điều không phải. Có lẽ đã quen với điều này, Thương không tỏ ý là hụt hẫng nữa, khẽ gật đầu rồi quay đi. Khi em ấy rời khỏi phòng, còn lại một mình, tôi nhắm mắt, ngả người ra phía sau. Tôi thấy mình tồi tệ thế nào ấy. Ban nãy, bản thân rất muốn nói một lời dịu dàng với em nhưng tôi lại không kiểm soát được cảm xúc đang lộn xộn của mình. Rõ ràng, trong lòng vẫn nổi sợ hãi vô hình mà tôi chưa thể vượt qua. Giá như có ai đó giúp tôi thoát khỏi sự nặng nề khó chịu này...

Có ai đập nhẹ lên vai khiến tôi choàng tỉnh, gương mặt Lâm Đạt xuất hiện ngay trước mắt. Mau chóng ngồi thẳng dậy, tôi nghe anh hỏi:

- Sao em không ăn trưa?

- Em định làm xong báo cáo rồi mới xuống ăn.

- Gần 1 giờ rồi, bây giờ mà không xuống ăn là không kịp đâu.

- Sao? Gần 1 giờ ư? Vậy là em ngủ quên mất!

Dựa người vào cạnh bàn, anh khoanh tay, quan sát tôi một lúc sau đó tự dưng hỏi:

- Có chuyện gì bạn tâm sao?

- Sếp biết em đang nghĩ gì ư?

- Tôi có thể nhìn ra điều ấy qua vẻ mặt của em. Nói tôi biết được chứ?

Trông đôi mắt kiên quyết cùng sự chờ đợi đó, tôi thoáng lưỡng lự nhưng sau cùng cũng bộc bạch hết những tâm tư chất chứa trong lòng với anh, có lẽ vì bản thân mong chờ ai đó sẽ cho mình lời khuyên:

- Em... thực sự không biết mình phải đối diện với Thương thế nào. Ba năm trước, sau chuyện xảy ra với Huỳnh Trân, em luôn mang cảm giác lo sợ. Em không muốn mình bị lừa gạt, để rồi tổn thương một lần nữa.

- Thương vì giúp đỡ em mà bị đứt tay, đúng không? Vậy em có suy nghĩ gì về chuyện đó? Đây có giống như một sự giả bộ?

Im lặng vài giây, tôi khẽ khàng nhìn Lâm Đạt, khá lâu mới cất lên thành tiếng:

- Liệu, em có thể tin tưởng em ấy?

Đôi mắt chớp nhẹ, sự lãnh đạm trên gương mặt không đổi, duy giọng anh trở nên đều và trầm hơn, nhắc lại một điều trong quá khứ:

- Lòng tin, thực ra không phải là "có" hay không mà là "muốn" hay không mà thôi. Tôi đã từng nói như vậy với em... Về lòng tin dành cho Thương, tôi nghĩ, bản thân em đã có câu trả lời rồi.

Đôi mắt tôi tròn xoe, nhìn anh không chớp. Để rồi cái nhìn dịu lại, hàng mi chùng xuống, bất giác tôi nhận ra sâu thẳm trong lòng mình, một lời thì thầm mà bản thân đã luôn trốn tránh, không muốn phải lắng nghe. Nỗi ám ảnh của quá khứ khiến tôi hèn nhát đến mức, chẳng dám đối diện với suy nghĩ thật đó. Ngay từ lúc thấy vết đứt trên tay Thương, có lẽ lòng tôi đã chấp nhận một sự đón nhận dành cho em...

Buổi chiều tan việc, cất hết đồ vào túi xong, tôi hướng mắt về phía Thương. Đứng yên với ánh mắt bất động như thế khá lâu rồi tôi chậm rãi bước đến gần. Tôi đứng ngay trước bàn làm việc, và rất nhanh em ấy ngược lên nhìn tôi với vẻ khó hiểu. Siết chặt chiếc túi trong tay và hít thật sâu, tôi cất giọng nhẹ nhàng, hỏi:

- Vết thương của em thế nào rồi?

Hiển nhiên, Thương ngạc nhiên đến dường nào. Qua đôi mắt chớp chớp liên tục ấy, tôi đọc được sự bất ngờ xen lẫn niềm vui đang nhen nhúm.

- Em đã đến bác sĩ thoa thuốc nên không sao đâu ạ, chị đừng lo.

Khẽ gật đầu, tôi lại tiếp, vẻ như vẫn cảm thấy khó khăn với cuộc đối thoại này:

- Lần trước em nói, ở gần nhà em có chỗ bán chuối chiên rất ngon đúng không, vậy... mai em mua cho chị một cái nhé. Và, còn điều này nữa... nếu em muốn thì trưa mai, chúng ta sẽ cùng đi ăn trưa.

Gương mặt Thương từ kinh ngạc chuyển qua mừng rỡ, chẳng khác nào đứa trẻ vừa được nhận một món quà tuyệt vời. Dù không

nói ra nhưng tôi biết, có lẽ em đang thắc mắc không rõ lý do cho sự thay đổi lạ lùng này. Cười thật tươi, em gật đầu liên tục. Tự dưng thấy ngại ngại, vì vậy tôi mau chóng nói lời tạm biệt rồi quay lưng cắm đầu đi thẳng ra khỏi phòng. Chỉ mỗi việc nói vài câu như thế thôi mà tim tôi cứ đập mạnh. Nhưng dù sao đi nữa, lòng tôi đã trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 14: Công Sở 14: Bình Yên Trong Tim

Buổi sáng vào công ty, nhác thấy Lâm Đạt đứng chờ thang máy, tôi liền bước nhanh đến, gọi to: "Sếp!". Lập tức, anh xoay phắt qua, hướng đôi mắt cực kỳ kinh dị vào tôi. Còn chưa kịp hiểu nguyên nhân thì thành linh, tôi bị anh kéo đi nhanh vào một góc khuất dưới chân cầu thang thoát hiểm. Dựa lưng vào tường, tôi thấy anh tiến sát lại trước mặt mình, lòng tự hỏi chuyện quái gì đang diễn ra. Tim tôi tự nhiên đập nhanh, lưng ép sát vào tường hơn, bởi Lâm Đạt cứ càng lúc càng lấn tới, gần đến nỗi khoảng cách giữa cả hai không còn có thể rút ngắn hơn. Sau hành động kỳ lạ này, anh mới nhìn tôi thật nghiêm túc, có chút đe dọa:

- Tại sao em vẫn còn gọi tôi là sếp khi đang ở công ty?

Nuốt nước bọt, giờ tôi mới hiểu lý do cho hành động kỳ cục đó. Chỉ có vậy thôi mà anh làm như thể muốn tấn công tôi. Vẫn chưa rời mắt khỏi gương mặt đầy "sát khí" của anh, tôi lựa lời giải thích cho hợp lý:

- Là thói quen thôi ạ. Em sẽ cố sửa.

- Cố sửa? Em nói câu này bao nhiêu lần rồi biết không?

- Nhưng... muốn sửa đổi một thói quen thì phải mất một thời gian mà.

Lâm Đạt lại nhìn tôi chăm chăm. Về như không phải anh đang cảm thông cho lời tôi nói mà là nghĩ ra kế sách gì đấy. lát sau, anh đưa hai bàn tay lên rồi bất ngờ véo hai má tôi, khá là đau, chứng tỏ chẳng hề có ý định đùa giỡn. Nhấn mặt vì đau, tôi cốt muốn hỏi anh làm thế là có ý gì. Tiếp theo rất nhanh, anh liền yêu cầu:

- Gọi tôi bằng tên Lâm Đạt hay anh Đạt xem. Nếu em không gọi thì tôi sẽ nhéo đau hơn nữa đấy. Chịu gọi chưa?

Má ơi, Lâm Đạt đang dùng biện pháp mạnh với tôi hay sao vậy trời! Mặc dù hai má đang đau nhưng vẫn không bằng đôi mắt đang trừng trừng sát khí thật kinh dị của anh. Chưa kể, anh cứ kề sát mặt gần ngay trước mặt tôi, làm tôi hơi sợ. Bắt đầu mếu máo, tôi phải dịch chuyển đôi môi đang bị kéo giãn, cố gắng phát ra hai từ mà anh muốn nghe: "Lâm... Đạt.". Do hai má bị véo nên giọng tôi nghe giống như muốn khóc ấy. Trước sự nỗ lực khó khăn đó, bấy giờ Lâm Đạt mới chịu rời mặt ra xa đồng thời bỏ tay, buông tha cho cái má tôi. Dẫu vừa "hành hung" một cô gái yếu đuối xong, ấy vậy anh cứ thản nhiên nói:

- Lần sau mà em còn gọi là sếp nữa thì tôi sẽ dùng biện pháp mạnh hơn.

Dã man ghê chưa, người gì mà ác dễ sợ! Xoa xoa hai má, tôi nhủ thầm. Chỉ mỗi việc xưng hô thôi mà anh nỡ véo đỏ mặt người ta.

- Mà khi này em gọi tôi có gì không? - Lâm Đạt đề cập lại việc vừa rồi.

Vẫn còn ấm ức lắm nên tôi trả lời nhạt thếch:

- Cuối tuần này chị ba em đám cưới nên mời anh đến dự.

Vừa thông báo, tôi vừa lấy trong túi ra tấm thiệp hồng đưa cho Lâm Đạt. Chậm rãi đón lấy, anh mở thiệp ra xem ngày và giờ diễn ra đám cưới. Vài phút sau, anh gật đầu. Trước khi rời đi, anh còn dòm mặt tôi:

- Chà, hai má em hơi đỏ. Nhưng có đau vậy thì lần sau mới nhớ.

Anh điềm nhiên cất bước. Còn tôi nhìn theo, miệng lẩm bầm, thấy ghét quá. Nói thật, tôi không nghĩ là một người như anh lại làm cái hành động đe dọa ngớ ngẩn đến thế. Không còn làm sếp mà vẫn cứ đáng gờm! Cũng tại tôi yếu đuối mỏng manh quá nên mới bị hiếp đáp.

Bước chân vô phòng, tôi bắt gặp cảnh vài chị đồng nghiệp đang đứng vây quanh bàn Thương, không ngừng xuýt xoa cái gì đó. Nhanh chóng tiến lại gần, tôi bất ngờ bởi thấy trên tay em ấy là một bó hoa hồng nhung đẹp mê hồn. Theo suy đoán thì tôi nghĩ em được anh chàng nào đấy tặng hoa. Ái chà, ai mà ga lăng quá, mới sáng sớm đã mua hoa cho người đẹp. Tức thì, tôi lân la hỏi nguồn gốc của đóa hoa em đang cầm. Chị Lý hưng chí bảo ngay, cứ như mình là người được tặng:

- Là của thằng Vinh đó mà. Đúng là ngưỡng mộ ghê!

Mấy thằng bảnh bao luôn biết cách lấy lòng người đẹp, ai chứ anh chàng Vinh thì tôi không bàn làm gì nữa, hẳn trong đầu anh ta chứa hàng đống cách chinh phục phụ nữ. Giá như tôi cũng được ai đó bất ngờ tặng hoa vào buổi sáng như thế này nhỉ. Tôi nhìn sang Thương, nói với giọng nửa đùa nửa hăm dọa:

- Được trai tặng hoa buổi sáng sương phết, đến bao giờ chị mới được đây.

- Nhìn vậy chứ chưa chắc vậy đâu chị. Có người đeo đuổi, đâu hẳn tốt.

Tôi nhận ra một nỗi buồn thoáng qua câu nói đó nhưng Thương vẫn giữ nụ cười tươi, cứ như thể không muốn người khác phát hiện ra cảm xúc thật của mình. Trong khi em ấy bắt đầu làm việc thì tôi cứ nhìn chăm chăm bó hoa hồng đẹp để được đặt nằm im bên góc bàn, và tưởng tượng ra bên trong đó đang ẩn giấu một gương mặt xinh đẹp nhưng thật buồn bã.

Giờ nghỉ trưa, tôi và Thương đang ngồi dùng bữa thì Huyền với anh Kiệt xuất hiện. Ngồi xuống ghế, anh định ba hoa gì đấy, bỗng dưng rướn cổ lên gọi Lâm Đạt. Lát sau, chiếc ghế bên cạnh anh được kéo ra, cùng lúc Lâm Đạt ngồi xuống. Trông dáng vẻ anh hơi mệt mỏi, tôi liền hỏi, suýt tí là buột miệng nói ra từ "sếp" nữa rồi:

- Mệt à? Trông sắc mặt anh không được tốt lắm.

Như biết tôi đang hỏi ai, anh chậm rãi ngược lên, khẽ lắc đầu. Nói thật, cái mặt như thế thì ai cũng nhận ra là anh đang mệt. Bên cạnh, chẳng rõ do quan tâm hay vì muốn lắm chuyện mà anh Kiệt đặt tay lên vai đối phương, ra điều lo lắng lắm:

- Đừng từ chối sự quan tâm từ đồng nghiệp chứ anh bạn, như thế là bất lịch sự. Người anh hơi nóng đấy, chắc bệnh rồi.

Câu báo cáo tình trạng ấy khiến Lâm Đạt không thể im lặng hay gật đầu cho qua chuyện được nữa, bấy giờ mới chịu nói rõ, cốt để mọi người an tâm:

- Tôi chỉ hơi mệt thôi, hăn đêm qua tắm khuya quá nên bị cảm.

- Anh đang đổ mồ hôi kìa, có lẽ bị sốt đấy. - Thương quan sát những giọt nước li ti đang bịn rịn trên trán anh - Chiều về, anh nên đi bác sĩ.

Lâm Đạt miễn cưỡng gật đầu. Cũng có cùng tâm trạng lo lắng giống họ, dù vậy tôi lại không lên tiếng, mà chỉ quan sát nét mặt lừ đừ của anh. Kín đáo thờ dài, tôi nghĩ còn phải bốn tiếng nữa mới tan việc, không biết anh có gắng gượng nổi. Chợt, có tiếng đẩy ghế, tôi ngạc nhiên khi Thương tự dưng đứng dậy rồi bảo mình trở về phòng làm việc. Khó hiểu trước những bước đi khá vội vã của em, tôi quay qua Huyền. Vừa nuốt cơm, cô vừa hát cầm về phía cửa căn tin, như có ý muốn tôi hãy nhìn về phía đó. Hóa ra là anh chàng Vinh. Tôi bỗng nghĩ, lý nào Thương tránh mặt anh ta? Chồng cầm, tôi dõi mắt theo hai người họ, nói nhạt:

- Thật kỳ lạ! Sao đàn ông lại kiên trì đeo đuổi cô gái luôn từ chối mình nhỉ?

Chợt nhiên, Lâm Đạt và anh Kiệt cùng lúc ngẩng mặt nhìn tôi. Ánh nhìn từ họ cứ như thể tôi vừa phát ra một câu tội lỗi lẩm ấy. Rồi đột ngột, chẳng rõ ở đâu "chui" ra mà chất giọng lạnh lót của chị Châu vang vang ngay sau lưng tôi:

- Haizzz, nghe là biết em không rành gì về đàn ông rồi.

Chẳng để tôi kịp xoay lưng lại là chị bước nghênh ngang lên phía trước, tiếp theo chen vô ngòai giữa hai chàng trai duy nhất có mặt ở bàn ăn này. Tức thì, tôi thấy Huyền ngừng ăn, bất giác mặt hầm hầm khó chịu trước hành động đó của chị. Thú thực, tôi cũng có hơi

bực mình, chả hiểu lý do tại sao. Sau khi ngồi cái kiểu tạo thành "mối tình tay ba" kia xong, chị Châu mới nhìn tôi, ra vẻ:

- Em phải biết tâm lý đàn ông là thích những thứ mới lạ, đặc biệt đối với người mà anh ta không chiếm được thì càng không bỏ được.

- Xem ra, chị rành về đàn ông dữ! - Câu của Huyền đầy châm chích.

- Chứ sao, chị tiếp xúc với họ nhiều mà. Nghe này, có ba cách giữ chân đàn ông. Thấp nhất là, hết mực chiều chuộng họ. Trung bình là, cho họ nửa được nửa không. Còn cao nhất là, dù họ có muốn cũng không bao giờ được.

Về mặt sắc sảo cùng những từ ngữ sắc bén của chị Châu làm tôi đơ ra khoảng vài giây. Hiển nhiên, anh Kiệt đã nhìn chị ấy bằng đôi mắt mà tôi không biết nên diễn tả thế nào. Ngay cả Lâm Đạt, người ít để tâm đến chuyện xung quanh nhất, cũng phải hướng mắt vào chị. Tiếp, Huyền thở hắt:

- Dám cá lấy từ phim ra chứ gì?

Chị Châu chẳng có vẻ gì là bị quê, ngược lại còn ngênh mặt lên cao, ưỡn ngực ra điều tự hào về việc biết cách học hỏi. Về phần mình, tôi cảm giác những kinh nghiệm này đúng thì có đúng nhưng lại thiếu điều gì đó. Mất vài giây sau, tôi mới hiểu cái suy nghĩ đang lờn vờn trong đầu, mà bảo rõ rằng:

- Đấy chỉ là cách để giữ chân đàn ông thôi chứ đâu phải để họ yêu mình.

Thêm lần nữa, Lâm Đạt và anh Kiệt lại nhìn tôi thật lạ lùng. Cảm giác rằng, họ là nhân vật chính nãy giờ được bàn đến mà lại chẳng

có quyền lên tiếng, chỉ đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bên cạnh, Huyền chớp chớp mắt, chắc đang cân nhắc lại lời tôi vừa nói. Còn chị Châu thì chưng bộ mặt chán chường ra thấy rõ, rồi ồm ờ một tiếng, cố gắng tỏ ra đồng tình.

- Chị thấy hai đứa nên chăm sóc vẻ bề ngoài đi, cứ thế này thì ế dài đấy. Phải biết cố gắng, để còn tìm được chàng trai kha khá chứ.

Phán câu chả ăn nhập vô đâu với chủ đề trước đó xong, chị đứng lên, mỉm cười với Lâm Đạt rồi rời bàn. Tôi hơi buồn cười về lời chị nói vì lại nghĩ đến Đình Huy. Tôi là cô gái xấu xí. Tôi không mơ có hoàng tử đẹp trai tài năng yêu mình say đắm mà chỉ cần có một chàng trai bình thường, mang một trái tim bình thường thôi nhưng yêu tôi chân thành, là đủ. Và tôi cũng không bao giờ tự huyễn hoặc mình bằng những câu nói kiểu như "cái nét đánh chết cái đẹp" hay "tốt gỗ hơn tốt nước sơn", Điều tôi cần làm chính là chấp nhận gương mặt này và cố gắng biến chuyển mọi chuyện theo hướng tốt nhất có thể. Với gái xấu thì cũng có ba điều cần nhớ: tự túc là hạnh phúc, xấu phải biết phán đoán và chớ nghĩ mình được yêu mà tự kiêu.

Chiều kết thúc công việc, tôi thu dọn đồ rồi bước đến bàn Lâm Đạt. Trông anh còn mệt hơn so với lúc trưa, mồ hôi cũng ra nhiều hơn, đúng là bệnh thật rồi.

- Anh có về nhà được không?

Tôi hỏi và thấy anh gắng gượng đứng dậy, cất hết đồ vào cặp da, gật đầu. Hành động của anh khá chậm, lúc cất bước cũng thật nặng nề. Tôi đề nghị chờ anh đến bác sĩ nhưng anh lắc đầu từ chối, bảo rằng mình tự đi xe buýt vẫn ổn. Trước thái độ kiên quyết ấy, tôi không thể nói gì thêm, dù thực sự chẳng yên tâm chút nào.

Trên đường chạy xe về nhà, lòng tôi cứ lo lắng không yên, vì nghĩ lỡ Lâm Đạt xỉu trên xe buýt thì sao, dù bản thân hiểu sốt như thế cũng chưa đến nỗi gì. Rồi tôi lại sợ có khi nào anh đến ngay lúc bác sĩ nghỉ vì đi dự đám cưới không? Hoặc giả sử anh bất tỉnh trước phòng khám nhưng không có ai thương tình kéo anh vào thì sao? Tóm lại toàn là những suy nghĩ linh tinh, điên rồ hết sức.

Về đến nhà, đầu óc tôi vẫn còn nghĩ ngợi miên man, ngay cả lúc tắm rửa xong và xuống phụ giúp cha mẹ nữa. Thậm chí do không để ý, tôi còn mang nhầm tô hoành thánh của bàn này qua bàn kia. Cha mẹ với hai chị chẳng hiểu tôi bị gì mà đờn đỏng như vậy. Mãi đến khi không chịu được mối bận tâm trong lòng, tôi đành gọi điện cho Lâm Đạt. Thấy tiệm đã đỡ khách, tôi lỉnh vào một góc kín đáo, lấy điện thoại ra bấm số. Bên kia đầu dây chuông đổ khá lâu nhưng không có tín hiệu bắt máy, điều đó càng khiến tôi lo lắng hơn. Tôi tự hỏi, anh đã về nhà chưa hay còn đang ở chỗ bác sĩ, và tại sao không nghe điện thoại? Có khi nào anh xảy ra chuyện gì không? Tức thì, tôi tháo tạp dề, chạy ra khỏi tiệm.

Đứng trước cửa phòng Lâm Đạt, tôi đưa tay gõ cửa liên tục, vừa gõ vừa gọi tên anh. Cửa không khóa bên ngoài nên tôi đoán anh đang ở trong nhà, Ầy vậy mà tôi gọi muốn khàn giọng, cánh cửa vẫn cứ im lìm. Vừa bực vừa lo, tôi lại lấy điện thoại ra, nhưng may thay khi chưa kịp bấm gọi là cửa đã mở ra. Lâm Đạt xuất hiện với dáng vẻ lừ đừ, trên người còn mặc nguyên chiếc áo sơ mi đi làm. Chẳng để anh lên tiếng là tôi liền hỏi, giọng tức giận vì lo lắng:

- Tại sao anh không nghe điện thoại? Em đã gọi đến năm lần đấy!

Có lẽ do mệt mỏi quá nên anh chẳng còn nhận ra thái độ giận dữ của tôi, đáp khẽ:

- Tôi cài chế độ im lặng rồi ngủ quên mất...

Thở ra thật mạnh, giờ tôi lại chuyển qua giọng điệu ân cần hỏi han:

- Anh đến bác sĩ chưa? Sao còn chưa thay đồ ra, nó ướt đầm mồ hôi hết rồi.

Dựa lưng vào cửa để đứng vững, anh tháo cà vạt ra, nói với nhịp thở khô khốc:

- Bác sĩ bảo tôi sốt gần 39 độ nên tiêm một mũi thuốc, tôi cũng mua thuốc rồi.

- 39 độ ư? Không thể xem thường được đâu, anh vào thay đồ, nằm nghỉ đi, em sẽ nấu cháo cho. Anh phải mau uống thuốc mới được.

- Không cần đâu, tôi tự nấu được, em về đi.

- Em biết nấu cháo mà, anh đừng lo. Nào, mau vào nhà nằm nghỉ.

- Tôi đã bảo không sao...

Tự dưng, một nỗi bức bối dâng trào trong lòng khiến tôi không kiềm chế được. Thế là mau chóng đặt hai tay lên ngực Lâm Đạt, tôi dùng sức đẩy anh bước lùi vào bên trong, đi qua chỗ tiếp khách, qua gian bếp nhỏ, cuối cùng là đến phòng ngủ. Khi đã đẩy anh ngồi

lên giường, bây giờ tôi mới siết chặt lấy đôi vai đang nóng hừng hực sau lớp vải áo đó, đôi mắt vô cùng kiên quyết:

- Anh không còn là sếp em nữa vì vậy em không cần phải nghe theo lời anh. Bây giờ em yêu cầu anh thay đồ và nằm xuống giường nghỉ ngơi! Liền, ngay và lập tức! Nếu anh vẫn không nghe, em sẽ dùng biện pháp mạnh đấy!

Tôi thấy hành động này của mình giống hệt Lâm Đạt buổi sáng, khi anh véo má mình và đe dọa. Thú thực, tôi cũng không biết tại sao mình lại trở nên quyết liệt như vậy. Chỉ là tôi cảm thấy khó chịu khi anh cứ liên tục từ chối sự giúp đỡ từ tôi trong khi bản thân lại đang phát sốt. Tôi muốn chăm sóc anh, thế là sai à? Anh nghĩ, tôi cứ thế mà yên tâm trở về được sao? Vẫn ngồi yên, Lâm Đạt nhìn tôi ngạc nhiên trong vài giây rồi tự nhiên hơi nghênh mặt lên, lãnh đạm hỏi:

- Tôi không thích, vậy em sẽ dùng biện pháp mạnh gì nào?

Ban đầu là tròn xoe mắt, tiếp theo tôi mím môi bởi giận dỗi man, đang sốt mà anh còn thách thức tôi nữa chứ. Tưởng tôi chịu thua khi bị hỏi vặn vẹo vậy hả, làm to né anh chàng ngạo mạn, ưu điểm của gái xấu chính là mặt dày đó! Do quá bức mà tôi không hề lưỡng lự, túm lấy vải áo sơ mi trước ngực anh, chuẩn bị mở nút.

- Được, vậy em sẽ thay đồ cho anh luôn! Đồ ngủ anh để ở đâu nào?

Chiều này của tôi hữu hiệu ghê vì Lâm Đạt không còn giữ được vẻ thản nhiên nữa, bắt đầu giật mình trước việc sắp bị lột đồ bởi một đứa con gái. Chưa hết, để tăng thêm phần "kịch tính", tôi đặt tay lên

dây nịt quần của anh. Làm gì ư, tất nhiên là tháo nó ra rồi! Ngay lập tức, anh gạt phăng tay tôi ra và giữ chặt dây nịt lại.

- Em có phải con gái không thế? - Lần đầu tiên, anh chưng hửng như vậy.

- Tại anh thách mà.

Hướng đôi mắt đắm đắm vào tôi, Lâm Đạt còn bất ngờ về sự bạo gan vừa rồi. Nói thật, ngay đến tôi mà còn chẳng tin là mình sắp lột quần của một chàng trai. Thở dài, vẻ như anh cũng đã chịu thua, liền nhanh chóng bảo "được rồi". Tôi cười thầm, đắc thắng. Lúc rời phòng, tôi đặt tay lên ngực, thở phào. Công nhận mình liều ghê, giả sử lúc đó anh không gạt tay tôi ra thì tôi chẳng biết phải làm gì nữa.

Đi vào bếp, tôi mở tủ lạnh xem còn nguyên liệu gì để nấu cháo. Đồ ăn không nhiều lắm, chủ yếu là bia, nước ngọt với mấy thức ăn nhanh. Xem tới xem lui một hồi, phát hiện còn ít đậu xanh, tôi sẽ nấu cháo đậu xanh vì món này giúp hạ sốt nhanh. Rửa đậu xanh, vo gạo xong, tôi bắt tay vào nấu. Vì gian bếp khá nhỏ nên tôi gặp chút khó khăn với việc xoay người qua lại để lấy món này món kia. Lúc thì quơ trúng kệ tủ, khi thì chẳng hiểu sao lại làm rớt mấy cái nồi inox, khiến không gian chật hẹp nơi đây trở nên chộn rộn. Đang hì hụi nấu thì bất chợt tôi thấy Lâm Đạt đứng khoanh tay ngay cửa bếp, vẻ mặt mệt mỏi.

- Sao anh đứng đây, phải vào nằm nghỉ chứ.

- Em nghĩ tôi có thể ngủ được với cái mớ âm thanh inh ỏi kia à?

- Xin lỗi, em sẽ cẩn thận hơn. Anh chờ chút nhé, sẽ nhanh có cháo thôi.

Không nói gì, anh tiến lại gần rồi giật nhẹ cái muống trên tay tôi, nói rõ:

- Xem tôi nấu đây!

Dứt lời, anh làm nhanh thoăn thoắt, tôi đứng trơ ra với gương mặt ngây thuẩn. Tự dưng trông anh khỏe lên một cách kỳ lạ, không rõ là do mũi thuốc của bác sĩ hay do thứ âm thanh loảng xoảng đã man mà tôi vừa gây ra. Một lát sau, tô cháo đậu xanh cũng hoàn tất. Anh vừa ăn xong, tôi đã giục uống thuốc.

Nằm xuống giường, Lâm Đạt đắp chăn ngang ngực, cảm giác thoải mái vì cuối cùng cũng đã có thể ngủ một giấc. Tôi nhúng khăn vào chậu nước rồi đặt lên trán anh để hạ nhiệt. Trước khi nhắm mắt lại, anh lên tiếng khẽ khàng:

- Tôi ổn rồi nên em về nhà đi, cảm ơn em.

Bắt gặp ánh mắt thấp thoáng sự nhẹ nhàng đó, tôi mỉm cười gật đầu. Lúc anh chìm dần vào giấc ngủ, tôi đã không về nhà ngay mà ngồi lại bên giường khá lâu. Không biết vì sao nhưng nếu làm vậy, tôi sẽ yên tâm hơn. Ngồi bệt xuống sàn, hai tay đặt lên mép giường, tôi tựa cằm lên mu bàn tay, nhìn anh ngủ. Tôi chẳng rõ, mình đã ngồi như thế trong bao lâu, đến khi màn đêm buông lơì bao phủ cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Lắng nghe nhịp thở đều đều nhẹ hẫng ấy, cảm giác bình yên lan tỏa tim tôi.

:

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 15: Công Sở 15: Nơi Chỗ Quay Về

Buổi sáng nay, mọi người trong nhà khá ngạc nhiên vì tôi không chạy xe máy đi làm mà lại muốn đón xe buýt. Thực ra thì do tôi nôn nóng muốn gặp một người. Dù tối hôm qua, lúc tôi ra về thì anh đã hạ sốt rồi nhưng sáng dậy tôi vẫn còn lo một chút. Từ xa đi lại trạm xe buýt, tôi đã nhanh chóng thấy Lâm Đạt đứng chờ. Chậm rãi tiến đến và vòng ra phía sau lưng, rồi tôi bất ngờ đưa hai tay lên bịt mắt anh. Không hề lên tiếng, tôi cười thầm chờ xem anh sẽ phản ứng thế nào. Nhưng lát sau, Lâm Đạt khiến tôi cụt hứng khi gọi đích danh tên tôi. Người gì mà, cứ như có mắt ở phía sau vậy. Chán nản, tôi hạ tay xuống, bước lên ngang hàng với anh.

- Lớn già đầu còn làm trò con nít. - Nhìn tôi, anh dài giọng.
 - Đùa tí thôi, đâu cần khó khăn thế. Mà trông anh khỏe hẳn rồi đấy.
 - Chiều qua có một cô gái xông vào nhà, còn muốn lột quần áo tôi và gây ra mấy âm thanh ồn ào không chịu được, hoảng quá tôi phải hét bệnh thôi.
- Nói nghe mắc ghét! Người ta lo lắng nên mới đến tận nhà chăm sóc nấu cháo cho mà giờ giờ giọng như thể trách móc. Đang rì rầm trong miệng thì tôi nghe anh hỏi:
- Sao hôm nay lại đi xe buýt mà không đi xe máy?

- Lâu lâu em đổi sở thích, anh không cho à?

- Người gì lạ lòng, có xe máy đi tiện hơn lại không chịu, muốn ngồi xe buýt.

Không có hứng thú cãi nhau với anh nên tôi quay mặt đi, im lặng. Tự dưng giờ phát hiện, đúng là mình dở hơi, chạy xe máy sướng thấy mồ, lại chẳng phải chờ đợi gì ấy vậy lại điên khùng lết ra đây chỉ để muốn gặp một kẻ mặt lạnh hơn tiền.

Giờ làm việc, anh Quốc bảo tôi qua phòng Nghiên cứu và phát triển sản phẩm đưa một số tài liệu cho trưởng phòng, lúc trở về, tôi tình cờ chạm mặt chị Phúc. Đứng chờ trong thang máy, tôi cảm thấy bầu không khí hơi ngọt ngào. Chốc chốc, tôi kín đáo nhìn chị thì eo ôi, gương mặt lạnh tanh, mắt nhìn trừng trừng về phía trước, có cảm tưởng cánh cửa bằng kim loại kia là kẻ thù của chị vậy. Đột nhiên, tôi giật mình khi nghe chị gọi tên mình. Hình như bản thân phản ứng hơi thái quá khi tôi thành linh hết lên thật to: "Vâng ạ!". Chẳng mấy chốc ý đến hành động bất thường đó, chị Phúc chậm rãi quay qua, nói:

- Chị để ý, mỗi lần thanh toán phí công tác cho các nhân viên bên phòng Kinh doanh, em hay quên đưa phiếu đề nghị thanh toán, Huyền cũng nhắc hai, ba lần rồi. Sau này em nên kiểm tra kỹ một chút, để đỡ mất thời gian.

- Dạ, em sẽ không lặp lại thiếu sót đó nữa.

- Thêm một điều, tốc độ làm việc của em hơi chậm. Có lẽ do em kỹ lưỡng nhưng những lúc gấp, phải nhanh nhẹn lên. Chị không muốn chờ lâu.

Lúng túng, tôi gật đầu, đáp vâng. Cứ ngỡ đã thoát nạn, nào ngờ chị còn bảo tiếp:

- Chị không phải sếp của em, và theo lẽ thì chị sẽ góp ý với anh Quốc, nhưng chị muốn nói trực tiếp với em, như vậy sẽ tốt hơn. Nếu bị nhắc nhở trước nhiều người thì cảm giác sẽ không thoải mái chút nào.

Giọng tuy cao nhưng lại nhẹ nhàng, lời nói ấy khiến tôi có đôi chút ngạc nhiên. Với vị trí kế toán trưởng, chị chỉ cần nói chuyện với anh Quốc là đủ ấy vậy, chị lại trực tiếp chỉ ra những khuyết điểm cho tôi, đây quả nhiên là hành động hiếm gặp của một cấp trên. Cửa thang máy mở, tôi cúi chào trước khi chị mau chóng bước ra. Từ từ ngẩng đầu lên, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa bước vào phòng, tôi kinh ngạc bởi thấy chị Ân đang đứng nói chuyện với anh Quốc, kế bên còn có chị Châu. Chẳng rõ xảy ra việc gì nghiêm trọng mà nét mặt cả ba người khá căng thẳng. Đặc biệt là chị Ân, bình thường thấy chị mỉm cười thân thiện bao nhiêu thì bây giờ khó chịu bấy nhiêu. Thêm việc trang điểm quá đậm, càng khiến chị giống hệt mấy nữ hát bội vào vai ác. Về phần anh Quốc, vẻ nghiêm túc mọi ngày cũng biến mất, thay vào đây là nụ cười gượng gạo kiểu như cố tỏ ra hòa nhã. Còn chị Châu thì khỏi nói, mặt ửng một đỏ, trông chẳng khác nào đoá hoa xinh đẹp bị mưa gió làm cho rũ rượi. Thấy tôi đi vào, họ ngừng lại. Chả đợi gì đứng lâu nên tôi liền cúi chào xong là cắm cổ đi một mạch về phía bàn mình. Khi tôi vừa ngồi xuống ghế thì họ tiếp tục.

- Anh Quốc, em đề nghị anh nên quản giáo tốt nhân viên của mình. - Tiếng chị Ân như rít lên, nhấn mạnh từ "tốt" dài thật dài - Phòng Marketing rất bận, vậy mà Châu cứ qua đó tán gẫu với thằng Tài mãi.

- Em chỉ qua chỗ Tài lấy bảng kế hoạch kinh doanh tháng tới của phòng Marketing thôi, chứ có tán gẫu gì đâu. - Tức thì chị Châu bảo chữa.

- Lấy có một tờ giấy mà đứng hơn nửa tiếng, còn cười rôm rả.

- Vì Tài đang làm dở việc quan trọng nên em đứng chờ.

Cứ thế, người thì không ngừng trách tội, người thì hết mực kêu oan, làm phòng Kinh doanh ồn ào hẳn. Một nhất là anh Quốc, đứng giữa hai người phụ nữ, chẳng biết nên làm thế nào. Chị Ân là phó phòng Marketing đồng thời cũng là vợ, chí ít anh cũng nể mặt. Còn chị Châu là hoa khôi trong lòng anh, vì vậy đâu nỡ trách mắng. Trước, tôi có nghe Huyền nói về thái độ không ưa nhau giữa hai chị. Giờ tận mắt chứng kiến, mới biết khốc liệt cỡ nào.

Nghỉ trưa, tôi tình cờ gặp Huyền ở lối cầu thang. Vừa thấy mặt là tôi kể ngay về cuộc tranh cãi dữ dội sáng nay ở phòng mình. Nghe xong, cô ấy cười bảo, để gì mà chị Ân không làm lớn chuyện được. Nói được một lúc, tôi đưa mắt nhìn phía sau:

- Sao hôm nay anh Kiệt không đi chung với Huyền?

- Tại sao Huyền phải đi chung với anh ấy? Hai người có phải người yêu đâu.

- Thì bình thường thấy cả hai vẫn thường đi kè kè bên nhau. Mà nói thật, Huyền với anh Kiệt cũng xứng đôi lắm.

- Thôi đi, ai thèm xứng đôi với tên lấm mồm ấy.

- Anh Kiệt chỉ hơi nói nhiều tí thôi, chứ cũng có nhiều ưu điểm như hài hước nè, nhiệt tình và luôn giúp đỡ người khác. Trai bây giờ

hiếm được thế lắm.

Tôi vừa dứt lời thì đã thấy bóng dáng anh Kiệt xuất hiện. Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Rất nhanh, anh đứng trước mặt hai chúng tôi, bảo đùa:

- Sao hai công chúa không đi ăn trưa mà lại đứng đây?

Hình như hễ gặp mặt là Huyền phải phán một câu châm chích thì mới vừa lòng:

- Thì đang chờ thái giám cùng đi ăn trưa nè.

- Xin lỗi, đây không phải công tử thì cũng con nhà quan, thái giám cái gì.

Mau chóng nhớ đến chuyện quan trọng, tôi lấy trong túi váy ra hai tấm thiệp hồng, đưa cho họ, nói về lễ cưới của chị Hương diễn ra vào cuối tuần này. Tuy hai bên chưa gặp nhau lần nào nhưng chị bảo tôi cứ mời hết đồng nghiệp quen trong công ty đến chung vui. Tôi bảo chị giàu dữ, đãi cho lắm bàn vào. Chị hãnh diện khoe, tiền để dành mười mấy năm qua, dư sức. Xem tới xem lui một hồi, Huyền và anh Kiệt bảo nhất định sẽ đến dự.

Buổi chiều, tôi đứng ở bãi đỗ xe chờ anh Chinh để đưa thiệp hồng. Dù gì anh cũng là người giúp tôi tìm được công việc nên tôi mong anh có thể đến chung vui cùng gia đình mình. Đứng chờ không lâu thì tôi thấy anh bước ra từ cửa công ty, tiến về phía chiếc xe hơi đậu ở khu vực đặc biệt. Tức thì, tôi chạy đến gần.

- Em chưa về sao? - Anh Chinh luôn cười hiền hòa mỗi lần gặp tôi, dù trong công ty lúc nào cũng mang gương mặt nghiêm nghị.

Cầm sẵn thiệp trên tay, tôi chậm rãi đưa cho anh:

- Chủ nhật này là đám cưới chị em, mong anh đến dự. Tuy anh là giám đốc nhưng em vẫn muốn được mời anh.

- Em nói gì vậy, ở công ty, chúng ta là giám đốc và nhân viên nhưng bên ngoài thì vẫn là bạn bè với nhau mà. Được, anh sẽ thu xếp và đến dự.

Đón lấy thiệp xong, anh vào trong xe hơi. Lúc chiếc xe chạy đi, tôi cũng quay gót.

Cuối cùng thì ngày quan trọng nhất cuộc đời chị ba tôi, Phạm Hương, cũng đến. Đây không chỉ là ngày chị từ bỏ cuộc sống độc thân, bước chân vào hôn nhân mà còn là ngày gia đình tôi được hưởng sự yên bình trong tương lai sắp tới, bởi "cuộc chiến trường kỳ" giữa chị với chị Mỹ xem như đến hồi kết thúc. Nói thì nói vậy nhưng kỳ thực, cha mẹ, chị Mỹ và cả tôi đều rướm rướm nước mắt lúc thấy chị khoác lên người chiếc váy cưới màu trắng xinh đẹp, bước lên xe hoa cùng anh Đăng đến nhà hàng Honey Moon, nơi tổ chức lễ cưới. Chiều nay tôi mặc chiếc váy màu hồng phấn hở vai, ngắn trên đầu gối, có vài sợi lông vũ đính ở phần dưới váy. Trước đó, chị Hương nói tôi mặc cho đẹp vô, nhưng không được "nổi" hơn chị. Tôi nghĩ chị lo xa quá thôi, "con vịt xấu xí" dù có khoác cả trăm bộ áo đẹp cũng chẳng biến thành thiên nga đâu. Cha mặc đồ vest, mẹ mặc áo dài, chị Mỹ mặc bộ váy đuôi dài màu xanh nhạt, cuối cùng là Cà Rốt nhí nhảnh trong chiếc váy đỏ chói.

Khách đến tham dự khá đông, phần lớn đều là bạn bè của anh Đăng và chị Hương. Tôi đứng ở bàn tiếp tân, nhận phong bì và chào

khách. Lát sau, bốn người quen thuộc xuất hiện: Lâm Đạt, Thương, Huyền và anh Kiệt. Lúc họ đưa phong bì cho tôi thì chị Hương, vừa chụp hình với khách xong, cùng với mẹ và chị Mỹ đi đến. Sau khi nghe tôi giới thiệu, chị Hương mỉm cười thật tươi:

- Cảm ơn các em đã đến dự đám cưới. Mọi người cứ tự nhiên nhé.

Lâm Đạt, Thương với Huyền lần lượt nói chúc mừng chị. Riêng anh Kiệt thì quan sát cô dâu từ trên xuống dưới rồi tấm tắc khen:

- Chị thật là xinh đẹp. Nhìn chị trẻ quá, cứ ngỡ là bằng tuổi Nguyễn.

Nụ cười trên môi lặn mất tiêu, tôi làm bộ mặt hằm hằm:

- Anh khen chị ấy trẻ, vậy tức là chê em già hả?

Anh Kiệt cười hề hề, mắt lảng sang hướng khác. Tức ghê! Miệng mồm tên này đi đến đâu cũng gây "thị phi". Tôi đã xấu rồi mà còn già nữa thì làm sao sống? May cho anh vì đang là đám cưới chứ ở công ty thì tôi xử đẹp.

Giờ đón khách kết thúc, tất cả tập trung ở sảnh cưới, chuẩn bị làm lễ. Sau vài lời của MC thì đèn tắt hết, mọi ánh sáng đều dồn về phía khán đài, sau đó thì cửa phòng cưới mở ra, chị Hương và anh Đăng nắm tay bước vào. Cha mẹ của hai nhà đi phía sau. Tôi, chị Mỹ và Cà Rốt ngồi ở bàn đầu tiên, cùng vỗ tay. Tiếp theo, những nghi lễ lần lượt diễn ra rồi kết thúc trong vô số tiếng vỗ tay chúc mừng.

Khi mọi người bắt đầu nhập tiệc thì bất chợt cửa lại mở, lần này là anh Chinh. Biết mình vào trễ, anh có chút bối rối. Mau chóng giải

vây cho sự khó xử này, tôi liền bước đến, dẫn anh đến chỗ cô dâu, chú rể đang đứng. Nghe tôi giới thiệu, anh Chinh lên tiếng chúc mừng chị Hương. Chào cha mẹ tôi xong, anh nhìn qua chị Mỹ. Tựa dưng tôi thấy anh bất động, mãi đến khi chị ấy giơ tay ra, có ý muốn bắt tay thì anh mới sực tỉnh. Quan sát cả hai nói chuyện, tôi phát hiện ra trong mắt anh thấp thoáng chút say đắm dành cho chị.Ồ, có lý nào đây là tình yêu sét đánh?

Đúng 7 giờ tối, đám cưới kết thúc. Khách khứa lần lượt ra về. Nói chuyện với cha mẹ xong, chị Hương theo anh Đăng về nhà. Tôi dự định đón taxi để cả nhà cùng về nhưng anh Chinh đề nghị muốn chờ mọi người. Tôi nghi lắm, chắc là anh mê chị Mỹ rồi, suốt cả buổi tiệc cứ ngồi nói chuyện với chị ấy. Chẳng kịp để tôi trả lời là chị Mỹ đồng ý ngay. Xem ra chị cũng có ấn tượng tốt với anh giám đốc trẻ. Lúc chuẩn bị lên xe thì chợt, tôi thấy bóng dáng Lâm Đạt ở phía xa, hẳn anh sẽ đón xe buýt. Tựa dưng không hiểu sao bản thân lại muốn đi cùng anh nên tôi, chẳng hề lưỡng lự, nói với cha mẹ và chị Mỹ là mình sẽ đón xe buýt về. Lần nữa, mọi người lại nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu bởi cái chuyện từ chối ngồi xe hơi chỉ để ngồi... xe buýt. Khi chiếc xe rời khỏi, tôi liền chạy đi.

Lâm Đạt quay lại khi bị tôi vỗ nhẹ vào vai. Ban nãy thấy tôi đi cùng gia đình mà bây giờ lại ở đây nên anh ngạc nhiên. Đi song song bên cạnh, tôi nói:

- Anh Chinh chờ người nhà em về rồi, còn em thì đón xe buýt.
- Sao em không ngồi xe hơi, chẳng phải sướng hơn à?
- Tự nhiên em thích đi xe buýt, vậy thôi, vả lại tiện thể ngắm cảnh về đêm.

Thở ra và không nói gì nữa, anh tiếp tục cất bước. Có lẽ anh nghĩ tôi "hâm" vì sờ thích lạ lòng ấy. Đến ngay cả tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại giờ chứng thế. Hai chúng tôi cùng đi trên vỉa hè, quan sát Sài Gòn về đêm với ánh đèn lung linh.

Lúc bước lên cầu vượt, tôi hắt xì một phát vì gió lạnh, ban nãy quên nói chị Mỹ đưa áo khoác, giờ thì bắt đầu lạnh rồi. Đột nhiên, Lâm Đạt đưa áo vest cho tôi, có ý muốn bảo hãy mặc vào. Lưỡng lự chốc lát, tôi chậm rãi đón lấy. Mặc nó vào thì mới thấy ấm ới là ấm. Co người lại, tôi xuýt xoa:

- Đêm lạnh thế này mà được về nhà thì không còn gì bằng.
- Đúng vậy, có một nơi để trở về là hạnh phúc nhất...

Chất giọng chột nhiên trầm xuống của Lâm Đạt khiến tôi ngừng việc than thở lại mà quay qua nhìn. Bóng dáng cao gầy đi bên cạnh tôi trông thật đơn độc với gương mặt hơi cúi thấp, đôi mắt hướng vào không gian cùng ánh nhìn trống rỗng. Chưa khi nào tôi bắt gặp dáng vẻ anh buồn bã đến thế. Tôi nghĩ, câu nói vô tình ban nãy của mình lại khiến anh nhớ về gia đình. Sao tôi cứ sơ ý như vậy chứ? Rất nhanh, tôi nghe giọng anh cất lên, đều đều qua từng nhịp thở nhẹ hẫng:

- Tôi ước, giá như ngày nào đó, có một nơi bình yên để mình được quay về.

Tôi tròn xoe mắt, tiếp theo bỗng nhiên trong lòng xuất hiện cảm giác thật kỳ lạ. Nó không rõ ràng, và cũng không thể giải thích bằng bất kỳ ngôn từ nào nhưng lại thôi thúc tôi một cách mãnh liệt, với mong muốn được che chở cho trái tim đang đơn độc đó. Để rồi, tôi đã làm cái hành động thật bất ngờ. Đó là, tôi nhanh chóng bước lên

phía trước, nhìn Lâm Đạt và đồng thời giang ngang hai tay, nói rõ ràng:

- Nếu được, em muốn trở thành nơi bình yên đó của anh.

Hình như tôi chẳng hề nhận ra, bản thân vừa buông một câu vô cùng lạ kỳ. Không những vậy, nét mặt tôi cũng rất kiên quyết, như thể thực sự mong chàng trai đứng trước mặt kia hãy sà vào lòng mình, vào vòng tay đang chờ đón này. Đối diện, tôi thấy Lâm Đạt nhìn không chớp mắt, biểu hiện khi ấy pha trộn giữa ngạc nhiên và bất ngờ. Vài phút sau, anh khẽ khàng quay mặt đi. Cử chỉ có phần ngập ngừng đó bấy giờ khiến tôi phát hiện mình hơi quá trớn.

- À... ý em là... là... người bạn để anh trút bầu tâm sự mỗi khi buồn.

Tôi bắt đầu cà lăm, lười như dính vào răng. Anh không phản ứng, chỉ im lặng gật đầu, cố tỏ ra đã hiểu ý tôi. Nhưng nhìn vẻ mặt khác thường ấy thì tôi nghi anh đang tưởng tôi "đóng phim". Đúng là chả có cái đại nào hơn cái đại nào, tôi cười gượng, cảm giác hai tay đỡ luôn rồi...

Tối mà xe buýt vẫn đông nghẹt. Nhìn lớp người ngồi, lớp người đứng là tôi thấy oải dã man. Vì có thể đây là chuyến cuối cùng nên cả hai không thể chờ thêm nữa mà phải bước lên chiếc xe buýt chen chúc này. May là còn một khoảng trống gần cửa sổ nên khi đưa tiền cho cô kiểm vé xong, chúng tôi lách người đi vô trong ấy. Tôi đứng phía trong, Lâm Đạt ở ngoài, xoay mặt vào nhau. Lúc xe buýt chạy đi, cả người tôi chao đảo theo do đứng không vững. Khổ thêm cái là mỗi lần xe rẽ cua, thiếu điều tôi muốn dính sát vô cửa kính xe. Kinh dị quá!

Đang chạy ngon ơ thì đột ngột bác tài, chả rõ do ngủ quên hay bận nói điện thoại với vợ, liền phanh xe cái kết. Khởi nói, những người đang đứng liền ngã vào nhau. Tôi ngã chúi người về phía trước, Lâm Đạt cũng vậy, chính vì thế mà gương mặt tôi với cái ngực anh không hẹn mà cùng "giao nhau". Đến khi hoàn hồn trở lại, tôi mới cảm nhận chút hơi ấm lan tỏa vào da mặt mình. Nhìn lại, mắt tôi mở chăm chăm bởi nhận ra khuôn ngực người đàn ông ngay phía trước. Chẳng biết nên trách tôi lùn hay trách anh cao nữa. Đúng là một sự đụng chạm khó đỡ.

- Xin lỗi...

Nghe tiếng Lâm Đạt vang khẽ, tôi ngược mặt lên. Ôi chà, sao mặt anh cúi gần quá, đến nỗi hơi thở phả vào tóc tôi. Đáng lý nên quay mặt sang hướng khác ấy vậy mà tôi cứ giương con mắt to như ốc bươu nhìn anh chăm chăm. Anh cũng nhìn tôi, biểu hiện trên gương mặt vẫn tĩnh lặng và đôi mắt đó sáng kỳ lạ. Bất giác, trong đầu nhớ lại cảnh vừa rồi lúc trên cầu vượt, là tôi ngược kinh khủng, tim cũng đập nhanh hơn. Tôi liền di chuyển hướng nhìn qua vai anh, gạt đầu đáp không sao.

Ơn trời là nửa tiếng sau, một nhóm trên xe xuống cùng trạm, thế là không gian rộng rãi thêm chút. Lâm Đạt bước lùi ra sau, còn tôi thì đã có thể rời lưng khỏi tấm kính cửa mà đứng thẳng lên. Tiếp, cả hai lại nhìn nhau, không nói gì và sự im lặng ấy kéo dài suốt trên đường về. Tôi tự hỏi, cái không khí ngược ngùng này là sao?

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 16: Công Sở 16: Để Ý

Mới sáng sớm đã thấy xui xẻo rồi. Tôi đang chạy thì xe tắt máy, chiếc Attila này thỉnh thoảng "giở chứng" tắt máy nửa chừng, chắc do sử dụng một thời gian lâu đây. Thế là hết cách, tôi đành phải dắt bộ, mà cũng may từ chỗ này cách cổng công ty không xa. Lúc chỉ còn một chút nữa sẽ vào đến nơi thì tự dưng có anh chàng mặt lạ hoặc từ phòng bảo vệ vội chạy đến chỗ tôi, hỏi han. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng tôi cũng trả lời là xe mình bị tắt máy. Tiếp, anh dắt xe tôi vào trong bãi. Hiển nhiên, tôi thực sự bất ngờ đấy. Tôi đâu phải gái đẹp mà sao anh ta nhiệt tình dữ vậy? Tôi để ý anh mặc đồng phục bảo vệ của công ty.

Sau khi để chiếc Attila vào bãi đỗ xong, bấy giờ anh mới quay qua tôi:

- May là xe tắt máy lúc vừa đến công ty. Mà nó bị vậy rồi chiều sao em về?
- Dạ không sao, đến chiều là nó chạy lại bình thường. Em cảm ơn anh.
- Có gì đâu. Em là nhân viên của công ty hả? Anh là bảo vệ mới, tên Thiện.
- Chào anh Thiện, em tên Nguyễn. Thảo nào ban nãy em thấy anh lạ quá.

Vẻ như là người hay ngại ngùng vì anh Thiện đưa tay gỡ đầu, cười cười:

- Anh mới vào làm, có gì mong em giúp đỡ.

Tôi hơi buồn cười trước việc một bảo vệ lại mong một nhân viên kinh doanh giúp đỡ trong công việc. Trước khi rời đi, tôi còn nghe anh chúc câu làm việc vui vẻ. Quả nhiên là người hiếm gặp. Chẳng những thân thiện mà anh còn nhiệt tình giúp đỡ xấu xí như tôi, lúc nói chuyện anh cũng rất cởi mở, thật đúng với cái tên. Xem ra, công ty vừa tuyển một nhân viên bảo vệ tốt đây.

Đang đứng chờ thang máy thì ai đó vỗ nhẹ lên vai tôi. Hóa ra là Thương. Em lém lỉnh, nghiêng đầu chào tôi. Trong lúc cùng chờ, em chợt cất giọng, nghe vu vơ:

- Chiều nay em xin anh Quốc về sớm để viếng mộ chị em.

Ngạc nhiên, tôi quay qua. Bắt gặp cái nhìn đầy thắc mắc từ tôi, Thương chậm rãi:

- Chị em mất bốn năm rồi, vì tai nạn...

Câu nói của Thương trở nên lấp lửng khi cửa thang máy đột ngột mở. Không có vẻ gì là lúng túng dù bị cắt ngang, em vẫn điềm nhiên cùng tôi bước vào trong thang máy. Bấm nút số tầng xong, tôi im lặng vì không biết nên tiếp tục hỏi về chị của em hay là chuyển sang vấn đề khác. May thay, Thương đã giúp tôi thoát khỏi sự phân vân đó bằng cách kể tiếp câu chuyện lúc nãy, với chất giọng đều đều:

- Em là con riêng của bố. Mẹ bỏ đi sau khi vừa sinh em. Từ nhỏ, em đã sống chung với dì, vợ chính thức của bố và ba anh chị cùng cha khác mẹ với mình. Chắc chị cũng biết, chẳng ai thích gì một đứa

con ngoài giá thú. Mọi người... không yêu thương em, kể cả bố. Riêng có chị Hạnh, con gái lớn của dì là thực sự quan tâm em. Chị rất tốt và em xem chị như người thân duy nhất. Thật đáng tiếc, chị ấy lại ra đi quá sớm.

Tôi bất động khi nghe về hoàn cảnh của Thương. Lần đầu gặp, tôi cứ ngỡ em là cô công chúa xinh xắn được gia đình yêu thương chiều chuộng, nào ngờ em chỉ là người ngoài đối với "gia đình của bố". Cảm giác đó, hẳn tệ lắm, chẳng khác nào không có người thân và phải sống ở một nơi không thuộc về mình.

- Chị có điều gì đấy khá giống chị Hạnh, em không rõ là gì nhưng chị mang đến cho em cảm giác thân quen của chị ấy. Đó cũng là lý do ngày đầu tiên gặp mặt, em đã rất muốn nói chuyện với chị.

Giờ thì tôi đang tròn xoe mắt trước sự tiết lộ này. Vậy ra, em thân thiện với tôi vì lý do ấy. Thế mà ban đầu tôi cứ ngỡ rằng, em cởi mở như vậy đơn giản chỉ là muốn tạo dựng mối quan hệ đồng nghiệp bình thường, hay đúng hơn là "cảm xúc nhất thời" từ những người mang tính cách hoạt bát năng động. Có lẽ vì thế mà tôi đã luôn hoài nghi. Một tình cảm quá tốt đẹp mà không rõ nguyên do, luôn khiến người ta bất an. Giờ thì tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi đã hiểu rõ tại sao Thương lại nhiệt tình với mình trong ngày đầu tiên, chẳng qua là bởi, tôi mang đến cho em sự thân quen của một người thân đã khuất.

- Em nhớ nhất là những dịp lễ tết sum họp gia đình, em ngồi trong một góc và nhìn mọi người nói cười vui vẻ. Chẳng ai đoái hoài đến em. Càng tệ hơn khi họ hàng bên dì ghé chơi, em phải trốn vào phòng để tránh ánh nhìn khó chịu của họ. Đâu phải cứ xinh xắn dễ thương thì đều được người ta yêu quý.

Câu cuối cùng trong lời Thương nói ngày hôm đó, đến tận sau này vẫn còn ám ảnh tôi, như một điềm báo trước về cuộc đời em. Bỗng dưng, tôi thấy bản thân thật đáng trách, tôi đã không biết em có cuộc sống bất hạnh như vậy, để rồi ban đầu rất nhiều lần chính tôi vô tình làm tổn thương em bằng lời lẽ và hành động lạnh nhạt. Giá như tôi biết, em đã rất khao khát được yêu thương... Chẳng hề nói gì, tôi khẽ khàng đặt tay lên vai Thương, siết nhẹ. Em nhìn tôi, đôi mắt bình yên làm sao.

Tôi và Thương cùng bước vào phòng, đúng lúc thế nào lại chạm mặt Lâm Đạt. Mỉm cười chào anh, Thương bước về phía bàn làm việc, riêng tôi vẫn đứng đấy với một chút bối rối mà không hiểu xuất hiện từ bao giờ. Tối qua khi cùng anh ở trên xe buýt thì tâm trạng tôi đã bất ổn rồi. Thật khó giải thích. Chỉ là tự nhiên bây giờ, tôi không thể nhìn thẳng vào anh theo cách bình thường được nữa.

- Em có chuyện gì sao?

Lâm Đạt đã mất kiên nhẫn trước dáng vẻ kỳ cục của tôi. Hít thở sâu, tôi mạnh dạn nhìn trực diện anh. Nhưng mà khổ thật, chỉ vừa chạm phải đôi mắt sáng và cũng rất nhẹ nhàng ấy là ngay lập tức, tôi liếc con người sang hướng khác, trông cứ như mình vừa làm chuyện mờ ám xong. Do hành động hơi nhanh nên tôi suýt lè mắt.

- Mắt em bị đau à?

- Không ạ, tại em đang suy nghĩ vài chuyện thôi.

Nghe câu đáp bừa từ tôi, Lâm Đạt gật đầu, rồi cũng im lặng. Mà lúc này tôi mới để ý, hình như biểu hiện của anh này giờ có gì đó hơi khác lạ, kiểu như là không được thoải mái giống mọi khi. Chà hay nhỉ, cả hai không hẹn mà cùng mang tâm trạng bất thường khi

đối diện nhau. Tôi không biết anh đang nghĩ gì nhưng về phần mình thì tôi bồi hồi ghê luôn. Đến lúc chịu hết nổi, tôi đành chào anh rồi đi nhanh đến bàn. Sau đó thì tôi làm mấy cái thứ linh tinh gì mà chả rõ là cái gì, giống như giả vờ mình có việc để làm. Khoảng mấy phút sau, tôi chợt nghe tiếng chị Châu:

- Anh Đạt, hôm trước anh bảo em sửa lại vài thứ trong hóa đơn...

Chậm rãi, tôi len lén nhìn về phía hai người họ. Rõ là đang hỏi chuyện công việc, ấy thế mà chị Châu cứ áp người sát vô giống như sắp ngã vào Lâm Đạt. Trông tướng chị đứng cứ ưỡn ẹo thế nào ấy, chẳng khác gì rấn đang uốn quanh chiếc ghế và chỉ tiếc là không được "uốn" quanh người anh thôi. Chưa kể, miệng hỏi mà mắt chị cứ chớp chớp, ra kiểu đẩy đưa cái quái gì đó. Rồi chốc chốc chị còn đặt tay lên vai anh nữa. Tóm lại là sao chương mắt quá thể! Nghe bảo chị Châu tuổi Ty, đúng là cái gì cũng có lý do của nó. Bực quá, tôi không nhìn nữa...

Hình như hôm nay tôi bị "trúng gió" rồi. Trong giờ làm việc, tôi đếm có hơn mười mấy bận mình liếc mắt sang bàn Lâm Đạt. Chẳng để làm gì hết, đơn giản chỉ là nhìn thôi, thế nên mới bảo tôi bị "hâm". Còn anh vẫn tập trung làm việc mà không hề biết có cô gái vừa xấu vừa dở hơi cứ nửa tiếng là lại âm thầm nhìn mình. Tuy nhiên, nhờ việc quan sát này mà tôi mới biết, suốt giờ làm việc, anh chẳng hề hướng mắt sang chỗ tôi dù chỉ một cái nhìn vô tình. Tự dưng thấy buồn buồn dễ sợ. Với tâm trạng này, tôi thật khó tập trung làm việc.

Đến chiều, tôi được anh Quốc phân công lập bảng danh sách khách hàng đợt này. Vì xảy ra vài trục trặc nên tôi không hoàn thành kịp đúng giờ tan sở, và thế là cái phận hẩm hiu này phải ở lại làm thêm. Nhưng kinh dị hơn khi Lâm Đạt cũng vậy. Anh bảo cần ở lại ghi chép về sản lượng những sản phẩm mới của công ty. Nếu như

là trước đây thì tôi thấy điều đó cực kỳ bình thường, thậm chí còn vui nữa. Thế nhưng vì hiện tại tâm trạng đang bất ổn nên cái chuyện chỉ còn tôi và anh ở lại trong phòng buổi chiều tối này quả thật rất... khổ sở! Bây giờ ngay cả việc nhìn anh mà tôi cũng bối rối nữa thì biết làm sao đây?

Ngồi được chốc lát, tôi rời bàn, đến bên kệ tủ để lấy vài hồ sơ về khách hàng ra xem lại. Đáng lý vào lúc ấy, nếu tôi không làm một hành động ngu ngốc thì có lẽ đã tốt hơn nhiều. Chả rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại chậm rãi quay mặt ra phía sau để quan sát Lâm Đạt đang làm gì. Vào ngay cái thời điểm tia nhìn của tôi chạm phải đôi mắt anh thì thề rằng tôi giật mình đến nỗi suýt đánh rơi tập hồ sơ trên tay. Ngay lập tức, tôi xoay mặt trở lại chỗ cũ, lòng tự hỏi có phải nãy giờ anh âm thầm quan sát mình. Tại sao anh lại nhìn tôi chằm chằm như thế?

Nhắm mắt cắn môi, tôi không tài nào chịu nổi tâm trạng hồi hộp lúc này. Đóng hồ sơ lại, tôi buộc mình phải tập trung vào công việc. Nhưng trời chẳng thương tình, cố tạo ra rắc rối khi tôi đang khó khăn để lấy tập hồ sơ ở kệ trên cùng.

- Để tôi lấy cho.

Lại giật mình thêm lần nữa vì tôi nghe giọng Lâm Đạt thật gần, ngay sát phía sau. Rất nhanh, tôi thấy cánh tay anh vươn lên kệ, cầm vào tập hồ sơ tôi muốn lấy. Khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận rõ ngực anh áp vào lưng mình bởi cả hai đứng gần lắm, và hình như trái tim có đập hơi nhanh một chút. Mọi xúc cảm vụt qua mau chóng khi anh đưa hồ sơ cho tôi. Chẳng còn dám nhìn trực diện vào anh nữa, tôi lí nhí cảm ơn rồi lập tức quay lưng.

Thế nhưng Lâm Đạt nhanh như cắt, đặt tay lên kệ tủ hồ sơ, chặn ngang không cho tôi đi. Lối này không được, tôi đành cúi đầu xoay qua hướng kia ấy vậy anh tiếp tục chặn "đường thoát" của tôi bằng cánh tay còn lại cũng đặt lên kệ tủ nốt. Giờ vui rồi, tôi đang ở thế bí khi đứng giữa cái gọng kìm này. Còn chưa biết phải làm gì thì đối diện, anh từ tốn hỏi, vẫn là kiểu nói không hề mang ý đùa giỡn:

- Cả ngày hôm nay em làm sao thế? Cứ gặp tôi là lại cúi đầu tránh mặt.

Lâm Đạt phát hiện ra hành động kỳ quặc của tôi ngày hôm nay rồi. Thật nhanh, tôi lắc đầu. Đột nhiên, không gian xung quanh yên ắng kỳ lạ. Một khoảng lặng kéo đến, chẳng còn âm thanh nào của lời nói, chỉ có nhịp thở đều đều từ anh và nhịp đập vội vã trong tim tôi. Ôm chặt tập hồ sơ trước ngực, tôi tự nhủ chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo đây, để rồi anh đưa ra yêu cầu:

- Ngược mặt lên nhìn tôi xem nào.

Đúng là làm khó người ta mà! Nhưng tôi biết, nếu mình từ chối thì sẽ khiến tình hình thêm tệ. Cuối cùng hết cách, tôi hít thở sâu trước khi chậm rãi ngẩng mặt nhìn vào anh. Hết sức bình tĩnh, thật bất ngờ khi bản thân tôi đang biểu hiện điều đó.

- Thực sự là không có chuyện gì cả...

Gương mặt Lâm Đạt không thay đổi khi nghe tôi trả lời thật tự nhiên. Dù vậy, anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi, như thể muốn đọc suy nghĩ trong đầu tôi vậy. Tôi cũng đâu chịu thua, nhất quyết không thể để anh tìm ra được điều gì qua ánh mắt mình. Đúng là khi đó, tôi điềm tĩnh lạ lùng. Cuối cùng phần thắng thuộc về tôi vì Lâm Đạt đã chịu hạ tay xuống rồi bước lùi ra sau. Trông anh giống như không

còn muốn quan tâm đến dáng vẻ kỳ lạ của tôi nữa. Lúc anh trở về bàn làm việc, cơ thể căng cứng bấy giờ mới chịu thả lỏng, tôi kín đáo thở phào.

Đúng lúc mở cửa, tôi ngược lên thấy anh Thiện. Biết tôi và Lâm Đạt ở lại làm thêm nên anh mang hai bịch bánh mì ngọt lên mời ăn. Anh chàng bảo vệ này quả nhiên chu đáo. Cảm ơn anh xong, tôi bước đến bàn Lâm Đạt. Toàn đưa cho anh bánh nhân dưa gang thì tôi khựng lại vì nhớ ra một điều quan trọng.

- Lần trước anh nói bị dị ứng với dưa gang phải không, vậy ăn nhân dâu nhé.

Dứt lời, tôi bắt gặp đôi mắt anh ẩn chứa điều gì đó thoáng qua. Tiếp, anh đón lấy bịch bánh dâu, rồi lại nhìn nó bất động. Chuyện này có gì mà anh phải suy nghĩ nhỉ? Không quá lâu, anh nói mình sẽ ra ngoài phòng ăn. Dõi theo bóng dáng anh qua ô cửa kính, tôi nhún vai khó hiểu, miệng ngoạm một miếng bánh.

Tôi ngồi làm việc khá lâu ấy vậy vẫn không thấy Lâm Đạt trở về. Mãi đến lúc tôi hoàn thành xong danh sách khách hàng thì anh mới đi vô. Chưa kịp hỏi là tôi đã ngạc nhiên vì anh mau chóng tiến đến gần, đặt hai tay lên bàn làm việc đồng thời chồm người về phía trước, mặt đối mặt với tôi. Do quá đột ngột nên tôi cứ ngồi yên, mắt mở to tháo láo quan sát môi anh cử động, phát ra những từ ngữ khá nhỏ:

- Tôi có chuyện muốn nói...

Phải cố gắng lắm tôi mới giữ bản thân bình tĩnh và hồi hộp chờ nghe "chuyện muốn nói" mà Lâm Đạt đề cập là gì. Chẳng hiểu sao tôi lại tưởng tượng đó sẽ là một điều tuyệt vời. Anh nhìn tôi, sau đó

khẽ liếc mắt lên bức tường ở phía sau lưng rồi hướng mắt trở lại tôi lần nữa, bảo rõ ràng rằng:

- Hình như công ty đang thực hiện kế hoạch tiết kiệm điện, vì vậy, nhân viên nào ở lại làm thêm quá 7 giờ thì đều phải đóng tiền.

Có cái gì đó vừa sụp đổ xuống đầu tôi, hóa ra là viễn cảnh tương đẹp vừa hình dung ban nãy. Chẳng những không có lời ngọt ngào nào mà còn là thông báo đầy chấn động nữa chứ. Bực quá, tôi liền bật dậy:

- Đáng lý anh phải nói trước 7 giờ chứ!

Nhún vai, anh nhoẻn miệng cười rồi đi lại bàn lấy cặp, ung dung rời phòng. Ngược mặt lên đồng hồ, 7 giờ rưỡi, tôi cắn môi nghĩ, người gì mà ác dữ vậy trời!

Hôm sau trời mưa lất phất nhưng đủ làm đường xá ướt nhem, đã vậy tôi còn đi làm trễ nữa. Từ bãi đỗ xe, tôi chạy nhanh vào công ty. Vừa bước lên bậc thang ướt thì lập tức trượt chân, với đôi giày cao 7 phân thì tôi nghĩ mình không thể không ngã một cái oạch. Ôi trời ơi, cú tiếp đất bằng mông đau kinh khủng, thiếu điều muốn thốn lên đến tận óc. Nhấn mặt, tôi liên tục xoa cặp mông khốn khổ do vận xui. Nhưng tệ hơn là, chiếc túi trên vai rớt xuống đất, mấy tờ hồ sơ rơi vãi hết ra ngoài nền đất ướt. Hoảng hốt quên cả đau, tôi liền ngồi dậy, nhanh tay nhặt.

Trong lúc tôi loay hoay với vẻ khổ sở thì chốc chốc có vài đồng nghiệp đi trễ lướt qua, người thì vội vã, kẻ thì nhìn thoáng qua, thỉnh thoảng chỉ vài anh hỏi "có sao không em", rồi cũng bước vội vào

công ty chứ không dừng lại ít phút. Tôi vừa đau mông, vừa cố nhặt những tờ giấy đã ướt nhẹp dưới đất, thậm chí vài tờ bay tuốt ra xa. Trách người đi qua đi lại sao vô tình quá, tôi thấy buồn ghê.

Đúng lúc ở bên trong công ty, tôi bắt gặp cảnh anh Vinh ga lăng cầm giúp chị Châu mấy tập hồ sơ vì chị bận gọi điện thoại. Trông thật anh thật nhiệt tình. Tôi nhìn lại mình bị ngã, giấy tờ rơi ướt nhem ngoài đây thế mà không ai ngó ngang, còn chị Châu chỉ nhìn một cái là anh chàng đi lại giúp. Nhiều sự thật sao cay đắng quá thế, dù biết rõ rồi mà vẫn thấy hụt hẫng. Tiếp tục nhặt giấy, tôi tủi thân. Đây không phải chuyện xinh đẹp hay xấu xí, mà là nỗi buồn khi người phụ nữ phải một mình vượt qua những lúc khó khăn. Cảm giác đơn độc chẳng mấy dễ chịu.

Người ta hay nói, mỗi phụ nữ thường có một người đàn ông. Tôi tự hỏi, người đàn ông của mình đâu rồi, đang ở nơi nào chứ? Đúng là... không phải lúc nào người đàn ông của đời bạn cũng xuất hiện ngay thời điểm mà bạn cần. Với phần lớn phụ nữ, đều phải tự mình vượt qua.

Khi tôi vừa đứng lên thì anh Thiện từ đâu chạy lại, hỏi han. Trước cảnh anh sốt sắng lấy khăn giấy thấm nước cho mấy tờ hồ sơ bị ướt thì tôi chợt nghĩ:

À, hóa ra cũng còn có những chàng trai biết nâng niu các cảnh cỡ đại.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 17: Công Sở 17: Níu Giữ

Anh Quốc gọi Lâm Đạt, chị Châu và Thương đến, nói về cuộc gặp tối nay với khách hàng. Quan sát cuộc đối thoại ở bàn trưởng phòng, tôi thở ra, chán. Chỉ vì kém nhan sắc mà hầu như tôi không được gặp mặt trực tiếp khách hàng, đa phần là trao đổi với họ qua điện thoại. Ngoài những nhân viên thường xuyên trao đổi trực tiếp với khách hàng, phần còn lại đều làm việc tại phòng với giấy tờ và những cuộc gọi. Làm ở Minh An mấy tháng rồi mà tôi chưa đi gặp khách hàng lần nào.

Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi giật mình khi nghe anh Quốc gọi. Lúng túng rời bàn, tôi tiến lại chỗ anh. Cứ ngỡ sẽ nhận một trận mắng toí bời, nào ngờ anh báo một việc khiến tôi không khỏi kinh ngạc, đó là tối nay tôi sẽ được cùng mọi người đến bữa tiệc gặp khách hàng. Tưởng mình vừa nghe nhầm nên tôi liền hỏi lại.

- Em tưởng anh nói đùa à? Vì thời gian qua em làm việc tốt, nói chuyện với khách hàng qua điện thoại cũng ok, thế nên anh quyết định để em đến bữa tiệc tối nay. Đừng có làm anh thất vọng.

Câu dặn dò từ anh làm tôi hơi lo lắng nhưng trên hết, lòng thực sự rất vui. Cuối cùng thì khả năng làm việc của tôi đã được công nhận. Gặp mặt và nói chuyện trực tiếp với khách hàng, đó mới là điều mà các nhân viên kinh doanh muốn làm. Với niềm vui sướng, tôi gật đầu đáp lời sếp.

Dùng bữa trưa, Huyền nghe tôi báo về bữa tiệc tối nay với khách hàng, xuýt xoa:

- Nguyễn đã có cơ hội phát huy tài năng rồi. Nhưng Nguyễn biết uống rượu không? Gặp khách hàng là phải uống đó.

- Lo gì, những năm trước, Nguyễn có dùng bữa với khách hàng rồi, tửu lượng cũng khá đấy nha, đừng xem thường.

- Nhưng mà Huyền nghe có vài trường hợp khách hàng đòi hỏi hơi quá với các nhân viên nữ kinh doanh bên đối tác.

- Thì cũng có nhưng trường hợp ấy rất hiếm, Nguyễn nghĩ chuyện sẽ tốt thôi.

Huyền vừa gạt đầu thì tức thì, anh Kiệt ngồi bên cạnh "chĩa" cái miệng vô bảo:

- Mà cho dù có xảy ra việc đó thì cũng chỉ có chị Châu và Thương mới lo thôi, chớ cỡ như Nguyễn thì sợ gì, ha?

Ý tên này muốn ám chỉ, xấu như tôi thì lo gì khách hàng giở trò đây mà. Lần trước chê tôi già còn chưa tính sổ, nay lại còn chê tôi xấu ngay giữa bàn ăn, nợ cũ cộng nợ mới, nhất định đòi một lần luôn. Nghĩ là làm, trong lúc anh Kiệt cười nhe răng trước lời đùa tếu táo thì tôi, không kiêng nể mà đá mạnh một phát vào chân anh. Vì hành động này diễn ra bên dưới gầm bàn vì vậy chẳng ai nhìn thấy mà chỉ nghe anh kêu "á" lên sau đó là mặt nhăn như khỉ ăn phải ớt. Đối diện, tôi thản nhiên ăn cơm, lòng khoái chí. Tiếp, tự nhiên anh Hùng ở phòng kinh doanh, bước đến chỗ Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh, cất giọng gần như là năn nỉ:

- Chiều nay anh đi công tác rồi, em thanh toán phí cho anh đi.

Chẳng thèm nhìn đối phương, Huyền điềm nhiên nhai cơm, trả lời:

- Không phải em không muốn thanh toán cho anh mà vì anh chưa sửa lại những yêu cầu mà em nói trong giấy đề nghị.

- Ôi dào, mấy cái đó nhỏ nhặt mà, em châm chước cho anh.

- Đây là quy trình làm việc, em chỉ tuân thủ thôi, chứ không làm khó gì hết.

- Vậy sao những lần trước em lại cho qua?

- Vì em có lòng giúp mà anh không xem trọng vậy em còn giúp làm gì. Tóm lại, khi nào anh sửa lại đầy đủ thì em sẽ thanh toán.

Vẻ như thái độ quá cương quyết từ Huyền khiến anh Hùng chán nản nên mau chóng đứng dậy rồi thở dài một phát, bỏ đi. Chỉ chờ có vậy, tôi liền nhìn cô như muốn hỏi rõ về chuyện này. Vẫn giữ vẻ thản nhiên, cô kể lại một chuyện:

- Hôm qua anh Hùng mua quà cho chị Phụng, Huyền chỉ hỏi đùa là sao không mua cho mình luôn. Nguyễn biết anh nói gì không, là "em có nghe câu, gái xấu thì không được đòi quà chưa?", xem có tức không? Huyền cảm giác mình bị khinh khi quá mức ấy. Thế nên từ giờ, Huyền sẽ gắt gao trong việc thanh toán phí công tác, không chỉ anh Hùng mà còn những anh ở phòng Kinh doanh đã coi thường Huyền.

Giờ thì tôi đã hiểu, hóa ra là Huyền đang "răn đe" mấy anh, để biết thế nào là hậu quả của việc chọc trúng "thuốc nổ". Nói gì thì nói, đàn ông có nhiều tên vô duyên thật. Tôi ủng hộ cách làm của Huyền, dù xấu hay đẹp thì đều đáng được tôn trọng.

Buổi chiều, chúng tôi hẹn gặp khách hàng ở nhà hàng, bàn về việc ký hợp đồng mới. Bên đối tác có bốn nam, hai nữ, đều là những người mang gương mặt nghiêm nghị. Cuộc trao đổi giữa chúng tôi diễn ra thuận lợi, phần lớn là do có anh Quốc.

Lâm Đạt trước đây từng là Trưởng phòng kinh doanh, vì vậy khả năng trao đổi với khách hàng không cần bàn cãi rồi. Chị Châu và Thương cũng rất khéo léo, một phần do bề ngoài của họ vô cùng nổi bật. Về phần mình, tuy kém nhan sắc nhất ở đây nhưng tôi vận dụng tài thuyết phục vốn có, đồng thời với thái độ thân thiện hòa nhã đã giúp tôi có thêm lợi thế. Trong lúc anh Quốc nói rõ những điều khoản hợp đồng đề ra thì bất chợt tôi thấy một khách hàng nam chẳng hiểu sao cứ nhìn mình hoài, khiến tôi có cảm giác hơi lo lắng một chút.

Sau khi hai bên ký hợp đồng xong, anh Quốc đề nghị khách hàng cùng dùng bữa tối. Tất nhiên, sau những cuộc thương thảo làm ăn thì không thể thiếu phần này. Sau khi thức ăn được dọn lên, mọi người bắt đầu ăn uống nói chuyện vui vẻ. Bình thường, người ta có thể tạo ra cho mình vẻ bề ngoài vô cùng đẹp đẽ, nghiêm túc nhưng khi có men rượu vào rồi thì hầu như bản tính thật của họ đều bộc lộ ra hết. Chị Châu cứ cầm ly bia đến từng người, vừa cụng ly vừa cười ríu rít. Anh Quốc thì tự dưng trầm tư hắt hắt khác mọi khi, ngồi tâm sự gì đó với anh khách hàng bên cạnh. Duy có Thương vẫn bình thường, không e dè gì nhưng cũng không vốn vã. Còn Lâm Đạt, ngay giữa bữa tiệc đã rời phòng nói điện thoại, đến giờ chưa thấy vào. Tôi uống hết một ly bia thì ngừng, thỉnh thoảng ai mời thì đưa ly lên đáp lễ thôi.

Có ai đẩy vừa ngồi xuống bên cạnh. Chậm rãi quay qua, tôi ngạc nhiên khi thấy anh chàng lúc nãy cứ nhìn mình trong lúc bàn về hợp

đồng. Cử chỉ tôi hơi lúng túng vì lòng vẫn còn bất an trước người này. Để thoải mái, tôi ngồi nhích ra một khoảng. Dường như uống nhiều hay sao mà mặt anh đỏ gay, dù vậy vẫn nở nụ cười lịch thiệp hỏi tôi đủ thứ nhưng chủ đề của cuộc đối thoại lan man sao ấy. Anh ta toàn hỏi những vấn đề riêng tư, chẳng liên quan gì đến công việc.

Lát sau, khi đã hỏi xong, anh bỗng dừng ngồi xích lại gần hơn, đến nỗi hơi thở đầy mùi rượu cứ phả vào mặt tôi. "Gần dữ vậy ba?", tôi bối rối nghĩ và lại tiếp tục ngồi nhích ra. Nhưng anh ta cứ sát người đến gần, đã vậy còn đưa tay day day huyết thái dương bảo mệt, sau cùng là dựa hẳn vào vai tôi. Vì đây là khách hàng nên tôi khó lòng đẩy ra tuy nhiên cứ để anh ta dựa như thế thì chẳng ổn tẹo nào. Trời ạ, gái xấu mà cũng bị giở trò kiểu này ư? Đàn ông mà rượu vào là gái nào cũng "mê" tất.

Tôi đang ở trong tình huống khổ sở thì đúng lúc Lâm Đạt đi vào. Tất nhiên, anh đã thấy cái cảnh tôi vừa đỡ khách hàng vừa nhăn mặt cầu cứu. Đứng yên vài giây, anh liền bước lại gần đồng thời đỡ anh "vẹo cột sống" đó dậy. Tức thì, anh ta gạt nhẹ tay đối phương, than mệt nên muốn "dựa" cho đỡ. Tôi thấy Lâm Đạt im lặng chốc lát, tiếp, anh nhanh chóng cởi áo vest, tháo luôn cả cà vạt và rồi... mở ba khuy áo sơ mi của mình ra. Chẳng để tôi và anh chàng kia kịp hiểu là anh đã nói luôn:

- Nếu anh mệt thì cứ tự nhiên dựa vào vai tôi. Có thể nó không mềm mại nhưng tin rằng, sẽ làm anh thoải mái hơn.

Gương mặt tôi ngây thuôn, mắt mở thao láo. Còn anh khách hàng bắt đầu bối rối, vẻ như đã tỉnh hơn chút, toan lên tiếng thì nhanh như cắt Lâm Đạt đặt tay lên ngực mình, lấn người đến gần hơn, nói với vẻ hết sức điềm nhiên:

- Tôi biết anh đang phiền muộn nên tình nguyện làm người giải sầu. Xin yên tâm vì đây là lần đầu tiên của tôi, tất nhiên là với đàn ông, vì vậy mong anh thông cảm nếu tôi làm không chu đáo.

Tôi suýt sặc. Còn anh Quốc, chị Châu và Thương, kể cả năm vị khách còn lại cũng hướng mắt về phía chỗ chúng tôi một cách trân trọng. Về như nét mặt lẫn hành động của Lâm Đạt quá xuất sắc khiến anh khách hàng nọ cứ ngỡ là thật, liền dựng người thẳng dậy, lắc đầu cười gượng gạo:

- Không, hết mệt rồi. Chú em hài hước quá.

Dứt lời, anh ta đứng dậy rồi đi vòng qua chỗ những người nọ, kín đáo lau mồ hôi trán. Tôi nhìn lại Lâm Đạt trong khi anh bình thần cài khuy áo, thắt cà vạt. Trời phật ơi, anh chàng này đúng là cao thủ mà! Chẳng làm gì quá mức, chỉ mấy câu nói cùng biểu cảm xuất thần thì anh đã giải quyết êm xuôi vấn đề.

Bàn tiệc vẫn kéo dài và những kẻ không thể ở lại cho đến tận cuộc đành phải ra về, đó là tôi, Thương, Lâm Đạt với hai nữ khách hàng, riêng anh Quốc và chị Châu vẫn đủ sức tiếp bốn vị khách còn lại. Tạm biệt Thương xong, hai chúng tôi nhanh chóng rảo bước. Cứ nhớ đến chuyện khi nãy là tôi vẫn còn buồn cười.

- Anh gan thật đấy, nếu lúc đó anh ta đồng ý thì anh tiêu rồi.

Bỏ hai tay vào túi quần, Lâm Đạt nhìn cảnh xe cộ qua lại đông đúc, đáp vẫn vợ:

- Vì tôi biết rõ anh ta không thích đàn ông.

- Quả nhiên lợi hại! Dù gì cũng cảm ơn anh đã giúp em.

- Lần sau có gặp trường hợp như vậy thì em hãy kiên quyết một chút, đừng để cho đàn ông nào muốn dựa thì dựa.

- Anh đang lo cho em hả? - Nghe chất giọng hơi khác của anh, tôi tò mò.

Khi ấy mặt Lâm Đạt hơi cúi, mắt hướng xuống nền đất, và tôi nhận ra có một dòng suy nghĩ vừa lướt qua những đường nét trầm tĩnh đó. Rồi anh cười nhẹ, không trả lời. Có điều gì rất lạ qua sự im lặng đột ngột này. Thú thực, ngay cả bản thân tôi cũng lạ chẳng kém. Dường như, tôi đang mong chờ điều nào đó khi hỏi như vậy.

Giọt nước li ti rơi xuống má giúp tôi biết trời sắp mưa. Còn một đoạn nữa mới đến trạm xe buýt. Suy nghĩ này vừa dứt thì mưa bắt đầu bùng hạt. Tôi và Lâm Đạt đành vào tạm một mái hiên trú đỡ. Mái hiên hơi nhỏ, cả hai phải đứng sát vào nhau. Trời đêm mưa lạnh lẽo nhưng tôi lại thấy ấm vô cùng vì qua lớp vải áo, có chút hơi ấm từ anh truyền sang. Chẳng rõ từ bao giờ, giữa tôi và anh lại xuất hiện những khoảng lặng. Không nhàm chán, ngược lại bình yên đến kỳ lạ. Mỗi lần như thế có cảm giác như chúng tôi hiểu nhau mặc dù chẳng hề lên tiếng. Đôi khi đối với một số người, "yên lặng" lại là cách để đến gần nhau hơn.

Mưa bắt đầu to. Đứng chán, tôi hà hơi vào hai lòng bàn tay cho đỡ lạnh. Chợt, Lâm Đạt kéo túi áo vest qua bên cạnh một chút, đồng thời nhìn tôi. Phải mấy giây sau, tôi mới hiểu ý anh. Thoáng đảo mắt, tôi rút rờ đưa bàn tay vào bên trong túi áo vest. Giờ mới biết, không phải cứ ôm hôn thì mới hồi hộp, chỉ một hành động nhỏ là đặt tay vào túi áo của người đó cũng đủ để lòng xốn xang.

Chuông điện thoại reo khiến tôi giật mình, quay qua thấy anh bắt máy. Là chị Châu gọi. Tôi chưa biết chị ấy gọi để làm gì thì lại nghe

anh tiếp:

- Châu còn ở nhà hàng sao? Còn anh Quốc?

Tuy không rõ ràng nhưng tôi đoán chị Châu muốn Lâm Đạt đến đón. Tự nhiên nỗi bất an lạ lùng xuất hiện trong lòng. Tôi lo trời sẽ mưa lớn hơn, lo mình phải đứng ở chờ một mình, lo anh sẽ rời khỏi đây đến chỗ chị Châu, và lo hơi ẩm đang hiện diện này sẽ biến mất mau chóng. Tay tôi tuột dần khỏi túi áo vest, do anh bất chợt xoay người. Có phải anh sắp đi? Đứng nhìn tấm lưng áo đó bằng đôi mắt trống rỗng, và tiếp theo tôi tiến lên vài bước, hành động này nhanh đến mức bản thân chưa kịp suy xét. Đôi tay đưa về phía trước, tôi vội vã nắm lấy vạt áo anh, giữ lại. Hẳn, cảm xúc thôi thúc đang điều khiển những ngón tay này.

Bị kéo giật đột ngột, Lâm Đạt quay qua, liền thấy việc làm kỳ cục của tôi. Anh nhìn tôi chăm chú, bất động chốc lát rồi như thể hiểu ra một điều, mới nói qua điện thoại từ chối chị Châu. Cúp máy, anh xoay hẳn người qua, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Em bỏ tay được rồi, tôi không đi đâu.

Bảy giờ mới sực tỉnh, tôi chậm rãi buông tay khỏi vạt áo vest. Cúi đầu, tôi lặng thinh vì không thể giải thích lý do. Tôi không biết nói gì với anh nhưng lòng thực sự đã hiểu ra mọi chuyện. Vào khoảnh khắc sợ hãi để rồi níu giữ anh lại, tôi phát hiện ra điều mà con tim mình vẫn mong muốn suốt thời gian qua. Tại sao cảm xúc lại thay đổi mỗi lần tôi gặp anh? Tại sao tôi không thể rời mắt nhưng lại cứ tránh mặt anh? Tất cả... ngay tại thời điểm này, tôi nhìn nhận rõ cả rồi.

Chủ nhật, tôi đang ngồi trên giường, tựa cằm lên hai mu bàn tay đặt trên bậu cửa sổ và nhìn ra ngoài với tâm trạng thần thờ thì cửa phòng mở, chị Mỹ xuất hiện, hỏi:

- Em làm gì mà không nghe chị gọi thế?
- Em bận suy nghĩ thôi. - Chẳng buồn xoay người, tôi đáp uể oải.

Không quá lâu, phần nệm bên cạnh tôi lồm xồm xuống, là do chị Mỹ ngồi. Đôi mắt chợt nhiên dịu dàng, chị vuốt tóc em gái, khẽ khàng tiếp:

- Có chuyện gì làm em bận lòng sao? Nói chị nghe được không?

Tiếng chị nhẹ nhàng, như thể chạm khẽ vào lòng tôi, khiến những nỗi niềm đang chất chứa bỗng muốn tuôn trào. Lưỡng lự, tôi trả lời thật chậm và nhỏ, hết như sợ các từ ngữ sẽ vỡ òa:

- Em phát hiện... mình yêu Lâm Đạt rồi.

Sự ân cần biến mất, đôi mắt chị Mỹ ánh lên vẻ kinh ngạc, miệng hỏi ngay:

- Thật không? Mà từ khi nào vậy em?
- Em không biết nữa. Từ lúc nào, sự hiện diện của anh ấy đối với em đã trở nên rất đặc biệt. Em không thể rời mắt khỏi anh ấy cũng như chỉ cần mỗi ngày thấy anh ấy thôi là đã hạnh phúc rồi.

Ban đầu thì tròn xoe mắt nhìn tôi, lát sau hàng mi chớp nhẹ, chị phát ra luồng khí nhẹ hẫng rồi tự nhiên mỉm cười. Chị là người từng trải, có lẽ sẽ hiểu được cảm giác lúc này của tôi. Yêu là một cái gì

đó rất khó lý giải. Đôi lúc nó lại đến theo một cách thật kỳ lạ. Thường, ta không thể biết mà chỉ có thể cảm nhận thôi.

- Vậy còn Lâm Đạt thì sao?

- Em chẳng rõ, chắc anh ấy chỉ xem em như đồng nghiệp.

- Sao em không thử bày tỏ?

Tôi chợt im lặng trước câu hỏi từ chị, vẻ như đang lẩn tránh, bởi do nỗi sợ mơ hồ. Tuy nhiên tôi đã đánh giá thấp chị gái của mình khi chị tinh ý hỏi:

- Em lại nhớ về chuyện với Đình Huy?

Bị nói trúng suy nghĩ, tôi đâu thể chối được, đành gật đầu. Rất nhanh, chị cười:

- Em ngớ ngẩn thật, có phải Lâm Đạt tỏ tình trước với em đâu. Chưa kể, chắc gì anh ấy đã yêu em mà em ngồi ở đây lo sợ.

Dù biết là vậy nhưng chị Mỹ có cần nói thẳng thừng thế không chứ. Chỉ việc nghĩ rằng, mình không phải người quan trọng nhất trong lòng người mình yêu, là đã đủ đau rồi, trái tim như bị kim đâm, "thốn" đến khó chịu.. Đúng là chẳng có lý do gì để phải sợ cả vì tôi là người phát sinh tình cảm trước, nhưng tâm lý rất dễ bị ám ảnh về những vết thương lòng đã qua...

Chị Mỹ đặt tay lên vai tôi, lắc nhẹ hòng trấn an:

- Lúc trước, vì em chưa hiểu rõ Đình Huy nên mới xảy ra chuyện như vậy. Nhưng với Lâm Đạt thì khác. Cả hai vốn là bạn bè thân

thiết vì thế tình cảm không thể nào là giả dối được, càng không có chuyện anh ấy sẽ đùa giỡn em.

- Em cũng nghĩ vậy.

- Nhưng trước tiên em cần phải biết tình cảm của anh ấy là như thế nào đã.

Không đáp, tôi chỉ thở mạnh một tiếng, ra điều đồng tình. Đây mới chính là điều nan giải nhất đó. Giả sử mỗi tôi đơn phương thì chết mất thôi.

Còn đang nghĩ ngợi lung tung thì tôi nghe chuông điện thoại chị Mỹ reo. Tiếp theo, tôi ngạc nhiên khi nghe chị gọi tên một người: anh Chinh. Chà chà, hai người có số của nhau từ lúc nào vậy nhỉ? Đừng nói là cái hôm đám cưới chị Hương nha, ghê thật. Quan sát biểu cảm vui vẻ của chị khi nói điện thoại thì tôi nghi chị có tình ý với anh. Dạo gần đây ở nhà, tôi chẳng mấy để tâm đến sự khác lạ của chị. Đúng là người đẹp có khác, dù từng ly hôn và có một đứa con gái, ấy vậy chị vẫn lọt vô "mắt xanh" của anh chàng giám đốc chưa vợ.

Cúp máy và thấy tôi nhìn với vẻ tò mò, chị Mỹ chẳng cần giấu giếm, nói luôn:

- Anh Chinh đề nghị cả hai tìm hiểu nhau, chị cũng không từ chối làm gì.

- Em biết, chị lại muốn được tặng hoa mỗi ngày như thời con gái.

Vuốt nhẹ tóc, với cái nhìn của một phụ nữ từng thất bại trong hôn nhân, chị bảo:

- Tặng hoa mỗi ngày ư, chị đã hết mong chờ cái thời lãng mạn ấy rồi. Em biết không, năm 17 thì mình mơ có hoàng tử đẹp trai lạnh lùng ngỏ lời yêu. Năm 23 thì lại muốn có chàng trai tặng hoa cho mình mỗi ngày và nói những lời ngọt ngào. Thế nhưng khi 30 tuổi rồi, nhìn lại chặng đường đã qua, thì người ta chỉ mong có người đàn ông bước đến bên cạnh, nắm tay mình và cùng đi qua buồn vui của cuộc đời. Càng trưởng thành, ý niệm về tình yêu trong mỗi người càng trở nên đơn giản hơn, em ạ.

Ngồi nghe chị giải thích, tôi nhận ra có vẻ đúng là vậy. Yêu lần đầu sẽ rất khác với yêu lần thứ hai, thứ ba. Thuở còn trẻ, cái gì cũng cho đi hết, yêu sôi nổi, yêu hết mình, mơ mộng lãng mạn. Khi càng lớn tuổi, thì tình yêu cũng "trầm" đi và điềm đạm lại, không còn quá vồn vã nhưng sâu sắc hơn nhiều vì có lẽ khi đó, ta đã biết điều gì mới quan trọng, còn điều gì thì nên buông bỏ.

Chị Mỹ đứng dậy, vì sắp có hẹn với anh Chinh. Trước khi rời phòng, chị nói là tôi nên thay đổi vẻ bề ngoài một chút, có vậy mới khiến đàn ông để mắt đến. Lúc cánh cửa đóng lại, tôi bước xuống giường, soi mình trong gương. Sao giờ tôi mới để ý vẻ bề ngoài của mình không ổn nhỉ? Hay khi yêu, người ta mới biết chăm chút đến bản thân. Ngắm tới ngắm lui hồi, tôi quyết định thực hiện chiến dịch thay đổi.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 18: Công Sở 18: Gái Xấu Phấn Đầu Sai Đường

Hôm nay là thứ hai đầu tuần. Sở dĩ tôi thông báo về chuyện rất ư bình thường này là vì bắt đầu từ bây giờ, tôi chính thức thực hiện chiến dịch thay đổi bản thân. Từ việc trang điểm, làm tóc, đến quần áo và cả tướng đi đứng. Nếu không thể làm gái đẹp thì tôi trở thành gái "hơi xinh" cũng được. Chắc chắn cánh mày râu trong công ty sẽ nhìn tôi với con mắt khác, đặc biệt là Lâm Đạt. Với sự quyết tâm đó cộng thêm dáng vẻ hết sức tự tin, tôi bước vào công ty.

Tôi gặp anh Thiện đầu tiên. Anh có vẻ bất ngờ trước sự thay đổi của tôi: trang điểm đậm so với mọi khi, tóc thắt bím xương cá gần thêm cái nơ màu hồng méo một bên, áo sơ mi mở hai khuy đầu tiên cho gợi cảm, váy ngắn hơn tí, giày bình thường 7 phân nay tăng lên 12. Tóm lại vẻ bề ngoài thật rực rỡ. Vẻ như sự chói sáng của tôi làm lóa mắt quá nên anh Thiện đứng ngây ra vài giây rồi hỏi:

- Em... ổn không?

Tôi thấy khó hiểu ghê. Câu này giống hệt câu mà cha mẹ với chị Mỹ hỏi lúc thấy tôi bước xuống nhà. Thậm chí cả ba còn tỏ ra khá hoang mang khi tôi dắt xe ra chạy đi làm. Có lẽ họ quá xúc động trước sự thay đổi đáng ngạc nhiên này.

Bình thường, con mọi rợ như tôi mà bước vô công ty thì chẳng khác nào kẻ tàng hình, chẳng có ai thèm liếc nhìn. Thế nhưng ngay bây giờ, mọi ánh mắt đều đang hướng về tôi, giống hệt ánh sáng

dồn về phía khán đài, dành cho sự xuất hiện của nữ chính. Thấy sự thay đổi phát huy hiệu quả, tôi càng ngẩng cao đầu, bước chậm rãi nhẹ nhàng. Thú thực, đôi giày 12 phân khiến tôi đi muốn treo cả giò, nhưng để tướng đi uyển chuyển thì phải biết "hi sinh". Tôi đi ngang qua ai thì đều thu hút cái nhìn của người đó. Ai nấy đều há hốc, nhìn chăm chăm. Dẫu chẳng thẳng nào khen lấy một câu nhưng tôi không để bụng bởi nghĩ, hắn họ quá bất ngờ thôi.

Huyền, Thương và anh Kiệt cũng không ngoại lệ. Tôi vừa bước đến là mắt họ dán chặt vào từng chi tiết đổi khác trên người tôi. Hình như trong mắt ba người ánh lên vẻ bất ngờ lẫn... hoang mang. Chà, gái xấu mà thay đổi bản thân thì thành chuyện lớn nhỉ? Phải mất một phút sau, họ mới sực tỉnh và Huyền lên tiếng đầu tiên:

- Nguyễn hôm nay sao lạ thế?

Đứng nghiêng người, chân duỗi thẳng và hơi ẹo qua một bên, tôi chống hông:

- Nguyễn muốn thay đổi cho xinh hơn.

- Nhưng mà em trông chị không được... ổn.

Thương vừa dứt lời thì anh Kiệt, chẳng hiểu sao mặt nhàu như quả táo tàu, bảo:

- Cứ như đang xem phim kinh dị.

Tôi liếc mắt. Lúc định "tuôn" bài giáo huấn anh thì chợt, tôi thấy bóng dáng Lâm Đạt bước đến trước cửa thang máy. Đối tượng mà tôi muốn cho thấy sự thay đổi của mình nhất đã xuất hiện, thế là tạm bỏ qua "tội lỗi" của anh Kiệt, tôi liền nắm tay Thương, giả vờ nói đã

đến giờ làm việc. Bỏ mặc đôi mắt vẫn còn đầy kinh ngạc của Huyền, tôi kéo Thương rời khỏi đây.

Khi sắp đến gần chỗ Lâm Đạt đứng, tôi ho nhẹ cốt để anh nghe thấy. Quả chẳng sai, không quá lâu sau, anh quay qua. Đúng như dự đoán, anh đứng yên, hướng ánh mắt ngạc nhiên vào tôi. Vâng, anh nhìn không chớp mắt luôn. Có lẽ sự rục rờ chói lóa từ tôi đã vô tình biến anh thành bức tượng đá. Chẳng phải người ta nói, đứng trước sắc đẹp lộng lẫy thì đàn ông dù lạnh lùng sỏi đá đến mấy cũng xao động ư.

Thấy Lâm Đạt vẫn nhìn chằm chằm, tôi càng ra dáng hơn. Tiếp, tự dừng chân may chầu lại, trông nét mặt anh trở nên khác lạ sao ấy. Đúng lúc, Thương lên tiếng chào anh. Và thật mau chóng, Lâm Đạt rời mắt khỏi tôi, chào lại em ấy. Anh chẳng nói gì với tôi cả. Kết quả này nằm ngoài dự đoán và nó khiến tôi hụt hẫng. Thậm chí ngay cả lúc vào trong thang máy đứng chờ, anh cũng không hề nói một câu. Bỏ cả tiếng đồng hồ ra để làm đẹp là để ai nhìn chứ? Vậy mà ngay một lời chào buổi sáng cũng chả có! Đúng là vô tình quá mà! Buồn như chuồn chuồn.

Tôi bước vào phòng, cũng y như ban nãy, tất cả mọi người đều ngoẹo cổ dõi theo. Từ lúc tôi xuất hiện ở cửa phòng cho đến khi ngồi vào bàn làm việc, ai nấy đều không rời mắt. Lạ ghê, tại sao những người khác thì bị sự thay đổi của tôi "mê hoặc" mà Lâm Đạt thì chẳng may may bị tác động? Ngay cả chị Châu với mấy chị đồng nghiệp còn lại cũng nhìn tôi thò lỏ đấy thôi. Thật khó hiểu!

Rồi anh Quốc đi vào, đồng thời gọi tôi đến để đưa lại danh sách khách hàng đã kiểm tra xong. Lúc tôi đứng trước mặt, anh liền ngả người ra phía sau, quan sát từ trên xuống dưới. Lát sau thì anh sửa

cà vạt lại dù nó vẫn ngay ngắn, nuốt nước bọt cái ực và đưa danh sách cho tôi. Lưỡng lự chốc lát, tôi mạnh dạn hỏi khẽ:

- Sếp thấy em như vậy có tốt hơn mọi khi không ạ?

- Ủm... thì cũng được. Mà có điều nhìn em già hơn mọi ngày.

Cái từ "cũng" là đã nghe miễn cưỡng rồi, nay lại thêm từ "già hơn" nữa, khiến tôi què què. Ai nấy đều nói trang điểm thì nhìn sẽ tươi và đẹp lên. Lý nào tôi ngoại lệ? Chán nản lết về bàn, tôi kín đáo thở dài, hết hứng để làm việc rồi. Nguyên buổi sáng, thỉnh thoảng mọi người cứ nhìn về phía tôi. Ấy vậy mà có một kẻ vẫn trơ trơ như đá, cứ dán mắt vô máy tính, chả thèm liếc mắt qua.

Đến lúc sắp nghỉ trưa, mọi người ngừng việc, bắt đầu nói chuyện rôm rả. Rất nhanh, tiếng chị Lý vang vang, hỏi chị Châu nhưc đầu à, thấy trên trán giật gió đỏ bầm. Khởi nói, mấy anh liền xúm quanh bàn chị sốt sắng hỏi han. Hoa khôi phòng kinh doanh bị trúng gió đầu phải chuyện nhỏ. Quan sát đám đồng nghiệp nam nhoi nhoi, tôi bỗng nghĩ, nếu giờ mình than mệt thì sao nhỉ? Tôi đâu còn giống mọi ngày nữa, hôm nay trang điểm xinh ra phết còn gì, khéo chắc cũng được mười anh xúm xít thăm hỏi chứ chẳng chơi. Nghĩ là làm, tôi vờ dựa lưng vào thành ghế xoay, đặt tay lên trán rồi cất giọng vừa đủ nghe:

- Ôi, sao nhưc đầu quá, chắc đêm qua thức khuya đây.

Mấy anh đứng ở bàn chị Châu chẳng hề lay chuyển, ngay cả việc xoay mặt qua nhìn tôi cũng không có. Thấy thế, tôi lặp lại, lần này giọng cao hơn, và kết quả là vẫn như cũ. Lòng hơi bực, tôi liếc mắt qua chỗ Lâm Đạt. Máu điên muốn nổi lên khi tôi thấy anh cứ thản nhiên gõ máy tính. Dám cá là anh nghe rõ tiếng tôi than nhưng vẫn

ngó lơ. Tức đã man, cái gì cũng có giới hạn thôi chứ! Do ức quá nên tôi không kìm được mà lập tức rời chỗ, đi đến bàn chị Hoài đang bỏ trống, cố ý đứng dựa hẳn vào mép bàn và ra vẻ mệt mỏi rũ rượi, miệng than khe khẽ. Vì bàn chị Hoài ở ngay phía trước bàn Lâm Đạt vì thế tôi tin là anh muốn giả điếc cũng không được. Còn chưa biết kết quả ra sao thì đột ngột anh Lưu đi ngang qua, bảo với tôi:

- Em đang rảnh hả, vậy mang hồ anh hồ sơ này qua phòng Marketing nhé.

Há hốc nhìn theo anh xong, tôi hướng mắt xuống tập hồ sơ vừa được đặt lên tay mình. Người ta "đang mệt" chứ "đang rảnh" hỏi nào, thiệt tình, bộ không nhận ra à? Tức thì, tôi lại xoay mặt qua Lâm Đạt, lần này thì anh nói chuyện điện thoại. Mặt mày ừ ừ, vừa giận vừa buồn, tôi thất thểu quay gót. Quả nhiên người ta chả để ý đến mình rồi, chứ đừng nói thích. Đúng là đời như cái đinh, tình như cái que!

Rời phòng Marketing, đang trên đường đến căn tin thì bỗng ai đó ở phía sau túm lấy vai tôi, kéo đi. Sức kéo khá nhanh, lại phải đi lùi trên đôi giày cao 12 phân, thiếu điều tôi muốn trượt ngã ra phía sau. Ai chơi ác hơn vậy trời! Nhưng miệng chưa kịp mắng là nhanh như cắt, tôi bị kéo vào phòng vệ sinh. Cánh cửa đóng mạnh cũng là lúc tôi hoàn hồn lại, bấy giờ mới hướng mắt về phía tên gàn dở kia. Là Lâm Đạt. Vụ này mới nha, bây giờ tôi mới biết anh có sở thích tấn công phụ nữ.

- Mặt mũi tại sao lại như vậy?

Câu hỏi đột ngột của anh phá tan sự yên ắng tại đây, nghe chẳng hiểu gì hết. Thấy tôi gãi đầu nghĩ ngợi, anh liền tiến lại gần, hỏi rõ ràng hơn:

- Tôi muốn biết sao hôm nay vẻ bề ngoài của em kỳ lạ thế?

À, hóa ra là anh đề cập đến sự thay đổi mới mẻ của tôi. Chà, thấy anh lơ như bò lơ xe lửa vậy mà hóa ra cũng để ý đến tôi đó chứ.

- Em muốn đổi khác một chút. Anh không thấy là em xinh hơn à?

- Nhìn em giống hát tuồng thì có! Trang điểm gì mà đậm ơ là đậm, cứ như bôi cả ký kem, phấn lên mặt. Đã vậy còn cái nơ quá đáng đó nữa.

- Anh nói quá, làm gì tệ đến thế!

- Tóm lại là em lau mặt sạch sẽ đi, bỏ luôn cả cái nơ!

- Ơ hay, em trang điểm là quyền tự do mà, anh là gì mà bảo em phải bôi đi?

Tôi chống hông, nghênh mặt. Đối diện, Lâm Đạt im lặng, gương mặt không có chút biểu hiện nào là khó chịu hay tức giận. Tôi cười đắc ý, nghĩ xem anh sẽ làm gì trước sự ngoan cố của mình. Nhưng sau đó tôi làm, chẳng những vậy còn phát hiện bản thân thật đại dốt khi dám thách thức anh - kẻ vô cùng đáng gờm. Chẳng nói gì, anh bước đến bồn rửa mặt, rút khăn tay ra rồi xả nó dưới nước. Tiếp, anh lập tức túm lấy tay tôi, kéo lại gần. À, không hề diễn ra cảnh tình tứ gì đâu mà chỉ là anh đặt tay lên má đầu tôi và ghì chặt, sau đó dùng khăn ướt "chà" vô bản mặt tôi.

- Xem này, em bôi cái gì lên mặt mà lau không ra!

Vừa nói, Lâm Đạt vừa lau mạnh lông mày, hai gò má cùng với đôi môi của tôi. Nhắm mắt nhắm mặt, tôi liên tục kêu đau vậy mà anh

chẳng nương tay chút nào. Cuối cùng sau 10 phút lau lau chà chà, anh đã tẩy trang hết cái mặt tôi. Khăn tay dính son phấn lem luốc. Chưa ngừng ở đấy, anh gỡ luôn chiếc nơ trên đầu, vuốt vuốt mái tóc tôi cho thẳng. Hành động cuối cùng mới là bạo gan khi anh kéo cổ áo sơ mi của tôi lại, rồi cài hai khuy áo mà tôi cố ý mở ra để mình hấp dẫn hơn.

- Mở hai nút áo ra làm gì không biết nữa. Tiện, tôi dặn luôn, em đừng có dựa vào bàn và than mệt bằng giọng điệu ban nãy. Hiểu chưa? Còn nữa, mai em mang lại đôi giày cũ giùm tôi, đi trật lên trật xuống thế sướng lắm à?

Nói xong một lèo thì công việc chỉnh đốn cũng kết thúc, Lâm Đạt nhìn tôi lần nữa, gật gù hài lòng. Còn tôi xoay qua dòm mình trong gương, ôi, trở về dáng vẻ của con mọi rợ thường ngày rồi. Tay nghề của anh khá ghê, trông tôi cứ như thể chưa từng trang điểm. Xụ mặt, tôi thở dài thườn thượt vì tiếc công mình dậy sớm làm đẹp. Chắc muốn khích lệ hay sao mà anh bảo như thế tốt rồi. Tôi cau có.

- Tôi muốn em giống như mọi ngày, vậy là được. - Trước khi rời đi, tự nhiên anh vỗ nhẹ đầu tôi - Vẻ mặt cau có không hợp với em chút nào.

Sự thật là dù có hơi bực bội nhưng chỉ hành động nhỏ đó của anh thôi cũng đủ khiến mọi thứ biến mất, thay vào đấy là cảm giác xao xuyến đến khó tả. Hơi ấm vương trên bàn tay đó thoáng qua mau chóng, khi nhìn lại thì bóng anh đã khuất... Em muốn trở nên xinh đẹp là vì anh, sao anh không chịu hiểu?

Rời khỏi phòng vệ sinh, tôi suýt hét lên bởi thấy anh Kiệt xuất hiện chình ình. Cái mặt lờ đờ ấy như muốn hù chết người ta vậy! Mà bộ anh làm chuyện gì mờ ám hay sao, đột nhiên kéo tôi vào một góc

khuất ngay hành lang. Ngó quanh một hồi, anh quay qua tôi, định nói gì đó thì chợt nhiên thốt lên:

- Ô, em đã bình thường lại rồi hả? Nhưng thôi, anh có chuyện muốn nhờ em. Tuần sau là đến sinh nhật Huyền rồi, anh mong em giúp anh chọn quà.

- Vậy mọi năm anh mua quà thế nào?

- Mọi năm khác, năm nay khác. Anh định... bày tỏ tình cảm với Huyền.

Quá bất ngờ, tôi thét lên "anh thích Huyền?", lập tức anh Kiệt bịt miệng tôi lại:

- Lạy cô, nhỏ tiếng cho tôi nhờ! Sao nào, em chịu giúp không?

Gỡ tay anh ra, tôi gật đầu đồng ý. Tự nhiên nghĩ đến một chuyện, tôi lân la hỏi:

- Em hỏi anh cái này được chứ? Hứa là trả lời thành thật nhé. Anh thấy em có xinh chút nào không?

Anh Kiệt liền nhìn chăm chăm. Biết mình đặt câu hỏi hơi sai sự thật, tôi sửa lại:

- Ờ thì... em có hơi xinh xinh đúng không?

Thấy anh lắc đầu, tôi hơi què rồi nhưng vẫn hỏi tiếp, lần này "hạ giá" xuống nữa:

- Có xinh một chút xíu xíu xíu xíu nào không?

Anh lại lắc đầu. Quê lắm luôn. Sao anh không biết lấy lòng gì hết? Tôi biết mình xấu nhưng cũng có chút hi vọng nhỏ xíu, giờ thì bị đập dẹp lép rồi. Bực!

- Vậy anh tự mua quà đi.

- Gì? - Giật mình vì tôi lật lọng, anh gãi đầu - Người ta nói, đẹp mới ác mà.

- Đẹp mà ác xưa rồi, xấu mà ác mới đang "mốt".

Đáp trả, tôi ngoảnh mặt bỏ đi, không thềm ngoái lại. Đói bụng rồi, ăn trưa thôi.

Đã định bỏ mặc tên Kiệt vô duyên đó thế nhưng trong lúc ăn trưa, anh không ngừng chưng bộ mặt đáng thương ra cho tôi xem. Ban đầu tôi ngó lơ tuy nhiên lát sau thì lại mỉm lòng. Nói gì thì nói, tuy tôi xấu người nhưng được cái đẹp nết, tức là có lòng tốt và hay giúp đỡ người khác. Chẳng phải tôi khoe mà sự thực là vậy. Cũng bởi lòng thương người ấy mà tôi thay đổi ý định, thờ dài một phút chán nản.

Lúc rời khỏi căn tin, thấy Huyền không để ý, tôi kéo anh Kiệt lại một góc, bảo:

- Được rồi, xem như em làm ông tư bà mối cho hai người. Anh định khi nào đi mua quà đây?

Anh Kiệt mừng quýnh, chắp hai tay như thể cảm ơn tôi lắm. Sau khi nghe anh nói về ngày mua quà, tôi đồng ý. Cười toe toét, anh giơ hai bàn tay lên. Chặc lưỡi vì cái trò con nít này, tôi cũng đánh mạnh vào tay anh, rồi cả hai cùng bật cười.

Chợt, có tiếng bước chân vang lên, tôi và anh Kiệt liền quay qua và bắt gặp Lâm Đạt xuất hiện tự lúc nào, đang hướng mắt về phía này. Tôi nghĩ, mọi chuyện vẫn rất bình thường thế nhưng chẳng hiểu lý do gì, cái nhìn của anh lại trở nên kỳ lạ, hình như có chút bất động thoáng qua. Cùng lúc, anh Kiệt cất tiếng chào Lâm Đạt, sau đó thì nháy mắt với tôi rồi trở về phòng làm việc. Nhanh chóng, tôi bước đến chỗ Lâm Đạt đang đứng với vẻ mặt khác lạ, tò mò hỏi:

- Anh đến đây có chuyện gì sao?

- Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi... Có vẻ em và Kiệt rất thân? Tôi thấy hai người hay nói chuyện riêng.

- Đồng nghiệp mà, dĩ nhiên phải thân. Mà sao anh hỏi vậy?

- Không có gì. Đến giờ làm rồi, ta đi thôi.

Dứt lời, Lâm Đạt quay lưng bỏ đi, nhanh đến nỗi tôi phải chạy theo. Suốt trên đường trở về phòng kinh doanh, anh chẳng nói gì, khiến tôi khó hiểu vô cùng. Kín đáo nhìn biểu hiện trên gương mặt anh, tôi nhận ra có chút gì đó không vui.

Tôi bước vào phòng, các đồng nghiệp nam lại quay qua nhìn. Nhưng lần này khác với buổi sáng, thay vì mờ to mắt đầy kinh ngạc, thì giờ trong mắt họ lại ánh lên sự nhẹ nhõm, thậm chí miệng còn cười cười vu vơ. Anh Lưu ở bên cạnh, nhắc thấy tôi ngồi vào ghế liền chồm người sang, hứng khởi bảo:

- Em chịu trở lại bình thường rồi hả, anh với mọi người thấy tốt quá đi.

Có cái gì đó hơi giấu cợt qua câu nói ấy thì phải. Chẳng nhẽ tất cả mừng rỡ khi tôi tẩy hết lớp trang điểm? Trở lại "bình thường" là sao

nhỉ? Lý nào buổi sáng trông tôi như con điên? Bực thật! Tìm một kẻ có mắt nhìn người đúng là khó ghê. Chẳng ai nhìn ra vẻ đẹp tiềm ẩn trong con người tôi, thậm chí khi nó đã "lộ" ra mà vẫn không ai công nhận. Bất công mà! Chắc tại do vẻ đẹp này "ẩn" quá lâu trong tôi rồi. Thật là một nỗi buồn không hề nhẹ...

Tôi đang làm việc thì anh Quốc bảo phải gọi điện cho khách hàng còn nợ tiền, yêu cầu họ thanh toán hết trong tuần này. Rồi bàn trưởng phòng, tôi đến bàn Lâm Đạt để lấy những đơn hàng kiểm tra lại tên khách hàng. Vừa bước đến gần, tôi gọi:

- Anh cho em xin lại...

Tôi lập tức ngưng bật vì cha mẹ ời, cả người anh giống như "bốc lửa", cảm giác có một cơn nóng giận đang bao quanh cơ thể. Dường như anh vừa gặp phải chuyện gì vô cùng bực bội nên khí chất quanh anh cứ "nóng hầm hập" một cách bất thường, chẳng khác gì lò lửa. Chuyện gì vậy trời? Bộ ai mới chọc giận anh hay sao nhỉ? Còn chưa biết phải làm gì thì tôi giật mình khi anh thình lình quay qua, cất tiếng:

- Em cần gì sao?

Giọng nói tuy bình thường đó nhưng ông bà ông vải ời, bộ mặt anh hầm hập, đôi mắt hệt có lửa bên trong và hướng vào tôi như kiểu tôi là cái đũa dại dột vừa chọc giận anh xong. Lúc trước ở Bình Tân, tôi từng chứng kiến cảnh anh nổi giận lôi đình, nó thật kinh dị. Xui xẻo khi ngay lúc này tôi lại thấy biểu hiện đó lần nữa.

- Ơ... ừm... em muốn hỏi anh về mấy đơn hàng chưa thanh toán trong tuần. - Giọng tôi bắt đầu run run vì sợ chọc trúng "thuốc nổ".

Lâm Đạt chưa rời mắt khỏi tôi, tay lướt nhẹ trên bàn, nhanh như cắt cầm lấy xấp đơn hàng đưa cho tôi. Khiếp chưa, anh chẳng cần nhìn mà vẫn lấy trúng, y hệt có mắt đằng sau. Nuốt nước bọt, tôi khẽ khàng đưa tay đón lấy. Tôi hành động cứ như thế, nếu mình không cẩn thận thì "bom" sẽ nổ ngay tức khắc. Lý do tôi chưa hết hải hùng là bởi anh cứ nhìn chăm chăm. Ủa, tôi nhớ là mình đâu có gây ra tội lỗi gì mà anh lại dùng ánh mắt nửa lạnh lùng nửa bức bối vậy chứ.

- Em xem xong thì đưa lại cho tôi.

Cuối cùng, Lâm Đạt cũng chịu xoay lưng, lãnh đạm dặn dò tôi một câu. Thở phào nhẹ nhõm, tôi đáp "vâng" nhỏ xíu rồi cầm đầu đi trở về bàn mình.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 19: Công Sở 19: Lâm Đạt Đang Yêu?

Buổi chiều tôi phải ở lại làm thêm, phải công nhận lượng việc ở Minh An nhiều kinh khủng, số ngày tôi về trễ ngày càng tăng. Nghĩ ngợi vẩn vơ xong, tôi chậm rãi liếc mắt sang bàn Lâm Đạt, đây đúng là trùng hợp nhưng sự thật là anh cũng đang làm thêm cùng tôi. Tôi thấy anh rất có năng lực, với lượng việc sắp giao, anh đủ khả năng giải quyết trong thời gian ngắn. Ấy vậy mà chẳng hiểu sao anh cứ bảo còn vài thứ chưa hoàn thành, thấy ngờ ngợ sao đó. Tự dưng tôi trộm nghĩ, có khi nào anh viện cớ nán lại công ty là vì muốn ở cạnh tôi? Có thể lắm chứ. Bất giác tôi xua tay cười khúc khích, gì chứ, thấy ngại quá! Hồng lẽ anh đã để ý tôi?

Đang cúi đầu mắc cỡ thì đột ngột, tôi nghe âm thanh "kịch" vang khẽ. Liền ngước lên thì tôi giật mình khi Lâm Đạt đứng chinh ình ngay trước bàn, điều đáng nói là gương mặt anh không còn lãnh đạm nữa mà có chút dịu dàng, ngay cả đôi mắt cũng "ướt át" một cách kỳ lạ. Tôi chưa kịp hỏi gì là anh mau chóng đi vòng qua bàn, bước đến chỗ tôi đang ngồi sau đó bỗng nhiên tháo lỏng cà vạt ra đồng thời cúi xuống, nhìn sâu vào mắt tôi. Tiếp, anh bất ngờ đặt tay lên vai tôi kéo người xoay qua, ánh mắt trở nên nồng nàn hơn nữa:

- Anh có chuyện muốn nói. Anh yêu em, từ lâu lắm rồi...

Chớp mắt liên tục, tôi nhìn chằm chằm. Tai có nghe nhầm không, Lâm Đạt vừa ngỏ lời yêu tôi. Trời phật ơi, đây là mơ hay thật vậy? Tim đập rộn ràng, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng, tôi vui

quá và muốn hét lên thật lớn nhưng chẳng hiểu sao cổ họng cứng đờ, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Thậm chí vẻ mặt tôi cũng ngây ra. Chắc khi quá xúc động, con người thường bất động.

Lâm Đạt vẫn nhìn tôi thật ấm áp, rồi khẽ mặt lại gần. Tôi biết, anh muốn hôn mình, cái hành động này không thể nhầm lẫn được. Ôi, tim tôi đập rộn rã, sướng như điên! Mặt anh kề sát lắm rồi, tôi hơi hộp nhăm mắt lại, hân hoan chờ đón một nụ hôn ngọt ngào! Giờ mới biết tại sao các nam nữ chính trong phim cứ "khoái" ở lại làm thêm ở công ty, hóa ra là để những cảnh lãng mạn thế này diễn ra.

Một phút. Hai phút. Ba phút. Sao lâu quá mà anh chưa hôn tôi? Với khoảng cách gần như thế, chỉ một giây thôi là đã hôn xong rồi! Khó hiểu, tôi liền mở mắt ra. Lâm Đạt đã rời ra xa từ lúc nào, đang đứng nhìn tôi với nụ cười nhếch mép mà lần đầu tiên tôi mới thấy ở anh. Và điều đáng kinh ngạc là Thương, không rõ ở đâu xuất hiện, đứng ngay bên cạnh anh. Hai người dựa sát vào nhau, tay ôm eo thắm thiết, chẳng khác nào cặp tình nhân. Trong khi tôi há hốc ngạc nhiên thì Thương nhoẻn miệng cười, có thể nhận ra sự thâm độc qua lời nói mỉa mai:

- Phạm Nguyễn, chị lại bị lừa nữa à? Chị tưởng anh Đạt yêu chị thật hả? Báo cáo với chị, em là người yêu thời đại học của anh ấy!

Cái quái gì vậy? Vụ này sao giống hệt Đình Huy với Huỳnh Trân? Đừng đùa chứ! Vô cùng hoang mang, tôi nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu rồi hét lên... Không!

Tôi đứng bật dậy, lập tức mở mắt ra, kèm theo âm thanh thở hổn hển. Ánh đèn huỳnh quang làm sáng bừng khung cảnh phía trước, giúp tôi lờ mờ nhận ra trần phòng quen thuộc. Chớp mắt vài cái để lấy lại bình tĩnh, tôi từ từ quan sát xung quanh... Đây là phòng Kinh

doanh. Những tia nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, thật tươi mới và tôi nhận ra bây giờ đang là buổi sáng, chứ không phải buổi chiều "lãng mạn" nào hết. Bắt đầu hiểu rõ sự việc, tôi thở phào, thì ra lúc này chỉ là mơ!

Vừa vượt ngực xong thì chợt, tôi bắt gặp mấy chục con mắt đang hướng về phía mình. Chết thật, trong giờ làm việc mà tôi thành linh thét to như thế, hỏi sao mọi người không nhìn chứ. Tai hại quá! Chắc họ nghĩ tôi bị động kinh. Nuốt nước bọt, tôi cười cười và cúi đầu liên tục, như thể muốn báo rằng mọi thứ không có gì cả. Thấy đáng vẻ tôi trở lại bình thường đồng thời có chút ngượng ngùng nên mọi người cũng thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục với công việc đang dở. Còn tôi, vừa ngồi xuống vừa thăm rửa bản thân khùng điên ghê, khi không ngủ quên trong giờ làm.

- Chị có sao không?

Tiếng Thương vang khẽ bên cạnh. Xoay qua, tôi bắt gặp gương mặt đầy lo lắng của em. Lại nhớ đến giấc mơ cà rớn ban nãy, cái cảnh em ôm Lâm Đạt rồi cười nham hiểm, tức thì tôi sượng kinh khủng. Tự dưng tôi mơ cái kiểu gì bậy bạ vậy trời, xấu hổ với người ta quá. Cười gượng, tôi lắc đầu bảo không sao. Lúc em quay lại làm việc, tôi nhắm mắt, thở mạnh một phát.

- Em ngủ ngon quá nhỉ?

Giật bắn, tôi lập tức xoay qua, bắt gặp Lâm Đạt đang ngồi trên ghế xoay và xem lại vài hồ sơ. Dĩ nhiên vừa nhìn thấy gương mặt lãnh đạm đó là ngay tức khắc, cảnh anh tỏ tình rồi muốn hôn tôi trong giấc mơ vừa rồi mau chóng hiện ra trong đầu. Dẫu biết chỉ là mơ nhưng tim tôi cứ đập nhanh. Mà nói ra thì xấu hổ quá, giả sử

anh mà biết tôi vừa mơ như vậy thì không khéo sẽ nhìn tôi thật khinh bỉ cho xem.

- Trong giờ làm việc mà lại ngủ quên, tôi nhớ trước đây đâu có chỉ dạy em cái này. - Đột nhiên anh mang chất giọng của sếp ba năm trước nhưng tiếp theo lại mỉm cười hỏi - Em in xong hóa đơn chưa? À, chắc xong rồi phải không? Làm gì có chuyện, em chưa làm xong mà đã ngủ ngon lành, đúng chứ?

Tía má ơi, nụ cười của Lâm Đạt thật thân thiện mà sao lời lẽ đầy "dao găm" vậy trời! Kiểu người như anh, thà nổi giận đùng đùng còn đỡ, chớ mà nói cười nhẹ nhàng quá mức như thế thì kinh dị vô cùng! Xanh mặt, tôi cười nói vớt vát:

- Dạ... em hơi mệt nên nghỉ tí, anh cho em 10 phút, à không, 5 phút thôi nhé.

Nụ cười biến mất nhanh chóng, anh đứng dậy nhìn tôi rồi bất ngờ nói lớn:

- 5 phút sau mà em chưa để hóa đơn lên bàn tôi thì đừng trách!

Tôi nhả mặt, bịt tai. Ai bảo người thất thế thì không còn uy nghiêm? Đã từng là sếp thì vẫn cứ là sếp, vẫn đáng sợ thế thôi.

Tôi tình cờ gặp anh Vinh lúc ở trong thang máy. Vẫn kiểu điệu đà và chải chuốt như mọi khi, đã vậy trên tay anh còn cầm một bó hoa hồng to thật to. Chẳng biết tên nịnh nọt này lại tặng cho cô nào nữa đây.

- Em tên Nguyễn hả? Thấy em lâu rồi nhưng anh chưa có dịp nói chuyện làm quen, em đừng buồn vì nghĩ anh bỏ lơ nhé.

Tôi phải công nhận lời Huyền nói đúng ghê, anh chàng này quả nhiên rất biết lấy lòng phái nữ, nói chuyện với đứa xấu như tôi mà cũng ngọt xớt. Nhưng người như vậy thì kém chân thật, tôi lại không thích mấy, vì rất dễ bị lừa. Mật ngọt chết ruồi mà. Thấy tôi không trả lời, anh Vinh chẳng hề giận, ngược lại giọng bùi ngùi hơn:

- Là anh em đồng nghiệp với nhau, có khó khăn gì cứ nói, anh sẽ giúp cho.

Tôi cười gật đầu cho qua chuyện, theo phép lịch sự thôi. Hừ, nói dễ nghe nhỉ? Nhớ lần trước anh còn tống cả chồng giấy nhờ tôi mang lên phòng Hành chính để dắt xe cho người đẹp mà. Nhờ anh giúp à, không dám! Tôi chỉ mong anh về sau đừng vì gái đẹp mà đày ải cái đứa mọi rợ này là mừng lắm rồi.

- À, anh thấy em thân với Thương lắm phải không? Em thích hoa chứ, lát anh tặng Thương bó hoa này, một anh mua bó khác cho em nhé.

Ài chà, giờ mới biết tại sao anh ta ngon ngọt với tôi nãy giờ. Biết tôi và Thương thân nhau nên anh tìm cách lấy lòng tôi đây mà, để tôi nói tốt vài câu cho chứ gì. Tôi khế chặt lưỡi. Con trai kiêu này chẳng biết có thật lòng hay không. Kín đáo nhìn bó hoa, tôi tự nhủ, liệu nó chứa bao nhiêu tình cảm anh ta dành cho Thương?

Rời thang máy, tôi đi ngang qua phòng vệ sinh để rồi đột nhiên phát hiện Lâm Đạt và chị Hoài đang đứng nói gì đấy trước bồn rửa mặt. Gì thế nhỉ? Tại sao cả hai lại vào trong đó nói chuyện? Trốn vào nơi kín đáo như vậy, chắc chắn không bình thường. Lập tức, tôi bước đến và khế khàng núp vào sau cánh cửa, đồng tai nghe. Ban đầu âm thanh khá nhỏ, tiếp, giọng cả hai lớn hơn chút rồi tôi nghe loáng thoáng chị Hoài nói từ "yêu yêu" cái gì đó. Mắt mở to, tôi ngạc

nhiên, chẳng lẽ chị đang tỏ tình với Lâm Đạt? Đúng rồi, cảnh này vẫn thường diễn ra, một cô gái gọi một chàng trai vào phòng vệ sinh để bày tỏ tình cảm. Tôi thấy cách đó mất vệ sinh vô cùng, ấy vậy nhiều người cứ khoái làm. Nhưng không bận tâm nữa, điều tôi lo lắng là có đúng chị Hoài tỏ tình với Lâm Đạt?

- Anh giúp em nhé, sắp yêu cầu em như vậy nên mới khó khăn.

- Hiểu rồi, cuối giờ tôi sẽ gặp sắp trình bày rõ.

Tôi chau mày, hình như họ bàn chuyện công việc chứ hổng phải tỏ tình gì hết. Vậy ra tôi nghe bậy bạ. Trời ạ, thế mà làm hú hồn. Xoay người dựa lưng vào tường, tôi đặt tay lên ngực, thở phào nhẹ nhõm vì cứ ngỡ có kẻ hành động trước mình. Tôi còn chưa bày tỏ với anh thì người khác đừng hòng làm thế.

Rầm! Trời đất ơi! Nguyên cánh cửa phòng vệ sinh đập mạnh vào vai tôi, đau điếng. Đang nhăn nhó thì cùng lúc, tôi nghe giọng Lâm Đạt cất lên vừa đủ:

- Em làm gì mà thập thò ngoài đây?

Mẹ ơi, bị bắt quả tang rồi! Nhanh chóng ngược lên, tôi thấy anh gá một tay lên cửa và nhìn mình thản nhiên, còn chị Hoài đi đâu mất dạng. Lúng túng, tôi cười trừ:

- Sao anh biết em đứng đây?

- Kính trên bồn rửa mặt phản chiếu hình ảnh bên ngoài nên ban nãy tôi kịp thấy em lén lút núp sau cánh cửa.

Gì chứ, anh biết rõ tôi núp ở đây mà còn mở cửa mạnh bạo vậy đó! Tàn ác ghê chứ! Nhận ra anh đang chờ đợi câu trả lời, tôi bối rối

quá đành làm liều bằng cách đưa tay vớ lấy cây lau nhà để trong kẹt cửa, phía luôn lý do:

- Em thấy chị Thu tạp vụ lau sàn cực quá nên... phụ giúp. Không phải em lén lút núp ở đây mà là đang lau chùi ở trong kẹt cửa.

Đáp bữa xong, tôi hồi hộp xem phản ứng của anh thế nào. Hướng mắt chăm chăm vào tôi rồi sau đó anh khoanh tay, tự dưng chuyển qua mỉm cười triu mến:

- Giỏi ghê! Việc mình chưa làm xong mà phụ người ta lau sàn. Em đúng là nhân viên gương mẫu. Đã vậy thì...

Còn chưa dứt câu là Lâm Đạt quay qua, đưa chân đá nhẹ xô nước bắn gần đó. Khởi nói cũng biết, nó đổ xuống sàn, nước tràn ra lênh láng. Tôi đứng ngây đơ, miệng há hốc. Chậm rãi xoay người lại, anh vẫn giữ tư thế đứng khoanh tay, điềm nhiên:

- Đã giúp thì giúp cho trót vậy. Chỗ này cũng dơ, em lau hết nhé. Đừng lo, cũng đến giờ nghỉ trưa rồi, em không phải sợ bị sếp mắng.

Xin thề là lúc anh quay đi, tôi đã kịp nhìn thấy nụ cười "gian ác" trên đôi môi ấy. Không, đúng hơn là nụ cười thỏa mãn của tên ma vương vừa hành hạ xong kẻ tôi tớ hèn mọn. Chưa ngừng ở đó, đúng lúc chị Thu xuất hiện, anh còn vui vẻ nói:

- Trưa nay chị được nghỉ ngơi rồi vì có nhân viên gương mẫu lau sàn giúp.

Thế đấy, kinh khủng chưa! Lúc trước cứ tưởng anh tốt với mình lắm, giờ thì tôi mới biết, hóa ra anh cực kỳ thích cái trò bắt nạt tôi.

Chỉ bởi cái vụ lau sàn mà gần 12 giờ rưỡi tôi mới lột tã thân tàn tạ xuống căn tin. Uể oải lấy cơm xong, tôi rũ rượi đi lại bàn nơi Huyền, Thương và anh Kiệt ngồi ăn. Tò mò vì tôi xuống trễ hơn mọi khi tận một tiếng, Huyền liền hỏi. Cười ỡm ờ, tôi bảo mình bận làm việc. Tiếp, anh Kiệt thắc mắc vì sao không thấy Lâm Đạt.

- Ai biết được! Em có phải là bảo mẫu đâu mà quản anh ấy!

Vì còn bức vụ ban nãy nên tôi trả lời hơi gay gắt. Anh Kiệt trố mắt, nói tôi tự xưng "phát khùng". Không điên mới lạ! Lau sàn mệt bỏ hơi tai, lưng còng luôn rồi đây, bụng đói muốn chết, chưa kịp ăn mà lại nghe hỏi về tên tàn bạo họ Lâm đó. Từ giờ tôi hồng thêm quan tâm anh nữa, ai nói gì thì nói, đừng nhắc tên anh trước mặt tôi.

- Đạo gần đây thấy anh Đạt hơi lạ lạ.

Câu nói của Thương làm tôi thốn người dễ sợ. Vừa mới nhủ thầm thiên hạ đừng nhắc cái tên đó, vậy mà... Cũng thật lạ lùng, tuy bảo là không quan tâm thế nhưng chỉ cần có người nói về anh là y như phản xạ tự nhiên, tôi luôn đồng tai nghe.

- Lạ thế nào? - Anh Kiệt nhú mày.

- Bình thường, em thấy anh Đạt rất nghiêm túc khi làm việc ấy thế mà đạo gần đây lại hơi lơ đãng, em cũng hay bắt gặp anh ấy ngồi thần thờ.

Lắng nghe Thương tả lại dáng vẻ khác lạ của Lâm Đạt mấy ngày nay, tôi vừa nhai cơm vừa đảo mắt nghĩ ngợi. Đúng là đạo gần đây anh vô cùng bất thường, thế nhưng tôi không thấy anh lơ đãng hay thần thờ gì cả mà đột nhiên trở nên... ác hơn, đặc biệt là đối với tôi. Hành động của anh cứ như thể đang giận tôi ấy. Lạ lùng là tôi có

làm gì đâu chứ. Chả nhẽ anh giận về việc tôi thay đổi vẻ bề ngoài vào hôm thứ hai? Nhưng lúc lau mặt cho tôi, đáng vẻ anh vẫn bình thường.

- Có khi nào... - Huyền đột nhiên lên tiếng - Anh Đạt đang yêu không?

Phụt! Câu suy đoán đó khiến tôi không kiềm được mà phun một tràng cơm lẫn nước canh đang ngậm trong miệng, vô mặt anh Kiệt ở phía đối diện. Thất kinh và bất ngờ trong vài giây, anh liền đưa tay lau mặt, đồng thời tru tréo. Mặc kệ chuyện bị anh trách mắng liên hồi, tôi quệt miệng, trở mắt hỏi lại Huyền:

- Huyền vừa bảo... Lâm Đạt đang yêu ư?

Nhìn anh Kiệt với vẻ cảm thông xong, Huyền chuyển hướng sang tôi, nhún vai:

- Huyền đoán vậy thôi, chứ chưa chắc. Nhưng theo Thương miêu tả thì khả năng đó cũng có thể lắm. Khi yêu, ai cũng như người mất hồn.

- Muốn biết thì hỏi anh ấy. - Dẫu đang hậm hực, ấy vậy anh Kiệt vẫn để vô.

- Ai lại đi hỏi vấn đề riêng tư như thế. Dù sao nếu đúng như chị Huyền suy đoán thì quả bất ngờ thật. Anh Đạt nghiêm túc lãnh đạm như vậy, chẳng rõ cô gái nào ghê gớm có thể khiến anh để ý nữa.

Trong khi ba người bàn tán rôm rả thì tôi ngồi bất động. Một sự khó chịu không hề nhẹ xuất hiện trong lòng. Giống như Thương, tôi cũng tự hỏi, cô gái đó là ai?

Suốt giờ làm việc buổi chiều, thỉnh thoảng tôi kín đáo nhìn qua Lâm Đạt. Thật khó hiểu, sao những lúc tôi quan sát thì anh lại hết sức bình thường, chẳng có biểu hiện gì là lơ đãng hay thần thờ. Nếu vậy thì sao biết được anh có đang yêu hay không? Mà đề cập đến vấn đề này tự dưng tôi buồn quá đỗi. Giả sử đúng như anh đang yêu ai đó thì đời tôi xem như kết thúc. Lúc đầu còn nuôi chút hi vọng mình không phải ôm cây si nhưng giờ thì khả năng ấy cao ngất ngưỡng rồi. Nhận ra bản thân ngốc nghếch thật, cứ làm bao nhiêu chuyện cốt để chờ đến lúc có thể bày tỏ tình cảm, nào ngờ trong tim người ta đã có bóng hình khác. Chỉ nghĩ thế thôi là đã thất lòng. Nhưng tôi thấy ứ lăm, nếu anh yêu người khác thì sao "hành hạ" tôi vậy chứ. Thở dài rũ rượi trong lòng, tôi phân vân không biết có nên trực tiếp hỏi rõ anh. Tôi sợ câu trả lời từ anh là một điều tàn nhẫn. Thế nhưng chuyện cứ mập mờ lại càng mệt mỏi hơn. Nếu nhận được câu trả lời thực sự, dù đau, thì vẫn tốt hơn không?

Chiều tan việc, tôi cùng Lâm Đạt ra trạm xe buýt. Chẳng rõ từ lúc nào, tôi lại để chiếc Attila nằm yên ở nhà và bắt đầu có thói quen đi xe buýt nữa. Chiều nay trạm hơi vắng người, thế cũng hay, tâm trạng đang không vui mà gặp cảnh đông đúc thì không khéo tôi phát điên. Trong lúc chờ đợi, tôi tiếp tục nhìn anh. Sự lưỡng lự giữa việc hỏi hay không hỏi khiến tôi khổ sở quá. Lòng rối bời đến nỗi, tôi cứ nhìn chằm chằm anh một cách bất lịch sự. Mãi đến khi anh cất tiếng, tôi mới sực tỉnh:

- Em có chuyện gì muốn hỏi tôi à?

Bấy giờ mới nhận ra hành động kỳ cục nãy giờ của mình, tôi lập tức đảo mắt. Chỉ qua cái nhìn thôi mà anh biết tôi đang nghĩ gì, cứ như thể "đi guốc" trong bụng tôi. Mà chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại hành động nhanh đến vậy, khi thành linh hỏi:

- Anh... đang yêu ai phải không?

Dứt lời, tôi lập tức bịt miệng, giống như thợ săn phát hiện mình bóp cò chưa đúng thời điểm. Đối diện, Lâm Đạt bất động thoáng chốc rồi chậm rãi hỏi sao tôi lại nghĩ vậy. Tôi thấy bản thân lỗ phổng lao rồi, giờ có hối hận cũng đã muộn nên mau chóng hạ tay xuống, hỏi cho rõ ràng mọi chuyện:

- Vì dạo gần đây anh lạ lắm. Lơ đễnh rồi lại thần thờ, quan trọng là cứ khó chịu, lạnh nhạt như giận em vậy. Tóm lại là anh khác trước rồi.

Tự nhiên, Lâm Đạt nhìn tôi. Khá lâu. Không lãnh đạm hay thần nhiên, càng không gian ác hay thỏa mãn, mà có một chút gì đó mơ hồ. Đôi mắt ấy bình thường rất sáng, vậy mà bây giờ lại trở nên mờ nhạt, hệt như có màn sương bao phủ. Nhẹ. Thoáng qua. Tôi bị cuốn sâu vào nó nhưng không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả. Ánh mắt anh rời đi, hướng lãng đãng vào đâu đó, miệng khẽ khàng nói:

- Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu để tâm đến một người... Cứ hể nhìn đi đâu, tôi cứ có cảm giác sẽ luôn thấy cô ấy ở đó.

- Anh yêu người đó sao?

- Tôi không biết nữa. Tâm trạng này rất lạ, vẫn chưa rõ ràng. Nhưng, tôi nghĩ là cô ấy không có tình cảm gì với mình cả.

Có lẽ Lâm Đạt không hề biết rằng, khi nói câu cuối cùng đó, gương mặt anh hiện rõ một nỗi buồn da diết. Chính biểu hiện này đã khiến tim tôi đau nhói.

- Lần đầu tiên, em trông thấy nét mặt anh như thế, chứng tỏ đó là người quan trọng với anh. Vậy không phải là, anh đã yêu cô ấy rồi

sao?

Lâm Đạt lại nhìn tôi, và lần này đôi mắt hiện rõ sự ngạc nhiên. Có cảm tưởng, nhờ câu nói từ tôi mà anh đã phát hiện ra một điều quan trọng, từ sâu thẳm trong tim. Cái nhìn từ từ dịu lại, anh im lặng, như đang tĩnh tâm suy nghĩ và đối diện với chính mình. Riêng tôi nghĩ rằng, mình đã nhận được câu trả lời thỏa đáng. Rốt cuộc thì, tôi là người đơn phương trong mối quan hệ này. Tôi không trách bản thân, càng không trách anh, chỉ là chúng tôi sinh ra không phải dành cho nhau rồi. Trước dáng vẻ lặng im của anh, tôi nhận ra trong lòng mình một thứ rất quan trọng vừa sụp đổ. Khung cảnh phía trước nhòe đi, là do khói bụi hay vì tôi đang khóc?

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 20: Công Sở 20: Day Dứt

Sáng nay tôi dắt chiếc Attila đi làm. Sau cuộc nói chuyện với Lâm Đạt chiều hôm qua, tôi nghĩ từ giờ mình không nên ở bên cạnh anh nhiều như trước nữa. Điều này sẽ tốt cho anh, quan trọng là tốt hơn cho tôi. Nếu đã không còn cơ hội nào thì tôi phải kết thúc tình cảm này, để chẳng ai phải khó xử hay đau khổ. Để quên cảm giác dành cho anh, tôi biết là chẳng dễ dàng nhưng nhất định bản thân sẽ làm được.

Trời không thương tình tôi mà. Vừa mới quyết tâm xong là "ổng" lập tức thử thách ngay khi cho tôi gặp mặt Lâm Đạt ngay lúc mới bước vào công ty. Định xoay lưng "chuồn" qua đường khác nhưng xui cái anh đã thấy tôi đang bước về phía thang máy, nếu giờ tôi quay đi thì không khéo anh sẽ khó hiểu và nghi ngờ. Tôi không muốn Lâm Đạt nghĩ tôi đang cố tình tránh mặt. Hết cách, tôi đành bước đến chỗ thang máy. Đầu tiên vẫn là câu chào buổi sáng như thường lệ, sau đó anh hỏi:

- Sáng nay tôi không thấy em ở trạm xe buýt, em đi làm bằng xe máy sao?

- Có lẽ một thời gian em sẽ không đi buýt nữa, giờ em lại thích đi xe máy.

Gật đầu, Lâm Đạt im lặng, hẳn lại đang suy nghĩ. Chắc anh thấy tôi thất thường quá, chỉ mỗi vụ xe buýt với xe máy mà cũng lộn xộn.

Giá như anh biết được lý do cho sự thay đổi này của tôi. Chẳng qua đây chỉ là một thói quen thôi. Khi yêu, người ta thường làm những chuyện từ trước đến giờ ít khi làm, và đến lúc phải kết thúc tình yêu, người ta cũng đành ngừng thói quen đó.

Vào phòng, tôi lại thấy mọi người xúm xít ngay bàn chị Châu, bàn tán gì rất sôi nổi. Ôi dào, sao ngày nào gái đẹp cũng có chuyện để thiên hạ vây quanh thế nhỉ? Chẳng buồn để ý việc người khác, tôi mau chóng đi lại bàn làm việc. Mới ngồi xuống thôi là Thương xoay qua tôi tiết lộ ngay:

- Chị biết gì chưa, chị Châu được làm trợ lý cho sếp rồi đấy.

Đúng là vụ này mới. Tôi có bất ngờ vì nó khá đường đột nhưng nghĩ lại, chuyện đó chẳng lạ gì. Nguyên cả công ty Minh An ai mà không biết anh Quốc si mê chị Châu, tại anh không có cách đưa chị lên ngôi vị "hoàng hậu" thôi, chứ còn để chị thành trợ lý là quá đơn giản. Sếp với trợ lý cũng như giám đốc với thư ký, luôn hết sức gần gũi, hầu như là chả rời nhau nửa bước.

Tôi vừa nghĩ thầm trong bụng thì anh Quốc xuất hiện. Bấy giờ mọi người mới chịu tản ra, bắt đầu làm việc. Chị Châu, dường như muốn thể hiện "công năng" của một trợ lý tận tụy, liền cầm mấy tập hồ sơ, đơn đã chạy đến chỗ sếp trong khi anh chưa kịp ngồi xuống. Tôi thở dài bởi chứng kiến cảnh hai người họ cười nói vui vẻ. Bất giác tôi nghĩ, không biết chị Ân biết việc này chưa nhỉ. Thế nào cũng có sóng gió.

Chưa kịp mở máy tính là tôi nghe anh Quốc gọi lên, kinh dị hơn nữa, Lâm Đạt cũng bị gọi theo. Chẳng biết có chuyện gì mà anh kêu cùng lúc cả hai như thế. Khi chúng tôi đứng trước bàn chờ đợi thì anh bảo Lâm Đạt chuẩn bị làm hợp đồng tiếng Anh vì đối tác là

người nước ngoài, và yêu cầu tôi phụ giúp. Khốn nạn cái thân tôi chưa? Bây giờ anh Quốc quang minh chính đại đến gần "ái phi" rồi, bộ định trêu tức cái đứa thất tình như tôi à? Đắn đo hồi lâu, tôi lên tiếng:

- Thưa, lần trước sếp bảo em phụ chị Lý giải quyết mấy đơn hàng còn chưa thanh toán và xử lý các hóa đơn sai sót, em vẫn chưa làm xong. Nếu giờ em phụ anh Đạt lo thêm hợp đồng mới nữa thì e là... sẽ trễ nải.

Trình bày mạch lạc lý do thật hợp lý, tôi nín thở chờ xem phản ứng từ anh Quốc. Cũng may anh là một trưởng phòng biết cân nhắc vì vậy nghe tôi nói chí lí như vậy, anh đồng ý để Thương giúp Lâm Đạt. Tôi thấy nhẹ người dễ sợ. Trong lúc thở phào thì bất chợt, tôi bắt gặp ánh mắt Lâm Đạt hướng vào mình. Vẻ như anh đã nhận ra tôi có ý tránh né. Bề ngoài giống như là không quan tâm chuyện gì cả nhưng kỳ thực, anh vô cùng tinh ý. Vì vậy, tôi khó lòng giấu giếm anh được. Ngay bây giờ, tôi không biết làm gì ngoài việc nhìn sang hướng khác, giả vờ như kiểu mình chẳng hề có ý gì khác trong chuyện từ chối ban nãy.

Trong giờ làm, tôi cố gắng tập trung vào công việc và xua đi những suy nghĩ miên man bất định. Tôi tự thôi miên mình vào màn hình máy tính, vào cả đồng giấy tờ với những con chữ. Đôi khi, trông tôi đang nhìn chăm chú vào hồ sơ vậy đó, nhưng thực chất đầu óc tôi mắc vớ ở đâu đấy chẳng rõ, đến nỗi tôi tìm mãi rồi nhận ra mình vẫn còn lạc. Một bóng hình đang xiềng xích tâm trí tôi. Mắc kẹt mất rồi.

Giờ nghỉ trưa, tôi tắt máy tính, đứng dậy. Đột ngột, Thương kéo tôi rời bàn, tiến lại chỗ Lâm Đạt, rủ cùng đi ăn trưa. Hành động vô tư của em lại vô tình đưa tôi vào thế khó xử. Nhân lúc anh chưa kịp nói

gì là tôi nhanh như cắt bảo mình cần vào nhà vệ sinh nên đi trước. Lúc rời khỏi phòng, tôi trách mình làm toàn chuyện kỳ cục. Nhưng tôi hiểu tránh được lúc này không thể tránh hoãn bởi lát nữa cả hai sẽ phải ngồi ăn chung bàn. Chà, giá như căn tin bị nổ bom nhỉ.

Anh Kiệt hôm nay chẳng rõ "trúng tà" thế nào lại "nổi hứng" bảo Lâm Đạt ngồi đối diện với tôi. Điên thật chứ! Ngồi bên cạnh hoặc ngồi mé bên kia còn đỡ, đây trực diện luôn thì tránh thế nào được. Vậy là tôi vừa ăn cơm vừa cúi đầu suốt, người khác đi qua cứ tưởng tôi bị trật cổ. Khổ hơn khi mỗi lần chịu hết nổi, tôi đành ngước lên cho đỡ mỏi nhưng lại phải liếc mắt qua chỗ khác. Thậm chí anh Kiệt còn hỏi tôi sao trả lời mà mặt cứ nghênh nghênh, mắt cứ liếc liếc, chẳng vậy. Khổ quá cha nội ời, tôi cũng đâu có sướng gì khi làm thế.

- Áo em dính hột cơm kìa.

Giật mình khi nghe Lâm Đạt nói đến mình, ngay tức thì tôi thả rơi muỗng xuống sàn rồi bất ngờ nói to: "A, muỗng rớt rồi!" sau đó nhanh chóng cúi người ra điều đang nhặt đồ. Tôi thấy mình có khác gì con điên đâu, rớt muỗng mà tự dưng reo lên hứng chí, vờ vịt mà không khéo gì hết. Đúng là tự chuốc rắc rối vào mình.

Trước khi bữa trưa kết thúc, chị Ân từ xa đi lại, đồng thời cầm theo một chiếc túi khá to. Lấy ra gói quà xinh xinh, chị đưa cho Huyền, mỉm cười nói "Happy birthday". Hôm nay đúng là sinh nhật Huyền. Dĩ nhiên, tất cả đều bất ngờ. Phó phòng tặng quà cho nhân viên phòng khác, quả thật không còn gì tử tế hơn. Không chỉ vậy, chị Ân còn tặng cho những người còn lại món quà lưu niệm.

- Đi công tác, thấy đồ đẹp quá nên chị mua về cho mấy em, không có bao nhiêu cả nên cứ nhận lấy cho chị vui.

Tôi và Thương vừa nói cảm ơn xong thì tự dưng chị Phúc xuất hiện. Nhìn qua hết một lượt những gói quà trên tay mọi người và Huyền, chị bỗng nhiên lặng im. Rất nhanh, chị lên tiếng nhắc nhở sắp hết giờ nghỉ trưa, chúng tôi không nên tán gẫu nữa. Lúc chị rời đi, anh Kiệt nhìn theo rồi nói khẽ:

- Chị Phúc thật là, không gì khác ngoài công việc. Tuy là sếp nhưng tình đồng nghiệp với nhau thì chí ít chị cũng nên nói chúc mừng sinh nhật Huyền.

Tôi đồng ý là chị Phúc quá nghiêm khắc rồi và vẻ như không quan tâm nhân viên lắm. Ngược lại chị Ân tốt hơn hẳn, đi công tác mà cũng mua quà cho mọi người.

Chiều tan sở, đúng theo mong muốn của Huyền, tôi đưa cô đến tiệm hoành thánh nhà mình tổ chức tiệc sinh nhật. Chẳng rõ do ai loan tin hoành thánh nhà tôi bán cực ngon nên cô tò mò muốn ăn thử vì bản thân vốn thuộc dạng "động vật háu ăn".

Thấy tôi dẫn đồng nghiệp đến, cha mẹ và chị Mỹ niềm nở chào đón. Sau khi nghe tôi nói rõ xong, mẹ cười bảo sẽ làm một tô hoành thánh đặc biệt làm quà sinh nhật Huyền. Tưởng bở, anh Kiệt cũng hí hửng theo, tức thì bị chị Mỹ phán câu:

- Chỉ có Huyền được ăn miễn phí thôi, những người còn lại phải trả phí.

Tôi chọn chiếc bàn ở gần cuối tiệm, để tránh làm phiền những vị khách khác, vả lại để dành không gian riêng cho chúng tôi tha hồ tiệc tùng. Trong khi chờ đợi hoành thánh được mang lên, tôi bảo Cà

Rót lấy bánh kem mình làm tối hôm qua ra, đặt lên bàn. Hát bài chúc mừng sinh nhật xong, Huyền thổi nến, sau đó thì đưa tay ra hùng hổ đòi quà. Đúng là, đã "xấu" còn đầu gấu! Lần lượt, mọi người tặng quà kèm theo lời chúc. Tôi đang chờ xem, lát nữa anh Kiệt sẽ "tình tò" với Huyền thế nào đây. Nhưng sự nôn nóng đó của tôi bị dập tắt khi đến cuối bữa tiệc...

Anh Kiệt ngồi yên, mặt rầu rầu, tay không ngừng lấy tăm bẻ. Cái hủ tăm trên bàn để cho khách dùng này giờ bị anh bẻ gần hết phân nửa. Nghe Huyền nói, mỗi khi sần sần là anh lại có dáng vẻ như vậy, cứ thấy bẻ tăm là hiểu luôn. Tôi thở một phát chán nản. Ngay cả việc mình đang làm gì anh Kiệt còn chẳng biết chứ đừng nói chi là tỏ tình. Tôi thấy uổng công mấy ngày trước cùng anh đi chọn quà. Suy nghĩ hồi, tôi tìm cách "gỡ gạc", liền nói Huyền mở quà của mọi người ra xem. Khéo léo, tôi để quà của anh Kiệt nằm phía dưới để nó sẽ được mở ra cuối cùng. Lúc Huyền mở gói quà đầu tiên, anh còn ngồi lừ đừ, bẻ tăm. Rồi cũng đến gói cuối cùng, tôi thấy anh vẫn như vậy, bực quá nên đưa quà cho Huyền luôn.

Ai nấy, kể cả Huyền, đều trở mắt khi bên trong là chiếc máy phát nhạc lên dây cót, có hình cô dâu chú rể dựa vào nhau hạnh phúc, ngoài ra còn có một cái gối thơm nhỏ màu đỏ, ở giữa thêu dòng chữ I love you. Thú thực, tôi thấy quà này hơi "sến" nhưng vẫn mong Huyền sẽ nhận ra lời bày tỏ của anh. Và giờ thì cô ngồi bất động, nhìn dòng chữ tiếng Anh mùi mẫn kia. Tôi định nói thêm thì bỗng nhiên anh Kiệt đẩy mạnh tôi qua một bên mém cái đập đầu vô tường, rồi lao đến cầm tay Huyền.

- Làm bạn gái anh đi.

Sao anh tình như sáo thế, giờ mới nói được câu quan trọng. Kinh ngạc vài giây, mặt Huyền đỏ bừng, miệng cười tủm tỉm. Nhận lời

nhANH DỮ TA. HÓA RA MỌI NGÀY NÓI GHÉT VẬY ĐẦY NHƯNG LÒNG THÌ THƯƠNG NGƯỜI TA RỒI. ĐỜ ĐẪN TRONG THOÁNG CHỐC, MỌI NGƯỜI LIỀN VỖ TAY CHÚC MỪNG CẶP ĐÔI "GIÀ MÀ SẾN" NÀY. RIÊNG TÔI VẪN CÒN ỨC CÁI VỤ BỊ ĐỐI XỬ THÔ BẠO KHI NẤY, ĐÃ CÓ LÒNG TỐT GIÚP RỒI MÀ LẠI... NỂ TÌNH HÔM NAY LÀ NGÀY VUI CỦA HAI NGƯỜI, NGÀY MAI XEM TÔI TÍNH SỔ ANH KIỆT THỂ NÀO.

TÔI TIẾN MỌI NGƯỜI RA NGOÀI CỔNG, RIÊNG LÂM ĐẠT TỰ DƯNG NÁN LẠI. VÌ ĐANG ĐỨNG TRƯỚC CỬA TIỆM NÊN TÔI KHÔNG THỂ LÀM HÀNH ĐỘNG BỎ CHẠY VÀO NHÀ ĐƯỢC, KHÉO CHA MẸ VÀ CHỊ MỸ SẼ NGHI NGỜ. HIỂU TÔI ĐANG KHÓ XỬ NÊN ANH ĐI THẲNG VÀO VẤN ĐỀ:

- Xảy ra chuyện gì mà hôm nay em cư xử lạ lùng vậy?

TÔI BIẾT THỂ NÀO ANH CŨNG ĐỀ CẬP ĐẾN CHUYỆN NÀY. CỔ GIỮ NÉT MẶT BÌNH THƯỜNG, TÔI LẮC ĐẦU CƯỜI. GIỐNG HẾT LẦN TRƯỚC, TÔI CÀNG LÀM THẾ, ANH CÀNG LẤN TỚI:

- Nếu giận tôi chuyện gì, em cứ nói rõ.

- Thực sự là không có gì cả.

- Rõ ràng là em đang giấu tôi chuyện gì đó.

ANH ĐỪNG HỎI NỮA, EM KHÓ CHỊU LẮM! EM BIẾT NÓI GÌ ĐÂY CHỨ? NẾU EM NÓI RA TÌNH CẢM TRONG LÒNG, LIỆU ANH CÓ THỂ ĐÓN NHẬN KHÔNG? TẮT NHIÊN LÀ KHÔNG RỒI... NHẮM MẮT, TÔI THẤY MÌNH ĐANG BỊ DÒN NÉN. KHÔNG QUÁ LÂU, TÔI LẠI NGHE GIỌNG LÂM ĐẠT CẤT LÊN, LẦN NÀY LÀ THÌ THẦM MỘT CÁCH KỶ LẠ:

- Có điều này tôi muốn nói với em...

- Xin để em được yên!

Tôi cắt ngang lời anh, với chất giọng khá lớn. Đối diện, anh thoáng bất động, gương mặt và đôi mắt đều hằn rõ sự kinh ngạc lẫn bất ngờ. Có lẽ anh khó hiểu trước phản ứng đột nhiên dữ dội từ tôi. Một khoảng lặng kéo đến và bước qua thật chậm chạp. Nhịp thở của anh đều đều, khô khốc.

- Xin lỗi đã làm phiền em. Chúc ngủ ngon.

Lâm Đạt quay lưng, đôi vai rũ xuống nặng nề, chỉ có bước chân là nhanh hơn. Phản ứng đó từ tôi chắc hẳn khiến anh buồn. Khi bị tổn thương, phải chăng người ta lại dễ dàng làm tổn thương người khác? Chỉ vì không để tâm? Nhưng tôi biết làm gì hơn khi lòng đang giằng co giữa một bên là trái tim đang thổn thức và một bên là lý trí bảo phải rời xa? Tôi khẽ chớp mắt, giọt lệ ấm nóng chảy xuống gò má.

Hôm sau vào công ty, tôi tình cờ gặp chị Hoài và được chị cho hay, tối qua Thương và anh Vinh gặp tai nạn giao thông. May là cả hai không bị thương gì nặng. Tức tốc, tôi chạy vào phòng Kinh doanh. Mọi người đang quay quanh bàn của Thương, hỏi han. Nhanh chóng lách người đi vào nhóm đồng nghiệp, tôi thấy Thương ngồi trên ghế, tay phải ngay từ khuỷu tay xuống bàn tay bị băng trắng. Vừa bắt gặp gương mặt lo lắng của tôi, Thương nở nụ cười trấn an:

- Chị yên tâm, bác sĩ bảo tay em chỉ bị xây xát chút ít thôi.

- Mà sao em lại gặp tai nạn? Chẳng phải tối qua em từ nhà chị về à?

- Em chạy được nửa đường thì gặp anh Vinh vừa đi hẹn xong. Sau đó cả hai cùng chạy về vì cùng đường. Rồi đến ngã tư nọ, có chiếc xe buýt chạy lẩn tuyền, suýt tí là đụng em nhưng anh Vinh nhanh chóng chạy lên phía trước che chắn thế là bị va trúng. Xe anh ấy ngã qua xe em nên em ngã luôn.

Nghe Thương kể lại, tôi thấy kinh hãi quá. Tai nạn giao thông đúng là đáng sợ. Máy chiếc xe buýt chạy ẩu dễ sợ, tối rồi mà phóng cho hăng, suýt giết chết hai mạng người. Tài xế kiểu đó, tổng vô tù hết cho rồi! Thở ra thật mạnh, tôi liền hỏi về tình hình anh Vinh. Em nói là anh ấy bị gãy chân nhưng không nặng, bác sĩ dặn phải nghỉ ở nhà một thời gian chờ xương lành lại.

- Thế cũng còn may. Vậy tài xế xe buýt có bồi thường không?

- Có chứ ạ. Chú đó bảo sẽ lo tiền thuốc thang cho anh Vinh và em.

Thế còn được, cứ tưởng bỏ xe chạy lấy người. Chợt nghĩ ra một chuyện, tôi tiếp:

- Nói thật, hành động của anh Vinh khiến chị hơi bất ngờ. Anh ấy liều mình cứu em như vậy xem ra cũng rất thật lòng.

- Dạ, em cũng nghĩ như chị. Trước, em nghĩ anh Vinh theo mình chỉ do ham mê nhất thời, nào ngờ anh ấy lại thật lòng với em đến vậy, chẳng ngại nguy hiểm cứu em.

Người xưa nói, trong hoạn nạn mới biết chân tình. Trường hợp này quả đúng thế. Ban đầu tôi cũng nghĩ anh Vinh mê Thương nên mới dày công theo đuổi, vì miệng lưỡi ngọt quá, khiến người ta cảm giác không chân thật. Nhưng qua vụ tai nạn này, có lẽ tôi phải nhìn

nhận lại con người anh. Có thể anh chàng ấy trêu đùa những cô gái khác tuy nhiên với Thương thì thật lòng. Gì chứ, chẳng ai lấy mạng sống của mình ra để giả bộ cả. Quan sát nụ cười trên môi Thương, tôi đoán hẳn em đã thay đổi suy nghĩ về anh Vinh, và bắt đầu xao động về việc làm cảm động này.

Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi nghe âm thanh mở cửa, quay qua mới thấy Lâm Đạt đi vào. Có lẽ cũng nghe mọi người nói về chuyện của Thương nên anh liền bước đến hỏi thăm. Khi nghe em ấy bảo không sao, anh gạt đầu yên tâm, rồi nhìn sang tôi. Hẳn vì câu nói tối hôm qua từ tôi mà anh chỉ khẽ chào, chứ không nói gì thêm. Tôi cũng chào lại, nhưng lòng buồn buồn vì nhận ra sự xa cách đột ngột. Chính mình là người muốn bước ra xa vì vậy tôi sẽ chấp nhận điều này. Dẫu biết sẽ khó khăn nhưng có lẽ đây là điều tốt cho cả hai...

Anh Quốc gọi chị Châu lên hỏi về lịch công tác tuần này. Lát sau, chị rời bàn trưởng phòng, đến chỗ Lâm Đạt bàn về hợp đồng mới sắp tiến hành. Vì Thương bị thương nên bây giờ chị ấy sẽ là người phụ anh. Chẳng rõ hai người nói gì mà trông vui vẻ góm. Bình thường rất nghiêm túc, ấy vậy lúc này anh cũng mỉm cười hoài.

- Chà, anh giỏi tiếng Anh quá, làm hợp đồng rành mạch như thế.
- Gần 10 năm làm kinh doanh mà hợp đồng không xử lý nổi còn làm ăn cái gì.
- Nếu là em thì dù 20 năm cũng chẳng khá lên được về vụ này.
- Nói thì nói vậy, theo thời gian rồi em cũng sẽ có kinh nghiệm thôi.

Đại loại, đó là cuộc đối thoại giữa họ. Vì tôi ngồi ở phía bên đây nên đâu nghe rõ được, giả sử tôi mà ngồi ngay chỗ chị Hoài thì chắc chắn sẽ nghe tất tần tật từ đầu đến cuối. Quan sát đáng về chị Châu cười ngại ngùng là tôi thấy khó ưa. Bực nhất là Lâm Đạt, nhớ hôm trước còn "hành hạ" tôi đủ kiểu, thế mà lúc này lại ân cần giải thích tỉ mỉ về từng khoản trong hợp đồng cho chị ấy. Vậy mới nói, dù sao thì người ta cũng nhã nhặn với cô gái xinh đẹp hơn. Biểu cảm trên mặt anh mới dịu dàng làm sao, trước giờ tôi ít khi được trông thấy.

"Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu để tâm đến một người..."

Đột nhiên, câu nói hôm qua của anh vang lên. Để rồi khi nhìn lại nụ cười anh dành cho chị Châu, bất giác tôi nghĩ, có khi nào cô gái mà anh để tâm đến chính là... Tôi giật mình vì nghe tiếng chị Châu vang lên ngay trước bàn làm việc:

- Nguyễn, em làm xong danh sách khách hàng chưa?

Thoáng thấy Lâm Đạt đang nhìn về phía này, tôi hướng mắt vào chị ấy, nhặt giọng:

- Em làm gần xong rồi, lát nữa sẽ đưa cho chị sớm.

- Ừm, nhanh lên nhé. - Chị quay lưng đi.

Tôi chậm rãi gục mặt vào lòng bàn tay, nhận ra lòng mình bắt đầu không ổn rồi.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 21: Công Sở 21: Hãy Chỉ Nhìn Em Thôi!

Giờ nghỉ, mọi người rời phòng đi ăn trưa. Tôi đang in nốt mấy hóa đơn thì rất nhanh, chị Châu đi lại, trên tay cầm theo bảng danh sách.

- Nguyễn, danh sách khách hàng em làm có nhiều lỗi đánh máy, bình thường đâu có như vậy. Em không tập trung à?

Vừa nói, chị vừa chỉ những lỗi đánh máy sai cho tôi xem. Đúng là ngạc nhiên thật, sao tôi lại mắc các sai sót ngớ ngẩn như thế chứ. Thở dài trong lòng, tôi liền nói với chị là mình sẽ sửa lại ngay. Mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường nếu như chị Châu không làm to chuyện khi cứ lặp lại lời trách:

- Trong giờ làm việc em phải tập trung, đầu óc mà lơ là thì sai hết.

- Em biết rồi, lát em sẽ sửa nhanh và đưa lại chị.

- Đâu phải cứ sai rồi sửa lại là xong, cần rút kinh nghiệm để đỡ mất thời gian.

Giả sử là mọi ngày thì hẳn tôi sẽ gật đầu đáp vâng cho xong chuyện thế nhưng vì hiện tại tâm trạng đang buồn bực, và người trách mắng lại đúng ngay chị Châu, cô gái mà tôi nghĩ là Lâm Đạt đang để ý, chính vì vậy tôi lãnh đạm hỏi:

- Thì em cũng đã nhận lỗi và hứa sẽ sửa lại, chị còn không vừa ý sao?

Câu nói cùng thái độ có phần tự mãn của tôi khiến chị Châu chưng hửng:

- Giọng điệu đó mà em bảo là biết lỗi à? Rõ ràng em đâu có thấy mình sai.

- Vậy chứ chị muốn em phải làm gì?

Cuộc đối thoại giữa chúng tôi trở nên căng thẳng hơn, may là không còn ai trong phòng nếu không thì sẽ vô cùng rắc rối. Vẫn nhìn chị chăm chăm, tôi có thể đoán được đôi mắt mình lúc này đầy sự thờ ơ bất cần. Về phía chị Châu, dĩ nhiên khi trông thấy biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt tôi, chị càng tức:

- Em xem lại thái độ của mình đi, Nguyễn! Chị là trợ lý của trưởng phòng, chí ít em cũng nên nể nang một chút!

- Em vẫn cư xử đúng mực với chị thôi.

- Thế sao em cứ nhìn chị với ánh mắt đó? Em trách móc cái gì sao?

Tôi im lặng. Đôi mắt tôi bây giờ có đang phản chiếu sự "ghét" hay không, bản thân tôi cũng chẳng rõ. Đúng lúc, Lâm Đạt tự dưng đi vào. Thấy chúng tôi nói gì đó khá căng thẳng nên anh liền bước lại gần. Nhanh chóng thu hồi ánh nhìn khỏi chị Châu, tôi thở mạnh, tiếp tục lặng thinh. Anh hỏi chúng tôi xảy ra chuyện gì. Với nỗi bất bình, chị kể lại mọi việc rồi hậm hực bảo:

- Anh nói thử xem, có phải Nguyễn sai không nào? Em chỉ nhắc nhở thế mà em ấy tỏ thái độ hằn học thấy rõ.

- Có thể Nguyễn không cố ý. - Nói với chị xong, anh hướng mắt vào tôi - Không tập trung trong giờ làm việc, em đã có lỗi rồi. Lần sau em để ý một chút, đừng tự ái khi người ta nói về lỗi của mình.

Tôi biết anh công tư phân minh, cái gì cũng đâu ra đấy rõ ràng. Từ trước đến giờ, tôi vẫn hiểu như vậy. Và tôi cũng hiểu mình có lỗi trước. Thế nhưng ngay bây giờ, khi nghe anh "hùa" theo chị Châu, lên tiếng nhắc nhở và không bênh vực mình thì tôi lại đâm ra giận cái tính quá phân minh đó của anh. Nói một câu bảo vệ tôi là khó lắm sao? Dù lòng ấm ức nhưng tôi vẫn lặng thinh.

- Anh Đạt nói đúng đó, quả nhiên là người hiểu lý lẽ. Giờ em thấy mình sai chưa Nguyễn? Lần sau em hãy nhìn lại bản thân trước khi trách người ta.

Câu nói này của chị Châu có thể giống như đổ thêm dầu vào lửa. Chẳng những vậy, chị còn cười cười nói nói với Lâm Đạt và anh cũng nhìn chị, gật khẽ. Vào lúc ấy, không rõ tại sao lòng tôi lại xuất hiện một cảm xúc xấu xa, hình như là vừa ghét vừa đố kỵ. Và bởi thế, tôi một việc làm tồi tệ mà ngay cả bản thân chẳng ngờ được. Sự thôi thúc khiến tôi đưa tay lên đồng thời đẩy chị. Do quá bất ngờ nên chị mất thăng bằng và ngã ra phía sau. Tệ hơn khi sau lưng chị là chiếc tủ hồ sơ. Cứ ngỡ mọi thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì nhanh như cắt, Lâm Đạt nghiêng người, dùng thân mình làm lá chắn đỡ lưng chị.

Rầm! Âm thanh va chạm vang lớn. Cùng lúc, các đồng nghiệp dùng cơm xong, bước vào và ai nấy đều giật mình. Lưng Lâm Đạt đụng vào cửa tủ, còn chị Châu tuy ngã ra sau nhưng vì được anh

đỡ nên không đụng trúng vào vật gì. Thở mạnh, chị chưa hết thất thần. Đối diện, tôi đứng yên với hai bàn tay giơ ngang, cứng đơ. Mắt mở to trống rỗng, tôi giật mình về hành động lúc nãy của bản thân. Lúc tiếng động vang lên đồng thời thấy Lâm Đạt ngã vào tủ hồ sơ, tôi mới sực tỉnh.

Kinh ngạc vài giây, mọi người nhón nháo đi đến chỗ Lâm Đạt với chị Châu, hỏi han tình hình. Riêng tôi vẫn bất động, tay từ từ hạ xuống, giống như bị gãy. Tại sao, tôi lại làm việc đó chứ? Tôi nghe loáng thoáng bên tai những câu hỏi thăm của đồng nghiệp dành cho hai người nạn, rồi cả những câu dành cho tôi. Tất cả đều rối tung. Để rồi tiếng Lâm Đạt bắt chợt cất lên, kéo tôi thoát khỏi bủa vây tồi tệ:

- Tôi không sao, Châu cũng vậy, mọi người đừng lo.

Bấy giờ chị Châu mới nhìn về phía tôi, hỏi với giọng như thể chẳng tin nổi:

- Nguyễn! Em nữ xô chị vậy ư? Thật quá đáng!

Dù biết mình sai nhưng tôi vẫn trốn tránh bằng cách lắc đầu, cố giải thích:

- Không... em... chỉ là em...

Tôi bối rối đến nỗi không thể nói rõ ràng được gì. Các đồng nghiệp còn lại nhìn nhau khó hiểu vì chẳng rõ đầu đuôi sự việc là thế nào.

- Tôi nghĩ Nguyễn không cố ý đâu.

Ngạc nhiên, tôi ngược mặt lên nhìn về phía Lâm Đạt. Anh cũng nhìn tôi, rồi nhanh chóng chuyển hướng qua chị Châu và mọi người,

tiếp:

- Khi nãy tôi thấy Nguyễn trượt chân và ngã về phía trước, có lẽ vì vậy mà vô ý đẩy tay trúng vào người Châu.

Tôi tròn xoe mắt. Anh đang nói dối giúp tôi. Mọi người lần lượt nhìn nhau, nửa khó hiểu nửa e dè. Vì chẳng ai chứng kiến sự việc lúc đó nên không thể nói gì. Riêng chị Châu thì vẫn không tin lắm, bởi lúc ấy chị đang xoay lưng về phía tôi:

- Em cảm giác Nguyễn xô em.

- Em đứng quay lưng thì làm sao thấy được. Tóm lại, đây chỉ là sự cố thôi.

Lâm Đạt nhìn chị kiên quyết, hết muốn chứng minh, chẳng còn "sự thật" nào khác nữa. Hình như lòng còn ảm ức gì đó, nhưng lại không thể chắc chắn anh nói dối nên chị thở ra hậm hực. Tôi vẫn đứng yên, hàng mi chớp nhẹ, một nỗi buồn kinh khủng phủ kín lòng mình khiến cho đôi môi không thể phát ra bất kỳ lời nào. Mọi người trở về bàn làm việc, kể cả Lâm Đạt và chị Châu. Tôi cũng vậy. Chậm rãi ngồi xuống ghế, tôi nhắm mắt lại, một cảm xúc đè nặng đến không thở được.

Trong khi ai nấy bắt đầu công việc thì tôi ngồi yên lặng, mắt nhìn chăm chăm vào hai bàn tay. Tôi thật đáng trách khi đã hành xử như thế. Tâm trạng khi ấy thật đáng sợ. Không! Tôi không thể để mọi chuyện tiếp tục vậy được mà cần phải đối diện với nó. Nếu tiếp tục trốn tránh, có thể tôi sẽ lạc mất bản thân. Chậm rãi nhìn chị Châu, sau đó nhìn sang Lâm Đạt, tôi quyết tâm đưa ra một lựa chọn và dù thế nào đi nữa cũng sẽ thẳng thắn chấp nhận kết quả.

Chị Châu thờ ơ đón lấy bằng danh sách từ tôi. Hít sâu, tôi cúi đầu:

- Em xin lỗi về chuyện khi nãy. Đáng ra, em không nên tỏ thái độ như vậy khi chị nhắc nhở. Em hứa về sau sẽ không lặp lại việc đó lần nữa.

Chị kinh ngạc, không ngờ là tôi lại nói xin lỗi nhanh như vậy. Nhìn một hồi, chị thở ra, gật đầu. Về phần mình tôi nghĩ chỉ còn một việc nữa cần phải giải quyết.

Buổi chiều khi giờ làm việc kết thúc, tôi bước đến chỗ Lâm Đạt, nói khẽ:

- Em có chuyện cần nói với anh, chúng ta gặp nhau ở sân thượng nhé.

Ngạc nhiên chốc lát, anh gật đầu. Tôi nghĩ, đã đến lúc phải đổi mặt rồi.

Lúc đầu tôi quyết tâm dữ lắm ấy vậy khi đứng trước mặt Lâm Đạt thì hơi nhụt chí. Đúng hơn là chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Ai bảo hẹn trên sân thượng thì lãng mạn? Chắc chỉ có trong phim thôi. Ở trên này gió thổi hù hụ, trống huơ trống hoác, không gian vắng lặng đến nỗi sợ phải lên tiếng. Đứng nhìn quanh hồi lâu tôi tự nhủ, dẹp mấy suy nghĩ vẩn vơ đó đi, cần vào vấn đề chính.

- Chuyện của chị Châu em xin lỗi vì làm anh ngã đau và cũng cảm ơn vì anh đã nói dối giúp em trước mọi người.

- Tôi không giận em mà chỉ lấy làm lạ về việc em hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Bình thường, em đâu phải dạng người không hiểu lý lẽ.

À, anh đề cập đúng vấn đề quan trọng rồi đấy. Đúng, tôi đâu phải kẻ thích dùng bạo lực, cũng đâu phải hay gây chuyện vô cớ, nếu như bình thường... ừ, nếu như là những ngày khác chứ không phải ngày hôm nay thì có lẽ tôi đã không hành xử đáng trách đến thế. Chỉ vì một chút đổ kỵ mà tôi thành ra như vậy. Bản thân còn chưa biết phải bày tỏ với anh thế nào, nay anh đã hỏi thì tôi đành nói thật ra hết. Dù ngượng ngùng, xấu hổ thậm chí sẽ đau khổ nhưng vẫn tốt hơn cứ giấu mãi. Tôi trả lời thật chậm, sợ mình lại mất kiểm chế mà nói những điều không phải:

- Vào lúc đó, em giận vì anh đồng tình với chị Châu, không bên vực em. Em biết mình sai... chỉ trách vì nghĩ anh luôn bảo vệ chị ấy.

- Bảo vệ? Tôi không hiểu.

- Tức là, chỉ cần chị ấy nói gì thì anh cũng sẽ bên vực.

- Tại sao tôi phải làm vậy với Châu?

Đảo mắt trong thoáng chốc, tôi mau chóng ngược mặt lên, mạnh dạn hỏi luôn:

- Anh nói đang để tâm đến một người con gái, đó là chị Châu phải không?

Tức thì Lâm Đạt chau mày, hướng đôi mắt khó hiểu về phía tôi. Cái nhìn như thế, tôi vừa nói một điều hết sức phi lý và ngớ ngẩn. Anh liền thắc mắc:

- Ai nói với em đó là Châu?

- Còn cần phải nói sao, trông cách anh nhìn chị ấy thôi cũng đủ hiểu.

- Vậy tôi nhìn Châu như thế nào?

- Mỗi lần nói chuyện với chị ấy anh luôn nhẹ nhàng, miệng lúc nào cũng nở nụ cười, đã vậy lại rất tận tình trong công việc.

Nghe tôi miêu tả tỉ mỉ, Lâm Đạt cứ giương mắt nhìn, có chút nghi ngại hết cổ nhớ lại những lúc nói chuyện với chị Châu có đúng là anh mang biểu hiện đó.

- Tôi đối với các đồng nghiệp nữ đều như vậy.

- Không đúng, với chị Hoài, chị Lý, Thương, hay với em đều không giống.

- Sao em chắc chắn thế? Nói cứ như là em chẳng bao giờ rời mắt khỏi tôi.

Chất giọng tự xưng lãnh đạm của anh làm tôi trở nên bực mình. Nhìn anh không chớp mắt, quên đi những bối rối lẫn lo lắng, tôi thẳng thắn đến khó tin:

- Em không bao giờ rời mắt khỏi anh, dù chỉ là một chút. Anh có biết lý do khiến một cô gái lúc nào cũng quan sát một chàng trai không?... Anh hơn 30 tuổi rồi mà vẫn không biết ư, hay anh giả vờ không hiểu? Là vì em yêu anh, phải, như vậy đó! Anh thì chẳng bao giờ chịu để ý cả! Đồ ngạo mạn!

Giá mà tôi có thể tự thưởng cho mình một điểm mười hoàn hảo nhỉ. Lời bày tỏ vô cùng rõ ràng mạch lạc, thậm chí không hề vấp vấp. Sao tôi lại tự tin nói ra hết tất cả mà chẳng chút lưỡng lự? Mà chắc không ai như tôi, bày tỏ tình cảm với một chàng trai đồng thời còn mắng anh "ngạo mạn" nữa chứ, hết nói rồi. Nhưng dù sao thì cuối cùng, tôi cũng đã nói ra hết những điều sâu thẳm trong tim. Bất

giác, lòng nhẹ đi thật nhiều, dần biết có thể sẽ không được hỏi đáp. Có gì đó ươn ướt trên mặt, rồi vị mặn ngay khóe môi, tôi ngạc nhiên khi phát hiện mình đang khóc. Những giọt nước mắt cứ thế, dễ dàng chảy ra.

Tôi hướng mắt về phía Lâm Đạt, thấy anh vẫn còn đứng đó, lại tiếp tục ngạc nhiên tập hai. Chắc anh bất ngờ lắm, tôi đoán được cảm giác của anh lúc này. Tự dưng được tỏ tình, tự dưng bị mắng một lèo, người trầm tĩnh như anh hẳn cũng phải sốc. Tiếp, sự bất ngờ trên mặt Lâm Đạt biến mất, thay vào đấy là một biểu hiện thật trầm lắng. Chậm rãi, anh bước đến đứng ngay trước mặt tôi, khẽ khàng đưa tay quệt nhẹ nước mắt rồi buông một câu nhẹ nhàng làm sao:

- Mắng anh không chịu để ý trong khi chính em cũng có khác gì. Cô gái mà anh để tâm là em chứ còn ai.

Nghe xong, tôi bất động vì kinh ngạc. Nhìn qua vai tôi, anh buồn cười khi kể lại:

- Ban đầu, anh tò mò không biết tại sao cô gái ấy lại đối xử tốt với mình như vậy. Tìm giúp phòng trọ, lại còn chọc cười, sốt sắng đến tận nhà nấu cháo khi anh ốm, rồi bảo sẽ là nơi chốn bình yên để anh quay về, còn biết anh dị ứng với dưa gang. Tất cả anh đều thấy thắc mắc. Cuối cùng từ tò mò lại chuyển dần qua để tâm, lúc nào cũng nghĩ về cô ấy.

Thế hóa ra, tôi đã trở thành ánh mặt trời rực rỡ trong lòng anh từ rất lâu rồi. Tôi không hề biết, anh lại để tâm đến những việc làm vô tình đó của mình.

- Sao anh không nói cho em biết?

- Em có hỏi đâu mà nói.

- Nhưng nếu anh yêu em thì phải bày tỏ chứ, lý nào định giấu mãi.

- Hôm ở trạm xe buýt, anh mới hiểu rõ ra lòng mình thôi. Vả lại tối qua, anh đã muốn nói cho em biết nhưng lại nhận một câu "để em yên".

Ôi trời, nếu biết vậy thì tôi chẳng mất công lo chuyện của Huyền với anh Kiệt làm gì, mà sẽ tổ chức riêng một bữa tiệc để Lâm Đạt bày tỏ tình cảm với mình. Con người thật kỳ lạ, lúc nào cũng mong chờ hạnh phúc nhưng nhiều lúc lại không hề biết mình đã đến rất gần, để rồi lỡ mất đi. Giờ thì sao đây, tôi thấy vui hơn bao giờ hết. Chàng trai tôi yêu đã toàn tâm toàn ý đón nhận tôi.

Lúc đầu tôi nghĩ, nếu được anh đón nhận thì tôi sẽ vui đến nỗi khóc thét lên, vậy mà bây giờ trong lòng chỉ có cảm giác lâng lâng, bình yên và vô cùng sâu sắc, giống như vừa trải qua một điều khắc cốt ghi tâm.

- Em có thể ôm anh được không?

Giọng tôi trở nên thì thào. Đối diện, không nói gì, Lâm Đạt đã ôm lấy tôi. Ban đầu, vòng tay đó có đôi chút rụt rè, rồi từ từ siết chặt, đến khi tôi cảm nhận mình hòa vào lòng anh, trở thành một. Khi tôi đặt hai tay lên lưng anh, chạm vào hơi ấm từ một cơ thể mạnh mẽ, bản thân mới biết đây không là mơ. Rồi tôi tự hỏi, người đang ôm mình là chàng trai năm ấy, tên Lâm Đạt? Người đã lạnh lùng nói với tôi rằng, anh là Trưởng phòng kinh doanh. Có những sự thay đổi chẳng thể ngờ đến. Lần gặp gỡ đầu tiên, ta như hai người lạ lướt ngang qua nhau, mãi đến lần gặp thứ hai, ta mới biết mình là định

mệnh của nhau. Nhiều lúc phải đi đường vòng, xa một chút, mới nắm giữ được thứ tốt đẹp nhất. Rồi khỏi vòng tay anh, tôi nói khẽ:

- Từ giờ, em muốn anh hãy chỉ nhìn em thôi, nhé.
- Anh không phiền đâu.

Dứt lời, Lâm Đạt đưa tay ra, mau chóng tôi nắm lấy và mỉm cười.

Lúc cả hai bước ra khỏi thang máy thì bất ngờ tôi va vào một người, hình như do cả hai đều đi rất vội. Sự đụng chạm không quá mạnh nên chúng tôi vẫn đứng vững. Chưa biết là ai nhưng tôi cúi đầu nói xin lỗi trước và rồi đột ngột nghe âm thanh: "À!" cất lên, thể hiện điều gì rất kinh ngạc. Bấy giờ tôi mới ngược lên xem là ai.

Một chàng trai xấp xỉ 30, tương tá sang trọng với bộ vest đắt tiền, gương mặt nhìn thì hiền đó nhưng có nét gì đó rất tự cao. Vào khoảnh khắc vừa trông thấy khuôn mặt này thì tôi hoàn toàn bất động, cùng lúc những ký ức chôn vùi trong quá khứ dần dần tái hiện, vẻ như bên tai tôi còn vang lên âm thanh của sự tan vỡ. Đôi mắt, chiếc mũi, bờ môi cả ánh nhìn từ người đối diện đều khiến tôi trong thoáng chốc cảm thấy khó thở, hết bị lấy mất oxy. Người đó chẳng hề xa lạ, chẳng những vậy còn từng giữ một vị trí đặc biệt trong tim tôi - khắc vào một vết thương không thể xóa. Người đó cũng đang nhìn tôi đầy kinh ngạc... Đinh Huy.

Hắn Lâm Đạt cũng nhận ra người quen cũ. Ba năm, không quá lâu để thay đổi vẻ bề ngoài. Có lẽ anh chỉ thấy lạ ở chỗ, chàng nhân viên Marketing ngày xưa nay lại mang dáng vẻ hết sức sang trọng và uy quyền. Cuộc đời mỗi người đều đổi khác.

Chính Đình Huy cũng không ngờ sẽ hội ngộ tôi và Lâm Đạt ở Minh An này. Anh ta nhìn cả hai, rồi chuyển hướng xuống hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi.

Đứng trước cổng nhà, tôi nhìn Lâm Đạt đồng thời hít sâu, rồi cùng anh bước vào trong. Cha mẹ, chị Mỹ đưa mắt nhìn nhau, biết là có điều gì không bình thường rồi. Chẳng rõ đang hình dung ra chuyện gì mà gương mặt của cha mẹ đều trông thật nghiêm trọng. Dù tâm trạng hồi hộp nhưng tôi không thể nhin cười được. Khi thấy ba người đã tập trung hướng mắt vào mình, tôi chậm rãi nói rõ sự việc. Nghe xong, chị Mỹ phản khởi ra phết, còn cha thì nhìn sang mẹ, và mẹ nhìn tôi hỏi lại lần nữa:

- Vậy là con với Lâm Đạt sẽ trở thành người yêu?

- Dạ, chúng con sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới.

- Mong hai bác cho phép. - Lâm Đạt cúi đầu.

- Vấn đề ở đây không phải là cho phép hay không. Chỉ là cha lo về sự quyết định của con. Liệu, mối quan hệ này có giống ba năm trước giữa con với...

Suýt tí nữa thì cha đã buột miệng phát ra cái tên "Đình Huy", may là chị Mỹ nhanh hơn, liền cắt ngang bằng một câu đầy kiên quyết:

- Cha à, đừng nhắc lại chuyện cũ trước mặt bạn trai mới của Nguyễn. Tất cả đã là quá khứ, qua hết rồi. Con tin Lâm Đạt là một chàng trai tốt.

Chị mỉm cười, và tôi gật đầu liên tục như củng cố thêm điều đó. Thấy cha vẫn còn trầm tư, mẹ vốn tinh ý liền đặt tay lên vai ông, cười trấn an. Thấy ai nấy đều ủng hộ, cha không biết nói gì, đành gật khẽ. Nhẹ nhõm, tôi nhìn Lâm Đạt, anh cũng giống tôi khi nghĩ "cửa ải" này đã qua.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 22: Công Sở 22: Hẹn Hò

Có người yêu bên cạnh, đi đâu hay làm gì cũng thích. Thậm chí bình thường rất ngán chuyện đi làm việc cả ngày, ấy vậy giờ lại mong 24/24 tiếng đều ở công ty để được bên nhau nhiều hơn. Tôi đang ngồi trên xe buýt, dĩ nhiên là với Lâm Đạt. Từ lúc đứng chờ ở trạm cho đến bây giờ, tôi và anh nắm tay nhau suốt. Thỉnh thoảng, tôi kín đáo nhìn qua anh rồi lại cười. Gương mặt tĩnh lặng của anh chẳng mấy thay đổi so với mọi ngày. Tôi chợt ngừng cười khi nghe Lâm Đạt hỏi khẽ:

- Có chuyện gì vui sao?

- Đang yêu, không vui sao được. Mà anh đã nghĩ đến chuyện chúng ta nên làm gì khi ở trong công ty chưa? Nếu lỡ mọi người biết thì ổn không nhỉ?

- Anh nghĩ cũng bình thường thôi, chuyện yêu đương đâu ai cấm cản, chỉ cần chúng ta giữ ở mức độ chừng mực là được.

Nghe lời đáp tự nhiên đó, tôi vui lắm, ôm chặt cánh tay anh hơn. Còn chìm trong dòng cảm xúc vui vẻ thì đột ngột Lâm Đạt đề cập đến một người khiến tôi sực tỉnh:

- Người lần trước chúng ta gặp trước cửa thang máy hình như là Đinh Huy.

Tức thì, tôi chớp mắt, bắt đầu nhớ lại cuộc gặp mặt bất ngờ hôm qua. Thú thực, tôi đã không biết phản ứng thế nào khi đối diện với Đình Huy, sự chạm trán này quá đường đột. Khi gặp lại Lâm Đạt ở Minh An, tôi thấy rằng, thế giới này thật nhỏ bé và giờ thì nó càng nhỏ hơn nữa khi Đình Huy xuất hiện. Rốt cuộc, chuyện này là thế nào? Tại sao người con trai đó lại đến Minh An? Hôm qua, Đình Huy nhìn tôi và Lâm Đạt chằm chằm, sau đó tự dưng chuông điện thoại reo, khi nói chuyện xong thì anh liền quay lưng rời khỏi công ty, cứ như thể chẳng hề quen biết chúng tôi. Tuy nhiên, tôi thầm cảm ơn vì hành động nhanh chóng ấy từ anh ta, bởi nếu còn đứng nán lại thì tôi không rõ anh sẽ nói cái gì đó tồi tệ. Xem ra ba năm qua, Đình Huy đã có một cuộc sống rất tốt, đáng vẻ sang trọng đó nói lên tất cả.

- Em lại nghĩ gì vậy? - Tiếng Lâm Đạt vang lên, đều đều.

- Không, em chỉ nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ.

- Về Đình Huy à? Cũng đúng, em và anh ta từng yêu nhau nên việc gặp lại sẽ có chút gì đó không được thoải mái.

Chậm rãi, tôi cắt ngang lời anh với chất giọng vừa đủ, không phản ứng thái quá:

- Chuyện giữa em và Đình Huy đã qua lâu rồi, chẳng có gì đáng bận tâm cả.

Không rõ Lâm Đạt có nhận ra tôi đang cố ý tránh né, nhưng anh cũng không muốn đào sâu. Tựa đầu vào vai anh, tôi hướng đôi mắt đứng yên vào một điểm nhìn, với dòng suy nghĩ mông lung. Tôi hi vọng, cuộc gặp mặt hôm qua chỉ là tình cờ. Có thể Đình Huy đến Minh An để gặp ai khác hoặc giải quyết công việc rồi tiếp theo sẽ lại

biến mất. Đúng, tôi rất mong như vậy thế nhưng lòng cứ lo lắng kỳ lạ.

Tôi gặp Huyền, Thương và anh Kiệt trong thang máy. Họ vẫn chưa biết gì về chuyện giữa tôi với Lâm Đạt. Và chính vì thế mà tên Kiệt đáng ghét liền làm một hành động như đang chọc tức tôi, đó là nắm tay Huyền, không ngừng đưa qua lại. Chưa ngừng ở đấy, anh còn nhìn cô bằng ánh mắt thân mật, như thể muốn cho tất cả mọi người biết mình đang yêu. Mặc dù Huyền lên tiếng nhắc đừng hành động thái quá ở công ty ấy vậy anh Kiệt vẫn tỏ thái độ đắm đuối con cá chuối với bạn gái, đồng thời nhướn nhướn lông mày lên khi nhìn về phía tôi. Điên dễ sợ! Tên kia, đừng tưởng đây không có bạn trai thì ngênh mặt nhá, đã vậy thì long trọng tuyên bố luôn. Nhanh chóng, tôi nắm chặt tay Lâm Đạt, cất giọng đồng dục:

- Báo với ba bạn, Phạm Nguyễn tôi và Lâm Đạt từ giờ sẽ trở thành người yêu.

Đúng như dự đoán, cả ba vô cùng kinh ngạc. Huyền với Thương tròn xoe mắt, còn anh Kiệt miệng há hốc, hết muốn rớt cả hàm răng ra ngoài. Sau vài giây để bộ não xử lý dữ liệu xong, Huyền chỉ tay, hỏi gấp gáp:

- Nguyễn nói thật không vậy?

Thấy tôi gật đầu lia lịa, mặt Thương sáng bừng, vỗ tay vào nhau:

- Tuyệt quá chị Nguyễn! Từ khi nào mà hai người đến với nhau thế ạ?

- Cũng mới chiều hôm qua thôi, thế nào, hổng ngờ hả?

Đột ngột anh Kiệt đẩy nhẹ Thương sang bên, nói kích động chẳng khác nào tôi vừa giật bồ của anh xong:

- Vô lý! Sao em có thể làm bạn gái Lâm Đạt được?

Tôi không đáp, chỉ nhìn qua Lâm Đạt. Hiểu ý tôi muốn gì, anh thờ ra rồi gật đầu với anh Kiệt, cốt khẳng định mối quan hệ này là sự thật. Tức thì, anh Kiệt tự dưng nắm chặt vai Lâm Đạt, nhìn chăm chăm, sau đó phản ứng giống hết động kinh:

- Tại sao anh chọn Nguyễn? Phi lý quá! Trông cả hai chả hợp nhau tẹo nào!

Tôi nói đâu có sai, tên điên khùng này hành động chẳng khác nào vừa bị giật bồ. Người ngoài nhìn vô chắc tưởng hấn ta đang yêu thầm Lâm Đạt. Dĩ nhiên, Huyền và Thương đều chau mày khó hiểu trước phản ứng thái quá từ anh Kiệt. Lâm Đạt cũng chẳng ngoại lệ, nhú mày hỏi tại sao lại phi lý. Anh Kiệt chặc lưỡi:

- Còn phải hỏi, trông anh cao ráo bảnh bao, tuy không đẹp trai nhưng mặt mũi xán lạn thông minh. Ngược lại Nguyễn thì hơi lùn, hơi xấu, kém thông minh, lại hay tự kỷ, nghĩ xấu cho người khác. Quá khác biệt còn gì!

Nói thật là, tôi muốn tát anh Kiệt một phát cho mặt trái thành mặt phải và vô viện chỉnh hình liền, ngay luôn. Vừa vừa phải phải thôi chứ, "dìm hàng" một cô gái trước mặt bạn trai người ta là sao? Bộ kiếp trước tôi đốt nhà tên này hả? Chừng mực thôi nha cha nội, tôi với Lâm Đạt chỉ vừa mới trở thành người yêu thôi, lạng quạng định phá hoại "gia cang" người ta à? Mím môi, tôi hướng ánh mắt đầy ám khí vào anh Kiệt vẫn còn nói liên hồi. Không quá lâu sau, anh bắt gặp bộ mặt "ác quỷ vùng lên" của tôi ở ngay bên cạnh Lâm Đạt. Để

thêm kịch tính, tôi còn nghiền răng ken két. Nuốt nước bọt, anh lập tức cười hề hề, bảo vu vợ:

- Đùa thôi, trông cả hai khá đẹp đôi. Đừng vì thiên hạ chê mà nhụt chí.

Nãy giờ có mỗi anh sĩ vả chứ ai! Bực bội nhủ thầm, tôi hát hàm, kiên quyết:

- Từ giờ, Nguyễn là bạn gái Lâm Đạt, cấm ai có ý kiến!

Huyền gật gật, đâu phản đối gì. Thương mím cười, nói chúc mừng. Còn anh Kiệt thì bấu môi, ồm ờ. Tôi hứ một tiếng. Tiếp, tôi nghe Lâm Đạt cười phì: "Trẻ con thật!". Mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi đã đóng dấu "sở hữu" lên người anh rồi.

Cả ngày hôm nay, hai chúng tôi vẫn làm việc bình thường, không hề tỏ ra thân mật gì trước các đồng nghiệp. Nhưng tôi nghĩ, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ phát hiện ra thôi. Tình cảm là thứ không thể che giấu, huống hồ cả hai lại làm chung một phòng nên hiển nhiên rất dễ bị nhận ra. Tuy nhiên, tôi không hề lo lắng về chuyện đó, bởi điều gì đến rồi cũng sẽ đến, cứ để mọi thứ diễn ra theo lẽ tự nhiên.

Chiều, chúng tôi ra trạm xe buýt. Đứng được một lúc, Lâm Đạt chậm rãi hỏi:

- Chủ nhật ngày mai em rảnh không?

- Rảnh, mà có gì sao?

- Ủm, anh muốn chúng ta sẽ đi chơi với nhau.

- Tức là... hẹn hò ạ?

Thấy anh gật đầu, tôi sung sướng dã man. Cuối cùng cũng tới rồi, buổi hẹn hò đầu tiên của cả hai. Tuy trước đây đã từng hẹn hò nhưng tôi vẫn có cảm giác nôn nao, có lẽ vì đây sẽ là lần đầu tôi được nắm tay anh đi hết con đường này đến con đường khác. Liệu nó sẽ như thế nào nếu đi bên cạnh tôi là chàng trai này?

- Nếu em không thích thì thôi.

Đột nhiên Lâm Đạt phán câu nghe tỉnh rụi. Nhanh như cắt, tôi quay qua:

- Ai bảo không thích, tất nhiên là phải đi chứ.

Trông vẻ mặt hào hứng của tôi, anh lại nở nụ cười thú vị. Thiệt tình, người gì đâu mà cứ khoái dụ dỗ và bắt nạt bạn gái.

Vừa về đến nhà thì tôi ngạc nhiên khi thấy anh Chinh ngồi trong phòng khách. Mẹ nói với tôi là anh đang chờ chị Mỹ cùng đi ăn tối. Ôi chà, sao chị ấy sướng thế! Ăn tối với giám đốc thì thế nào cũng toàn vào nhà hàng sang trọng. Vừa trông thấy tôi, anh mỉm cười, vẫy tay có ý gọi lại. Rất nhanh, tôi bước đến, ngồi xuống.

- Một thời gian rồi anh không gặp em. Ở công ty thì chẳng mấy khi chạm mặt nhau, vài lần đến nhà thì em lại đi vắng.

- Anh gặp em làm gì ạ, gặp chị em là được rồi.

- Đừng chọc anh nữa. Em dạo này thế nào, công việc vẫn ổn chứ?

- Tuy lượng việc có hơi nhiều nhưng vẫn tốt ạ, còn anh?

- À, mấy tuần nay anh hơi bận vì phải làm nhiều thứ trước khi chuyển giao.

Tôi ngạc nhiên. Nghĩ là việc cũng không có gì phải giấu nên anh nói rõ ràng luôn:

- Có thể tuần sau, giám đốc mới sẽ về Minh An.

- Tuần sau? Nhanh vậy ạ? Không phải anh nói là năm sau ư?

- Dự định ban đầu đúng là thế nhưng giờ có chút thay đổi.

- Người đó là con rể của phó tổng?

- Phải, cậu ta còn trẻ cũng có năng lực vì vậy Minh An không cần phải lo.

Tôi chùng mí mắt, nghĩ mà buồn. Sao mọi thứ lại đến nhanh như vậy? Dù biết là tôi và anh vẫn sẽ còn gặp nhau nhưng việc không còn chạm mặt ở trong công ty nữa thì đáng tiếc thật. Đôi khi mỉm cười, chào hỏi nhau vài câu, thấy cũng tốt hơn. Tôi định hỏi anh về tên của vị giám đốc mới thì đúng lúc chị Mỹ bước xuống, thế là tôi chẳng có cơ hội để hỏi thêm. Dõi theo bóng dáng hai người rời khỏi nhà, tôi nhún vai nghĩ, đợi đến qua tuần sau ắt mình sẽ biết tên giám đốc mới thôi.

Hôm nay chủ nhật, trời đẹp vô cùng. Khí trời cũng rất mát, chim hót líu lo, khiến tâm trạng người ta thoải mái. Đáng lý tôi phải vui sướng chờ đón buổi hẹn hò đầu tiên với Lâm Đạt ấy vậy mà chỉ

trong có vài phút, mọi mong chờ đều tan thành mây khói. Sáng, chưa kịp mặc đồ đẹp hí hửng đi chơi là tôi được chị Mỹ báo: bạn thân chị gặp chuyện không hay nên chị phải qua nhà giúp. Vấn đề là, cha mẹ tôi tối hôm qua đã đi xe lửa về thăm họ hàng, và bây giờ không ai trông chừng Cà Rốt hết. Ngậm ngùi, tôi đành ở nhà chăm cháu, vậy là đi tong cuộc hẹn mà suốt đêm qua đã lên kế hoạch thật tỉ mỉ. Đời chả bao giờ được như ý!

Đang ngồi trên ghế sofa nhìn Cà Rốt chơi xếp hình thì tôi nghe chuông cửa vang lên. Chán nản đứng dậy, tôi đi ra ngoài mở cổng. Là Lâm Đạt. Tôi ngạc nhiên vì khi nãy đã gọi điện báo với anh về việc hủy cuộc hẹn hôm nay.

- Em và Cà Rốt ở nhà một mình à?

- Ừm, anh đến có gì không? Hay anh muốn vào chơi với bọn em?

- Đúng đấy, nhưng thay vì ở trong nhà thì sao chúng ta không ra ngoài chơi? Anh và em cứ tiếp tục buổi hẹn, chỉ là dẫn theo Cà Rốt nữa thôi.

Trước lời đề nghị của anh, tôi đảo mắt. Nghĩ đi nghĩ lại thì tại sao tôi không kết hợp việc trông cháu với đi chơi cùng anh nhỉ. Cũng khá lâu, tôi chưa dẫn Cà Rốt đến khu vui chơi, và quan trọng là tôi muốn trải qua kỳ nghỉ cuối tuần này bên cạnh anh. Mau chóng, tôi gọi Cà Rốt ra hỏi ý kiến. Nó gật đầu liền. Con bé này thật là, gặp anh có mấy lần mà đã thương mến như vậy rồi, bỏ quên cả dì Út luôn. Còn Lâm Đạt thì vẻ như rất vui, liền bế Cà Rốt lên rồi nhìn sang tôi như muốn bảo đi thôi. Tôi đoán hôm nay chắc sẽ là ngày trông trẻ vất vả đây.

Đầu tiên, chúng tôi ghé qua rạp chiếu phim trước. Nhìn sơ qua mấy poster phim, Lâm Đạt hỏi tôi thích xem thể loại gì, tôi bảo là hành động hài hước. Anh lại nói mình thích trinh thám kinh dị. Ồ, xem ra sở thích về phim ảnh, chúng tôi hơi khác nhau. Đắn đo tới lui một hồi, chợt anh và tôi cùng đưa mắt về phía Cà Rốt đang đứng dòm poster phim hoạt hình. Tiếp theo cả hai nhìn nhau phì cười, không cần lựa chọn làm gì nữa, tôi và anh phải ưu tiên cho con bé thôi. Vậy là một cô gái 26 với một chàng trai 31 ngồi cùng đưa bé 6 tuổi xem những hình vẽ được dùng công nghệ làm cho chuyển động liên tục, gây cười hóm hỉnh.

Xem phim xong, cả ba vào tiệm ăn cơm trưa. Cà Rốt nghịch kinh khủng, hết lấy thức ăn trong đĩa của tôi rồi lại lấy của Lâm Đạt. Và khi bị tôi mắng thì nó xụ mặt, bắt đầu mếu máo. Con bé này có cái tật, khóc trước khi bị đánh. Nhiều lúc chỉ mới trừng mắt thôi mà nó đã thút thít như kiểu muốn người ta thương, không nỡ đánh. Mới tí tuổi đầu mà gian lắm. Thấy thế, Lâm Đạt cất tiếng dỗ dành. Lúc này quay qua tôi thì mếu, giờ chuyển sang anh thì nó cười tươi rói:

- Con thích chú Đạt nhất á!

Thấy tôi vẫn nhìn với vẻ không hài lòng, Cà Rốt liền nghiêng đầu, dùng tay cúp hai lỗ tai lại, chẳng khác nào chú cún cúp tai, khiến tôi phải bật cười mới được.

Ăn cơm xong, tôi bảo về nhà ngủ trưa nhưng Cà Rốt không chịu, cứ nằng nặc đòi dẫn đến khu vui chơi. Muốn cho cháu chơi những trò vận động, tôi đành chiều theo. Vì con bé còn nhỏ nên hầu như tôi với Lâm Đạt liên tục đi theo trông chừng. Mà nó chơi thật hăng hái, hết trò này đến trò khác, vừa chơi vừa cười mà không biết mệt là gì. Nhiều lúc, tôi hoặc anh còn bị nó kéo vô mấy trò chơi. Khổ cái, thân hình hai chúng tôi quá lớn để chui lọt qua mấy cái lỗ của cầu tuột,

nhà banh, ấy vậy mà Cà Rốt cứ đòi cả hai phải chui qua cho bằng được mới thôi. Đến phát mệt.

Công nhận sức trẻ con thật là khỏe, chạy nhảy la hét, chơi hơn mười mấy trò mà vẫn không biết mệt, trong khi tôi lớn rồi, chỉ việc đi theo trông chừng nó thôi cũng đuối như củ chuối. Giờ tôi thấy phục chị Mỹ ghê, nhất là những lúc chị cho Cà Rốt ăn, phải lăng xăng chạy theo nó suốt. Con bé chơi đến tận bốn giờ chiều. Buổi trưa, khu trò chơi khá vắng, giờ thì bắt đầu đông lên, có nhiều đứa trẻ khác xuất hiện và thế là nó không cần chúng tôi chơi cùng nữa, chạy tót đi tìm bạn. Nhưng cũng nhờ vậy mà tôi được nghỉ. Ngồi xuống băng ghế, tôi dấm nhẹ hai đôi chân mỏi nhừ. Vài phút sau, Lâm Đạt đi đến đồng thời đưa cho tôi một chai nước suối. Như bắt được vàng, tôi đón lấy rồi "tu" một hơi dài, sau đó thì quệt miệng và nói:

- Xin lỗi vì bắt anh phải chạy theo Cà Rốt trông chừng rồi chơi với nó.

- Có gì đâu, tại anh cũng thích chơi với nó.

- Xem ra anh rất thích trẻ con, vậy hẳn cũng muốn làm cha lắm hả?

- Hình như là vậy. Nhưng phải có người phụ nữ chịu sinh con cho anh thì anh mới làm cha được chứ, phải không?

Tôi biết đó là lời nói đùa thế nhưng khi anh vô tình nhìn qua bên cạnh thì chợt nhiên tôi hơi ngượng, tim đập thình thịch. Tự dưng anh nói như vậy với tôi làm gì, có ẩn ý gì ư? Sinh con sao, tôi đâu hề nghĩ đến mặc dù bạn bè tôi đều làm mẹ cả rồi. Và đúng là ở độ tuổi của anh, người ta bắt đầu mong muốn được bế con. Bất giác tôi trộm nghĩ, giả sử tôi và Lâm Đạt kết hôn, nếu sinh con thì nó giống

ai nhỉ? À mà thôi, tốt nhất là nó đừng nên giống mẹ vẻ bề ngoài mà giống bên trong ấy, đẹp nết. Mơ tưởng điên khùng một hồi, tôi liền lắc đầu, khi không nghĩ gì tùm lum.

Chợt, Lâm Đạt siết nhẹ tay tôi. Mau chóng xoay qua, tôi bắt gặp anh đang nhìn mình chăm chú. Ngượng ghê. Còn chưa biết làm gì thì tôi thấy anh chậm rãi nhích lại gần hơn. Tôi biết anh muốn gì vì đó cũng là điều mà tôi trông chờ. Thật khế khàng, tôi cũng nghiêng người về phía anh nhiều hơn. Hai bàn tay nắm chặt và mặt của chúng tôi từ từ kề sát lại gần, chuẩn bị cho một nụ hôn nhẹ nhàng. Thế nhưng khi môi anh sắp chạm vào môi tôi thì bất ngờ, giọng Cà Rốt vang lên:

- Dì Út và chú Đạt làm gì vậy ạ?

Khỏi nói cũng biết, tôi và Lâm Đạt đồng loạt giật mình rồi lập tức rời ra xa, hành động nhanh chóng đến nỗi có cảm tưởng nãy giờ chúng tôi chẳng hề có ý định hôn nhau gì cả. Khi đã đỡ sượng sùng, bấy giờ tôi mới đưa mắt về phía Cà Rốt, thấy nó đứng chống hông, tròn xoe mắt nhìn chăm chú với vẻ khó hiểu. Bên cạnh, Lâm Đạt cũng có phần hơi bối rối, người đềm tĩnh như anh mà cũng gặp phải lúc khó xử thế này. Thật là một tình huống khó đỡ. Để giải vây cho cả hai, tôi nhanh chóng hỏi con bé đói chưa, nhằm kéo sự chú ý của nó vào bữa tối đầy hứa hẹn. Thật may là nó lập tức hưởng ứng, sà vào lòng tôi, đòi dẫn đi ăn.

Kết thúc một ngày đi chơi vui vẻ, tôi dẫn Cà Rốt vào tiệm phở ăn tối. Trong lúc con bé ăn ngon lành do quá đói bụng vì chơi nhiều thì tôi và Lâm Đạt kín đáo nhìn nhau. Nhớ lại "sự cố" ban nãy, tôi bùm miệng cười, còn anh thì thở ra nhẹ nhẹ.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì đã 8 giờ hơn, chị Mỹ từ bên trong đi ra, bế lấy Cà Rốt đang ngủ say. Lúc chị bước vào nhà thì tôi nói với Lâm Đạt câu chúc ngủ ngon. Thế rồi một cách bất ngờ, anh nhích lên vài bước đồng thời hôn nhẹ lên môi tôi. Mắt mở to ngạc nhiên, tôi đứng bất động.

- Ngủ ngon nhé.

Anh nói khẽ, gương mặt vẫn điềm nhiên không lúng túng dù vậy lại có chút gì đó dịu dàng. Tuy hơi hồi hộp nhưng tôi vẫn nhìn anh, mỉm cười gật đầu. Khi anh rời đi, tôi đã dõi theo bóng dáng ấy rất lâu, đến khi biến mất vào màn đêm. Đưa tay sờ môi, tôi hạnh phúc nghĩ, kết quả này không tệ chút nào, nhất là đối với cuộc hẹn kỳ cục ngày hôm nay. Lần sau nhất định phải là buổi hẹn hò hoàn hảo.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 23: Công Sở 23: Giám Đốc Mới

Không rõ hôm qua ở nhà đã xảy ra chuyện gì với anh Quốc mà sáng nay vô công ty chị Ân đã "xả" dữ dội, mà người bị "dính đạn" không ai khác, chính là chị Châu. Thực ra nguyên do cũng chỉ vì cách ăn mặc của chị Châu. Bình thường, chị mặc loại vải sơ mi như bao người khác, tự dưng hôm nay lại mặc cái áo vô cùng mỏng, đủ thấy nội y bên trong. Mọi chuyện bắt đầu khi chị Ân vô tình đi ngang qua phòng Kinh doanh và thấy chị Châu đứng nói chuyện với anh Quốc rất vui, cộng thêm kiểu ăn mặc hết chỗ chê đó nữa, thế là chị phóng ngay vào phòng, nói lớn:

- Em nên xem lại cách ăn mặc của mình đi! Đây là công sở chứ không phải nhà nghỉ đâu! Cần phải đứng đắn chứ!

Dĩ nhiên chị Châu cũng nói lại, tuy không phải kiểu phản kháng gay gắt vì dẫu sao chị Ân vẫn là cấp trên nhưng có thể nhận ra thái độ không khoan nhượng:

- Em thấy mình ăn mặc vẫn lịch sự đàng hoàng. Có chỗ nào thiếu đứng đắn đâu ạ? Công sở cũng cần có tính thời trang nữa thưa chị.

- Vậy cách em đứng nói chuyện đầy đura với anh Quốc thì sao?

- Em và sếp đang nói chuyện công việc, không hề đầy đura gì cả.

Phòng kinh doanh vì hai người phụ nữ mà ầm ĩ cả lên. Anh Quốc lại phải đứng ở giữa can thiệp, tự dưng uy quyền của một trưởng

phòng biến đầu mất. Phải mất vài phút sau, anh mới lấy lại "khí chất", cất tiếng nhắc nhở chị Châu ngừng việc đôi co với phó phòng Marketing, đồng thời về việc ăn mặc cho phù hợp. Sau đó lại cùng chị Ân đi ra ngoài phòng nói gì đấy với nhau mà bên trong còn nghe loáng thoáng chất giọng tức giận khó chịu của chị. Khi không bị soi mói và bị mắng, chị Châu âm ức trở về bàn làm việc. Gương mặt xinh đẹp trở nên ủ ê, xụ một đống như đưa đám. Chắc chị nghĩ, nói chuyện với sếp mà cũng chọc trúng "lộu đạn".

Giờ ăn trưa, vừa đặt khay thức ăn xuống bàn là tôi đã chướng mắt rồi. Anh Kiệt mặc cái chứng gì mà cứ "xà nẹo" quàng tay qua vai Huyền ôm hoài. Chẳng ai trong chúng tôi mở miệng ra báo về mối tình này cả ấy vậy chỉ sau một buổi hơn phân nửa nhân viên trong công ty đều biết Huyền và anh Kiệt yêu nhau. Với mấy hành động thái quá từ tên dở hơi ấy, thì chuyện rõ còn hơn ban ngày.

- Thấy mấy anh chị như vậy hạnh phúc quá. - Thương lên tiếng ngưỡng mộ.

Giờ nhìn lại trong nhóm năm người thì mỗi mình em là lạc loài. Tự dưng tôi thấy có lỗi thế nào ấy, dù mình yêu chẳng sai trái gì. Anh Kiệt không chịu khiêm tốn, trái lại vênh mặt tự hào, đã thế còn ta đây giảng đạo về duyên phận, được mất, không nên khấn cầu nữa. Huyền bảo anh Kiệt khép mồm lại, rồi nói với Thương:

- Em đừng nghĩ có người yêu là sướng. Giờ chị thấy hối hận rồi nè.

Tức thì anh Kiệt chưng hửng, thế là từ mùi mẫn, cả hai chuyển qua "đấu võ mồm". Trong lúc đó, tôi chợt thấy Thương ngồi im lặng, vẻ mặt trầm tư như đang nghĩ ngợi. Tưởng em để bụng mấy câu nói

nhăng nhít của anh Kiệt, tôi liền nói vài lời an ủi. Tự dưng em khẽ lắc đầu, tiếp theo mới bảo rõ:

- Thực ra, em có chuyện này muốn báo mọi người biết nhưng lại sợ đường đột quá. Em đã quyết định sẽ kết hôn với anh Vinh, vào cuối tuần này.

Tôi và Lâm Đạt nhìn nhau kinh ngạc. Còn Huyền với anh Kiệt cũng ngừng tranh cãi, xoay qua hét lên thật to. Chuyện này đúng là quá đột ngột. Cứ ngỡ chỉ mỗi Thương một mình lẻ bóng nào ngờ đã chuẩn bị đến việc kết hôn luôn rồi.

- Cách đây một tuần, em đến thăm anh Vinh, anh ấy ngỏ lời cầu hôn em. Tuy biết là quá nhanh nhưng em đã đồng ý. Chân anh ấy lành hẳn rồi, nên cả hai sẽ tranh thủ làm đám cưới cuối tuần này. Em định ngày mốt đưa thiệp mời.

Nghe Thương nói rõ mọi việc, bốn chúng tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Hình như lo lắng chuyện gì nên Huyền hỏi ngay:

- Như vậy có nhanh quá không em? Cả hai còn chưa yêu nhau được bao lâu.

- Đúng đấy, em suy nghĩ kỹ chưa? - Tôi cũng thêm lời.

Nhìn qua chúng tôi một lượt, Thương gật đầu chậm rãi và kiên quyết:

- Em biết hôn nhân không phải chuyện đùa, và cũng đã nghĩ kỹ. Tóm lại em sẽ không thay đổi quyết định, mọi người sẽ chúc mừng em chứ?

Tôi với Huyền vẫn chưa biết đáp lời thế nào thì Lâm Đạt đã lên tiếng:

- Tất nhiên rồi. Cuộc sống của em thì em có quyền lựa chọn. Anh biết em không phải người thích làm bừa, vì vậy sẽ tôn trọng quyết định đó của em.

- Cảm ơn anh. Còn hai chị?

Thú thực, tôi lẫn Huyền đều không muốn như vậy bởi tất cả đều quá vội vã nhưng đây là việc trọng đại của Thương, lý nào hai chúng tôi phản đối, vả lại cũng chẳng có quyền gì để xen vào sự chọn lựa của em. Không thể không chúc phúc, nên cả hai chỉ còn biết cười, nói chúc mừng thôi. Cuối cùng là anh Kiệt, đột nhiên ngồi yên bất động, mặt cứ ngây đàn ra. Tôi đoán hẳn anh quá sốc, hết chuyện tôi với Lâm Đạt, bây giờ lại đến lượt Thương sắp lấy chồng, thế là sốc toàn tập.

Rời căn tin, nhân lúc mọi người không để ý, tôi kéo Thương ra một góc nói chuyện riêng. Dĩ nhiên là về việc em dễ dàng chấp nhận lấy anh Vinh trong khi cả hai chưa có một mối quan hệ công khai và lâu dài trước đó.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại quyết định nhanh chóng đến thế?

Nhìn tôi khoảng vài giây, mí mắt Thương chùng xuống, nhịp thở trầm hẳn:

- Em... không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà đó nữa.

- Nhà? Ý em là gia đình em?

- Vâng. Em chịu đựng hết nỗi rồi. Xa lánh, thờ ơ em vẫn chấp nhận được nhưng trách mắng, không ngừng sỉ vả em thì... Hai tháng qua, em sống với những cảm xúc tồi tệ. Thậm chí khi em ngã xe vào tối hôm đó, họ cũng chẳng ngó ngang hay quan tâm, kể cả bố.

Thương không khóc nhưng rõ ràng giọng lại nghèn nghẹn. Có lẽ đứng trước tôi, em thoải mái bộc bạch tuy nhiên vẫn cố giữ cho bản thân mạnh mẽ, không phải bật ra những xúc cảm đau đớn. Tôi phát hiện thái độ quá gấp gáp từ mình đã khiến em phải đối diện với cảm xúc tồi tệ đang cố giấu kín.

- Xin lỗi vì chị chẳng biết cái gì cả...

Giọng tôi thấp đến nỗi ngôn từ chỉ là luồng khí, ngược lại giọng Thương rành rọt:

- Không sao đâu chị. Em sẽ rời khỏi nhà, nếu đó là điều mà mọi người muốn. Có thể anh Vinh không hoàn toàn là tốt nhất nhưng ít ra, anh ấy thực sự quan tâm yêu thương em. Đúng là hiện tại em không yêu anh ấy nhưng theo thời gian em tin rồi mình cũng sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ về anh ấy.

Không thể nói gì hơn, tôi mỉm cười, ôm lấy em và mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Khi giờ làm việc buổi chiều bắt đầu, anh Quốc đi vào, thông báo một chuyện:

- Một lát khoảng 3 giờ, tất cả các phòng ban sẽ được nghỉ để cùng tham gia bữa tiệc chia tay giám đốc. Tôi biết chuyện này đối

với mọi người khá bất ngờ nhưng giám đốc Chinh sẽ được điều đi và giám đốc mới sẽ về công ty.

Anh vừa dứt lời là lập tức, mọi người trong phòng bắt đầu bàn tán khe khẽ. Trông gương mặt ai cũng đều hết sức bất ngờ. Riêng tôi chỉ thở dài thật khẽ bởi đã biết trước việc này. Không ngờ tổng công ty lại điều anh Chinh đi nhanh chóng đến vậy, tôi có cảm giác vị giám đốc mới muốn được nhanh nhanh đến Minh An. Chẳng rõ vị giám đốc trẻ này là người thế nào. Chẳng hiểu sao lòng tôi xuất hiện một nỗi bất an kỳ lạ không lý giải được.

Đúng như đã nói, chưa đến 3 giờ là mấy chục nhân viên ngừng công việc, nhanh nhanh rời khỏi phòng, cùng với những phòng ban khác, tất cả tập trung ở phòng họp. Đến nơi thì tôi đã thấy các trưởng, phó phòng và anh Chinh. Mọi người ngồi vào ghế, chờ đợi một bữa tiệc chia tay long trọng.

Trong lúc chờ, tôi quan sát biểu hiện trên mặt các trưởng, phó phòng. Người buồn, người trầm tư, người bình thản, người thờ ơ, đủ hết những biểu cảm. Lúc trước tôi từng nghe anh Chinh bảo, có vài trưởng phòng không thích anh, nay anh đi rồi chắc hẳn một số người sẽ thấy thoải mái hơn. Tôi nhận ra mình bắt đầu có những suy nghĩ không hay. Nhắm mắt lắc đầu, tôi bắt bản thân tập trung vào thứ khác.

Khi tất cả đã tập trung đầy đủ và ổn định chỗ ngồi, anh Chinh bước lên bục, nói vài lời qua micro. Anh làm giám đốc ở Minh An chỉ mới hai năm, cũng gặp nhiều khó khăn trở ngại nhưng cuối cùng đều vượt qua. Anh cảm ơn những trưởng, phó phòng đã giúp mình trong công việc, đồng thời cảm ơn tất cả nhân viên đã nỗ lực làm việc, đưa công ty ngày một phát triển. Khi anh kết thúc, tràng vỗ tay thật lớn vang lên. Sau đó thì anh bước xuống, lần lượt bắt tay từng

người. Trước cảnh đó, tôi hơi xúc động, một giám đốc thân thiện hòa nhã như vậy... Bữa tiệc chia tay anh Chinh diễn ra khá lâu, trong bầu không khí ồn ào nhưng cũng thật buồn.

Một tháng nay, trong công ty phát động phong trào Nhân viên gương mẫu. Tất cả nhân viên ở các phòng ban sẽ thi đua làm việc với nhau để nhận danh hiệu này. Chẳng những được bằng khen mà còn có tiền thưởng vì thế ai cũng háo hức, không chỉ riêng gì phòng Kinh doanh. Nhân viên gương mẫu sẽ có hai đề mục, nam và nữ riêng. Thành tích điểm tùy thuộc vào trưởng phòng, thấy ai năng nổ, làm nhiều, đạt kết quả tốt thì sẽ chọn nhân viên ấy.

Phòng Kinh doanh của tôi có ba ứng cử viên nữ sáng giá nhất: chị Châu, chị Hoài và chị Lý. Cả ba xông xáo, nhiệt tình hưởng ứng ngay từ lúc phong trào mới bắt đầu. Tôi cũng cố gắng nhưng chẳng trông mong gì nhiều, tập trung làm việc thật tốt chứ không chỉ vì giải thưởng. Vả lại người ta nói, không mong nhiều thì không thất vọng nhiều. Tôi chẳng dại gì leo cao để bị té đau. Về phía nam thì ứng viên triển vọng là anh Lưu, anh Trung và Lâm Đạt. Anh nói với tôi, tham gia phong trào của công ty cũng tốt, có cạnh tranh mới tiến bộ. Vốn, anh cũng là người cầu tiến nên tôi chẳng mấy ngạc nhiên về chuyện đó.

Chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc phong trào. Hiện tại ai nấy đều sốt sắng, làm hối làm hả, cốt ghi điểm trong mắt anh Quốc. Ngoài Lâm Đạt ra thì tôi thấy năm người kia rất ư là hăng hái, kiểu như xông xáo quá mức. Trông cảnh họ chạy tới chạy lui, tôi phát mệt. Quan sát thì tôi thấy chị Châu không chỉ lo về phần công việc mà còn biết lấy lòng sếp bằng những cách khéo léo như pha trà, thay mực, mua viết, xếp giấy, lau bàn làm việc thậm chí có khi là

massage đầu cho anh thư giãn. Đó là cách làm cao tay của người đẹp. Chưa kể chị ấy vốn rất được anh Quốc yêu mến nên tôi nghĩ, có lẽ chị ấy sẽ được chọn làm nhân viên gương mẫu. Hiển nhiên, hành động lấy lòng trắng trợn kia khiến chị Lý với chị Hoài vô cùng bức bối. Không riêng chị Châu, anh Lưu và anh Trung cũng tranh nhau lấy lòng sếp...

Chị Hoài đưa cho tôi mấy hóa đơn thanh toán trong tuần. Trước khi rời đi, tự nhiên chị cúi mặt sát xuống, hỏi nhỏ với tôi về vài vấn đề rắc rối trong việc xử lý hồ sơ. Nghe xong, tôi nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời:

- Theo em thì nên dùng cách như thế này... thế này... Vậy là ổn.

- Ừ nhỉ, vậy mà chị nghĩ không ra. Cảm ơn em nhiều nhé.

Vốn dĩ chuyện này rất bình thường, cho đến buổi chiều trước khi tan sở, tôi thấy chị Hoài mang hồ sơ đến trình anh Quốc xem. Nửa tiếng sau, giọng anh cất lên khá lớn, nhưng không phải trách mắng mà là khen ngợi:

- Chị Hoài giỏi thật! Hồ sơ này sửa lại khá rắc rối, vậy mà chỉ trong một ngày chị đã sửa xong hết, đã thế còn chính xác và hợp lý nữa. Khả năng xử lý công việc rất đáng khen ngợi.

Dường như chị làm rất tốt nên vẻ mặt anh đầy hài lòng. Chẳng những vậy, anh còn đưa hồ sơ cho những nhân viên còn lại xem, bảo phải học hỏi chị Hoài. Thương xem xong thì đưa qua chỗ tôi. Mau chóng cầm lên, tôi đọc sơ qua thì phát hiện đây là hồ sơ mà buổi sáng chị Hoài vừa hỏi mình xong và cách giải quyết của chị ấy giống hệt những gì tôi nói. Đúng là tôi đã giúp chị ấy xử lý vấn đề

phát sinh trong đây. Cùng lúc, tôi nghe chị Hoài bảo với vẻ tự hào lắm:

- Sếp quá khen, em phải thức suốt đêm mới nghĩ ra cách làm này.

Giờ thì tôi đã hiểu ra rồi, chị ấy sử dụng cách làm mà tôi nghĩ ra để ghi điểm trước mặt sếp, còn tự nhận là mình "thức suốt đêm" mới tìm ra. Khi ấy đáng lý tôi nên nói gì đó nhưng lại thôi vì nghĩ, chuyện này cũng chẳng có gì để làm to lên cả. Dẫu sao cũng không ai làm chứng tôi chính là người đề ra cách xử lý tốt đó. Đây vốn dĩ vẫn là chuyện thường ở chốn công sở. Trao bằng hồ sơ cho anh Lưu bên cạnh, tôi tiếp tục làm việc, dù lòng hơi buồn nhưng không để tâm lâu.

Việc anh Chinh bị tổng công ty điều đi và sắp có giám đốc mới về điều hành Minh An đã trở thành đề tài bàn tán của các nhân viên. Thật ra trước đó, mọi người cũng đã nghe phong phanh chuyện này rồi nhưng vẫn chưa chắc chắn, cuối cùng thì chuyện đổi dời đến nhanh hơn dự đoán. Hết bàn về anh Chinh, tất cả lại tò mò về giám đốc mới vì lại nghe đồn, người ấy còn khá trẻ. Trong giờ làm việc còn đỡ, cứ hễ nghỉ giải lao hoặc đến giờ ăn trưa thì đề tài bàn tán đó cứ kéo dài. Tôi những tưởng phải vài ngày nữa thì nhân vật chính kia mới xuất hiện, nào ngờ vào buổi chiều hôm nay, mọi người trong công ty đã được thấy mặt anh ta.

Khi đó cũng tầm 3 giờ, ai nấy đang làm việc thì thư ký Lệ vào phòng báo với anh Quốc, yêu cầu các nhân viên ngừng làm, tập trung ở phòng họp để chào đón giám đốc mới. Tuy ngày mai mới

nhậm chức chính thức nhưng chiều nay anh ta muốn gặp các trưởng, phó phòng cùng mấy trăm nhân viên của Minh An.

Đáng ra tôi sẽ cùng mọi người đến phòng họp, thế nhưng đúng lúc chuông điện thoại reo và tôi liền bắt máy. Là một khách hàng vừa mua sản phẩm, và gọi điện để hỏi vài thứ. Thế là không còn cách nào khác tôi đành nói anh Quốc mình sẽ đến trễ một chút. Anh gật đầu, dặn phải nhanh lên.

Đang vừa trả lời điện thoại vừa tìm kiếm tài liệu về sản phẩm cho khách hàng thì tôi nghe cửa mở, quay qua thì thấy Lâm Đạt. Nói với khách hàng đợi mình một lúc rồi tôi liền hỏi anh vào đây làm gì. Anh bảo chờ lâu quá không thấy tôi nên mới quay về phòng xem tôi có cần giúp không.

- Em đang tìm tài liệu về sản phẩm này, nhưng để đâu thì quên bémg.

- Bên chỗ anh có lưu một bản, để anh lấy cho em.

Đến bên bàn tìm kiếm xong, anh nhanh chóng đưa tôi bản tài liệu đó. Tiếp, tôi nói chuyện với khách hàng thêm 15 phút nữa thì mới cúp máy. Sau đó hai chúng tôi chạy vội đến phòng họp, mong là giám đốc mới vẫn chưa đến, nếu không thì...

Vì quá gấp gáp mà tôi và cả Lâm Đạt đều vội vàng đẩy cửa vào, trong khi đáng ra phải làm thật khẽ khàng thôi. Cũng chính vì thế mà hậu quả là, đồng loạt mấy trăm người có mặt ở phòng họp đều lập tức hướng mắt về phía cả hai. Đứng ngây ra vài giây, tôi nhắm mắt cắn môi rên thầm, chết thật rồi.

Về như trời không thương tình thì phải, tôi đoán là giám đốc mới đã vào, chẳng những vậy buổi ra mắt đã diễn ra. Tôi thấy ở trên bục có những trưởng, phó phòng cùng một chàng trai mang dáng vẻ sang trọng uy quyền đứng xoay lưng, đoán hẳn là giám đốc mới. Xui quá đi! Tôi liền đưa mắt qua Lâm Đạt, tuy không lúng túng hay bối rối nhưng vẫn nhận ra có chút khó xử trên mặt anh.

Cùng lúc, anh Quốc từ trên bục nhanh chóng bước đến chỗ chúng tôi, trách:

- Cả hai làm gì mà bây giờ mới đến? Vào trễ thế này, có mặt mặt không chứ!

Anh không cần nói, chúng tôi cũng biết mà, nhưng đâu phải chúng tôi muốn đi trễ. Không biết phải làm sao, tôi đành cúi đầu, liên tục nói:

- Em xin lỗi, vì khách hàng gọi nên em không thể bỏ đi được.

- Thực sự chúng em không cố ý đến muộn như vậy.

Bên cạnh, Lâm Đạt cũng cúi đầu xin lỗi. Tôi chẳng nghe anh Quốc nói gì, sự im lặng vừa ngọt ngào vừa đáng sợ. Xung quanh, vài âm thanh xì xầm vang khe khẽ, càng khiến tôi thêm khó xử hơn. Vẫn còn cúi đầu và cắn môi vì không biết diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào thì đột nhiên có tiếng bước chân từ xa đi lại, rất nhanh một chất giọng cất lên khiến tim tôi tự dưng đập thình thịch:

- Được rồi trưởng phòng Quốc, họ đến muộn cũng vì công việc thôi.

Tôi đoán đó là giám đốc mới. Tuy nhiên giọng nói của người này khiến tôi cảm giác quen quen, chẳng những vậy một nỗi bất an khó

tả đang dần xuất hiện. Tại sao như thế? Lý do gì tôi lại mang cảm xúc kỳ quặc này đối với một người mà mình chẳng quen biết. Chậm rãi, tôi ngược lên nhìn. Hoàn toàn bất động, đôi mắt đứng yên trống rỗng, cùng lúc mọi thứ xung quanh biến mất ngay tức khắc, tôi nhận ra số phận thật biết trên người khi lần thứ hai để mình thấy lại gương mặt của ba năm trước. Đinh Huy. Lẽ nào anh ta chính là giám đốc mới của Minh An?

Nở nụ cười, Đinh Huy nhích thêm vài bước, tiếp theo là đứng trước mặt tôi và Lâm Đạt. Lúc này tôi nghĩ, có lẽ Lâm Đạt cũng mang biểu cảm giống mình, ngạc nhiên lẫn bất ngờ. Anh nhận ra sự trùng hợp ngẫu nhiên, và thứ gọi là "duyên" của cả ba người. Đinh Huy không nói gì, vẫn nhìn chúng tôi với ánh mắt của ba ngày trước.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 24: Công Sở 24: Thấu Hiểu

Đúng là chuyện đời chẳng ai đoán được, lúc trước chỉ là một nhân viên Marketing bình thường ấy vậy sau ba năm, Đinh Huy bỗng chốc trở thành giám đốc mới của Minh An, và còn là con rể của phó tổng Việt Á. Giống như một bước lên mây. Điều đó tôi không bận tâm, chỉ là bản thân không hiểu tại sao cuộc đời lại để mình gặp lại anh ta. Tôi đã muốn trốn cái quá khứ đáng buồn ấy, thế mà bây giờ ông trời lại bắt tôi nhìn vào nó lần nữa. Có những thứ rất kinh khủng khi phải đối diện. Cứ thử tưởng tượng kẻ từng chà đạp mình mà giờ mình buộc phải thấy mặt kẻ đó mỗi ngày thì còn gì tệ hơn. Không phải sợ, chỉ là cảm giác căm ghét. Mang bên mình sự ghét bỏ ai đó, tôi hiểu bản thân sẽ chẳng thể yên bình được.

- Em đang nghĩ về cuộc gặp mặt khi nãy sao?

Tiếng Lâm Đạt vang lên qua từng bước chân khi chúng tôi bước xuống những bậc thang. Sực tỉnh nhưng không giật mình, tôi đáp chẳng né tránh:

- Em hơi bất ngờ về địa vị ngày hôm nay của Đinh Huy.

- Ừm, anh cũng vậy. Đinh Huy kết hôn với con gái của phó tổng, đó là điều kiện thuận lợi để người đó đạt được danh vọng ngày hôm nay.

Nghe anh nhắc đến việc kết hôn của Đinh Huy, tôi mới chợt nghĩ, chẳng phải ba năm trước, anh ta và Huỳnh Trân đã quyết định quay

lại với nhau ư? Hay là sau đó họ chia tay? Dù sao đi nữa, kết cục sau cùng của họ như thế nào, giờ đã không còn là điều quan trọng với tôi. Nhưng tôi phải công nhận Đinh Huy thật may mắn khi kết hôn cùng con gái gia đình quyền thế, đây là bàn đạp vững chắc để tiến thân.

Tôi và Lâm Đạt bước ra ngoài công ty, khi sắp đến bãi đỗ xe thì dừng lại. Vì hôm nay anh có việc nên chúng tôi không cùng về như mọi khi. Anh nắm tay tôi, dặn dò đi về cẩn thận. Cười gật đầu, tôi bảo anh tối phải gọi điện cho mình.

- Chiều mai tan việc, bọn mình đi chơi nhé.

- Ok luôn, hôm trước bị Cà Rốt phá đám, em mong chờ buổi hẹn khác đây.

- Xem ra em rất thích đi chơi với anh.

- Vậy anh có vui khi em thích đi chơi với chàng trai khác không?

Câu cất có của tôi quá hay khiến Lâm Đạt chẳng biết trả lời thế nào, chỉ phì cười. Vỗ nhẹ trán tôi, anh bảo tôi cái gì cũng "trả treo" được. Sờ trán, tôi chu môi. Đang cười vui vẻ thì bất chợt, đôi mắt tôi vô tình nhìn vào cửa công ty. Đằng sau tấm cửa kính phản chiếu ánh nắng tắt dần của buổi chiều, là bóng dáng Đinh Huy đứng yên đồng thời hướng cái nhìn về phía chúng tôi. Không vui, không buồn, một gương mặt tĩnh lặng như thể bận tâm suy nghĩ điều gì đó. Con người lại di chuyển, anh tiếp tục dời mắt xuống bàn tay tôi đang khẽ khàng luồn vào tay Lâm Đạt. Cái nhìn này thoáng qua thật nhanh rồi Đinh Huy mau chóng biến mất sau cửa kính để lại chỗ trống của một cái quay lưng hờ hững. Tôi im lặng, sau đó cùng Lâm Đạt cất bước,

và tôi cảm giác rằng đôi mắt lạng tỉnh kia vẫn dõi theo mình, từ nơi nào đó.

Ông bà ta có câu thành ngữ rất hay, Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cũng như tôi muốn yên mà trời chẳng thương. Sáng nay Lâm Đạt phải gặp khách hàng nên đi làm sớm, còn tôi vì không đi cùng anh nên mới trễ giờ. Vừa xuống xe buýt, tôi chạy vù vào công ty. Hối hả bước vào trong, tình cờ tôi thấy cửa thang máy sắp đóng nên phóng như bay đến, đồng thời bấm nút để giữ cửa. Còn chưa kịp thở phào về sự may mắn này thì tôi liền bất động khi người đang đứng trong thang máy là Đình Huy. Đúng là trời xui khiến mà. Đứng yên một lúc, tôi đảo mắt bởi không biết nên làm gì nữa. Ngay cả hành động cúi chào cơ bản mà tôi cũng quên mất. Thấy tôi cứ đứng ngây ra, Đình Huy cất tiếng:

- Nếu em không nhanh lên thì sẽ muộn giờ đó.

Tự nhủ, công việc vẫn là quan trọng nên tôi đành dẹp sự khó xử sang một bên mà bước vào thang máy. Cánh cửa từ từ đóng lại, khiến tôi có cảm giác mình đang đi vào địa ngục. Phải nói là tình huống hiện tại chẳng mấy dễ chịu vì trùng hợp thế nào mà chỉ có hai chúng tôi. Giả sử tôi không đi trễ, hoặc có thư ký Lệ ở bên cạnh Đình Huy thì hẳn sẽ tốt hơn rất nhiều. Trong không gian kín, lại chỉ có hai người, dù muốn tránh cũng tránh không được.

- Ba năm qua, em vẫn khỏe chứ?

Tôi đã bảo mà, thế nào cũng xảy ra chuyện. Với vai trò là nhân viên, tôi nghĩ sẽ rất tệ nếu mình không trả lời giám đốc. Hít thở sâu, tôi trả lời tự nhiên:

- Cảm ơn giám đốc quan tâm, em sống rất khỏe.

Buồn cười, tại sao anh ta có thể hỏi tôi một câu thân thiết như thế. Nghe chẳng khác nào là hai người bạn thân lâu năm gặp lại.

- Hẳn em còn rất giận anh?

Anh ta hỏi câu này như thể đang chọc tức tôi vậy. Điều hiển nhiên đó có cần phải hỏi? Rốt cuộc thì anh ta nghĩ cái gì trong đầu? Giọng có chút hời hợt, tôi đáp:

- Người ta chỉ giận khi đó là người mà mình quan tâm thôi, thưa giám đốc.

Không rõ, Đinh Huy có hiểu hàm ý trong lời tôi nói? Tuy nhiên anh ta im lặng khá lâu, chắc ít nhiều đã dễ dàng đoán ra điều tôi muốn gửi gắm. Tôi mong anh ta đừng hỏi gì nữa, nếu tôi tiếp tục dùng thái độ thờ ơ thế này thì e không ổn. Chưa kể bây giờ, chỉ việc nghe chất giọng đó cất lên thôi là tôi cũng khó chịu lắm rồi.

- Em và Lâm Đạt... đang yêu nhau sao?

Tôi ngạc nhiên trước sự dai dẳng của Đinh Huy, và giờ anh ta chuyển qua tìm hiểu về mối quan hệ giữa chúng tôi. Nhanh chóng nhìn số tầng nhảy chậm, tôi thấy sắp lên đến tầng năm liền tự nhủ, chỉ cần trả lời xong câu này là mình được giải thoát. Nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắp mở, tôi trả lời rành rọt:

- Với những gì đã thấy ngày hôm qua, em nghĩ giám đốc đã có câu trả lời.

Đúng lúc cửa thang máy mở, tôi cúi chào Đinh Huy rồi bước nhanh ra ngoài. Thề, từ giờ về sau, tôi tuyệt đối không vào công ty

đúng giờ này.

Cuối cùng thì ngày công bố kết quả Nhân viên gương mẫu cũng đến và ai nấy đều ngạc nhiên về kết quả được đưa ra. Giải của nam nhân viên thuộc về Lâm Đạt. Tất nhiên điều này chẳng ai ngạc nhiên hay phản đối gì cả, năng lực của anh đã chứng minh rất rõ. Điều khiến tất cả bất ngờ chính là giải của nữ nhân viên lần này thuộc về hai người: chị Châu và chị Hoài. Đây quả nhiên là trường hợp hiếm gặp từ trước đến nay. Nam thì ủng hộ nhiệt liệt, còn nữ có người đồng thuận, nhưng cũng có người không thích. Họ bảo cả hai đều không xứng đáng với danh hiệu "gương mẫu", bởi một người chỉ biết nịnh nọt lấy lòng sếp, một kẻ thì chỉ do may mắn chứ chẳng có thực lực gì và còn nói chị Lý thích hợp hơn.

Mặc người ngoài cuộc không ngừng bất bình, chị Lý chỉ cười cười, xua tay:

- Mình cứ cố gắng hết sức thôi, kết quả thế nào là người ta quyết định.

Tôi thấy lời chị rất chí lý. Những kết quả mà lấy từ sự đánh giá của người khác, cái đó mình không quản được hay bắt nó phải theo ý mình. Đây là chốn công sở, mọi chuyện đều có thể xảy ra, không hẳn lúc nào cũng toàn điều tốt đẹp, công bằng, người có thực lực chưa hẳn được nhận kết quả xứng đáng.

Ở môi trường mang tính cạnh tranh không ít này, người nào khôn khéo sẽ dễ tiến thân. Như biết nịnh sếp bằng lời lẽ hoặc bằng hành động, biết xông xáo năng nổ nhờ người này nhờ người kia hậu thuẫn, đôi khi còn là lấy công sức của kẻ khác để mang vinh quang về cho mình, thậm chí giẫm đạp người khác để đi lên. Với vị trí một nhân viên kinh doanh, dĩ nhiên phải nhiệt tình năng động nhưng tôi

muốn đi lên bằng chính khả năng của mình, tuy có thể bước đường thăng tiến hơi chậm nhưng như thế vẫn tốt hơn. Vì tôi nghĩ, ngoài nỗ lực ra, những cách còn lại đều không mang đến kết quả lâu dài.

Công sở cũng là chiến trường.

Chiều tan việc, đúng như dự định, tôi và Lâm Đạt có buổi hẹn hò. Lần trước đi chơi không thành nên lần này tôi quyết tâm lắm, nhất định biến nó thành một cuộc hẹn đáng hoàng. Tuy nhiên chúng tôi không ngờ rằng, buổi chiều này đã xuất hiện những chuyện dở khóc dở cười. Đầu tiên cả hai sẽ đi ăn. Nói gì thì nói, bụng đói mà có muốn lãng mạn cũng chẳng được. Sau khi bàn bạc xong, tôi cùng anh vào tiệm ăn gần công ty. Em phục vụ hỏi chúng tôi ăn gì, tức thì tôi và anh cùng nói:

- Bún mắm.

- Bún Bò Huế.

Tất nhiên, hai người đi cùng nhau không ai bắt phải ăn giống nhau, chỉ là cả hai nói cùng lúc hai món như thế tự dưng thấy buồn cười. Đáng ra nên từ từ mới phải. Ghi xong, em phục vụ hỏi chúng tôi có ăn cay không. Tôi và anh lại cùng nói:

- Có.

- Không.

Tôi nhìn qua Lâm Đạt, anh cũng vậy. Tếu lâm ở chỗ, câu trả lời của chúng tôi cứ khác nhau. Thêm lần thứ ba khi em phục vụ hỏi uống nước gì, cả hai đồng thanh:

- Côca.

- Pepsi.

Em phục vụ bùm miệng cười cười. Hài thật, hai người cùng nói tên hai hãng nước ngọt đang cạnh tranh nhau. Chuyện đùa gì vậy trời? Cũng may là em phục vụ không hỏi thêm gì nữa. Lúc em ấy quay đi, tôi nhìn anh, bảo:

- Em và anh khác nhau vài thứ nhỉ, ban nãy cứ như tấu hài.

Đối diện, anh nhún vai thản nhiên, chẳng mấy bận tâm về chuyện này. Tôi cũng không để ý nhiều làm gì. Không lâu sau đó, thức ăn được đem lên, chúng tôi bắt đầu dùng bữa chiều trong vui vẻ. Tôi đâu biết, đây chỉ mới là màn một.

Rời tiệm ăn, cả hai cùng đến rạp chiếu phim. Như đã nói lần trước, tôi thích thể loại hành động hài hước nên muốn xem bộ "Những anh chàng hoang dã miền viễn Tây". Vì thích thể loại trinh thám kinh dị vì vậy Lâm Đạt chọn bộ "Ngôi nhà bí ẩn phía Đông". Giờ thì vui rồi, hai người hai gu xem phim khác nhau hoàn toàn, đã vậy trùng hợp thể nào, tôi ở "tây", anh ở "đông".

- Em ghét kinh dị lắm, tuyệt đối không xem phim của anh đâu.

- Anh lại không thích những bộ phim chỉ gây cười thôi.

Tôi với Lâm Đạt ngán ngẩm. Với tình hình này thì xem ra hai người không thể xem chung bộ phim. Đắn đo một hồi, anh bảo cả hai chia nhau, người nào thích xem phim gì thì xem. Tôi thấy thế cũng được nên gật đầu. Sau đó chúng tôi mua vé rồi lần lượt đi vào hai phòng phim khác nhau. Khi ấy tôi thấy vẫn bình thường thế nhưng lúc ngồi một mình xem phim thì tôi nhận ra chuyện này chẳng ổn chút nào. Hẹn hò, chủ yếu là để hai người được ở bên nhau

nhều hơn, nói chuyện chia sẻ nhiều hơn, chứ đâu phải mỗi người cứ theo sở thích riêng của mình, nếu vậy thì đi một mình có phải khỏe hơn không. Bất giác, tôi nhận ra bản thân ngớ ngẩn quá đi. Giờ một mình ngồi trong phòng chiếu, tôi thấy buồn và cô đơn sao ấy. Mặc dù phim rất hài hước, ai nấy đều cười sặc sụa ấy vậy tôi vẫn chẳng vui nổi. Đưa mắt nhìn hai bên, thấy mấy cặp tình nhân ngồi cạnh nhau vừa xem vừa ăn bỏng ngô, tôi ganh tị quá đi mất. Chẳng rõ Lâm Đạt có suy nghĩ giống tôi không. Ngả người ra phía sau, tôi chán nản hướng mắt lên màn hình rộng, thấy phim nhạt như nước ốc. Lần đầu tiên, hai tiếng xem phim đối với tôi lại buồn tẻ và dài đến vậy.

Hết phim, tôi đi nhanh ra ngoài, cùng lúc thấy Lâm Đạt đứng chờ ở quầy bán vé. Mau chóng bước lại gần, tôi hỏi anh xem phim thế nào. Vẽ như không hiểu ý tôi nên anh bảo cũng hay. Tiếp, anh hỏi ngược lại tôi và chẳng biết nói gì hơn, tôi trả lời tương tự. Lúc cả hai rời rạp chiếu phim, tôi định nói cho anh nghe về tâm trạng của mình khi đang xem phim, nhưng trông anh vẫn điềm nhiên vì vậy những lời sắp phát ra lại trở nên khó khăn. Có lẽ anh không bận tâm về chuyện này.

Lâm Đạt đề nghị vào công viên cùng đi dạo và nói chuyện. Vừa đi ngang qua xe bắp là tôi đã nghe mùi bắp nướng với mỡ hành bốc lên thơm phức. Tôi nói với anh mình muốn ăn bắp. Mau chóng, cả hai đi đến chỗ xe bắp. Bà cụ có nụ cười hiền lành hỏi chúng tôi ăn bắp nướng hay bắp luộc. Lần thứ ba, tôi và anh cùng đáp:

- Dạ, bắp nướng ạ.
- Bà lấy cho cháu bắp luộc.

Bà cụ nhìn nhìn, sau đó nhanh nhẹn lấy một "nướng", một "luộc" đưa chúng tôi. Đón lấy, tôi đảo mắt và tay cầm trái bắp nướng đưa lên miệng ăn, lòng thấy vụ này không ổn tí nào. Tại sao chúng tôi luôn đưa ra những lựa chọn khác nhau? Trong khi tôi không ngừng nghĩ về vấn đề đó thì Lâm Đạt vẫn tiếp tục bình thường. Đưa mắt nhìn màn đêm đang dần buông, tôi thấy tâm trạng mình nặng nề hẳn.

Đi hết một vòng công viên, tôi và Lâm Đạt ngồi xuống băng ghế đá gần bờ hồ nghỉ chân. Khi nãy vừa đi, chúng tôi nói khá nhiều chuyện, tự dưng bây giờ lại im lặng. Chẳng biết anh nghĩ gì, riêng tôi vẫn cứ nhớ về những chuyện ban nãy. Mặt hồ tĩnh lặng dưới trời đêm, mang theo cơn gió nhẹ mát rượi, thổi vào lòng tôi làm tan đi ưu phiền. Bên tai tôi không nghe tiếng gió nữa, thay vào đấy là tiếng của anh:

- Lúc xem phim, bất giác anh nghĩ nếu có em ngồi bên cạnh thì sẽ vui hơn nhiều. Việc cả hai tách nhau ra như vậy, đúng là không tốt chút nào.

Vô cùng ngạc nhiên, tôi xoay qua và hưởng ứng thật nhanh chóng:

- Em cũng thấy vậy. Hóa ra anh cũng có suy nghĩ thế à?

- Ủm, ban nãy trông vẻ mặt em không có biểu hiện gì nên anh không nói.

- Em cũng thấy anh bình thường, vì vậy mà đã im lặng.

Anh nhìn tôi vài giây, sau đó liền cười nhẹ và tôi cũng thế. Vậy là chúng tôi đều có cùng tâm trạng, nhưng vì ngại nên không nói ra. Tự

dưng tôi mắc cười ghê, lo lắng toàn chuyện không đâu, nếu chịu nói ra sớm thì có phải đỡ phiền không.

- Lần sau hai ta sẽ chọn bộ phim nào mà có thể cùng xem chung, nhé.

- Ừm, nhưng em muốn cả hai cùng trải nghiệm sở thích của nhau nữa. Em sẽ thử xem trình thám kinh dị còn anh thì ngược lại.

Gật đầu đồng ý, Lâm Đạt liền lấy trái bắp nướng đang ăn dở trong tay tôi, cắn một miếng. Tiếp theo, anh đưa trái bắp luộc trên tay mình, cho tôi. Sau đó tôi nhận ra, bắp luộc cũng không tệ. Sung sướng tựa vào vai anh, tôi phát hiện buổi hẹn này không tệ. Tuy nó hơi kỳ quặc nhưng lại vô cùng thú vị vì cả hai lại có thêm trải nghiệm mới. San sẻ sở thích cùng nhau cũng là một cách để yêu thương nhau hơn.

Hôm sau là chủ nhật, ngày diễn ra lễ cưới của Thương và anh Vinh. Tôi thấy thời gian trôi qua nhanh hơn mình tưởng, và buổi lễ kết hôn này cũng thật là nhanh chóng. Lễ cưới tổ chức vào buổi trưa, hầu như mọi người trong công ty đều đến dự. Phân nửa cánh mày râu ở Minh An đều si mê Thương, thế nên họ khá sửng sốt khi nhận được thiệp mời cách đây hai ngày. Em thông báo quá nhanh, mà cưới cũng quá nhanh, khiến các anh ngẩn ngơ tiếc hùi hụi, thậm chí có anh còn khóc ầm ức. Máy chị đồng nghiệp bảo Thương lấy được anh Vinh thì sướng, đẹp trai, nhà khá giả, lại vô cùng yêu thương chiều chuộng em, vậy là thành bà hoàng rồi.

Vì Thương từng dự đám cưới của mình nên chị Hương cùng anh Đăng cũng đến chúc mừng, còn có chị Mỹ và anh Chinh. Ai cũng

khen em ấy mặc váy cưới xinh tuyệt vời. Anh Kiệt lại tào lao, chen vô nói mấy câu hài hước tẻ. Nhưng cũng nhờ vậy mà không khí thật vui. Thỉnh thoảng tôi nhìn qua Thương, thấy em cười rất tươi, như thể đang hạnh phúc nhất trên đời. Lòng tôi yên tâm hẳn. Đứng bên cạnh Thương, anh Vinh ra dáng là chú rể bảnh bao, không ngừng nhìn cô dâu với ánh mắt trêu mến. Hơn hai năm miệt mài theo đuổi, cuối cùng anh cũng chinh phục được cô gái trong lòng mình. Hẳn, lễ cưới này là kết quả xứng đáng nhất. Tôi thực sự mong, anh sẽ mãi mãi che chở Thương, cô gái không có được mái ấm gia đình hoàn hảo suốt hai mươi lăm năm qua.

Tôi có gặp gia đình Thương. Tuy họ luôn mỉm cười nhưng nhìn kỹ sẽ dễ dàng nhận ra sự hờn hợt, lãnh đạm trong mắt. Họ buộc phải đứng ở đây, buộc giả vờ vui trong ngày cưới của Thương. Thiết nghĩ, biết đâu trong lòng họ vô cùng thoải mái khi nghĩ từ giờ, đứa con không mong đợi ấy sẽ biến mất khỏi nhà, sẽ trả lại một gia đình hoàn hảo cho họ. Nếu đúng là vậy thì cay đắng làm sao.

Lúc MC giới thiệu gia quyến hai bên thì chợt nhiên bố của Thương ôm chầm lấy em, nói những câu chúc phúc đầy nghẹn ngào. Ai nấy đều xúc động trước những giọt nước mắt của người bố dành cho con gái. Vòng tay siết chặt là thế, nhưng vài phút sau lại buông ra thật hững hờ, ông lau nước mắt, mặt lại điềm nhiên. Ngay cả ngày cưới của con, mà ông cũng không thể toàn tâm chúc phúc. Và cũng vào lúc đó, tôi bắt gặp ánh mắt Thương nhìn ông, một nỗi buồn vô hạn ám ảnh người khác.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 25: Công Sở 25: Giận

Tôi đang đứng trước phòng giám đốc và dĩ nhiên không phải vì có nhã hứng mà ghé qua đây chơi. Ban nãy cách đây vài phút, anh Quốc bảo tôi lên phòng giám đốc vì "sếp nói có chuyện muốn hỏi về bản hợp đồng mới". Cuối cùng là tôi đành vác xác đến đây. Đứng hơn 5 phút rồi mà tôi chưa đưa tay gõ cửa, mắt hướng chăm chăm vào tấm kính hết kiểu hình ảnh phản chiếu trên đó là một kẻ thù của tôi vậy. Dẫu biết trước sau gì tôi cũng phải vào, tuy nhiên kéo dài thời gian được bao lâu thì kéo, vả lại để bản thân cần bình tĩnh. Hít sâu đồng thời ngẩng đầu lên, khi tư thế thay đổi thì có nghĩa, tôi đã sẵn sàng. Đưa tay lên gõ cửa, tiếp tôi nghe tiếng vọng từ trong phòng: "Vào đi!". Xoay nhẹ nắm đấm, tôi mở cửa đi vào.

Đình Huy ngồi trên ghế xoay, hai tay đặt lên bàn, mắt nhìn thẳng về phía cửa như thể biết rất rõ người bước vào là ai. Vẫn giữ dáng vẻ bình thường, tôi tiến đến bàn giám đốc, đầu hơi cúi một chút để tránh nhìn thẳng vào mặt chàng trai đó.

- Thưa, giám đốc có vấn đề gì trong bản hợp đồng mới ạ?

Vì cúi đầu nên tôi không rõ biểu hiện trên mặt Đình Huy thế nào, một lát sau thì hợp đồng để ra trước mặt, tôi nghe anh nói về vài điều khoản không phù hợp và yêu cầu sửa lại. Lòng nhẹ nhõm khi cuộc nói chuyện kết thúc sớm, tôi nói mình sẽ chỉnh sửa thật nhanh rồi đưa cho anh. Thế nhưng sự vui mừng của tôi biến mất mau chóng khi thành linh Đình Huy cất giọng rõ ràng:

- Tôi chưa cho phép nhân viên Phạm Nguyễn đi mà.

Ngạc nhiên, tôi chậm rãi quay lại thì thấy anh ta rời khỏi bàn làm việc, từ từ tiến về phía mình. Dù lòng bắt đầu lo lắng không rõ chuyện gì sẽ xảy ra nhưng tôi vẫn giữ vẻ bề ngoài bình thản, mắt tiếp tục hướng vào một điểm nhìn nào đó.

- Xin hỏi, giám đốc còn gì muốn dặn dò?

Bước chân dừng lại, bây giờ Đinh Huy đã đứng ngay trước mặt tôi, nói khẽ:

- Nếu không phải công việc thì đừng gọi anh là giám đốc, nghe rất xa cách.

- Không được đâu ạ, giám đốc vẫn là giám đốc...

- Nhưng anh không muốn chúng ta bàn về công việc nữa.

- Nếu đã như thế thì xin phép giám đốc, em phải trở về làm việc.

Tôi vừa dứt lời thì đột ngột bị Đinh Huy nắm chặt lấy hai bờ vai. Anh nhìn sâu vào mắt tôi, vẻ mặt thất vọng lẫn lạnh tanh, hạ giọng nghe khản đặc:

- Em giận anh nhiều đến vậy sao? Ghét đến nỗi không muốn thấy mặt ư?

Chẳng hiểu sao tôi lại điềm nhiên đến kỳ lạ, không né tránh mà nhìn anh, nói:

- Giám đốc, xin anh cẩn trọng thái độ và lời nói của mình, đây là công ty.

Sự khó chịu lập tức biến mất, lông mày đang chau lại cũng dần dần ra, gương mặt anh ta dường như đã lấy lại vẻ điềm tĩnh, hẳn là do lời nhắc nhở từ tôi. Không còn phản ứng gay gắt nữa, dù vậy anh chưa buông tay ra khỏi vai tôi, bảo khẽ:

- Anh đã kết hôn với Huỳnh Trân.

Tôi đã bất ngờ, dĩ nhiên không phải vì Đinh Huy kết hôn với Huỳnh Trân mà là về gia thế của cô nàng xinh đẹp đó. Ba năm trước khi vào công ty Bình Tân, tôi nghĩ cô ta đơn thuần chỉ là con của một gia đình khá giả, nào ngờ lại có địa vị như vậy. Con gái của phó tổng công ty Việt Á mà đi làm "thuê" cho công ty khác chỉ để nối lại tình xưa với bạn trai. Cũng ngưỡng mộ thật. Tôi không hiểu lý do khi Đinh Huy nói điều này là gì, hay muốn tôi chúc phúc?

- Thế à? Chúc mừng giám đốc.

Tôi biết bản thân vừa nói một câu thừa thãi. Về như thái độ thản nhiên từ tôi khiến anh ta cảm giác bức rút cái gì đó nên lại siết chặt vai tôi hơn, khá đau.

- Việc anh làm với em ba năm trước, anh biết là không thể tha thứ. Nhưng... nhưng khi em rời khỏi Bình Tân, anh mới phát hiện mình đã yêu em.

Câu nói này thú thật khiến tôi thấy vô cùng kỳ quặc. Nhìn chăm chăm anh, tôi hỏi:

- Giám đốc đang nói cái gì vậy?

- Có thể em không tin nhưng khi ấy anh đã hò hẹn và nghĩ rằng mình vẫn còn yêu Huỳnh Trân, để rồi khi đánh mất em, anh mới hiểu

tình cảm thực sự của bản thân. Người con gái anh luôn hướng về, chính là em. Hãy tin anh!

- Anh không thấy là rất buồn cười sao? Yêu tôi mà lại đối xử như thế à?

- Đúng là anh đã ngu xuẩn! Anh muốn chọc tức Huỳnh Trân nên lợi dụng em nhưng điều đó không có nghĩa anh còn tình cảm với cô ấy. Anh đã tưởng, phải, là "tưởng" mình còn yêu Huỳnh Trân vì vậy mới sai lầm và vô tình đánh mất cảm giác dành cho em.

- Anh cũng đã kết hôn với Huỳnh Trân còn gì?

- Vì cô ấy là con gái của phó tổng. Anh không phủ nhận mình đang lợi dụng người đó, nhưng điều này sẽ giúp anh đạt được những gì mình muốn rồi đi tìm em. Vào buổi chiều thấy em và Lâm Đạt, anh quyết định đến Minh An sớm hơn dự định. Tất cả anh làm đều vì muốn gặp em!

Im lặng, tôi lắng nghe từng lời Đinh Huy bày tỏ, toàn là những điều đáng phải ngạc nhiên. Tôi nhìn anh không chớp mắt, gương mặt ấy đầy mong mỏi lần chờ đợi. Vài giây sau, mí mắt chùng xuống và ánh nhìn cũng dịu lại, tôi khẽ khàng:

- Có đúng... điều anh nói là thật? Anh yêu em ư?

- Đúng vậy, anh không ngừng trách bản thân đã để mất em. Anh xin lỗi vì làm em tổn thương. Ba năm qua anh rất đau khổ.

- Lúc ấy, em rất hận anh. Nhưng bây giờ khi nghe những lời này thì em vui lắm. Em có thể tin anh chứ? Hai ta sẽ trở về bên nhau sao?

- Tất nhiên. Xin em hãy tin anh, anh thật lòng yêu em.

Tôi mỉm cười sung sướng, thậm chí có cả xúc động. Đôi mắt Đình Huy trở nên trù mẩn khi trông thấy dáng vẻ hạnh phúc của tôi. Giữ nguyên biểu cảm mừng rỡ ấy khoảng vài giây thì tôi ngừng lại, vẻ mặt chuyển qua điềm nhiên rồi cười nhẹ:

- Có phải anh nghĩ tôi sẽ nói những lời mùi mẫn như thế không? Xúc động, tin tưởng và tỏ ra hạnh phúc để rồi lại bị lừa một lần nữa? Xem ra ba năm qua anh chẳng thay đổi gì cả nhưng tiếc là tôi đã khác rồi.

Trong khi Đình Huy còn đang ngạc nhiên thì mau chóng, tôi gạt nhẹ tay anh ta. Cái nhìn của tôi thản nhiên đến lạnh lùng. Gì nào, tưởng chỉ với mấy lời cảm động đó tôi sẽ tin sao? Anh ta quá xem thường người mà mình từng chà đạp và làm tổn thương. Ngay cả con cừu cũng nhớ nơi nào nó từng sụp bẫy rồi bị thương mà.

- Đã từ rất lâu, anh chẳng còn vị trí gì trong tim tôi nữa... Xin phép giám đốc, tôi trở về phòng làm việc.

Cúi đầu chào, tôi nhanh chóng rời phòng, chẳng mảy may để ý đến phản ứng của đối phương. Khi đi được vài bước thì tôi dựa lưng vào bức tường, thở phào. Nhớ lại cảnh lúc nãy thật là nguy hiểm, tôi mừng vì mình vẫn giữ được bình tĩnh.

Không biết sao tâm trạng tôi lại thay đổi kể từ lúc rời khỏi phòng giám đốc. Bực bội, một chút khó chịu, cả sự mệt mỏi. Tôi thấy chuyện này chẳng ổn chút nào. Tôi và Đình Huy là giám đốc và nhân viên, làm chung trong một công ty thế này là đã rất phiền rồi mà bây giờ anh ta còn muốn gì nữa chứ? Ban nãy nói với tôi những lời yêu thương như thế là có ý gì? Dĩ nhiên tôi đâu mơ hão, chỉ là lòng bất

đầu lo lắng chẳng rõ ý đồ từ anh ta. Con người này vốn dĩ không hề đơn giản.

Ai đó bước đến trước bàn làm việc của tôi. Mau chóng ngược lên, tôi thấy Lâm Đạt cầm trên tay xấp hồ sơ. Trước khi đề cập vào công việc, anh hỏi chuyện khác:

- Em gặp giám đốc có chuyện gì không?
- Chỉ là vài điều khoản trong hợp đồng không phù hợp.
- Chỉ vậy thôi à? Anh thấy sắc mặt em hơi tệ.
- Thực sự em không sao.
- Anh lo lắng là giám đốc sẽ nói những điều không hay với em.

Chẳng hiểu sao tôi lại chột dạ khi nghe anh vô tình nói thế. Không hẳn vì có tật giật mình, mà vì nó khiến cảm xúc khó chịu nãy giờ tôi vẫn cố kìm nén bắt đầu trở lại. Và cũng bởi điều ấy, tôi đã hơi hăng giọng khi bảo với anh:

- Em nói rồi, không có chuyện gì hết, anh tin em được chứ!

Về như Lâm Đạt hơi ngạc nhiên trước thái độ bỗng dưng khác lạ từ tôi. Trong khi anh chỉ đơn thuần hỏi thăm ấy thế tôi lại phản ứng thật kỳ quặc. Tuy anh im lặng và vẫn bình thường nhưng tôi nghĩ hẳn anh lờ mờ đoán ra cuộc gặp giữa tôi với Đình Huy xảy ra việc gì đấy không được tốt đẹp. Chậm rãi, anh đưa xấp hồ sơ ra trước mặt tôi, chuyển chủ đề bằng cách nói về bản hợp đồng:

- Em hãy gọi điện cho những khách hàng này, nói rõ với họ về các mẫu mã sản phẩm đã được thay đổi.

- Chiều em sẽ gọi, bây giờ em phải sửa lại hợp đồng giám đốc vừa đưa.

- Không, anh muốn em gọi bây giờ. Những khách hàng này đã đợi lâu lắm rồi, là từ tuần trước. Hợp đồng kia vẫn chưa duyệt nên để buổi chiều vẫn được.

Thú thực khi ấy hình như tôi "phát khùng" hay sao mà lại khó chịu trước yêu cầu anh đưa ra. Dẫu biết anh đúng nhưng tôi cứ lắc đầu, quyết giữ ý kiến của mình

- Em đã nói mình phải sửa hợp đồng để trình lại giám đốc, còn những mẫu mã sản phẩm này nhất định chiều em sẽ gọi.

Nhìn tôi vài giây, Lâm Đạt từ tốn đặt xấp giấy xuống bàn, nghiêm túc bảo:

- Em không hiểu anh nói ư, những khách hàng này là của tuần trước.

- Em nghe rất rõ nhưng sao anh cứ buộc em phải làm cái đó trước chứ?

- Chẳng lẽ em không phân biệt được cái nào quan trọng và cần làm gấp?

- Sửa hợp đồng cho cấp trên không phải việc gấp cần ưu tiên sao?

- Lý nào em nghĩ anh không biết chuyện đó? Nhưng cái gì cũng phải có trước sau, hợp đồng chưa ký duyệt thì có thể dời lại một chút, chỉ vài tiếng thôi. Riêng các hợp đồng này đã giao dịch với

khách hàng thì cần làm cho xong. Đây là công việc, em đừng bướng bỉnh vô lý như thế.

Tâm trạng bực bội lại thêm việc bị anh chỉnh đốn kiểu lạnh lùng đó nên tôi mất tự chủ, đột ngột lớn giọng, khiến mọi người có mặt trong phòng đều nhìn:

- Em là vậy, anh không chịu hiểu thì thôi!

Sao lúc nói ra câu này, tôi lại hăng hái đến thế, buột miệng mà chẳng chịu suy nghĩ gì cả. Thậm chí khi đã dứt lời, tôi vẫn chưa nhận ra mình đã sai. Mãi đến khi ở phía đối diện, Lâm Đạt lặng im, ánh mắt hướng vào tôi bỗng chốc bất động. Tôi đoán là mình có thể nhận ra một chút hụt hẫng lẫn thất vọng trong đáy mắt anh. Thoáng qua thôi nhưng đủ để tôi giật mình. Phát hiện tâm trạng tôi đang bất ổn, và cũng không muốn làm to chuyện để đồng nghiệp thấy, anh liền nói ngắn gọn:

- Tùy em.

Giọng Lâm Đạt vẫn bình thường, không quá lạnh lùng tuy nhiên vẻ mặt thì hoàn toàn trái ngược, khá lạnh nhạt. Lúc anh quay lưng trở lại bàn làm việc, tôi thấy rõ thái độ đó trở nên hờ hững. Biết mấy chục đôi mắt đang kín đáo hướng về phía mình, tôi mau chóng ngồi xuống sắp xếp lại đồng hồ sơ rồi nhìn vào máy tính gõ lách cách, ra điều đã quay lại với công việc. Trước sự tập trung đó, ai nấy đều hiểu nên thu hồi ánh mắt, tiếp tục việc làm dang dở vừa rồi. Khi không gian xung quanh trở về sự yên tĩnh vốn có thì tôi ngừng lại, bắt đầu nhắm mắt. Tôi có nhìn về phía Lâm Đạt, bắt gặp dáng vẻ điềm nhiên ấy thì tôi tự nhủ, tại sao cả hai lại cãi nhau vì một chuyện hết sức ngớ ngẩn chứ? Chắc anh giận tôi rồi. Tất cả cũng vì Đinh Huy, nếu tôi không buộc phải đi gặp anh ta thì mọi việc đâu đến nỗi.

Đúng như tôi đoán, Lâm Đạt giận. Trưa, anh ở lại phòng, thay tôi gọi điện cho các khách hàng trong xấp hợp đồng ấy mà không thèm xuống căn tin ăn cơm cùng tôi. Hay trong giờ làm việc buổi chiều, thay vì đến bàn tôi lấy hóa đơn thì anh nhờ chị Lý lấy hộ. Chưa ngừng ở đấy, trước lúc tan sở, anh xin phép anh Quốc về sớm để đến gặp khách hàng trao đổi vài việc. Anh rời khỏi phòng mà chẳng nhìn tôi lấy một cái. Buồn đã man thua con ngan! Lòng hiểu là do mình làm sai trước nhưng kiểu giận ra mặt như Lâm Đạt cứ khiến tôi ảm ức sao ấy. Đàn ông ai lại nhỏ nhen quá vậy? Bạn gái lờ lờ có tí xiu mà đã làm mặt lạnh luôn rồi! Tôi biết mình nên xin lỗi nhưng chẳng hiểu sao lại cứng đầu không làm. Mỗi người đều có tự ái riêng, chấp nhận bản thân có lỗi đã là chuyện chẳng dễ dàng rồi. Thế là hôm nay, lần đầu tiên trong suốt mấy tháng qua, tôi đón xe buýt về một mình.

Vì giấu cha mẹ và chị Mỹ nên khi về đến nhà, tôi phải cố làm vẻ mặt vui vẻ bình thường. Đến lúc vào phòng rồi thì mấy cơ mặt hết căng, lập tức sụp xuống, trông như cái bánh bao chiều bị thiu. Vác bộ mặt đưa đám vào phòng tắm, tôi lắc đầu tự nhủ nên quên hết mấy suy nghĩ rối rắm kia đi. Người ta giận thì tôi cho giận luôn. Nửa tiếng ngâm mình trong nước ấm, tôi bước ra ngoài với đầu óc tỉnh táo, cơ thể khoan khoái dễ sợ. Chạm rãi ngồi xuống giường, tôi sẩy tóc. Đang làm thì tự dưng mắt tôi lại liếc vô chiếc điện thoại cảm ứng nằm gần đó. Thấy nó là y như rằng, tôi lại nghĩ đến Lâm Đạt. Thiệt tình, định không gọi cho bạn gái luôn à? Thôi được, từ đây đến 6 giờ rưỡi anh mà không gọi thì tôi mặc kệ.

Và lúc cây kim phút nhích hết 30 nhịp, tôi vẫn ngồi trên giường, mặt hằm hằm một đống. Mà nghĩ thấy mình điên, khi không tự "làm

giá" một mình, chả ai biết. Anh làm tôi bức bối quá đi. Giờ mới biết, kẻ nghiêm túc đó mà giận thì rất "dai". Lẽ nào tôi phải gọi điện xin lỗi? Không thêm, tôi chả đời nào năn nỉ người nhỏ nhen.

Nằm vật xuống giường, tôi chong mắt lên trần phòng. Nhớ, trưa nay ăn cơm, nghe tôi bảo mình và Lâm Đạt cãi nhau rồi giận thì Huyền chặc lưỡi bảo ôi tình nhân mà, thỉnh thoảng vẫn hay chiến tranh lạnh hoài, cô còn ví dụ như mình với anh Kiệt cãi luôn miệng suốt ngày. Nhưng rồi cô nói, đôi khi tranh cãi để hiểu nhau hơn, quan trọng là cả hai sẽ cố gắng tìm cách hàn gắn chứ không phải chỉ nghĩ cho lòng tự tôn của chính mình. Vì nếu thực sự yêu, thay vì thấy tức giận thì ngược lại họ sẽ thấy buồn hơn nhiều. Cảm giác trống trải, cứ muốn chạy đến chỗ người đó. Nghĩ ngợi một hồi, tôi chán nản ngồi dậy bởi nhận ra lời Huyền là đúng. Lại nhìn chiếc điện thoại im lìm, tôi nhắm mắt cắn môi rồi chồm người tới cầm lấy nó. Lướt lự hồi lâu, tôi bấm số gọi cho anh. Không liên lạc được. Hạ điện thoại xuống, tôi đảo mắt, lý nào anh khóa máy? Đừng bảo là giận đến nỗi "cắt" luôn điện thoại nhé. Bực kinh khủng, tôi liền chạy ra khỏi phòng.

Tôi đã chạy đến nhà bà Bảy với vẻ đặng đặng sát khí, ấy vậy lúc đứng trước cửa phòng Lâm Đạt thì lại nhụt chí. Bàn tay đưa lên cứng đờ, chưa kịp gõ cái nào. Hóa ra tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để giáp mặt với anh. Liếc mắt nhìn lên, tôi thở mạnh, thổi bay phần tóc trước trán. Đúng lúc chưa biết làm thế nào thì cửa mở, anh xuất hiện và nhìn tôi ngạc nhiên vì cái kiểu đứng vừa chống hông vừa đưa tay lên. Phải nói lúc ấy tôi què lẫm. Chẳng để anh kịp hỏi là lập tức tôi lên tiếng ngay:

- Em chỉ tình cờ đi ngang qua chứ không phải đến xin lỗi anh đâu, đừng tưởng bở! Nói anh biết vậy đó... giờ thì em về!

Hiển nhiên đây là câu để tôi chữa ngược thôi. Khi quay lưng đi, tôi tự hỏi mình vừa làm cái quái gì vậy? Không phải tôi đến để xin lỗi anh ư, thế mà còn lên mặt nữa. Vì mãi suy nghĩ mà tôi đâm sầm vào bức tường, trán đập cái "cốp". Sờ trán, tôi nhăn nhó và cắn môi, trời ạ phát điên mất thôi! Có tiếng bước chân vang lên phía sau lưng. Rất nhanh, một bàn tay kéo tôi xoay lại. Hướng mắt vào tôi chăm chăm, Lâm Đạt kéo tay tôi xuống, nhìn cục u trên trán.

- Đúng là ngốc. 26 tuổi mà đi đứng chẳng nhìn trước ngó sau gì cả. Đau lắm phải không? Vào trong đi, anh thoa dầu cho.

- Anh cứ mặc em.

- Vậy không muốn anh thoa dầu cho à? Đừng hối hận nhé!

- Tất nhiên.

- Anh cho em cơ hội lần cuối, suy nghĩ kỹ vào, kéo hối hận là muộn đó.

Đang ngênh mặt thì tôi liền đảo mắt, hơi chột dạ. Thấy anh điềm nhiên nhìn mình như chờ đợi, chiêu "làm giá" của tôi giống hệt trái bóng bị xì, xẹp lép luôn. Không nói gì đồng thời rút tay ra khỏi tay anh, tôi cúi đầu rồi lẳng lặng tự đi vô phòng. Hả, anh đặc ý lắm. Ban đầu tôi làm dữ cho nhiều vào, giờ thì tự giác vào luôn. Ừ thì nhục đấy nhưng như anh nói, nếu rời khỏi đây thì chắc tôi sẽ hối hận.

Tôi ngồi trên ghế, Lâm Đạt loay hoay tìm chai dầu trong ngăn tủ. Lát sau, anh bước đến và ngồi xuống sàn, để tầm mắt đối diện với bộ mặt đang ử ê của tôi. Kín đáo mỉm cười, anh thoa dầu lên trán tôi. Đau ghê. Vừa làm anh vừa dò hỏi:

- Em đến tìm anh có chuyện gì?

Tôi nghĩ là anh biết tổng tôi đến vì cái gì. Nhưng trước mắt vì "sự nghiệp trăm năm" nên tôi không thể cứng đầu được nữa, đành phải nói khẽ:

- Em xin lỗi về... chuyện sáng nay.

- Em biết mình có lỗi sao?

- Phải, em sai rồi, điều anh nói rất đúng vì vậy đừng làm mặt giận nữa.

- Anh có giận ư? - Đóng nắp chai dầu, anh hỏi tôi một cách thản nhiên.

- Không phải sao? Trưa anh không thèm đi ăn cơm với em, chiều thì lại bỏ về trước, đã thế còn khóa máy nữa.

- Trưa và chiều là do anh có công việc mà. Còn điện thoại thì không phải khóa máy mà vì nó hết pin.

- Nhưng cả ngày làm việc em nhận ra anh thờ ơ lãnh đạm.

- Nếu không làm vậy thì sao em chịu nhận lỗi.

- Vậy ra anh cố tình làm thế và biết chắc rằng em nhất định sẽ đến xin lỗi?

Anh cười nhẹ. Tôi đờ miệng, bản thân chẳng ngờ được mọi chuyện đều nằm trong dự tính của anh. Tôi bị "dắt mũi" mà không hay biết gì cả. Ôi trời, giả sử tôi mà có tiền sử mắc bệnh cao huyết áp thì chắc đã tăng xông máu chết ngất tại chỗ rồi! Nhận ra tôi đang ầm ức, anh liền bảo:

- Mặt em vậy là sao? Xin lỗi mà không mang chút thành ý à?
- Anh đừng quá đáng, ban nãy em nói xin lỗi rất thành khẩn.
- Nhưng giờ nhìn em cứ như đang hối hận vậy.
- Thế anh muốn em phải làm sao?
- Chuộc lỗi đi. Em hãy làm cái gì đó để anh thấy là em thật sự có thành ý.

Đúng là được đăng chân lên đăng đầu! Không chỉ nói còn bắt người ta làm nữa, thiệt tình! Nghĩ ngợi một hồi, tôi đảo mắt và khẽ khàng yêu cầu anh nhắm mắt lại. Chẳng những không hỏi mà anh còn nhanh chóng nhắm mắt. Bấy giờ tôi mới hít sâu đồng thời nhích người lại gần hơn, mắt thì nhìn vào môi anh. Vẫn còn nhớ cảm giác của buổi tối hôm đó nên tim tôi bắt đầu nhảy nhanh hơn một chút. Khi sắp chạm vào môi anh thì tôi nhắm tịt mắt lại, nhào người về phía trước thật nhanh. Và tôi đã hôn. Chỉ là một nụ hôn thoáng qua. Hôn mà giống bị giật điện vậy, tôi lập tức mở mắt rồi rời ra xa anh, ngồi ngay ngắn trở lại.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 26: Công Sở 26: Dấu Hiệu Xấu

Lâm Đạt mở mắt ra nhìn tôi, kỳ lạ là gương mặt không có biểu hiện bất ngờ nào. Điều đó khiến tôi vừa quê vừa bực. Im lặng chốc lát, anh nói:

- Anh chẳng cảm thấy gì cả. Em vừa làm gì vậy?

Giờ mới hiểu sét đánh ngang tai là như thế nào, dám cá chẻ đôi nửa người chứ chẳng chơi! Anh đang trêu tôi à, nụ hôn quý giá vậy mà anh bảo không có cảm giác là sao? Khó khăn lắm, tôi mới thu hết can đảm để hôn thế mà... Tuy nhiên, đây chưa phải màn vui nhất đâu, cái vụ "độc nhất" tiếp theo là khi anh đưa ra yêu cầu:

- Hay em làm lại nhé. Lần này anh sẽ cố gắng để cảm nhận.

Dứt lời, Lâm Đạt lại nhắm mắt. Tôi có cảm giác trong lòng anh đang hứng chí cái gì đó. Ngồi hóa đá vài giây xong sau đó tôi cắn môi, đưa tay vò đầu liên tục. Cái việc này giống như là bản thân vừa làm xong chuyện mạo hiểm mà bây giờ phải làm lại thêm lần nữa. Đúng là giết người! Hết cách, tôi đành phải thực hiện nụ hôn đó lần thứ hai. Giả sử lát nữa anh mà nói không cảm nhận được thì tôi dẹp luôn. Tiếp tục nhích người lại gần, tôi nhắm mắt và hôn nhanh.

Đột nhiên, Lâm Đạt vòng hai tay qua vai tôi, ôm chặt như thể không cho tôi rời ra xa. Chẳng những vậy, anh còn ấn môi vào môi tôi, hôn sâu. Dĩ nhiên, tôi rất bất ngờ nên liền mở mắt ra, hàng mi chớp nhẹ. Giờ thì tôi bắt đầu đoán ra lời nói dối khi nãy của anh. Rõ

ràng là anh đã cảm nhận nụ hôn thoáng qua đó. Và tiếp theo, anh lừa tôi để có nụ hôn thứ hai này. Đúng là gian manh mà. Tôi đã tức giận nhưng rồi thật kỳ lạ khi những suy nghĩ trong đầu dần biến mất, cả cơ thể cũng buông xuôi. Hôn anh mà tôi hồi hộp đến quên cả thở.

Hôn xong, tôi chậm rãi ngược nhìn Lâm Đạt. Anh mỉm cười, mau chóng ngồi lên ghế ngay bên cạnh rồi nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng. Vòng tay qua người anh và ôm chặt, tôi áp mặt vào khuôn ngực ấm áp đó, nhắm mắt lại tận hưởng sự bình yên. Cả hai đã ôm nhau như thế khá lâu, cho đến khi tôi nhớ ra một điều liên bảo:

- Hình như anh chưa nói với em câu đó.

- Câu gì?

- "Anh yêu em". Khi chúng ta bắt đầu hẹn hò, em từng nói "em yêu anh" nhưng anh thì chưa, phải không? Đừng nói anh quên nhé.

Tự dưng Lâm Đạt im lặng. Tôi không nhìn thấy mặt anh mà chỉ nghe nhịp thở đều đều và nhẹ hẫng phát ra từ ngực anh. Đang suy nghĩ? Tại sao anh lại dành thời gian lâu như thế chỉ để nghĩ về câu bày tỏ "anh yêu em"? Lý nào anh đắn đo điều gì ư? Rất nhanh, cuối cùng tôi cũng nghe lời anh đáp, khá nhỏ:

- Anh nghĩ vẫn chưa đến lúc để nói ba từ đó.

- Tại sao? - Ngạc nhiên, tôi ngóc đầu dậy và nhìn anh chăm chú.

Nở nụ cười thoáng qua, Lâm Đạt ngồi thẳng dậy, ánh mắt trở nên nghiêm túc:

- Không biết những người khác nghĩ thế nào riêng anh thì cái câu "anh yêu em" không đơn thuần chỉ là một lời nói. Đối với anh, đang

sau đó là một quá trình thật dài và phải thật nghiêm túc. Anh muốn lúc nào mình thực sự sẵn sàng thì mới nói. Bởi vì khi nói điều đó rồi thì có nghĩa anh nhất định sẽ thực hiện trách nhiệm về lời hứa ấy đối với em.

Tròn xoe mắt, tôi khá ngạc nhiên về suy nghĩ của anh. Về như anh không phải kiểu đàn ông dễ dàng nói ra những lời bày tỏ. Với anh, một khi đã nói "yêu" thì sẽ toàn tâm toàn ý thực hiện nó. Tôi nghĩ, có lẽ anh đã đặt ra chuẩn mực riêng cho bản thân về trách nhiệm và những mối quan hệ nghiêm túc. Với tôi thì đơn giản hơn, yêu ai là nói yêu rõ ràng, không nhất thiết phải nghĩ quá nhiều chỉ tổ nhức đầu.

- Anh tin rằng, qua những hành động của anh, em sẽ có thể cảm nhận được tình cảm anh dành cho em là như thế nào.

- Em hiểu. Nhưng mà em vẫn thấy mình chịu thiệt vì đã nói câu "em yêu anh" trước, vì thế sau này, nhất định anh phải nói lại đây.

- Không rõ là bao lâu nhưng anh tin thời điểm đó sẽ gần thôi.

Gật đầu liên tục, tôi tin và sẽ chờ ngày được nghe câu bày tỏ ấy phát ra từ môi anh.

Hôm sau trong công ty, tôi, Huyền và anh Kiệt tình cờ gặp Thương với anh Vinh. Bốn ngày trước, cả hai nghỉ phép đi hưởng tuần trăng mật, hôm nay mới đi làm lại. Vừa trông thấy mặt họ là anh Kiệt nhào đến hỏi han đủ thứ. Để mặc hai anh chàng kia, tôi và Huyền quay qua Thương hỏi tuần trăng mật có vui không. Em ngại

ngừng đáp có. Tức thì, Huyền xuýt xoa, nửa ngưỡng mộ nửa mong ngóng:

- Ban đầu nghe người ta bảo, hôn nhân là mồ chôn của tình yêu nhưng cũng không hẳn là thế, nhỉ? Ôi, thấy em thế này tự nhiên chị cũng muốn kết hôn.

Tai thính thấy gớm, anh Kiệt nhanh như cắt đẩy anh Vinh qua, sắp lại gần bạn gái:

- Em muốn thì anh chiều liền.

- Không dám, có ai nói là muốn lấy anh đâu. Đũa mà đòi đeo chân hạc.

- Anh nói đừng buồn, cỡ em chỉ "chân vịt" chứ đâu đến được "chân hạc".

Tuy lời anh Kiệt khá sốc nhưng tôi phải công nhận là chí lý. Hẳn Huyền cũng thấy thế nhưng vì tự ái nên lại đánh vào lưng bạn trai thùm thụp. Chán nản, tôi không để ý nữa mà nhìn Thương, cười tươi:

- Từ giờ, em không cần phải buồn bã và lo lắng nữa, hãy sống thật vui vào.

Hiểu tôi muốn nói gì, em gật đầu tán thành. Tiếp, tôi bảo với anh Vinh rằng:

- Em giao Thương cho anh, nếu anh làm Thương buồn, em sẽ không bỏ qua.

- Chuyện đó em cứ yên tâm, anh luôn xem Thương là báu vật.

Vừa nói, anh vừa nắm chặt lấy vai vợ, như thể đang ôm và gìn giữ một món quà vô giá. Còn Thương cũng cười cười, tựa đầu vào vai anh. Bên cạnh, Huyền vẫn tiếp tục cãi nhau với anh Kiệt nhưng chốc chốc lại xoay qua nhìn cặp vợ chồng son mà ngưỡng mộ. Trông thấy cảnh thương mến đó, tôi cũng rất yên tâm.

Chiều về đến nhà, tôi thấy anh Chinh đang ngồi chờ chị Mỹ. Vẫn vậy, anh luôn tặng tôi một nụ cười hiền hậu. Sau vài câu thăm hỏi, tôi được biết hiện anh đang làm phó giám đốc ở công ty Sơn Bắc, cũng trực thuộc Việt Á. Xem ra tình hình không đến nỗi tệ, từ giám đốc xuống một bậc vẫn còn tốt chán. Cả hai nói chuyện với nhau chưa được nhiều thì chợt, giọng chị Mỹ vang lên nhưng không phải với chúng tôi mà là đang mắng Cà Rốt:

- Sao con nhõng nhẽo quá vậy? Mẹ chỉ đi một lát rồi về!

Bóng chị Mỹ xuất hiện, có cả Cà Rốt và con bé giữ chặt tay mẹ, không ngừng hét:

- Không! Không! Con không cho mẹ đi với chú ấy đâu! Mẹ ở nhà đi!

Chẳng rõ xảy ra chuyện gì mà nó lại phản ứng như vậy. Rất nhanh, cha mẹ tôi xuất hiện, giữ lấy Cà Rốt, liên tục dỗ dành. Tôi cùng anh Chinh bước đến chỗ mọi người. Thấy cháu gái vừa khóc vừa giãy, tôi liền hỏi chị Mỹ. Nhẹ nhàng tháo những ngón tay nhỏ xíu đang bấu chặt của con, chị hét nhìn anh Chinh rồi nhìn tôi:

- Cà Rốt không muốn chị đi ra ngoài. Dạo gần đây con bé này lạ thật.

Đã hiểu ra lý do, tôi mau chóng cúi xuống ôm lấy hông Cà Rốt, lắc nhẹ nhẹ:

- Sao vậy con? Để mẹ đi chơi với chú Chinh, dì Út sẽ chơi với con nha.

Lắc đầu liên tục, Cà Rốt vừa hét vừa giãy nảy. Bình thường rất thương cháu, ấy vậy mà bây giờ mẹ tôi cũng phải làm mặt nghiêm:

- Cà Rốt hư, mẹ chăm con cả ngày rồi, buổi chiều phải để mẹ đi ra ngoài chứ!

- Không phải con không cho mẹ đi chơi. - Con bé mếu máo rồi đột ngột quay qua nhìn anh Chinh, bặm môi - Mà là con không thích mẹ đi với chú ấy!

Tôi ngạc nhiên, kể cả anh Chinh và cha mẹ tôi cũng thế. Thấy con gái nói hỗn với người lớn, chị Mỹ liền đánh vào mông nó. Bị đòn đau, Cà Rốt càng mếu máo hơn. Tiếp, anh Chinh cúi xuống định ôm con bé dỗ dành thì một cách bất ngờ, nó đẩy anh ra. Thêm lần nữa, tất cả kinh ngạc trước phản ứng từ Cà Rốt. Chị Mỹ giận quá, lại đánh vào mông con hai cái. Lúc này thì nó không nhịn nữa mà khóc thật lớn:

- Mẹ không thương con!

Cà Rốt vừa khóc nức nở vừa ôm cổ bà ngoại. Trông tình hình bắt đầu tệ, cha tôi ra dấu cho chị Mỹ với anh Chinh. Thở ra một mối, chị cùng anh rời khỏi nhà.

Dõi theo bóng mẹ tôi bế Cà Rốt đi lên lầu, tôi vẫn chưa hiểu lắm về chuyện này. Cho đến khi cha đứng bên cạnh lắc đầu, vô tình nói rằng:

- Có con cái rồi mà muốn tái hôn thì không phải dễ...

Giờ thì tôi bắt đầu hiểu được một chút. Nhiều đứa trẻ, do chưa thể hiểu chuyện nên không muốn cha hoặc mẹ mình đến với người khác. Không hẳn vì chúng ích kỷ mà do thói quen được cưng chiều, luôn muốn cha hoặc mẹ phải thương mình nhất. Nói đơn giản là, chúng không thích phải chia sẻ tình cảm mà bản thân đang có với người khác. Chẳng hiểu sao, lòng tôi xuất hiện nỗi bất an. Tôi linh cảm, mối quan hệ giữa chị Mỹ và anh Chinh sẽ không thể tốt đẹp, vì có rào cản là Cà Rốt.

Vì chị Mỹ hẹn hò với bạn trai nên tôi phải phụ cha mẹ bưng tô cho tiệm hoành thánh. Đang làm thì chợt, tôi thấy một chiếc xe hơi tấp vào trước cửa tiệm. Chà, chẳng rõ đại gia nào lại có nhã hứng ghé qua cái tiệm nhỏ xíu này để ăn tối nữa. Không riêng gì chủ tiệm mà những vị khách khác cũng đồng loạt hướng mắt về phía chiếc xe sang trọng. Tôi bước đến chỗ cha mẹ vẫn đang đứng ngây ra, hỏi hộp nhìn cửa xe bật mở. Về mặt tôi lập tức biến đổi khi thấy Đinh Huy. Tại sao anh ta lại đến đây? Đã vậy còn đi bằng xe hơi riêng, như muốn mọi người đều thấy.

Nói với tài xế xong, Đinh Huy chậm rãi bước vào tiệm. Bấy giờ mới sực tỉnh, mẹ tôi lập tức đứng ra trước mặt anh ta, dù biết hành động này không phải khi đối với khách. Bà nhìn anh chàng sang trọng đó, bảo thật rõ:

- Xin lỗi, tiệm chúng tôi không muốn chào đón anh. Mời anh đi cho!

Đối diện, Đinh Huy cười nhẹ, chắc do bất ngờ bởi sự đón tiếp kỳ cục của mẹ tôi:

- Cô mở tiệm buôn bán mà lại đuổi khách như thế sao?

- Đối với loại khách như anh, tôi hành động như vậy là nhẹ nhàng rồi đấy.

- Cháu đến để ăn hoành thánh.

- Tôi không bán! Gì nào, ba năm trước anh đối xử với con gái tôi tàn nhẫn lắm mà, sao bây giờ lại ghé qua đây một cách thản nhiên thế hả?

Trước câu hỏi lạnh lùng từ mẹ tôi, Đinh Huy im lặng. Thấy khách bắt đầu xì xầm, tôi toan lên tiếng thì cha đã nhanh hơn, bước đến bên mẹ, ngăn lại:

- Bà bình tĩnh, làm quá sẽ không hay, cứ để đó cho tôi. Chào anh Huy, không rõ anh đến đây làm gì, nhưng nếu để gặp con Nguyễn thì mong anh về đi, thiết nghĩ cả hai chẳng có gì nói với nhau nữa. Còn nếu anh đến ăn hoành thánh thì tôi sẽ đón tiếp anh như một vị khách.

Đinh Huy chẳng có chút gì là nghĩ ngợi, trả lời ngay lý do thứ hai. Gật đầu, cha tôi cất giọng mời. Dĩ nhiên mẹ tôi bực bội, nhất quyết không đồng ý để anh ta bước thêm bước nữa. Nghĩ bản thân nên nói gì đó nên tôi liền tiến lại chỗ ba người, hết nhìn anh ta rồi quay qua cha mẹ, rành mạch:

- Mẹ à, cha đúng đấy, ai đến đây ăn thì đều là khách, chúng ta nên cư xử đúng với vai trò là chủ tiệm. Dù sao đi nữa, Đinh Huy là giám đốc của công ty con, trên phương diện là nhân viên, con cần phải tôn trọng sếp của mình.

Hiển nhiên, cha mẹ khá bất ngờ khi nghe tôi báo về thân phận hiện tại của Đình Huy. Cả hai đều nhìn nhau chau mày, ra điều tự hỏi tại sao chuyện lại diễn ra đột ngột đến vậy. Thấy lời lẽ tôi chỉ lý cộng thêm việc không muốn con gái gặp rắc rối trong công ty nên mẹ đành nén cơn tức giận lại, thở mạnh một phát rồi nhường lối đi cho anh ta. Cài lại nút áo vest, anh từ tốn đi vào bên trong, tiến đến chiếc bàn ở cuối tiệm để có khoảng không gian tách biệt với những vị khách còn lại.

Mẹ hậm hực đặt tô hoành thánh lên trên khay, tôi nhanh chóng mang ra cho Đình Huy. Vừa đặt tô lên bàn, tôi vừa nói câu chúc quý khách ngon miệng. Chưa kịp quay đi là lập tức tôi nghe anh ta yêu cầu ngồi xuống phía đối diện, vì có chuyện muốn nói. Đã định từ chối thì tôi tiếp tục nghe anh bảo:

- Nói xong, anh sẽ rời khỏi tiệm thật nhanh, em muốn như vậy mà.

Đúng là sự xuất hiện này khiến tôi thấy phiền phức. Cuối cùng, tôi phải ngồi xuống với hi vọng mọi chuyện sẽ kết thúc sớm. Không muốn kéo dài, tôi hướng mắt vào đối phương chờ đợi. Chẳng dây dưa nữa, Đình Huy cất giọng:

- Vẫn là chuyện hôm qua anh nói với em trong phòng giám đốc.

- Tôi nghĩ cuộc đối thoại ấy kết thúc lâu rồi.

- Em phải nghe anh. Những lời anh nói không hề giả dối, tin anh một lần đi!

- Tại sao tôi phải tin?

- Nếu anh nói anh sắp li dị với Huỳnh Trân thì em sẽ nghĩ thế nào?

Im lặng, tôi nhìn chăm chăm. Vẫn giữ một gương mặt đầy biểu cảm, Đinh Huy thở ra luồng khí nhẹ hẫng như vừa trút khỏi gánh nặng, trầm tư tiếp:

- Phải, bọn anh không hề hạnh phúc. Sau khi kết hôn, Huỳnh Trân và cả anh đều thay đổi tình cảm dành cho nhau. Cô ấy chìm đắm trong những mối quan hệ ngoài luồng, còn anh... chỉ nghĩ về duy nhất một mình em. Cô ấy cần có chồng để trên danh nghĩa thừa kế tài sản gia đình, và anh vì địa vị này mà phải chấp nhận. Nhưng đến hôm nay mọi thứ đã vượt giới hạn. Hiện tại, anh đã củng cố vị trí của mình trong Việt Á nên chẳng còn gì phải sợ nữa.

Vẫn chưa rời mắt khỏi anh ta, tôi thản nhiên buông một câu vô cảm:

- Vậy thì sao? Anh li hôn thì liên quan gì đến tôi?

Anh nhắm mắt cắn môi, bắt đầu mất kiên nhẫn trước dáng vẻ lãnh đạm từ tôi.

- Nguyên, trở về với anh đi! Lần này anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương em và bù đắp cho em! Em không tin, anh có thể thề!

- Đấy là chuyện không thể.

- Em muốn phải thế nào thì mới cho anh cơ hội? Anh không cam lòng để mất em thế này! Anh không muốn nhường em cho ai, nhất là Lâm Đạt!

Trước sự kích động của đối phương, tôi thoáng lạng lạng. Nghe qua thì có vẻ như người con trai này yêu tôi rất nhiều, đến mức chẳng muốn sẻ chia với ai khác. Anh ta sẽ đau khổ nếu để vuột mất tôi? Thế nhưng đáng tiếc, chính câu nói đầy tình cảm này đã giúp tôi nhận ra phần nào đấy về sự thật ẩn đằng sau, cũng như lý do anh ta nhắc đến Lâm Đạt ở đây. Tự dưng tôi cười cười vì không nhịn được.

- Một người đàn ông sẵn sàng bỏ rơi một người phụ nữ thì anh ta cũng sẽ bỏ rơi họ lần nữa, lần nữa và lần nữa. - Tôi nhìn sâu vào mắt đối phương - Yêu thương sao? Không phải đâu, chẳng qua chỉ là anh đang thấy tiếc nuối cho món đồ mình đã vứt bỏ từ nhiều năm trước.

Không để Đinh Huy kịp phản ứng, tôi liền đứng dậy, cái nhìn kiên quyết:

- Tôi không rõ lý do vì sao anh cứ luôn tìm đến tôi nhưng mà chuyện này nên kết thúc thôi. Đừng nói với tôi những lời như thế nữa. Có nhiều người, đã mất niềm tin một lần thì suốt đời sẽ không tin lại.

Tôi biết, Đinh Huy sẽ không mặt dày đến nỗi cứ "lì" ra khi bị tôi nói không nể nang. Quả đúng thế, anh ta nhanh chóng đứng dậy, nhìn tôi một chốc trước khi bỏ đi, để lại tôi hoảnh thính nguội ngất từ lâu. Khi bên tai nghe tiếng xe hơi chạy đi thì tôi hướng mắt vào chiếc ghế trống, nhớ lại lời anh ta thề thốt. Một người đàn ông muốn ở bên cạnh một người phụ nữ, thực ra anh ta không cần phải hứa hẹn hay thề thốt gì cả, đơn giản chỉ cần có sự yêu thương thôi.

Sáng, vừa bước vào phòng là anh Quốc đã gọi tôi ra ngoài. Đóng cửa phòng, tôi quay qua nhìn anh chờ đợi. Hẳn là việc khá nghiêm trọng vì mặt anh hơi bực bội:

- Hôm qua có cuộc họp giữa các trưởng, phó phòng với giám đốc và trong lúc nhận xét về tất cả các nhân viên, chị Ân bảo rằng, dạo gần đây em với Huyền bên Kế toán thường xuyên vào phòng Marketing tán gẫu. Thế là thế nào? Hết Châu rồi đến em cũng làm anh mất mặt trước giám đốc.

Tôi ngó ra. Có chuyện này hả trời? Đúng là mấy ngày nay, tôi có việc phải qua phòng Marketing lấy hồ sơ, còn Huyền thì cần danh sách của các nhân viên mới tuyển vào để làm lương. Mỗi lần qua, cả hai có nói chuyện một chút với mấy anh, chẳng qua là vì mối quan hệ đồng nghiệp thôi, nếu bảo tán gẫu không lo làm việc thì hơi quá đáng. Mà điều khiến tôi sốc nhất là chị Ân. Nhớ mấy lần trước, chị còn khen chúng tôi thân thiện hòa nhã vậy mới tốt thế mà cũng chính chị lại khiển trách cả hai trước mặt anh Quốc, chị Phúc và giám đốc. Tôi bất ngờ lẫn kinh ngạc, đúng hơn là rất bức bối. Cái cảm giác này tôi từng trải qua một lần, giống như bị đâm lén ở phía sau, thực sự khó chịu vô cùng.

- Lần này anh nhắc nhở, lần sau còn thế nữa thì em làm kiểm điểm. Và em cũng nên cảm ơn chị Phúc đi, chính chị ấy đã bênh vực cho em và Huyền trước mặt giám đốc. Với Huyền thì anh không ngạc nhiên, nhưng chị ấy bảo vệ luôn cả em thì anh hơi bất ngờ.

Lần thứ hai, tôi đứng ngây người. Có thật, chị Phúc đã làm như vậy? Lúc nào trước mặt tôi, chị cũng tỏ ra nghiêm khắc, chẳng khi nào nói lấy một lời dịu dàng hay mỉm cười vui vẻ. Ấy thế mà chị lại lên tiếng giúp tôi, hơn cả anh Quốc. Chỉ trong vài phút mà tôi đã nhận ra được con người thật của hai sếp nữ mình luôn hiểu nhầm.

Chị Ân bề ngoài tốt bụng, mua quà này nọ nhưng lòng lại nghĩ khác, còn chị Phúc thì ngược lại. Rốt cuộc tôi nhận ra, mình vẫn kém cỏi trong việc nhìn người.

Chiều, tôi từ phòng Hành chính bước ra, đi trên lối hành lang vắng vẻ trở về phòng Kinh doanh. Chỉ được nửa đường thì tôi đột ngột gặp Đình Huy. Có người nói một câu rất hay, thế gian này thật nhỏ bé với những người mình không muốn gặp. Giám đốc đi một mình, không có thư ký Lệ. Dù khó chịu nhưng tôi vẫn phải tiếp tục bước. Và anh ta cũng chậm rãi đi ngược xuống, về phía tôi. Đến lúc cả hai đối diện nhau, theo phép tắc của nhân viên, tôi cúi chào. Và lúc tôi ngẩng đầu lên thì Đình Huy đã đứng ngay sát bên cạnh, hỏi thật trầm:

- Lâm Đạt vẫn chưa biết rõ về chuyện giữa em và anh, phải không?

- Đừng kéo anh ấy vào chuyện này nữa.

Anh ta tự dưng cười khế rồi đột ngột nắm cánh tay tôi, kéo lại gần. Đến lúc tôi nhận thức được sự việc thì đã nằm trong một vòng tay siết chặt. Rất nhanh, tôi nhận ra anh ta đang ôm mình. Điều điên khùng gì vậy? Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, tôi dùng hết sức lực để đẩy ra. Anh ta không lo bị nhìn thấy ư? Cùng lúc, Đình Huy kề môi ngay tai tôi, thì thầm:

- Anh tự hỏi, nếu Lâm Đạt trông thấy cảnh này thì sẽ nghĩ gì? Liệu, tình cảm anh ta dành cho em có đủ để xóa bỏ những hoài nghi?

Ban đầu vẫn chưa hiểu ẩn ý từ câu hỏi đó nhưng rồi dòng suy nghĩ tồi tệ xuất hiện trong đầu, tôi đẩy mạnh anh ta ra và chậm rãi

quay lưng lại.

t

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 27: Công Sở 27: Vợ Của Giám Đốc

Đúng như tôi linh cảm, Lâm Đạt xuất hiện tự lúc nào, đứng cách chỗ tôi không xa và đang hướng ánh mắt nửa bất động nửa ngạc nhiên về phía này. Nhắm mắt cẩn moi, tôi đoán là anh đã thấy cái cảnh Đình Huy ôm mình. Một sự dàn dựng vô cùng chính xác. Mặc dù rất giận trò bỉ ổi của anh ta nhưng tôi bỏ qua điều đó mà chờ đợi xem phản ứng từ Lâm Đạt. Anh sẽ làm gì đây? Đôi mắt anh thay đổi, vẻ như đã trở lại bình thường. Gương mặt cũng không có biểu hiện gì khác lạ, anh chậm rãi bước lại chỗ tôi. Câu đầu tiên anh hỏi khiến tôi khá ngạc nhiên:

- Em báo với phòng Hành chính về mực in của máy photocopy chưa?

Đảo mắt vì còn khó hiểu, tôi gật đầu thay cho lời đáp. Tiếp, anh nhìn Đình Huy và cúi chào. Kín đáo quan sát nét mặt anh ta, tôi nhận ra có chút gì đó mất hứng, dù chỉ thoáng qua. Có lẽ anh ta cũng giống tôi, không lường trước được phản ứng thản nhiên từ Lâm Đạt. Chắc anh ta nghĩ, đáng ra chàng trai đó sẽ đứng yên với sự bối rối hoặc không thì cũng xoay lưng bỏ đi. Chẳng nói gì thêm, Đình Huy lạnh lùng đi ngang qua. Nhưng chưa được mười bước thì ngừng lại, anh ta liền bảo:

- Ban nãy tôi ôm nhân viên Nguyễn chỉ là xã giao, xem như phần thưởng về việc cô ấy đã chăm chỉ hoàn thành tốt công việc đồng thời cũng là để khích lệ. Mong nhân viên Đạt không hiểu nhầm.

- Tôi hiểu thừa giám đốc, trước đó tôi cũng đã nghĩ như vậy.

Chất giọng điềm nhiên của Lâm Đạt, lần nữa, khiến Đinh Huy im lặng và sau đó thì hờ hững bước đi. Nhìn theo bóng dáng anh ta, tôi giận kinh khủng. Nhưng chợt nhớ ra chuyện quan trọng, tôi liền quay sang Lâm Đạt, hỏi thật chậm:

- Anh... sao anh lại ở đây?

Xoay qua đối diện với tôi, anh vẫn giữ biểu hiện bình thường này giờ, bảo:

- Anh có việc phải qua phòng Kế toán, lúc trở về thì thấy em và giám đốc.

- Lâm Đạt, anh đừng nghĩ gì cả, là do giám đốc tự nhiên ôm em thôi. Giữa chúng em không có chuyện gì hết.

Tôi nhìn anh, quả quyết. Anh cũng nhìn tôi bằng đôi mắt tĩnh lặng, không nghi hoặc, không trách cứ. Lát sau, anh vỗ nhẹ trán tôi, buồn cười:

- Em nghĩ đi đâu thế? Anh có nói là nghi ngờ em đâu.

- Anh hiểu là em mừng rồi.

- Tất nhiên anh hiểu chứ. Thôi, chúng ta mau trở về kéo anh Quốc chờ.

Gật đầu, tôi nắm tay Lâm Đạt, cả hai cùng rảo bước. Trên đường đi, không gian giữa chúng tôi hoàn toàn yên lặng. Anh đi phía trước, tôi ở phía sau, cái nắm tay có điều gì đó khác với mọi khi, một chút thôi nhưng đủ để lòng tôi không thôi lo lắng. Quan sát anh ở phía

sau lưng, tôi có thể hình dung gương mặt đó bây giờ như thế nào. Sự im lặng đột ngột bao quanh anh khiến tôi tự hỏi: Anh nói là mình hiểu vậy tại sao trông anh lại buồn bã đến thế?

Tôi và Lâm Đạt đứng chờ ở trạm xe buýt. Từ lúc trở về phòng Kinh doanh cho đến bây giờ, cả hai không nói gì với nhau nhiều. Tuy nói cười một cách bình thường nhưng tôi vẫn kịp bắt gặp sự suy tư trên mặt anh. Tất nhiên là anh lại đang nghĩ về vụ ôm nhau giữa tôi với Đình Huy. Nhắc đến thằng cha giám đốc đó là ứa gan, bộ hết chuyện làm hay sao mà giờ chuyển qua phá hoại tình cảm của người ta à? Thiệt tình... Trông cảnh Lâm Đạt đứng mà đầu óc thả trôi đi đâu là tôi buồn nẫu ruột. Tôi vốn hiểu anh là người thẳng thắn, nếu có điều gì thắc mắc anh sẽ hỏi rõ tôi. Nhưng cái vụ lặng thinh này thì tôi chịu, chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Ngán ngẩm, tôi nhìn sang bên kia đường để giết thời gian và rồi tình cờ bắt gặp chị Phúc đứng nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, không phải trong công ty. Theo thái độ của họ cùng với phán đoán của tôi thì rất có thể họ là... người yêu. Đang nói chuyện một lúc, chị ấy ngồi lên xe của ông ta. Giờ mới để ý, trông ông lớn tuổi hơn chị nhiều. Chẳng rõ nhìn thế nào mà chị Phúc lại tình cờ thấy tôi đứng ở trạm xe buýt đồng thời nhìn chị chăm chú. Bị phát hiện, tôi có hơi lúng túng nhưng tiếp theo thì cúi chào chị. Chị chưa kịp phản ứng là người đàn ông liền chạy xe đi. Dõi theo bóng họ hòa lẫn vào dòng xe cộ tấp nập, tôi thở ra.

Buổi sáng hôm sau đi làm, tôi thấy bầu không khí cứ ảm đạm sao ấy. Là giữa tôi với Lâm Đạt. Ban nãy gặp tôi, trông anh cứ như đã trở lại bình thường, tuy nhiên nhìn rõ thật rõ thì vẫn thấy biểu hiện "ẩn chìm" giống hệt chiều hôm qua. Lý nào suốt cả đêm qua, anh

vấn bản khoản về chuyện đó? Anh cố giữ vẻ mặt tự nhiên vì không muốn tôi lo lắng à? Nhưng không hiểu được suy nghĩ sâu thẳm trong lòng anh, mới là điều khiến tôi bận tâm. Nó chẳng khác nào cảm giác khó chịu khi không thể chia sẻ phiền muộn của người mình yêu.

Cả ngày hôm nay tâm trạng làm việc cũng chẳng được tốt vì tôi lại quan sát Lâm Đạt làm việc trong một trạng thái lặng lẽ. Ngồi khoảng vài phút, tôi đứng dậy và cầm theo mấy đơn hàng. Thấy tôi đứng ngay trước bàn làm việc, anh ngước lên nhìn như muốn hỏi có chuyện gì. Nén tiếng thở nhẹ hẫng, tôi đưa xấp đơn hàng đã thanh toán trong tuần cho anh. Đón lấy, anh gật đầu. Chưa đi vội, tôi đứng nán lại quan sát vẻ mặt anh thêm ít phút, liền hỏi khẽ:

- Anh có chuyện gì bận tâm sao?

Rời mắt khỏi những tờ giấy, Lâm Đạt quay qua tôi, lông mày hơi nhíu lại. Lát sau như đã hiểu tôi muốn hỏi gì, anh cười nhẹ, lắc đầu:

- Anh đâu có chuyện gì. Em sao thế?

- Em cảm giác anh đang phiền muộn về vấn đề gì đó.

- Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, thực sự là anh vẫn ổn.

Dùng nụ cười để trấn an tôi xong, anh nhanh chóng mang chứng từ đi photo. Nhìn anh chú tâm vào công việc, lòng tôi có điều gì đang đè nặng. Nếu có gì phiền muộn, anh hãy nói cho em biết, được không? Chia sẻ là khó khăn lắm sao anh?

Giờ nghỉ trưa, tôi leo tuốt lên sân thượng vì muốn được yên tĩnh. Hiện tại, tâm trạng hơi tệ nên tôi lên đây ngắm mây trời cho khuây khỏa. Mấy ngày qua, công ty thuê thợ sửa sang lại vài phòng ốc, vì

vậy sân thượng khá lộn xộn nào là xi măng, gạch, cột bê tông. Buổi trưa thợ nghỉ, tôi tranh thủ lên đây một chút. Đang ngắm trời ngắm đất thì tôi thấy bên dưới có chiếc xe hơi chạy vào cổng công ty. Rất nhanh, Đình Huy từ trong xe bước ra. Tức thì tôi thụp người xuống để anh ta đừng trông thấy. Núp dưới bụi lan can vài giây, tôi chậm rãi ngóc đầu lên, nhìn xuống sân công ty xem tình hình. Thật bất ngờ khi giờ đây, ngoài Đình Huy ra còn có Lâm Đạt nữa. Không rõ anh xuất hiện từ lúc nào. Cả hai nói gì đấy, trông mặt khá nghiêm túc. Bắt đầu tò mò, tôi đứng thẳng dậy đồng thời bước lên thanh sắt bên cạnh, rướn người lên nhìn rõ hơn. Tôi thắc mắc chẳng biết họ nói gì với nhau.

Tự dưng mặt đất nghiêng nhẹ. Rồi mắt khỏi cuộc đối thoại kia, tôi mau chóng nhìn xuống thì trời phật ời, hóa ra thanh sắt tôi đứng trên đó, đang từ từ được kéo lên. Hoảng hốt, tôi ôm vội lấy trụ dây thép ở giữa thanh sắt đồng thời ngược nhìn. Dưới ánh nắng gay gắt buổi trưa, hình ảnh chiếc trục cần cầu khổng lồ phản chiếu trong đôi mắt mở to sửng sốt của tôi. Trời ạ, không phải thợ đã nghỉ trưa hết rồi sao? Ai lại khởi động cái cần cầu này vậy? Tôi chẳng còn thời gian để suy nghĩ vì thanh sắt được kéo lên cao dần. Nhắm mắt và bắt đầu run lên khi tôi thấy mặt đất càng lúc càng cách xa mình. Ở trên không trung, hẳn do có gió, thanh sắt đột nhiên xoay nhẹ. Trời hỡi, cứ như đang chơi trò cảm giác mạnh. Sợ quá, tôi hét lên thật to:

- Dừng lại! Ai đó cứu tôi với!

Ôm chặt trụ dây thép của cần cầu, tôi nép sát người vào nó hơn, vừa la vừa đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn lên nhìn xuống, đầy hoang mang. Chất giọng cực lớn của tôi công nhận hữu ích. Ở dưới sân công ty, bóng dáng vài người thợ bắt đầu xuất hiện, họ nhìn lên chỗ tôi, chỉ chỉ trỏ trỏ với vẻ kinh ngạc. Đúng lúc ấy, tôi cũng thấy

Lâm Đạt và Đinh Huy hướng mắt nhìn lên. Tranh thủ cơ hội, tôi hét to:

- Lâm Đạt! Giúp em với!

Anh tức tốc chạy đến chỗ nhóm thợ, nói gì đấy vội vã. Tiếp, tôi thấy anh và họ chạy nhanh vào bên trong công ty. Chắc mọi người sắp lên sân thượng. Chưa ngừng ở đó, bên dãy hành lang khu đối diện của công ty, vài nhân viên đã trông thấy cảnh tôi, nữ "Tazan", đu đưa trên thanh sắt giữa không trung. Họ xúm lại, vừa chỉ tay vừa bàn tán rôm rả. Lần này thì vui rồi, tôi sẽ "nổi tiếng" với màn đu dây cần cẩu. Bỗng, tôi nghe giọng anh Kiệt gọi loáng thoáng bên kia dãy hành lang:

- Nguyễn ơi! Em làm gì vậy?

Tôi thấy anh vẫy tay gọi với vẻ sửng sốt. Bên cạnh anh, Huyền với Thương cũng giật mình khi nhìn cảnh tượng này. Trời hỡi, tệ rồi đây!

Cửa sân thượng đột ngột mở. Tôi mừng phát điên vì cuối cùng nhóm thợ đã xuất hiện, theo sau còn có Lâm Đạt. Vẻ mặt lo lắng, anh toan chạy đến chỗ tôi thì bị một anh thợ ngăn lại, bảo với chất giọng rõ to:

- Xin anh đứng ở đây! Chúng tôi sẽ cho hạ thanh sắt và đưa cô ấy xuống!

Không còn cách nào khác, anh đành nghe theo. Đưa mắt nhìn lên tôi, anh nói lớn:

- Em hãy bình tĩnh! Nghe lời anh, đừng sợ gì cả!

Bám chặt trụ dây thép, tôi gạt đầu nhưng nói thật là không thể không sợ được. Thanh sắt chốc chốc xoay nhẹ, tôi lại mang giày cao gót, cứ muốn trượt ngã xuống đất ấy. Vài người thợ chạy đến đứng bên dưới, cố nói với lên thật to:

- Thợ sẽ cho cần cẩu hạ xuống, cô bám chắc, đứng vững vào nhé!

Tiếp tục gạt đầu, tôi chờ đợi. Không quá lâu sau, thanh sắt từ từ được hạ xuống. Bấy giờ tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn xuống mặt đất đang ngày càng gần hơn, tôi cầu mong cho mọi chuyện êm xuôi. Vừa lúc ấy, Đinh Huy bước ra ngoài sân thượng. Tôi ngạc nhiên khi anh ta lại có mặt ở đây. Nhưng chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều là tôi giật mình bởi thanh sắt bị gió thổi mạnh, xoay nhanh hơn ban nãy. Tiếp theo, chuyện tồi tệ xảy ra khi đôi giày cao gót bỗng nhiên bị trượt và chẳng hiểu sao tôi lại buông tay để rồi rớt xuống dưới khi thanh sắt cách mặt đất không cao.

- Lâm Đạt...!

Tôi đã hét lên như thế trước khi cơ thể chạm đất, cùng một cú nhói ở hông. Nhanh chóng, nhóm thợ và Lâm Đạt chạy lại đỡ tôi dậy. Tay chân bị xước nhẹ nhưng tóm lại là không bị thương gì nặng. Một anh thợ bảo:

- Cũng may là khá gần mặt đất, nếu không thì tệ rồi.

Tôi cũng thấy mình may mắn thật. Xem xét và hỏi han thêm vài câu, nhóm thợ tản ra. Còn lại tôi và Lâm Đạt, bấy giờ anh mới nghiêm nghị hỏi:

- Em làm gì đứng trên thanh sắt đó vậy?

- Em... vô tình bước lên mà không để ý.

- Thật là, sao có mỗi chuyện đi đứng mà em cũng không chịu cẩn thận?

Tôi cúi đầu, xụ mặt. Ủ, sao mình lại ngớ ngẩn thế? Rất nhanh, tôi nghe âm thanh thở mạnh ở phía đối diện. Chậm rãi ngẩng đầu lên, tôi thấy anh nhìn nhìn như đang xem xét, sau đó thì đưa tay chạm nhẹ vào gò má mình. Rát.

- Mặt em bị trầy, chảy máu rồi. Hình như anh có mang băng keo cá nhân.

Trong lúc anh tìm trong túi áo thì tôi sờ nhẹ vết thương trên gò má. Vết trầy không dài lắm. Khi anh lấy băng cá nhân ra, tôi liền lắc đầu:

- Thôi khỏi, em thấy vết thương không nặng.

- Nhưng nó chảy máu, cứ dán vào cho chắc ăn.

- Em không muốn. Băng cá nhân vừa to vừa sậm màu, không khéo làm xấu đi gương mặt hơi xinh của em thì sao.

Lâm Đạt nhìn chằm chằm, mấy giây sau thì chặc lưỡi khe khẽ, rồi kéo tôi lại gần:

- Ủ, "gương mặt hơi xinh" đứng xích lại một chút đi, để tôi dán băng cá nhân cho. Loại này trong suốt, không hủy hoại "nhan sắc" của cô đâu.

Lặp lại cụm từ "gương mặt hơi xinh" cứ như anh đang giễu tôi vậy. Nhấn nhó, tôi đứng yên để anh cẩn thận dán băng cá nhân lên

má mình. Chợt, con người khế đảo qua bên phải, tôi thấy Đinh Huy đứng cách đây không xa, đang âm thầm quan sát và vẻ như không mấy vui vẻ gì trước việc Lâm Đạt làm cho tôi. Cũng phải, ngày hôm qua, chính anh ta cố ý chia rẽ chúng tôi bằng cách để Lâm Đạt hiểu lầm. Giờ chứng kiến cảnh này hẳn anh ta bức bối lắm. Đinh Huy quay lưng đi, hậm hực.

Chẳng muốn bận tâm thêm, tôi đảo mắt trở lại vị trí cũ. Bây giờ tôi mới để ý thấy vẻ mặt Lâm Đạt đang vui, tuy không cười nhưng từng đường nét hiện rõ điều ấy, thậm chí cả sự trầm tư và buồn buồn của ngày hôm qua cũng biến mất. Trông cái nhìn kỳ lạ từ tôi, anh ngạc nhiên hỏi. Tôi đáp:

- Tại em thấy hình như anh đang vui chuyện gì đó.

Mỉm cười thoáng qua, anh sờ nhẹ miếng băng cá nhân trên má tôi, nói:

- Lúc nãy khi rớt xuống đất, em đã gọi tên anh và anh vui vì điều ấy.

- Sao anh lại vui?

Vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ nhàng, anh lắc đầu không nói. Tuy khó hiểu và tò mò nhưng tôi chẳng hỏi gì thêm. Điều quan trọng là anh đã vui vẻ trở lại.

Chiều tan việc, tôi đứng trước cổng công ty chờ Lâm Đạt vì anh phải qua phòng Nghiên cứu và phát triển sản phẩm đưa hồ sơ. Đang nghĩ lát nữa cả hai sẽ đi đâu dùng bữa thì đột ngột tôi nghe chất giọng quen thuộc vang lên bên cạnh:

- Vậy ra đúng là cô rồi, Phạm Nguyễn.

Mau chóng xoay qua, tôi kinh ngạc khi thấy một người. Cô gái tầm 28 tuổi, gương mặt xinh đẹp sắc sảo, mái tóc dài gọn sóng buông xõa, chiếc váy sang trọng càng làm tôn lên dáng người cao ráo, mảnh mai. Chị ta không hề xa lạ với tôi. Đôi mắt sắc bén cùng nụ cười hơi nhếch lên đó đã từng cười nhạo tôi ba năm trước, vào buổi chiều tàn khốc đó. Phải, cô gái đứng bên cạnh Đinh Huy và cũng là kẻ cho tôi bài học đầu tiên về lòng tin. Huỳnh Trân. Cuộc chạm mặt đường đột này khiến tôi trong thoáng chốc đứng yên nhìn, miệng chẳng nói được gì. Hẳn đáng về tôi buồn cười lắm hay sao mà chị ta cười khinh:

- Đừng nói là cô không nhận ra tôi.

Không phải tôi quên chị mà vì chị xuất hiện quá đột ngột thôi, cộng thêm cái vẻ bề ngoài quá sang trọng đó nữa. Nhìn chị, tôi thấy nửa quen nửa lạ. Tôi đã nhủ thầm như thế. Biết đối phương bắt đầu mất kiên nhẫn, tôi nghĩ mình nên lên tiếng:

- Chào chị Huỳnh Trân, à không... tôi nên gọi là bà Đinh mới đúng.

- Coi bộ, cô biết cũng không ít. Tôi muốn nói chuyện với cô, được chứ?

- Xin lỗi, tôi có việc bận nên đành từ chối lời mời.

- Thật là, cô nghĩ gì mà lại từ chối vợ giám đốc của công ty mình làm việc?

Giương mắt nhìn gương mặt đó, tôi biết bản thân chẳng còn lựa chọn nào khác.

Huỳnh Trân mời tôi vào một tiệm cafe kiểu Pháp hạng sang, đúng với sự giàu có của mình. Trong lúc chờ chị ta xem Menu, tôi tranh thủ nhắn tin cho Lâm Đạt, báo rằng mình có việc đột xuất phải đi trước nên anh cứ về nhà. Tôi vừa gửi xong tin nhắn cuối cùng thì đối diện, Huỳnh Trân cất giọng:

- Gọi điện cho bạn trai hay sao mà chăm chú thế?

Đặt điện thoại lên bàn, tôi uống một ngụm cafe sữa nóng, ra điều không mấy bận tâm. Trước thái độ hờ hững từ tôi, chị ta cười khế rồi tiếp tục hỏi:

- Ba năm qua cô sống khỏe chứ?

- Chị muốn gì thì nói nhanh lên, tôi không dư thời gian nghe lắm nhảm.

- Chí ít tôi cũng nên hỏi thăm người quen cũ chứ.

- Đừng có làm bộ như vậy, chị đối với tôi thế nào tôi hiểu rất rõ.

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt đối phương, nó không phản chiếu điều gì, hệt đang che giấu suy nghĩ thật. Biết là không thể dùng chiêu vờ vịt đối với tôi, Huỳnh Trân ngừng nở nụ cười nhạt nhẽo, thờ dài một tiếng, đưa tay phủi nhẹ chiếc váy đắt tiền.

- Tôi được biết mấy ngày trước, Đinh Huy đến gặp một cô gái tại nhà riêng vì vậy đã cho người tìm hiểu và vô cùng bất ngờ khi biết đó là cô. Vậy chắc cô hiểu lý do tôi hẹn gặp cô là gì rồi chứ?

- Đừng nói với tôi là chị muốn bắt ghen.

- Thế tôi đã hiểu sai về mối quan hệ của hai người à?

Tôi khá là khó chịu khi bị hiểu nhầm thế này. Nghĩ tôi và Đinh Huy lén lút qua lại sao? Đúng là chuyện hài. Có lẽ tôi nên nói thẳng với chị ta sẽ tốt hơn:

- Một tháng trước, Đinh Huy bất ngờ xuất hiện ở Minh An với vai trò là giám đốc mới. Thú thật, cuộc hội ngộ này khiến tôi hơi bực mình. Kể từ buổi chiều đó, tôi chẳng hề muốn gặp lại hay phải dính dáng gì đến anh ta. Thế rồi không hiểu sao, anh ta cứ làm phiền tôi hết lần này đến lần khác. Dù bị tôi liên tục từ chối nhưng có vẻ anh ta chưa chịu hiểu. Chuyện là vậy.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 28: Công Sở 28: Sợ

Tôi vừa dứt lời là Huỳnh Trân bật cười, nghe chứa đựng trong đấy một điều vô cùng thú vị, hoặc cũng có thể chị ta cười vì sự ngớ ngẩn nào đó.

- Cô đang tự biến mình trở nên có giá hơn hả? Một giám đốc trẻ, giàu có bám theo cô nhưng cô không chịu à? Mới ba năm thôi mà cô kiêu ngạo dữ.

- Tôi bảo anh ta làm phiền tôi chứ đâu có nói là đeo đuổi. Biết đâu anh ta đang toan tính gì đó khi làm vậy, tôi không nghĩ là còn điều gì khác.

Tự dưng Huỳnh Trân đập mạnh tay xuống bàn, gương mặt trở nên lạnh lùng:

- Vớ vẩn! Cô tưởng nói thế thì gạt được tôi hả? Sao cô không thừa nhận là khi gặp lại Đình Huy với địa vị như bây giờ thì cô muốn tiếp cận anh ấy để lợi dụng? Cô cũng tài thật, công khai bảo anh ấy đến tận nhà riêng gặp mặt.

Tôi thấy suy nghĩ của chị ta thật ấu trĩ đồng thời khó hiểu trước thái độ giận dữ ấy. Tôi nhớ Đình Huy từng "tâm sự", chị ta không hề yêu anh mà đang vui thú với những mối quan hệ ngoài luồng. Với một người phụ nữ đã hết tha thiết với chồng thì việc gì phải ghen đến thế. Là chị ta cố tỏ ra như vậy để giữ sự uy nghiêm của con gái phó tổng hay là... Tiếp tục uống ngụm cafe, tôi thản nhiên đáp trả:

- Đầu óc chị chỉ có thể nghĩ như thế thôi sao?

Hơi chồm người về phía trước, chị ta nói với vẻ như hiểu rõ đối phương lắm:

- Cái đó ai nhìn mà không ra. Hay ý cô là còn có ẩn tình sâu xa hơn nữa?

- Chẳng việc gì tôi phải làm thế trong khi tôi đã có người quan trọng với mình. Chỉ cần anh ấy ở bên cạnh thì tôi chẳng muốn để tâm đến gì khác.

- Chà, cô cũng tìm được người yêu rồi đấy à? Bất ngờ thật. Tên gì vậy?

- Chị không cần quan tâm, đó là người chị từng biết đấy. Từ mối quan hệ thân thiết, giữa chúng tôi hình thành thứ tình cảm không thể tách rời.

- Tình cảm của hai người đáng ngưỡng mộ quá nhỉ.

- Cuộc sống của chị hạnh phúc chứ? Hôn nhân của chị và Đinh Huy ấy.

Huỳnh Trân ngừng nụ cười mỉa mai, có lẽ ngạc nhiên vì tôi đột ngột hỏi điều này. Không phải vì tôi quan tâm mà do thái độ cợt nhả của chị ta khiến tôi rất thắc mắc về cuộc sống hôn nhân của họ. Một kẻ lúc nào cũng chế giễu, chỉ trích hạnh phúc của người khác thì có lẽ kẻ ấy đang đau khổ. Vẫn nhìn tôi chằm chằm tuy nhiên câu đáp lời từ chị ta vẻ như đang né tránh:

- Ý cô là gì khi muốn hỏi thế? Cô cho rằng, chỉ với một chút tình cảm ngu ngốc mình đang có thì đã nắm trong tay tất cả rồi sao?

Đừng ảo tưởng!

Thái độ có chút kích động của Huỳnh Trân khiến tôi càng khó hiểu. Nhưng sau đó, tôi lờ mờ đoán ra một vài điều. Những con người này đều đang tự làm khổ mình.

- Chị... thật tội nghiệp.

- Cái gì? - Huỳnh Trân dường như không tin nổi điều vừa nghe.

Thiết nghĩ cuộc gặp mặt này thật vô ích và chẳng còn gì để nói thêm nữa, tôi đẩy nhẹ ghế đồng thời đứng dậy trước cái nhìn kinh ngạc của chị ta.

- Ngừng ở đây thôi. Về phần tôi, chị không cần lo mà tốt nhất là nên nói chuyện rõ ràng với Đinh Huy.

- Không ai có thể chắc chắn mình sẽ không dao động khi gặp lại tình xưa.

Đôi mắt chị ta xoáy sâu vào tôi, hết muốn khẳng định mình luôn biết rõ những suy nghĩ thầm kín bên trong đối phương. Nhưng thú thực là, cũng nhờ câu nói ban nãy mà tôi nhận ra một điều mà trước đây đã bỏ qua. Chỉ vài giây tích tắc, tôi đang đối diện với chính mình trong quá khứ.

- Tôi tự hỏi, liệu năm đó có phải tôi yêu Đinh Huy hay đơn thuần chỉ là sự cảm kích và ngưỡng mộ. Lần đầu tiên, tôi được một chàng trai đối xử tốt đến thế, cũng rất dễ ngộ nhận tình cảm của bản thân.

- Nếu cô không có tình cảm gì với Đinh Huy thì đã chẳng đau khổ như vậy.

- Hân, cảm giác lúc ấy tôi dành cho anh ta không hoàn toàn chỉ là cảm kích vì vậy tôi đã khóc thật nhiều. Dù thế, nó là quá khứ và sau ba năm thì đã kết thúc. Tôi mãi nguyện với hạnh phúc hiện tại của mình. Chào chị!

Lúc tôi vừa xoay lưng đi thì giọng Huỳnh Trân còn kịp cất lên, vừa trầm vừa rõ:

- Cuộc tình nào rồi cũng sẽ đi đến một kết cục: chia tay hoặc ở bên nhau, vì trên đời này không có chuyện gì là không kết thúc. Những mối quan hệ không thể kéo dài mãi mãi. Thậm chí dù đã ở bên nhau, cũng chưa chắc là hạnh phúc. Cô hãy cứ ngây thơ tin vào sự "mãi mãi" đi.

Khi ấy tôi tự hỏi, câu nói mĩa mai xót xa về sự tàn nhẫn trong tình yêu là chị ta dành cho đối phương hay là cho chính bản thân. Tôi không biết, ngay cả khi rời khỏi nơi đó, tôi cũng không biết được. Chỉ có chị ta mới hiểu rõ. Tuy nhiên, có một điều tôi chẳng ngờ chính là, lời nói kia đã lưu vào tâm trí mình. Dù không cố ý bận tâm nhưng rõ ràng vào giây phút vừa nghe xong, nó gọi trong tôi một chút ám ảnh. Rồi vô tình gieo lên hạt giống của sự lo lắng lẫn sợ hãi, về thứ gọi là "mãi mãi"...

Tôi muốn hỏi ông Trời rằng, thực sự mình và Đinh Huy có duyên hay do anh ta cố tình xuất hiện trước mặt tôi. Công ty Minh An không hề nhỏ, giám đốc với một nhân viên nhỏ bé chẳng hiểu lý do gì cứ chạm mặt nhau mãi, đó là điều bất hợp lý. Hôm nay khi tôi đang đứng chờ trong thang máy, nó ngừng lại và cửa mở. Phía bên kia cánh cửa là Đinh Huy, bên cạnh còn có thư ký Lệ. Buổi sáng, tôi nghe anh Quốc bảo giám đốc qua tổng công ty họp. Nghe xong tôi

còn chưa kịp mừng ấy vậy bây giờ cả hai lại đối diện nhau thế này. Điều tệ hại tiếp theo khi anh ta yêu cầu thư ký Lệ đi trước, có nghĩa là lại chỉ mỗi chúng tôi đi chung với nhau trong thang máy. Quỷ tha ma bắt! Khi đó tôi đã định rời khỏi nhưng Đình Huy bắt chợt cầm cánh tay tôi, giữ lại. Anh ta không nói không rằng, chờ đến lúc cửa đóng lại.

- Anh có chuyện muốn nói.

- Có chuyện gì thì xin giám đốc bỏ tay ra trước ạ, em thấy đau.

Những ngón tay từ từ thả lỏng, tuy nhiên anh ta chẳng hề có ý định buông ra.

- Trưa hôm trước, Lâm Đạt có đến gặp anh, chắc em cũng nhìn thấy.

Đang cố kìm nén sự khó chịu trước hành động mạnh bạo kia, tôi mau chóng đưa mắt nhìn Đình Huy. Bắt gặp đôi mắt nhìn chăm chú của tôi, anh ta cười nhạt:

- Lâm Đạt bảo anh, hãy cư xử đàng hoàng với em khi ở công ty. Buồn cười thật, anh ta chỉ là nhân viên nhỏ bé mà dám yêu cầu anh xem lại thái độ của mình ư? Chỉ cần anh nói một tiếng thôi, anh ta sẽ rời khỏi Minh An ngay.

- Đừng nói giám đốc đuổi nhân viên chỉ vì lý do không đáng ấy. Em nghĩ, giám đốc sẽ không tùy tiện làm vậy.

- Còn phải xem thái độ của em đối với anh như thế nào đã.

Rõ ràng, Đình Huy đang uy hiếp tôi. Cái chuyện này càng lúc càng đi quá đà. Tại sao? Tôi không hiểu lý do gì anh ta cứ đeo bám

mình. Là có mưu đồ hay để thỏa mãn cái gì đây? Anh ta liên tục nhắm vào Lâm Đạt, giờ lại còn mang anh ra, buộc tôi phải có cách hành xử khác. Mục đích mà con người đầy toan tính này muốn đạt đến là cái gì? Tôi không nghĩ, đó là vì yêu tôi đâu. Tôi tiếp tục nhìn Đinh Huy với ánh mắt lặng thinh, anh ta cũng vậy. Mãi một lúc sau, anh ta xoay mặt về phía trước, những ngón tay đột nhiên bấu chặt vào da thịt tôi, mạnh hơn ban nãy.

- Có vẻ em rất tin vào tình cảm của Lâm Đạt?

- Anh lại muốn nói gì nữa đây?

- Nhưng anh ta đã nói yêu em chưa?

Câu cắt ngang đó khiến tôi khựng lại. Đáng lý, tôi không nên để lộ bất kỳ sơ hở nào trước mặt Đinh Huy. Thế nhưng, tôi đã vô ý làm thế, bằng sự im lặng đột ngột. Điều này càng khiến anh ta thêm thích thú, hết kiểu đã đánh trúng yếu điểm.

- Trông nét mặt em thì anh hiểu câu trả lời rồi. Chà, cả hai yêu nhau bao lâu mà anh ta chưa nói lấy một câu yêu em sao? Đúng là đáng ngờ thật.

Vẫn giữ bề ngoài bình tĩnh, dù tôi chẳng hiểu sao lòng mình lại hồi hộp đến thế:

- Anh ấy có lý do riêng.

- Lý do riêng? Nếu yêu thật lòng thì việc gì phải lý do này nọ. Rõ ràng là tình cảm anh ta dành cho em có vấn đề.

Không muốn phải nghe lắm nhảm nữa, tôi giật nhẹ cánh tay ra khỏi cái nắm giữ kia, ấn ngón tay lên nút thang máy để mở cửa. Bất

ngờ, anh ta tiến sát đến gần, thì thào vào tai tôi với những lời lẽ không khác nào của Huỳnh Trân:

- Giả sử một lúc nào đấy, Lâm Đạt hết yêu em thì sao? Câu bày tỏ tình cảm cũng không nói được thì có gì chắc chắn chứ? Có thể không lợi dụng em nhưng biết đâu anh ta chỉ mang chút tình cảm đơn thuần. Cảm giác là thứ mơ hồ và dễ tan biến. Em không sợ, mình sẽ bị bỏ rơi lần nữa ư? Còn anh thì rất sợ đấy, sợ người ta dễ buông tay mình. Có gì là mãi mãi chứ?

Thỏa mãn với những điều đã gửi gắm, Đình Huy ần nhẹ nút mở cửa, sau đó chậm rãi rời khỏi thang máy. Hình như anh ta đã nở một nụ cười. Tôi đứng yên, tay đột nhiên buông xuôi. Cửa thang máy vẫn mở như chờ tôi bước ra thế nhưng tôi đã bất động khá lâu, lòng không thể phủ nhận mình thực sự để tâm đến lời anh ta. Lần nữa, mầm mống của nỗi bất an, lo lắng bắt đầu xuất hiện. Chính hai kẻ đó đã gieo chúng vào và tôi nghĩ rằng, chính mình lại đang "nuôi lớn" nó. Tôi tự hỏi, tại sao bản thân cứ nghĩ về sự biến mất, buông tay và cả sự mãi mãi.

Tôi tình cờ bắt gặp Thương đứng một mình trước cổng công ty lúc tan sở. Nhanh chóng, tôi tiến đến gần trong khi em bận suy nghĩ chuyện gì đó. Nghe tiếng bước chân, em liền quay qua. Thấy vậy, tôi hỏi:

- Sao em đứng đây?

- Em đang chuẩn bị về, có lẽ sẽ đón xe buýt. Anh Vinh có hẹn với bạn nên không về cùng em được.

- Ừm, chị thấy hình như cả hai ít về nhà cùng nhau, phải không?

- Dạ, vì anh Vinh thường có nhiều buổi hẹn mà.

- Hẹn gì thì cũng thỉnh thoảng thôi chứ, vợ chồng mới cưới phải dành thời gian bên nhau nhiều hơn mới phải.

Thương cười nhẹ, không trả lời. Chẳng hiểu sao khi quan sát biểu hiện im lặng đó, tôi có cảm giác em đang gặp chuyện gì không vui, hiển nhiên là về mối quan hệ với anh Vinh. Dù chỉ là một điều gì đó mơ hồ nhưng đủ khiến tôi bận tâm.

- Em và anh Vinh vẫn ổn chứ?

Thay vì chờ câu trả lời từ đối phương thì em, lần nữa, lại lặng im thật bất thường. Rõ ràng, em đang che giấu tôi một chuyện.

- Nếu có gì, em hãy nói với chị, nhé!

Thương đảo mắt, như thể phân vân giữa việc nói ra hay tiếp tục giữ yên lặng. Cuối cùng thì em chọn phương án thứ hai khi đột nhiên mỉm cười, lắc đầu:

- Không sao đâu ạ, mọi thứ vẫn ổn.

Tôi chưa kịp lên tiếng nói thêm thì Lâm Đạt xuất hiện. Sự có mặt của anh chẳng khác nào đã giải vây cho Thương và em mau chóng tạm biệt tôi. Dõi theo bóng dáng đó, tôi vẫn chưa hết thắc mắc. Thái độ khác thường của em này giờ làm tôi lo lắng. Lý nào giữa em và anh Vinh vừa xảy ra chuyện gì sao? Nhớ vài tuần trước gặp cả hai trong thang máy, tôi trông họ còn tràn đầy tình cảm mà sao bây giờ lại gặp chuyện rồi. Thở ra, thú thực tôi mong giữa hai người họ đơn thuần chỉ là phát sinh mâu thuẫn như các cặp vợ chồng khác chứ không phải là điều gì tồi tệ hơn.

Tôi giật mình vì thỉnh thoảng nghe giọng Lâm Đạt ngay bên cạnh:

- Em nghĩ gì mà ngăn người vậy?

Chậm rãi xoay qua, vừa nhìn thẳng vào mắt anh là y như rằng, những câu nói của Đinh Huy lập tức xuất hiện trong đầu tôi. Lòng tự nhủ đừng bận tâm làm gì ấy vậy chúng cứ lớn vồn, khiến tôi bất giác khó chịu vô cùng. Trong một thoáng, não tôi như xuất hiện lỗ hổng và làm biến mất mọi nhận thức, đến nỗi bản thân không phản ứng gì mà cứ nhìn anh chăm chú. Có lẽ vì vậy mà anh phải hỏi lần nữa:

- Em sao thế? Có chuyện gì à?

Sực tỉnh, tôi liền khóa lấp dáng vẻ bất thường này bằng một cái lắc đầu nhẹ:

- Em chỉ đang nghĩ chúng ta sẽ đi đâu ăn tối.

- Đâu cần vội gì, chúng ta sẽ cùng bàn khi ngồi trên xe buýt. Nào, đi thôi.

Để Lâm Đạt không phải lo lắng, tôi thuyết phục mình hãy mỉm cười, cố gắng đừng bộc lộ thêm sự khác thường nào nữa. Cả hai rời khỏi công ty. Anh đi trước, tôi ở phía sau. Trong khoảng thời gian ấy, tôi liên tục nhìn tấm lưng áo đỏ với đôi mắt trống rỗng. Tiếp tục mất nhận thức về mọi thứ xung quanh, tôi thả trôi tâm trí về những câu nói hiện đang lớn vồn. Rõ ràng là tôi luôn suy nghĩ đến lời Đinh Huy mặc dù không ngừng phủ nhận chúng chẳng có gì đáng bận tâm. Tôi không nghi ngờ tình cảm Lâm Đạt dành cho mình, chỉ là một nỗi sợ chưa rõ hình hài đang nhen nhúm trong lòng. Có lẽ là do câu Cảm giác là thứ mơ hồ và dễ tan biến. Em không sợ, mình sẽ bị

bỏ rơi lần nữa ư? Sợ người ta dễ buông tay mình. Thoáng chốc, nó khiến tôi nhớ về quá khứ. Tưởng chừng nỗi lo lắng này đã có sẵn từ rất lâu, đang ngủ yên và chờ đến lúc thức tỉnh, ôm trọn lấy tôi, đến mức ngộp thở. Đôi chân cất bước mà không hề hay biết để rồi bàn tay ai đó bất ngờ kéo tôi đứng lại, kèm theo chất giọng khá lớn đủ sức làm tôi bừng tỉnh:

- Cẩn thận! Em băng qua đường phải chú ý chứ!

Tôi đưa mắt nhìn quanh, xe cộ và người người qua lại đông đúc. Khoảnh khắc vừa rồi, chỉ mỗi tôi mất đi nhận thức, còn mọi thứ vẫn chuyển động bình thường. Đôi mắt tôi dừng lại trên gương mặt lo lắng của Lâm Đạt. Không rõ chuyện gì đã diễn ra tiếp theo, tôi nhớ mang máng anh hỏi và mình gật đầu. Tiếp, anh nắm tay tôi, có ý muốn cả hai cùng bước qua đường. Thật lạ lùng khi tôi cảm nhận được hơi ấm đồng thời nhìn rõ tay mình nằm trong tay anh thì đột ngột, tôi liền giật tay lại. Cái vụt tay thật nhanh chóng, bằng chứng là lúc anh ngạc nhiên quay qua và tôi bắt đầu nhận thức rõ việc làm này, thì hai bàn tay đã rời xa nhau rồi. Lâm Đạt tiếp tục hướng ánh mắt khó hiểu vào tôi. Còn tôi thì cúi đầu, không thể nói được gì. Tuy nhiên, bản thân tôi dần hiểu ra nỗi sợ hãi mơ hồ kia là gì. Đó là cảm giác, nắm giữ thật chặt nhưng lại sợ dễ dàng buông bỏ.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 29: Công Sở 29: Để Thua Quá Khứ

Tôi biết Cà Rốt không thích anh Chinh cũng như việc chị Mỹ thường xuyên đi chơi với anh, để nó ở nhà với ông bà ngoại. Thế nhưng tôi hơi bất ngờ về mức độ "không thích" của con bé dành cho anh lại nhiều như thế, có thể nói là rất ghét. Lần trước Cà Rốt khóc lóc, quyết giữ chân mẹ đến cùng nhưng thất bại và giờ cô cháu gái bướng bỉnh của tôi dùng qua "chiêu" khác dữ dội hơn: nhịn đói. Nghe thì hơi phi lý, đúng là một đứa trẻ mới sáu tuổi không đủ khả năng để làm vậy nhưng sự thật này hiện đang xảy ra. Nó bỏ bữa ăn một ngày nay rồi, giống hệt cuộc biểu tình để chị Mỹ thấy. Dù cha mẹ và tôi nói thế nào, con bé cũng không nghe vì đang chờ mẹ đưa ra câu trả lời thỏa đáng với mong muốn của mình.

Ban đầu chị Mỹ nhún nhường, khuyên nhủ đủ điều. Cà Rốt lắc đầu. Chị chuyển qua la mắng, dọa nạt thậm chí đánh đòn. Cà Rốt càng lì lợm hơn, nước mắt rơi lã chã nhưng tuyệt nhiên không mở miệng. Tiếp, chị dùng qua cách giảng giải nhẹ nhàng với con về anh Chinh, về việc chị vẫn thương nó. Và Cà Rốt hoàn toàn im lặng, tình hình chẳng tốt lên được chút nào. Chị cảm thấy mệt mỏi. Cuối cùng, chị đành hứa rằng sẽ không đi chơi với anh Chinh vào chủ nhật nữa. Ban đầu Cà Rốt hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng gật đầu, "tạm" chấp nhận cuộc ra giá này. Phải công nhận nó gian góm, mới tí tuổi đầu đã nghĩ ra cái trò tuyệt thực để dọa mẹ.

Chờ Cà Rốt đi xuống dưới nhà ăn cơm cùng ông bà ngoại, tôi liền hỏi chị Mỹ đứng bên cạnh không ngừng thở dài liên tục:

- Chị định kết thúc mối quan hệ với anh Chinh à?

- Chị chỉ hứa với con bé là không đi chơi vào chủ nhật thôi, còn những ngày thường thì không nằm trong phạm vi lời hứa.

- Chà, chị cũng gian thật, "chơi chữ" với cả con gái mình.

- Chị chỉ muốn nó ăn cơm, chứ chẳng nghĩ nhiều đến vậy. Nói thì nói thế, nhưng chị nghĩ chuyện này đến đây vẫn chưa kết thúc được. Vấn đề là Cà Rốt không thích anh Chinh vì vậy dùng bao nhiêu phương án tạm thời cũng vô ích. Rồi chị cũng phải đưa ra một quyết định thôi.

Nghe chất giọng thấp dần của chị, tôi khẽ gật đầu. Tôi hiểu rõ mọi chuyện không thể dùng phương án tạm thời mà kéo dài mãi, sẽ đến lúc phải đưa ra một lựa chọn cuối cùng và tôi linh cảm chuyện này sẽ có kết cục buồn.

- Thôi, tạm dừng chuyện này ở đây. Nói về việc của em đi nào.

Chị Mỹ nói thật tự nhiên, cứ như biết rất rõ tôi đang nghĩ gì. Khó hiểu, tôi hỏi:

- Việc của em là việc gì ạ?

- Máy ngày nay trông em thất thần lắm đấy, rõ ràng là gặp chuyện gì không vui rồi, kể chị nghe xem. Nếu em không nói thì chị đi hỏi Lâm Đạt.

Lập tức nắm tay chị giữ lại, tôi tròn xoe mắt, cốt hỏi tại sao lại nhắc đến tên anh. Chị Mỹ nhoẻn miệng cười, ra điều rất sành sỏi vấn đề suy đoán. Biết không "đấu" lại bà chị xinh đẹp của mình, tôi

thở dài thườn thượt, bắt đầu kể hết mọi chuyện. Tôi còn chưa dứt lời là chị chống hông, trừng mắt:

- Tên Đinh Huy thật là, nói nhăng nói cuội phá hoại tình cảm người ta! Tức thật chứ! Đừng nói với chị là em tin những gì anh ta nói nhé!

Nhìn chị với đôi mắt không còn gì sâu nảo hơn, tôi chậm rãi bặc bạch:

- Không hẳn vì tin lời Đinh Huy mà là em đang sợ một điều.

- Em sợ điều gì? Em không tin tưởng tình cảm của Lâm Đạt sao?

- Chỉ là em cứ nghĩ giả sử một ngày nào đấy, anh ấy không còn tình cảm với em thì sao? Em sợ, thậm chí không dám nghĩ đến viễn cảnh ấy.

- Em nghĩ gì vậy? Cả hai chỉ vừa mới bắt đầu...

- Em không muốn mình bị bỏ rơi lần nữa, giống trước đây.

Câu cắt ngang đột ngột của tôi khiến chị Mỹ ngừng lại. Trông chị như bận suy nghĩ, hoặc cố hiểu tôi vừa nói gì hoặc đang lựa lời an ủi. Chính bản thân tôi không biết mình thực sự muốn gì, miệng thì luôn bảo rằng tin tưởng Lâm Đạt nhưng lòng lại sợ hãi sự chia cắt. Mọi chuyện trên đời, vốn dĩ đâu có gì là mãi mãi chứ. Tôi hiểu nhưng vẫn sợ. Hay chính cái quá khứ ba năm trước đang quay về ám ảnh tôi?

- Được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều, kéo lại thêm rồi. Chị ra ngoài một chút.

Chị Mỹ bước xuống những bậc thang. Còn lại một mình, tôi im lặng, nghe rõ sự chuyển động nặng nề của mọi thứ... Khoảng hai tiếng sau, tôi nhận được tin nhắn từ Lâm Đạt. Anh bảo có chuyện quan trọng muốn nói nên hẹn gặp tôi.

Quán cafe cuối đường là nơi diễn ra cuộc hẹn. Khi tôi bước vào đã thấy Lâm Đạt ngồi trầm tư bên chiếc bàn gần cửa sổ, dường như bận suy nghĩ vì mãi đến khi tôi cất tiếng anh mới biết. Ly cacao nóng ở trên bàn đã gần hết, chứng tỏ anh có mặt ở đây khá lâu. Trả Menu lại cho người phục vụ, tôi quay qua và bắt gặp anh nhìn mình. Không buồn hay vui, không giận càng không dò xét, chỉ đơn giản là nhìn vào một thứ gì đó chẳng tồn tại. Có nhiều lúc, nhận thức của con người xuất hiện lố bồng. Lúc tình cờ chạm phải ánh nhìn từ tôi, anh mới lên tiếng:

- Anh đã biết chuyện của em với Đình Huy.

Tôi nhú mày. Không phải mối quan hệ giữa tôi với Đình Huy, anh đã biết từ lâu rồi sao? Chẳng lẽ... Lòng tự dưng hồi hộp, tôi ngập ngừng hỏi:

- Ý anh là...

- Là chuyện Đình Huy và Huỳnh Trân đã làm với em ba năm trước.

Đúng như linh cảm, Lâm Đạt đang đề cập về việc tôi bị lừa gạt. Ai đã nói cho anh biết? Tôi cảm thấy đột ngột quá, chẳng biết phải phản ứng thế nào.

- Sao anh lại...

- Anh vừa gặp chị Mỹ và chị đã kể tất cả cho anh nghe.

Câu cắt ngang từ anh, lần nữa khiến tôi bất động. Chị Mỹ ư? Có phải lúc chị nói ra ngoài có chút việc là vì chuyện này. Ôi, tự dưng chị kể với anh làm gì. Tôi đã không muốn anh biết về quá khứ đó, vậy mà chị lại tự ý phá hỏng hết rồi. Giọng Lâm Đạt vang khẽ, có chút buồn:

- Sao em không kể rõ mọi chuyện cho anh nghe?

- Làm sao em dám kể chứ. - Bất giác tôi cúi đầu, vì sợ nhìn vào anh - Cái quá khứ đáng nguyên rủa ấy thật xấu hổ. Và em là một con ngốc.

Dù đã cố gắng nhưng giọng tôi bắt đầu nghẹn, tôi mong anh đừng nhận ra. Nhất định, tôi sẽ không khóc vì một người con trai khác trước mặt anh. Giữa chúng tôi, xuất hiện khoảng lặng. Chưa bao giờ tôi cảm giác chán ghét thời gian đến thế. Tất cả đều ngột ngạt đến không thở được. Bản thân thì im lặng nhưng tôi mong anh hãy nói gì đó, cái gì cũng được, miễn là phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

- Anh nghĩ, chúng ta chỉ nên hối hận vì đã không cố gắng chứ đừng nên hối hận vì đã yêu thật lòng. Anh không hề thấy em là một con ngốc.

Những lời Lâm Đạt nói như phá vỡ sự kìm nén của tôi này giờ, và nước mắt đã suýt chực trào. Tôi đưa tay quệt nhanh, chẳng quan tâm có bị anh thấy hay chẳng. Tôi phải giữ bản thân thật bình tĩnh, dấu cảm xúc trong lòng đã vỡ òa cả rồi. Có âm thanh rút khăn giấy, rất nhanh, tôi thấy anh đưa nó cho mình. Đón lấy đồng thời ngược nhìn anh, tôi gật đầu nói không sao. Anh nhẹ nhàng tiếp:

- Anh xin lỗi vì đến hôm nay mới biết chuyện này.

- Không, đó là lỗi của em. Em nghĩ tốt nhất đừng nói cho anh nghe.

- Giờ anh đã hiểu tại sao mỗi lần gặp Đình Huy, em lại có những phản ứng khác thường. Cũng như những ngày gần đây, em luôn hành động kỳ lạ với anh. Em đang lo lắng về lời Đình Huy nói?

Tôi không thể không trách chị Mỹ được, chẳng những kể chuyện ba năm trước mà chị còn nói cho anh biết về những điều Đình Huy nói với tôi. Thiết nghĩ, anh sẽ buồn nếu biết bạn gái đang lo lắng chỉ bởi không tin tưởng vào mối tình này.

- Anh chỉ mong em đừng suy nghĩ gì cả. Tình yêu, không nhất thiết phải đặt lên bàn cân để so sánh hay buộc phải có niềm tin quá lớn. Chúng ta chỉ cần thật lòng với nhau là đủ, được chứ?

Lâm Đạt nắm tay tôi, như thể trấn an. Nhìn thế, tôi khẽ khàng nhắm mắt. Thật đáng trách, thật hèn nhát khi tôi không đủ can đảm vượt qua chính mình để toàn tâm toàn ý tin tưởng vào điều anh muốn. Nỗi sợ ấy kìm hãm tôi quá chặt.

- Em sẽ ổn thôi, anh đừng lo lắng. Có nhiều thứ, dù người ta biết rõ nguyên nhân nhưng lại không thôi sợ hãi. "Biết rất rõ" và "thông suốt" là hai chuyện khác nhau. Anh đừng quá bận tâm, đây là vấn đề của riêng bản thân em.

- Anh không thể làm ngơ vì anh lo cho em!

Tôi ngạc nhiên bởi giọng anh đột ngột lớn hơn. Nhưng may là những người xung quanh không chú ý vì bản nhạc trữ tình cùng âm thanh nói chuyện quá ồn ào. Lần đầu tiên, tôi thấy anh nghiêm túc

đến vậy, và biểu hiện chẳng mấy hài lòng trước việc tôi đang né tránh nhìn vào sự thật.

- Có phải chúng ta đã để thua quá khứ rồi không?

Giọng anh vừa đủ nghe, có phần trầm lắng. Không gắng gượng hay quá buồn bã, thật chậm, anh trao cho tôi câu hỏi mà biết rõ rằng bản thân chẳng cần lời đáp. Phải, đó là một sự khẳng định rồi. Chớp nhẹ hàng mi trĩu nặng, tôi nói khẽ, lòng thốn thức mà không tài nào khóc nổi:

- Em xin lỗi...

Sau đó chúng tôi chìm vào yên lặng. Bàn tay vẫn nắm chặt ấy vậy mỗi người đều chẳng rõ đối phương nghĩ gì. Không biết cả hai đã ngồi như thế trong bao lâu, nhưng đó là buổi hẹn buồn nhất kể từ lúc yêu nhau. Có phải giữa chúng tôi đã xuất hiện khoảng cách? Liệu, tình cảm này tôi có nắm giữ quá chặt?

Hôm sau, mọi việc cứ diễn ra như thường lệ, tức là chúng tôi vẫn tiếp tục đến công ty làm việc và nói chuyện với mọi người bình thường. Thiết nghĩ, với vấn đề này, không phải chỉ một cuộc gặp mặt là có thể giải quyết được. Có lẽ, cả hai cần thêm thời gian để nhận định rõ ràng mọi thứ. Đặc biệt là tôi, cần nhìn lại bản thân cũng như tình cảm của chính mình để quên đi những cảm xúc ngổn ngang hiện tại.

Tôi đang tập trung làm việc thì Thương vội vã bước vào vì đi trễ. Lúc em vừa ngồi vào bàn, tình cờ tôi đưa mắt nhìn qua và ngạc nhiên bởi thấy trên cánh tay phải của em có hai, ba đường vân đỏ,

không sạm lắm nhưng đủ để thu hút ánh mắt người khác. Ban đầu tôi chưa rõ đó là gì nhưng rất nhanh sau đó mới phát hiện, dấu tích này giống như bị đánh. Với suy nghĩ ấy, tôi liền hỏi:

- Em bị gì vậy?

Thương có hơi giật mình khi tôi khẽ chạm vào những vằn đỏ. Tức thì khéo léo rút tay lại, em cười bảo do nằm ngủ bị cán nên để lại dấu. Hiển nhiên tôi không tin, từ lúc em ngủ dậy cho đến bây giờ là bao nhiêu tiếng đồng hồ mà vết cán không hề biến mất. Nhìn kỹ vẻ mặt khác lạ của Thương, tôi không ngăn ngại:

- Em bị đánh phải không?

Do chú ý kỹ nên tôi kịp nhận ra mặt em có chút thay đổi, dù chỉ thoáng qua. Hẳn, nghĩ tôi không để ý nên em mau chóng xoa tay, giải thích vụng về:

- Có ai đánh em đâu chứ? Thực sự là em bị cán mà, lát nữa nó sẽ lặn thôi.

- Thật chứ? Không phải em bị đánh à?

- Thật mà chị. Em lớn thế này còn bị đánh đòn sao? Vả lại nhà có hai vợ chồng, lẽ nào anh Vinh lại đánh em ư?

Câu nói đùa đó bất giác cho tôi một sự suy đoán, chẳng lẽ anh Vinh đánh Thương? Nhưng rồi tôi lại lắc đầu tự nhủ, đó là chuyện vô lý vì anh vốn rất yêu em ấy, tuyệt đối sẽ không làm vậy. Tôi gạt đi suy nghĩ đáng sợ này. Quay trở lại làm việc, tôi lại kín đáo nhìn những vết thương trên tay em. Tôi có cảm giác đằng sau mối quan hệ giữa Thương và anh Vinh đang ẩn giấu điều gì mà chẳng một ai đoán được.

Hết chuyện về Thương, tiếp theo lại xảy ra chuyện khác bất ngờ và đáng kinh ngạc hơn nhiều. Hôm nay chắc là một ngày không hề tốt. Sự việc diễn ra lúc tan sở, tôi cùng mọi người rời phòng, đi xuống tầng trệt như mọi khi. Lúc ra khỏi thang máy, tất cả tình cờ bắt gặp anh Quốc với chị Châu đứng ngay trước cổng công ty, nói cười vui vẻ, thậm chí còn có những hành động va chạm nhẹ và thân mật. Còn đang nghĩ sao hai người này hờ hênh dữ vậy thì thành linh, tôi giật mình khi nghe giọng chị Ân chẳng rõ từ đâu, vang lên thật lớn đầy giận dữ:

- Đôi gian phu dâm phụ kia! Bên ngoài ôm ấp nhau chưa đủ hay sao mà bây giờ còn làm ngay trước mặt tôi! Các người có biết liêm sỉ không?

Nhanh như cắt, mọi người thấy bóng dáng chị từ trong thang máy phóng đến chỗ hai người nọ còn chưa kịp hoàn hồn. Tiếp theo thì tất cả há hốc mồm trước cảnh chị Ân túm lấy tóc chị Châu, kéo giật liên hồi. Không biết phát hiện ra chuyện gì hay ăn nhầm thức ăn hóa học mà phó phòng Marketing chẳng còn để ý đây là chốn công sở, ra đòn thẳng tay luôn. Vừa đánh đối phương, chị vừa quát sùi bọt mép, toàn những câu chửi bới mắng nhiếc. Còn chị Châu bất ngờ bị tấn công, liên tục kêu la dữ dội hết như bị thú dữ vồ. Lúc đầu còn ngỡ ngàng nhưng rất nhanh chị lấy lại thể thượng phong, lập tức phản đòn cũng bằng cách túm lấy tóc đối phương kéo mạnh. Hai bên giằng co qua lại, âm thanh huyền não ầm ỹ. Đứng bên ngoài, anh Quốc luống cuống, chẳng biết can ngăn thế nào. Trước mắt, trận chiến quá dữ dội, anh không dám liếc xông vào, sợ bị đánh cùng lúc bởi cả hai người.

Chứng kiến sự việc kinh hoàng đó vài phút, chúng tôi sực tỉnh, lập tức chạy đến ngăn họ lại. Có người còn chạy đi gọi bảo vệ.

Thường, trận chiến của hai người phụ nữ vô cùng khốc liệt, lúc đầu rất khó để can ngăn. Thậm chí mấy anh nam cũng vất vả để giữ lấy họ, kéo ra. Ban nãy, cuộc chiến có vẻ "cân sức cân tài" nhưng càng về sau, chị Châu càng yếu thế trước mấy cú đánh liên tiếp từ chị Ân. Tôi với mấy đồng nghiệp nữ đứng ở ngoài nhìn chị ấy bị đánh tới tấp mà thất kinh.

- Chị Ân bình tĩnh! Xin dừng lại đi!

- Chị Châu có sao không? Buông áo chị Ân ra nào!

- Anh Quốc mau vào can họ! Anh nên chen vào giữa ấy!

Đại loại đó là những lời mọi người nói. Không khí trước cửa công ty ảm ỉ cả lên. Chị Ân vẫn còn làm dữ, như thể nhất quyết đánh cho "con tình địch" nhập viện. Còn chị Châu, dù đang yếu thế nhưng cũng hung hăng, giơ tay đánh quờ quạng. Thỉnh thoảng chị la lên, chất giọng ghen ghen. Đúng lúc anh Thiện với một người bảo vệ chạy đến. Tôi không thấy rõ ai là ai trong nhóm người đang giằng co qua lại đó. Đôi lúc thấy một gương mặt ló ra rồi lại nhập nhằng cùng những gương mặt khác, biến mất. Âm thanh la hét, rồi những tiếng ngăn cản khuấy động không ngừng. Hơn mười phút sau, mọi người mới kéo chị Ân và chị Châu ra xa nhau. Ai nấy tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch. Mặt chị Ân hầm hờ dữ tợn, có vài vết cào. Tội nhất là gương mặt xinh đẹp của chị Châu, ngoài mấy vết xước rướm máu còn có những dấu tay hằn đỏ. Lần đầu tiên trong quãng thời gian đi làm, tôi chứng kiến một cuộc đánh ghen kinh hoàng đến vậy.

- Chị Ân có gì từ từ nói! Đang ở công ty mà đánh nhau mất mặt lắm!

Bỏ mặc câu nói chí lý của mọi người, chị Ân chẳng quan tâm thể diện nữa, gào to:

- Nó dan díu với chồng tôi, thử hỏi sao tôi bình tĩnh được??? Con hồ ly tinh! Hết người ve vãn rồi hay sao mà lại cướp chồng người khác?

- Chị nói cho đảng hoàng! Tôi cướp chồng chị hồi nào?

- Còn chối à? Cô nhắn tin âu yếm với chồng tôi trong điện thoại kia kìa! Tôi biết hai người vào khách sạn rồi! Vô liêm sỉ! Không biết xấu hổ!

Vừa khóc, chị Ân vừa quát ầm ỹ, lại còn lật đật lấy điện thoại ra cho mọi người xem chứng cứ. Đối diện, chị Châu một tay ôm mặt khóc rầm rức, tay còn lại kéo vai áo bị xé. Về phía anh Quốc thì im lặng, mặt hơi tái trước lời vạch tội của vợ nên chẳng nói gì, chưa kể lại bị nhục trước mọi người trong công ty. Nhìn hai người phụ nữ trong dáng vẻ đáng thương, tôi tự hỏi, ai là người chiến thắng trong cuộc chiến này? Vợ hay tình nhân? Với những giọt nước mắt lăn dài trên mặt họ, tôi nghĩ, chị Ân lẫn chị Châu đều thua trong trận chiến tranh giành trái tim của một người đàn ông vì họ đều đánh mất chính mình.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 30: Công Sở 30: Xa Cách

Chuyện chị Ân đánh ghen trong công ty, còn bêu rếu anh Quốc ngoại tình với chị Châu, nhanh chóng trở thành đề tài "hot" được các nhân viên trong Minh An bàn tán sôi nổi. Chỉ mới chiều hôm qua thôi mà tin tức đã lan truyền với tốc độ chóng mặt, bằng chứng là sáng nay vừa bước vào công ty, tôi nghe từ mọi góc ngách đều nói về đề tài giật gân này. Thế là ba người anh Quốc, chị Ân, chị Châu đã "hợp tác" tạo thành scandal đình đám. Khéo, chuyện đánh ghen ngay tại công sở mà đưa lên báo hoặc mạng thì biết đâu chừng cả ba trở nên nổi tiếng đấy.

Cũng vì vụ gây lộn xộn âm ỉ mà chị Ân bị giám đốc khiển trách, dĩ nhiên anh Quốc và chị Châu cũng chẳng ngoại lệ. Sáng sớm, ba người họ bị gọi gấp lên phòng giám đốc đến giờ chưa thấy về. Việc đã đến nước này, hình phạt chắc không nhẹ. Tôi ngồi làm việc mà nghe các đồng nghiệp xì xầm suốt. Đang nói cao hứng thì tất cả giật mình khi cửa đột ngột mở, anh Quốc với chị Châu cùng bước vào. Có lẽ bị khiển trách ghê lắm hay sao mà mặt mày cả hai ủ ê và làm lì phát kinh.

Bình thường làm gì cũng giữ dáng vẻ yếu điệu thực nữ, ấy vậy mà giờ chị Châu hành động thật thô bạo, từ việc kéo ghế ngồi xuống cho đến mở máy tính, lấy hồ sơ, lúc nào cũng kèm theo âm thanh mạnh bạo hệt như trút giận. Còn anh Quốc thì khỏi nói, mặt hầm hờ một đống luôn, chỉ chút lỗi nhỏ từ nhân viên thôi cũng gắt âm cả lên.

Hôm nay, ai có việc phải đưa giấy tờ cho anh ký thì xem như "trúng số", chịu ăn mắng nếu viết sai cái gì đó trong hồ sơ.

Cả ngày hôm ấy, phòng Kinh doanh như nằm trong "lò lửa" Hỏa Diệm Sơn. Không khí căng thẳng ngột ngạt đến khó thở, thậm chí một tiếng ho mạnh cũng chẳng dám có. Mặt ai nấy đều hết sức nghiêm trọng, thái độ làm việc cũng phải thận trọng vì sợ chọc trúng "lựu đạn" đang châm ngòi ở bàn trưởng phòng. Hễ ai sắp đến gặp anh Quốc thì đều hít thở sâu, thu hết can đảm chẳng khác nào chuẩn bị đi vào cửa tử. Lúc nghe tiếng anh mắng là hiểu số phận bi thương của kẻ đó rồi. Tôi nghĩ, cái vụ này hẳn sẽ kéo dài một thời gian đây. Không những vậy, ba người họ còn trở thành tâm điểm của cuộc bàn tán dài dài.

Chiều tan việc, tôi và Lâm Đạt hẹn cùng nhau ăn tối. Mỗi quan hệ tình cảm của chúng tôi vẫn tiếp tục, dù bây giờ nó đã khác trước một chút. Cả hai không hề giận nhau, chỉ là trong lòng bắt đầu xuất hiện những mối băn khoăn, trăn trở. Nhưng đây là vấn đề riêng của mỗi người, cần phải tự giải quyết. Đúng là giữa chúng tôi có khoảng cách, điều mà từ trước đến nay chưa hề xảy ra, tuy ít thôi nhưng đủ để cảm xúc của tôi và anh đều ngổn ngang. Chúng tôi vẫn nói chuyện vui vẻ cùng nhau, đôi lúc chợt nhận ra cái nắm tay sao bỗng nhiên thấy lạ lẫm. Mỗi thứ "một chút" ấy cứ như hòn sỏi nhỏ ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, không tạo nên sự khuấy động lớn mà tạo thành những gợn nước mãi chẳng tan.

Tôi muốn tình cảm của cả hai hãy quay về quỹ đạo cũ, giống như chưa hề có một khoảng trống hay lỗ hổng nào của sự bất an, sợ hãi thậm chí xa cách. Tôi biết, cảm xúc này đã không còn như xưa được nữa. Thực sự chẳng phải do anh mà là bản thân tôi. Cái thứ hèn nhát, lo sợ đó đến bao giờ mới biến mất? Tôi hi vọng một ngày

nào đấy thật gần, mình sẽ vượt qua những xúc cảm tồi tệ ở hiện tại mà tìm lại sự trọn vẹn cho cuộc tình của cả hai.

Đưa tôi về đến trước cổng nhà, Lâm Đạt chẳng hiểu sao cứ lưỡng lự khi chưa nói câu chúc ngủ ngon. Đoán anh có điều muốn nói nên tôi im lặng chờ đợi, mắt nhìn chăm chú. Anh mở miệng nhưng lời lẽ chưa kịp phát ra đã ngừng lại, tiếp tục vẽ mặt phân vân. Tôi ít khi thấy anh mang dáng vẻ đắn đo như vậy. Cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng hình như đây không phải điều mà nãy giờ bản thân muốn nói. Hẳn anh nghĩ nó không quan trọng, hoặc vì lý do nào khác.

- Mai, anh và anh Lưu sẽ đi công tác. Có lẽ cũng phải 10 ngày anh mới về.

Tôi không bất ngờ, dù thế lòng có chút hụt hẫng. Chúng tôi sẽ không gặp nhau trong 10 ngày tới.

- Anh đi cẩn thận, mong là chuyến công tác sẽ tốt đẹp.

- Ừm... Anh nghĩ mình xa nhau vài ngày như thế cũng tốt, hiện tại tâm trạng cả hai đều không mấy thoải mái. Đây cũng là dịp để sắp xếp lại...

Lâm Đạt bỏ lửng câu nói. Tôi hiểu cái từ "sắp xếp lại" của anh. Mỗi người sẽ có thời gian để xem lại tình cảm của chính mình, ý anh là vậy phải không? Tôi cũng tán đồng với ý kiến từ anh. Chuyến công tác 10 ngày ở thời điểm hiện tại này là một lựa chọn tốt, hay đúng hơn là lối thoát về mặt cảm xúc để cả hai có thời gian suy nghĩ. Mong rằng, sự xa cách tạm thời giúp tôi và anh bình tâm, đổi

diện với mong muốn thực sự của bản thân để đưa ra quyết định cuối cùng.

- Em nhớ ăn uống đầy đủ. Mỗi tối, anh sẽ gọi điện cho em.

Tôi nhìn anh, nhưng kỳ thực là đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Để rồi không hiểu sao, tôi lại buột miệng bảo một câu mà bản thân chưa suy nghĩ kỹ:

- Em nghĩ là không cần đâu. Nếu chúng ta cần thời gian suy nghĩ thì sẽ tốt hơn nếu đừng gọi điện cho nhau.

Hắn do bất ngờ nên Lâm Đạt im lặng vài giây. Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thường, hay cố gắng để tôi không nhận ra sự hụt hẫng thoáng qua, mau chóng gạt đầu đồng ý. Là người yêu cầu chuyện này, ấy vậy tôi ngạc nhiên là mình còn buồn hơn anh. Giá khi ấy, ai đó cho tôi sức mạnh để thay đổi quyết định vừa đưa ra.

- Chúc anh ngủ ngon.

Anh lại hướng mắt vào tôi, ẩn chứa bên trong là một điều chưa thể nói ra. Nhẹ nhàng đưa bàn tay lên như có ý muốn chạm vào gương mặt tôi, nhưng rồi anh dừng lại khi chỉ còn một khoảng cách rất nhỏ nữa thôi. Có phải anh đang sợ sự bướng bỉnh cố chấp của tôi, lần nữa sẽ đẩy đôi tay mình ra xa? Những ngón tay từ từ co lại, tiếp theo là buông xuôi, anh nói khẽ khàng:

- Em ngủ ngon.

Dành cho tôi một nụ cười, Lâm Đạt quay lưng đi. Cứ thế, tôi chỉ biết đứng yên, lặng lẽ dõi theo bóng dáng thình lảng ấy bị màn đêm nhấn chìm rồi hoàn toàn biến mất. Tự hỏi, tại sao tôi chỉ biết khóc mà không giữ lấy tay anh?

Sáng, tôi đón xe buýt đi làm một mình. Lúc ngồi yên trên xe, tôi khẽ đảo mắt qua bên phải, người ngồi cạnh tôi không phải Lâm Đạt mà là một ai đó, thật lạ. Khi vào công ty, đứng chờ trong thang máy với vài người, tôi lại nhìn qua bên cạnh. Không có bóng dáng cao gầy nào, càng không có gương mặt tĩnh lặng và luôn nhìn mình. Là một người khác, đâu phải anh. Lúc bước vào phòng Kinh doanh, tôi thấy chiếc bàn đó trống, chẳng có ai càng chẳng có anh ngồi đấy mỉm cười. Và giờ làm việc bắt đầu, tôi tập trung vào những thứ khác, chúng sẽ giúp tôi thôi tìm anh.

Hoàn tất công việc của buổi sáng nay, tôi vươn vai uể oải. Theo thói quen, tôi liền nhìn về phía bàn làm việc của Lâm Đạt nhưng lại tiếp tục bắt gặp khoảng trống quen thuộc ấy. Sau vài giây ngẩn ngơ, tự dưng tôi cười cười vì thấy mình thật ngớ ngẩn. Làm sao, anh có ở đây được chứ?...

Chiều tan, tôi dự định về nhà ăn cơm tối nhưng nghĩ thế nào lại vào quán ăn lần trước ở gần công ty. Mọi lần thấy tôi thường đi chung với Lâm Đạt, hôm nay lại chỉ có một mình, em phục vụ liền hỏi thăm. Cười cười, tôi bảo anh đi công tác. Lúc em ấy rời đi, tôi đưa mắt nhìn quanh, tiệm khá đông, mọi người ngồi kín bàn, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Bất giác, tôi thấy mình lẻ loi sao ấy. Lát sau, thức ăn được mang lên, tôi cầm đũa rồi nhìn về phía đối diện. Trống. Lại thế nữa rồi, người đó thực sự không ngồi ăn cùng tôi. Nhìn tô nước lèo bốc khói nghi ngút, mắt tôi tự dưng hơi cay. Là vì khói pha lẫn với vị cay nồng của ớt hay vì tôi đang nhớ ai?

Tôi về nhà lúc 7 giờ. Đưa tay bật đèn, căn phòng sáng bừng lên. Thả nhẹ chiếc túi, tôi nằm vật xuống giường. Mắt cứ nhìn đăm đăm lên trần phòng được bao phủ bởi ánh sáng vàng vọt. Rất nhanh, tôi

khẽ xoay mặt qua nhìn điện thoại vẫn im lìm. Vài phút sau tôi rời mắt khỏi nó, cố đánh lừa cảm giác của bản thân rằng mình vẫn ổn. Một vùng tối đổ sập xuống đáy mắt, là do tôi gác tay lên che ngang.

Gì nào, chỉ mới một ngày thôi mà. Đừng buồn bã như thế.

Tôi đang đếm. Còn lại 9 ngày. Từ một đến chín, khoảng cách cũng xa vời vợi.

Tôi tình cờ bắt gặp Thương trong nhà vệ sinh. Âm thanh ỏi mưa hòa cùng dòng nước tuôn mạnh trong ống vòi nhựa. Đoán em không được khỏe, tôi liền bước vào. Giống hết lần trước, em giật mình quay qua khi nghe tiếng bước chân. Thấy tôi xuất hiện, em mau chóng quệt dòng nước ngay khóe miệng. Quan sát vẻ mặt hơi xanh xao đó, tôi lo lắng hỏi thăm. Em lại lắc đầu bảo mình ổn. Đáng lý tôi sẽ rời đi nếu như không vô tình thấy những vết hằn đỏ trên tay em. Lần trước là tay phải, bây giờ lại bên tay trái. Không thể im lặng thêm nữa, tôi đột ngột cầm lấy tay Thương trong khi em giật mình ngạc nhiên.

- Đừng nói với chị, em nằm ngủ bị cán đấy nhé.

Thương đảo mắt, như thể đang cố tìm ra lời giải thích hợp lý cho việc này:

- Em... vô tình bị ngã.

- Không phải, rõ ràng đây là vết đánh. Hãy nói với chị, chuyện gì đã xảy ra?

Thương lặng thinh. Tôi tự hỏi, em có điều khó nói hay là đang che giấu cho một người. Nhận thấy em không có biểu hiện gì là sẽ tiết lộ sự thật, tôi thở mạnh, trong đầu nghĩ ra một cách nên mau chóng bảo dứt khoát:

- Nếu em không nói thì chị sẽ đi gặp anh Vinh hỏi cho ra lẽ.

Chiều này khá hữu hiệu khi Thương lập tức giữ tôi lại và nói gấp gáp:

- Đừng, chị! Em sẽ nói...

Chăm chú nhìn, tôi chờ đợi. Đối diện, em lưỡng lự chốc lát rồi cất tiếng thật khẽ:

- Là anh Vinh đánh em.

- Cái gì? Anh ta đánh em sao? Lý do gì vậy? Thật không tin nổi mà!

- Chị hãy nghe em, anh ấy không cố ý đâu. Chỉ là trong lúc nóng giận, anh ấy lỡ tay thôi. Nguyên nhân vì anh ấy hiểu lầm em với anh hàng xóm. Em không rõ ai đã nói gì mà khiến anh ấy nghi ngờ em. Nhưng giờ mọi chuyện đã ổn rồi, sau khi em giải thích rõ ràng, anh Vinh đã xin lỗi em.

- Thật không?

Thương gật đầu liên tục. Tôi khoanh tay, chẳng biết nói gì. Đúng như tôi đoán, kẻ gây ra những vết tích này là anh Vinh. Chỉ vì một chút hiểu lầm, lại chưa tìm hiểu kỹ càng mà anh ta nổi ra tay đánh Thương như vậy. May là không đến nỗi nặng. Giờ tôi mới biết, anh chàng đó có máu ghen hơi cao. Hẳn vì Thương quá xinh xắn đáng

yêu nên anh ta mới không yên tâm khi có bất kỳ người đàn ông nào đến gần em, dù chỉ là nói chuyện xã giao. Thế này thì mệt mỏi đây.

- Em bảo không sao nhưng chị trông sắc mặt em hơi tệ. Lúc này chị thấy em ối. Nói thật với chị đi, anh Vinh còn làm gì em nữa?

- Cái này không liên quan đến anh ấy đâu. Mà là do em đang mang thai.

Lông mày chau lại lập tức dẫn ra, tôi kinh ngạc khi nghe Thương thông báo tin quan trọng đó. Tức thì tôi hỏi lại lần nữa, hành động vồn vã cứ như thể tôi là cha đứa bé. Ban đầu thì cười ngại ngùng, lát sau em gật đầu:

- Sáng nay em có dùng que thử thai, kết quả cho hai vạch. Em dự định chiều nay sẽ đến bác sĩ khám lại.

Tuy kết quả chưa chắc chắn, ấy vậy tôi mừng rỡ hết kiểu đây là chuyện 100% rồi.

- Chị nghĩ là đúng rồi đó! Chúc mừng em! Em báo với anh Vinh chưa?

- Em muốn đi bác sĩ kiểm tra xong rồi mới báo anh ấy biết.

Tôi gật đầu và cầu mong cho kết quả sẽ đúng như mong muốn. Quan sát em đưa tay sờ bụng, bất giác tôi cũng hạnh phúc theo.

Thấm thoát, 10 ngày cũng trôi qua. Trong khoảng thời gian này có xảy ra vài việc. Đầu tiên là scandal nổi tiếng đánh ghen của chị Ân. Suốt một tuần qua, đề tài đình đám đó chưa "nguội" tí nào, vẫn

tiếp tục được mọi người mang ra tranh luận. Và cho đến ngày kia, tất cả bất ngờ khi hay tin anh Quốc muốn li dị với chị Ân. Vậy là lại có sóng gió, lại có thứ để thiên bàn tán. Ai cũng bảo, anh làm thế là vì chị Châu. Về phía chị Ân thì hoàn toàn im lặng, chẳng thấy phản ứng gì cả. Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi kết cục sẽ như thế nào.

Trong khi ba người nọ đối diện với tình huống vô cùng "nóng" thì hai người khác lại chìm trong niềm hân hoan hạnh phúc. Đó là Thương và anh Vinh. Sau buổi chiều đến gặp bác sĩ, kết quả là Thương mang thai. Khởi nói, hai vợ chồng mừng kinh khủng. Tôi hi vọng, khi biết tin này thì anh Vinh sẽ giảm bớt máu ghen, đừng hờ tị là động tay động chân với vợ. Mà đúng là mấy ngày qua, anh chăm sóc cho Thương ghê luôn, em đi đâu anh cũng kè kè bên cạnh.

Chuyện cuối cùng thuộc về cá nhân, tức là không hề được công khai nên chẳng ai biết. Phải, chính là tôi. Đúng 10 ngày tôi không gặp Lâm Đạt, cũng không nghe giọng nói của anh. Tôi tự hỏi, mình đã làm gì để vượt qua 240 giờ đồng hồ dài đằng đẳng như thế và chống chọi lại cảm giác nhung nhớ. Cảm tưởng, tôi hoàn toàn mất đi ký ức, quên những việc mình đã làm trong ngần ấy khoảng thời gian. Tôi không gọi điện cho Lâm Đạt và anh cũng vậy. Nếu tôi không làm thì hình như rất nhiều lần mình cầm điện thoại lên rồi sau đó lại đặt xuống. Cả hai đều không vi phạm vào "ranh giới" mà tôi đề ra vào buổi tối hôm đó. Nhưng chính vì sự tuân thủ đúng mực ấy mà tôi cảm giác thật khó chịu, mệt mỏi, cả sự cô đơn cùng cực.

Những ngày vừa qua, tôi bắt đầu suy nghĩ về mọi thứ. Nếu như trước đó, trong tôi không gì khác ngoài bất an, sợ hãi và mất phương hướng thì giờ đây lòng tôi ngập tràn nỗi nhớ, cùng nỗi khao khát yêu thương đang dần đầy lên. Tôi không nhớ Lâm Đạt từng giây từng phút nhưng nhiều lần tôi cứ ngỡ anh đang ở bên cạnh

mình, rất gần, như chưa từng xa cách. Hình ảnh anh thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu tôi nhưng đủ để trở thành điều gì đó day dứt, ám ảnh. Từng ngày trôi qua, tôi bắt đầu nhận ra, mình đang dần thay đổi. Buông nỗi sợ hãi ra để bám lấy nhung nhớ. Tôi thường lang thang một mình vào buổi tối, cảm nhận thế nào là nỗi trống trải tẻ nhạt. Tôi như đang nhìn vào chính bản thân, rồi phát hiện ra những điều khiến trái tim thổn thức này không khỏi giật mình.

Về như tôi đã có câu trả lời mà bấy lâu luôn tìm kiếm.

Nhưng phải đến lúc nào, tôi mới tự thừa nhận với chính mình đây?

Tôi đang nhìn vào chiếc điện thoại, chờ đợi. Hôm nay là ngày cuối cùng trong chuyến công tác của Lâm Đạt. Và cũng là lúc kết thúc những chuỗi ngày tranh đấu, kéo mình ra khỏi vũng lầy ngập tràn bất an, sợ hãi của chính tôi. Chẳng hiểu sao tôi lại trông chờ một cú điện thoại dù đã đợi suốt 10 ngày. Khi càng đến gần sự mong chờ, người ta lại chẳng đủ kiên nhẫn để đợi thêm chút nào nữa.

Có lẽ tôi sẽ không biết cái dáng vẻ tàn nhẫn và cứ dán mắt vào điện thoại của mình nếu Huyền không đẩy nhẹ một cái vào bên hông. Bấy giờ mới sực tỉnh, tôi quay qua thì thấy cô đang nheo mắt quan sát. Đối diện, anh Kiệt giải thích chữ nghĩa gì đấy cho Thương nghe. Nhìn chốc lát, tôi mới biết mình ở căn tin.

- Nguyễn dạo này lạ lắm đấy. Hay là bị bệnh?

Dù bạn hỏi thăm tôi nhưng Huyền vẫn không quên bữa trưa, vừa bảo vừa chan nước thịt mặn chát vào đĩa cơm. Không muốn cô biết mình nghĩ gì, tôi nói dối. Tuy nhiên, tôi đã đánh giá thấp "động vật

háu ăn" này bởi cô nhìn chăm chăm đối phương trong mấy giây thì liền cười gian, phán câu chắc cú:

- À, chắc Nguyễn nhớ anh Đạt chứ gì? Xa nhau cũng 10 ngày rồi.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 31: Công Sở 31: Đừng Rời Xa Anh

Bị nói trúng suy nghĩ nhưng tôi vẫn tỉnh bơ bảo không phải. Tự nhiên lắc đầu liên tục, Huyền tỏ vẻ không hài lòng, liền đặt tay lên vai tôi, nói:

- Nguyễn nhớ Đạt thì đừng có chối. Mẹ vẫn bảo nói dối là hư!

Trời ạ, chẳng hiểu cô nàng mũm mĩm này "lợm" đâu ra cái câu vừa hay ho vừa buồn cười thế nhỉ. Đợi tôi cười xong, Huyền hạ giọng, nghe nhẹ hẫng:

- Hình như giữa hai người có chuyện gì đó phải không?

Tôi quay qua nhìn. Dẫu đang nói chuyện rất nghiêm túc ấy vậy cô vẫn thản nhiên ăn cơm một cách ngon lành, đôi mắt hướng vào tôi như dò xét. Phải công nhận, không nên đánh giá thấp những kẻ mang vẻ bề ngoài vô tư. Im lặng chốc lát rồi chẳng hiểu sao, tôi lại dễ dàng bộc bạch mọi thứ dù cố kìm nén suốt mấy ngày qua:

- Giữa Nguyễn và anh ấy có vài vấn đề. Tuy không lớn nhưng cũng thật khó giải quyết. Vì vậy cả hai cần thời gian để nhìn nhận lại mối quan hệ này.

- Nguyên nhân xuất phát từ bên nào?

- Có lẽ là từ Nguyễn, và Lâm Đạt thì bị kéo vào vấn đề đó.

- Thế chuyện khiến Nguyễn bận tâm là gì?

Ngay cả bản thân tôi cũng không rõ mình đang đối diện với điều gì. Những suy nghĩ vẫn cứ ngổn ngang, rối rắm và xoay vần. Tôi cảm giác, bản thân đã sắp tìm ra được một điều nào đó, tuy nhiên còn chút mơ hồ giống như một món đồ còn ẩn đằng sau tấm màn, chưa thể lộ ra. Sau vài phút không lời, bất giác tôi hỏi:

- Đã bao giờ Huyền nghĩ đến một ngày nào đó, anh Kiệt không còn yêu Huyền nữa chưa?

- Nghĩ gì buồn cười vậy?

- Thì là đến lúc số phận không để hai người ở bên nhau nữa mà phải chia xa.

- Huyền không biết tại sao mình phải nghĩ vậy làm chi? Hiện tại không lo, lại đi lo cái chuyện "chẳng đoán trước được" của tương lai. Nếu người ta cứ mãi sợ hãi những vấn đề như thế thì cuối cùng, chính họ mới là nguyên nhân dẫn đến sự chia cắt chứ không phải do số phận gì hết.

Tôi thoáng bất động. Những lời lẽ hết sức tự nhiên từ Huyền chẳng khác nào một cú đánh vào bộ não đặc sệt của tôi, để rồi vang lên tiếng chuông "khai thông". Húp hết chén xúp, Huyền lấy khăn giấy lau miệng, sau đó chống khuỷu tay lên bàn.

- Thời gian ở bên cạnh nhau, quý giá biết chừng nào. Nó sẽ trở nên lãng phí nếu mình không toàn tâm toàn ý dành cho người mình yêu. Nguyễn nhớ chuyện Doraemon chứ, vì biết trước tương lai mới quay về quá khứ sửa chữa nhưng cuối cùng nguyên nhân lại chính là từ những sửa chữa đó mới dẫn đến kết cục tồi tệ của hôm nay.

Nhiều lúc ta cứ đổ cho số phận mà không khi nào nghĩ, chính mình mới là người làm đổ vỡ mọi thứ. Những nỗi bất an, sợ hãi mơ hồ khiến ta cứ trốn tránh, sau đó thì vô tình để lạc mất nhau. Có phải, ý của Huyền là thế? Chợt, tôi thấy cô xoay hẳn người qua, nhìn sâu vào mắt mình.

- Ai cũng luôn sợ hãi. Quan trọng là sự lựa chọn của bản thân, Nguyễn muốn chọn sự sợ hãi hay là chọn ở bên cạnh người ấy, tùy ở Nguyễn thôi.

- Lựa chọn?

- Thực ra tình yêu đâu phải lúc nào cũng êm đềm, đôi khi có tranh cãi, chán ghét nhau, thậm chí đến khi giận nhau không muốn nhìn mặt ấy chứ. Nhưng mà... - Huyền nhìn sang anh Kiệt vẫn múa may liên hồi - Nếu yêu thì sẽ không dễ dàng buông bỏ. Thà cứ thỉnh thoảng chán ghét vậy đấy nhưng vẫn còn tốt hơn là không thấy nhau nữa, phải không?

Hình như mắt tôi hơi cay. Phải rồi, sao tôi lại không nhận ra điều đó nhỉ? Cuối cùng thì những tấm màn che phủ đã rách xuống, để lộ thứ ảm đàng sau chúng suốt thời gian dài. Trong tôi luôn ngập tràn sợ hãi, bất an, lạc lõng nhưng trên hết, vượt qua tất cả các điều ấy là một mong muốn mạnh mẽ hơn nhiều. Vào lúc này, tôi đang đối diện với bản thân, không trốn tránh nữa... Tôi muốn gặp anh.

Chiều buông, tôi đứng trước cổng công ty, mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại. Tôi định gọi cho Lâm Đạt nhưng các ngón tay cứ cứng đờ. Lát sau khẽ chặc lưỡi vì chán nản, tôi tiếp tục cất nó vào

túi áo khoác, nghĩ chắc cần phải làm gì đó để lấy thêm can đảm. Quan sát một lúc, tôi hướng mắt qua quán nhậu ở bên kia đường.

Vừa bước vào quán, tôi đã bảo bà chủ đem đĩa thịt nướng và năm lon bia. Bà hỏi đùa uống năm lon bia nổi không. Tôi gật đầu dứt khoát. Cầm lấy một lon, khui nắp, tôi ngửa cổ uống và lòng mong rằng, sau khi "tu" hết cái đồng quỹ này thì mình sẽ có can đảm gọi điện hơn. Rượu vào lời ra mà, tôi sẽ nói hết luôn.

Và kết quả là sau khi nốc hết năm lon bia, tôi say quắc cần câu, tuy nhiên vẫn tỉnh tỉnh được chút, đến nỗi bà chủ quán tính sai mười mấy ngàn tôi còn phát hiện ra. Tôi là con nhà buôn bán, sự "nhạy cảm" về tiền bạc có sẵn trong máu rồi. Cát bóp tiền vào túi, tôi bắt đầu bước loạng choạng rồi nghiêng người suýt ngã cái rầm vào một bàn nhậu gần đó. May thay, người đàn ông nọ kịp cầm lấy tay tôi, giữ lại.

Cảm nhận hơi ẩm lạ, bất giác tôi bất động, đôi mắt tỉnh táo nhìn bàn tay xa lạ kia. Tôi nhớ cái siết tay của Lâm Đạt, nhẹ nhàng nhưng đủ chắc để anh không phải vô tình bỏ rơi tôi ở đâu đó trong thành phố nhộn nhịp người. Trời lạnh. Cơn say khiến đầu óc tôi nặng trĩu còn lòng thì bứt rứt, khó chịu. Tôi không biết mình đã khóc, những giọt nước ấm nóng rơi xuống gò má khô khốc vì những cơn gió lạnh.

Sự sụt sướt của tôi làm người đàn ông kia bối rối, chỉ nắm tay giữ lại thôi mà cứ như là ức hiếp người ta dữ lắm. Khẽ lau nước mắt, tôi xua tay. Sau đó, tôi rời khỏi quán nhậu, tiếp tục lang thang trên đường với dáng vẻ chẳng còn gì tệ hơn. Đến một công viên, tôi dừng lại, nôn. Ói không nhiều mà bụng quặn đau kinh khủng. Tự dưng, tôi thấy đầu óc tỉnh táo được chút. Quệt miệng, tôi ngồi xuống băng ghế đồng thời lấy điện thoại ra. Quá trình bấm dãy số quen

thuộc cùng với việc ấn nút gọi, để điện thoại lên tai nghe tiếng chuông đổ dài, tôi chẳng nhớ rõ gì cả. Đầu óc lâng lâng, mắt cứ muốn híp lại, tôi mơ màng. Đột ngột, bên kia có tín hiệu bắt máy và chất giọng trầm thân thuộc vang lên khiến máu trong cơ thể tôi như ngừng chảy.

- Anh nghe đây.

- Là em... Phạm Nguyễn...

- Ủm, anh biết.

Tôi đúng là điên thật mà. Dĩ nhiên Lâm Đạt phải biết tôi gọi rồi, cần gì khai báo danh tánh nữa. Tôi lại nghe anh hỏi có chuyện gì sao. Thú thực tôi định nói điều gì đó thật nhẹ nhàng nhưng trời xui khiến thế nào, tôi lại cất tiếng lạnh lùng:

- Tại sao anh không gọi điện cho em?

- Chẳng phải em bảo trong 10 ngày này chúng ta không nên nói chuyện sao?

- Lý nào em nói thế thì anh nghe theo à?

Anh im lặng. Còn tôi, càng lúc càng không hiểu mình đang nghĩ cái gì. Ban đầu thì lạnh lùng tra hỏi giờ tôi chuyển qua trách cứ với giọng ghen ngào:

- Em là đứa ngu ngốc đề nghị chúng ta đừng gọi điện nhưng lúc nào em cũng nhìn vào điện thoại và chờ đợi! Em ghét anh vì đã nghe theo mà không chịu gọi cho em, dù chỉ một lần! Thậm chí anh cũng chẳng thèm gửi tin nhắn nữa! Sao anh không gọi cho em?

Đừng bỏ em một mình chứ! Anh đúng là lạnh lùng mà! Em nhớ anh!
Em muốn gặp anh!

Tiếng tôi nức nở, nhòe nhoẹt trong điện thoại, lồng ngực thổn thức. Thật khó thở. Tôi lau nước mắt sắp chực trào, bên tai tiếp tục nghe tiếng anh hỏi dụi dụi:

- Em uống rượu sao? Lại còn khóc nữa.

- Chỉ uống một ít thôi...

- Đừng nói dối, em say lắm rồi, phải không? Em đi một mình à, có người nào bên cạnh không? Về nhà như thế rất nguy hiểm.

- Anh cứ mặc em.

- Em ngồi yên đó nhé, đừng đi đâu hết. Bây giờ nói anh biết, em đang ở đâu?

- Công viên... lần trước... ăn bắp ấy...

Cơn say khiến tôi nói những từ ngữ lộn xộn. Tiếp, hình như Lâm Đạt nói gì đấy và tôi ậm ờ rồi cắt điện thoại. Gió đêm thổi lạnh, tôi co người. Mí mắt cứ lú lú, lưng dựa hẳn vào thành ghế, tôi hết gục đầu bên trái lại gục qua phải. Tôi tự hỏi, tại sao mình còn ngồi ở đây. Đầu óc mơ màng đến nỗi tôi quên mất đang chờ ai đó. Rồi tôi ngủ, nhưng không lâu, vì rất nhanh một bàn tay ấm áp đặt lên vai khiến tôi choàng tỉnh. Trước mặt, Lâm Đạt đang ngồi xuống, ánh mắt ngang tầm với gương mặt đỏ bừng của tôi. Ban đầu tưởng mình mơ, tôi dụi mắt liên tục. Anh cười khế, mau chóng cởi áo vest khoác lên người tôi rồi bảo:

- Coi kìa, em say đến thế mà nói là chỉ uống một ít.

- Anh... là Lâm Đạt à? Không đúng...! Chắc chắn anh giả mạo anh ấy!

- Đây, mặt này là mặt thật của anh, em sờ thử xem.

Anh nắm bàn tay tôi, đặt lên gò má mình. Rờ rẫm sờ nắn một hồi, tôi liền gật gù:

- Ừ, không thấy có lớp mặt nạ nào hết. Nếu vậy thì chắc là mơ.

Tôi vừa dứt lời thì Lâm Đạt chồm người tới, hôn nhẹ lên trán tôi. Có hơi ấm. Rất thật. Không giống mơ. Trong lúc tôi sờ trán mình với vẻ nghĩ ngợi thì anh hỏi:

- Sao, không phải mơ đúng chứ?

- Ừ, đúng rồi... Nhưng sao anh ở đây? Chẳng phải anh đi công tác à?

Miệng hỏi nhưng đầu óc tôi chệnh choáng lắm, cổ cứ gục gặc. Kéo áo vest sát vào người tôi, anh đỡ tôi đứng dậy, bảo rằng cả hai sẽ về nhà. Tôi say đến nỗi, chân đứng không vững, cứ ngã lên ngã xuống. Có lẽ thấy không ổn nên anh đành cõng cô bạn gái say bí tỉ này. Trong cơn mơ màng, tôi cảm nhận đầu mình đang tựa trên một bờ vai rộng, chân không chạm đất mà cả người cứ di chuyển về phía trước. Hai tay quàng qua cổ anh, tôi nửa tỉnh nửa mê, liền gọi khẽ:

- Lâm Đạt.

- Sao?

- Em ghét anh...

- Anh biết.

- Em nhớ anh...

- Anh biết.

- Em yêu anh...

- Anh biết.

Bên tai nghe văng vẳng những âm thanh nhẹ nhàng, dường như tôi đã mỉm cười và ôm chặt cổ chàng trai đó, yên tâm chìm vào giấc ngủ. Từng bước chân nhẹ hẫng của anh như đưa tôi vào một giấc mơ dịu dàng giữa trời đêm lạnh giá. Trong mơ, tôi thấy anh thật gần, như chưa hề rời xa. Tình yêu, đôi khi giận hờn, chán ghét vậy đó nhưng vẫn còn tốt hơn là không được thấy nhau.

Sau một đêm uống say bí tỉ và chẳng nhớ gì, tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Những chú chim nháy nhót và hót ríu rít trên mái nhà đã đánh thức tôi. Chậm rãi ngồi dậy, tôi nhăn mặt đưa tay sờ đầu đồng thời nheo mắt nhìn khắp căn phòng ngủ nửa lạ nửa quen, những tia nắng sớm len mình qua khe hở nhỏ của cửa sổ bị tấm rèm vải che. Quái lạ, đây là đâu nhỉ? Tôi tự nhủ, đây đâu phải phòng mình. Vẫn còn mơ màng thì bất chợt, tôi nghe âm thanh mở cửa vang khẽ, liền quay qua. Ngạc nhiên khi tôi thấy Lâm Đạt xuất hiện, miệng còn mỉm cười nữa. Như không để ý đến biểu hiện kinh ngạc từ tôi, anh cất tiếng hỏi:

- Em dậy rồi à, có thấy nhức đầu không? Anh vừa nấu canh giải rượu xong.

- Anh... anh... đi công tác về rồi sao? Còn em sao lại ở đây? Mà đây là đâu?

- Anh về từ chiều hôm qua. Em quên đã uống rượu say rồi gọi điện cho anh ư? Anh phải đến tận công viên, đưa em về nhà anh ngủ tạm.

Nghe anh trả lời, tôi bắt đầu nhớ lại chuyện tối qua. Đúng là hình như tôi uống say sau đó thì cũng đúng là có gọi điện máng anh cái gì đó, vậy ra cuối cùng anh đưa tôi về. Ôi, thật chẳng ra làm sao, uống say rồi mà còn làm chuyện điên khùng. Đang tự trách bản thân thì bỗng nhiên sực tỉnh, tôi nhìn xung quanh. Đây là phòng ngủ nhà Lâm Đạt. Rồi tôi lại phát hiện mình đang ngồi trên giường của anh. Chưa ngừng ở đấy, điều kinh dị tiếp theo chính là, tôi đang mặc bộ đồ ngủ lạ hoắc. Cái quái gì thế? Ôm chặt tấm chăn với vẻ bối rối, tôi hướng mắt về phía anh, hỏi ngay:

- Anh... đêm qua anh đã làm gì em rồi?

- Làm gì là làm gì?

- Anh đừng giả bộ! Lợi dụng lúc em say, anh đưa em về nhà, đặt lên giường rồi sau đó... sau đó giờ trò bậy bạ đúng chứ?

Tôi nghe tiếng Lâm Đạt thở dài. Khoanh tay, anh dựa lưng vào cánh cửa, bảo:

- Đêm qua, anh phải cố gắng em đi quãng đường khá dài về nhà mình. Anh còn nhường giường cho em ngủ trong khi bản thân ngủ ngoài phòng khách, vừa chật vừa lạnh. Vậy mà giờ em cáo buộc anh giờ trò bậy bạ là sao? Từ lúc em ngủ đến giờ, anh còn chưa đụng đến người em một lần nữa.

- Em không tin! Quần áo của em bị thay rồi, không phải anh làm chứ là ai?

- Là chị Mỹ thay cho em đó.

Đang hùng hổ thì mặt tôi mau chóng ngây đờ, cả người căng cứng lập tức rũ xuống. Chậm rãi, Lâm Đạt tiến lại bên giường, nhìn tôi thản nhiên:

- Anh gọi điện cho chị Mỹ, báo là em say rượu, đang ở nhà anh. Chị ấy đến đây thay đồ cho em, rồi nói cứ để em ngủ ở đây, không sao.

- Vậy ư? Nhưng chị ấy không lo khi em ở đây à?

- Chị Mỹ bảo, em chẳng có gì để anh lợi dụng cả nên rất yên tâm.

Mặt tôi sụ một đống. Nếu lời anh là đúng thì chị Mỹ thật là một người chị "tốt" thấy ghê luôn. Đời thuở có ai lại yên tâm để em gái mình ngủ qua đêm ở nhà bạn trai, đã thế còn "dìm hàng" khi nói nó chẳng có gì để lợi dụng. Úc quá thể! Tôi cắn môi, thầm rửa bà chị đẹp mà chảnh đó, rồi lại nghe giọng anh cất lên:

- Em không xin lỗi vì đã nghi oan cho anh sao?

Suýt quên mất chuyện này, tôi ngược lên, thấy anh khoanh tay điềm nhiên. Tuy bản thân không đúng nhưng trông vẻ mặt khó ưa của anh, tôi hơi bực.

- Ủm, em xin lỗi, được chưa?

Đột nhiên Lâm Đạt cúi người xuống, mặt đối diện với tôi. Do đột ngột nên tôi hơi lúng túng, người ngả ra phía sau chút, mắt đảo liên

tục. Trông cái kiểu tôi vừa giữ chặt tấm chăn trước ngực vừa thở mạnh, anh cười bằng mắt, chậm rãi từng lời:

- Trong đầu em luôn nghĩ những chuyện bày bạ như thế hả? Có phải bây giờ em đang tiếc vì anh đã không "làm gì đó" với em?

- Ừ thì cũng có...

Lúc buột miệng nói ra cái câu "trời đánh" đó, chắc hẳn tôi bị ma nhập hoặc không thì não cũng có vấn đề, chưa kịp xử lý dữ liệu. Khi dứt lời thì tôi giống như bị điện giật, cả người cứng đờ, miệng thì há hốc chưa kịp khép lại. Nhận ra mình đã lỡ nói điều kinh dị, lập tức tôi xua tay liên tục, hốt hoảng giải thích:

- Không... không phải... Ý em là... là thật tốt khi không xảy ra chuyện gì...

Quýnh quáng, tôi lú cả lưối. Đối diện, anh không nói gì cũng không cười, tuy nhiên có chút gì đó thích thú thoáng qua trên gương mặt tĩnh lặng ấy. Lát sau, anh đứng thẳng dậy, dạn dò một câu hết sức bình thường trước khi rời đi:

- Em thay đồ rồi ra ăn sáng. Quần áo mới của em, chị Mỹ để trên bàn.

Cánh cửa khép lại, tôi nhắm mắt, ngã úp người về phía trước. Đưa tay vò đầu, tôi nhớ câu nói "khủng bố" ban nãy phát ra từ miệng mình. Trời ơi, nhục ơi là nhục! Tôi nghĩ gì mà lại nói như thế trước mặt Lâm Đạt chứ! Đập đầu liên tục xuống nệm, tôi ước giá như có cái hố để nhảy xuống, tự kỷ chết luôn cho xong!

Mặc quần áo xong, tôi đi ra ngoài. Lâm Đạt đang dùng bữa sáng thật tự nhiên với những món ăn tự làm. Bước chân tiến về phía bàn

ăn có đôi chút ngập ngừng, bởi còn nhớ đến chuyện khi nãy, tôi nhẹ nhàng ngồi vào bàn. Rất nhanh, anh đưa tôi chén canh nóng, bảo hãy uống để giải rượu. Gật đầu, tôi đón lấy.

- Hôm nay em có bận gì không? - Thấy tôi lắc đầu, anh tiếp - Vậy hôm nay em ở lại đây với anh lâu hơn nhé.

- Có chuyện gì à?

- Hôm nay là ngày giỗ bố mẹ anh. Họ mất cách nhau một năm nhưng trùng ngày. lát nữa, anh sẽ đi viếng mộ họ.

Tôi hơi bất ngờ. Phát hiện vẻ mặt anh trầm lắng, tôi chỉ mỉm cười, đồng ý.

Nghĩa trang vào buổi sáng sớm thật vắng vẻ. Mộ của bố mẹ Lâm Đạt nằm ở cuối nghĩa trang, trên mảnh đất trống trải và cách khá xa những ngôi mộ khác. Đặt hoa và trái cây cúng viếng lên mộ, chúng tôi thắp nhang. Chắp tay đứng vái vài phút, tôi nhìn qua Lâm Đạt, bắt gặp đôi mắt chợt nhiên buồn xa xăm đó cứ hướng chăm chăm vào hai bia mộ. Dáng vẻ bất động kỳ lạ của anh khiến tôi lo lắng.

- Anh ổn chứ?

Chẳng hề giật mình, anh không nhìn tôi, chỉ gật khẽ. Quan sát anh thêm vài giây, tôi tiếp tục nhìn trở lại hai ngôi mộ, cất tiếng khẽ khàng như thì thầm với bản thân:

- Thời gian đó, hẳn anh đã rất cô đơn?

Nhịp thở của Lâm Đạt trở nên nhẹ đi, sau đó dứt quãng, nặng nề. Dù vậy, chẳng quá lâu sau khi anh quay qua nhìn tôi, biểu hiện trên mặt không quá buồn bã.

- Con người rồi sẽ tập quen dần với mọi thứ, kể cả nỗi cô đơn và sợ hãi.

- Nhưng thỉnh thoảng, anh vẫn thấy cô đơn đúng không?

- Có đôi khi... anh sợ phải ở một mình.

Tròn xoe mắt trong chốc lát, tôi liền nắm tay anh, ủ trồn nó trong hơi ấm nồng nàn.

- Có em rồi anh sẽ không phải một mình nữa.

Đôi mắt chớp nhẹ, Lâm Đạt im lặng. Tôi cũng thế, đứng yên như thể chờ đợi phản ứng hoặc một lời anh muốn nói ra. Tiếp theo, tôi thấy anh tiến lại gần mình, khoảng cách giữa cả hai vốn dĩ đã rất ngắn, nên chỉ hai bước thôi là anh đã có thể đứng ngay trước mặt rồi sau đó gục đầu lên vai tôi, theo cách nhẹ nhàng nhất.

Hành động từ anh khiến tôi cứ ngỡ, một cánh chim mệt mỏi nào đấy vừa sà xuống vai mình, tìm chỗ dựa cho những tháng ngày rong ruổi mệt mỏi. Chưa kịp làm gì tiếp theo thì tôi bất ngờ khi được anh ôm siết lấy bằng vòng tay mạnh mẽ, và anh áp mặt vào cổ tôi. Gần đến mức, tôi cảm giác hơi thở từ anh đang dần thấm vào da thịt mình, như thể anh muốn hút hết không khí trong cơ thể tôi. Tay Lâm Đạt ôm mỗi lúc một chặt, khiến tôi khó thở, tim và mạch máu đập càng nhanh. Có lẽ tôi sẽ không làm gì nếu không nghe anh nói:

- Đừng rời xa anh.

Mặc dù gió vẫn thổi liên tục bên tai ấy vậy, tôi lại không nghe những âm thanh ù ù mà chỉ nghe rõ ràng bốn từ nhẹ tênh đó. Lần đầu tiên, một Lâm Đạt điềm đạm cứng rắn lại mang dáng vẻ yếu đuối thế này trước mặt tôi. Có lẽ anh luôn giữ bề ngoài mạnh mẽ nhưng thỉnh thoảng cảm thấy mệt mỏi rồi, kiệt sức rồi và không đủ sức đứng vững nên rất cần chỗ dựa để tựa vào. Bình yên.

Tôi chợt hiểu ra, trái tim mạnh mẽ ấy vẫn cần được khóa lấp bằng sự an ủi. Phải chăng trước giờ, tôi đã không biết hay vô tâm không để ý? Tôi chỉ nghĩ cho cảm xúc của mình mà chưa khi nào thực sự nghĩ cho anh. Tôi tưởng mình yếu đuối, còn anh mạnh mẽ, hóa ra đó không phải kiên cường mà chỉ là chịu đựng.

Nhẹ nhàng đặt tay lên lưng anh vỗ nhẹ, tôi khẽ gật đầu, sóng mũi hơi cay. Tôi hối hận vì mình đã không ôm anh an ủi như thế này từ lâu.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 32: Công Sở 32: Không Muốn Buông Bỏ

Từ nghĩa trang trở về, tôi và Lâm Đạt ghé qua siêu thị mua thức ăn để nấu bữa trưa. Tôi đã hứa sẽ ở bên anh cả ngày hôm nay, hơn nữa điều quan trọng là tôi không yên tâm khi để anh một mình với tâm trạng hiện tại, dù bây giờ anh đã bình thường trở lại và chốc chốc lại cười vui vẻ. Chúng tôi đi qua những gian hàng thực phẩm, vừa chọn nguyên liệu vừa bàn sẽ làm món gì cho bữa trưa.

- Anh nghĩ nên nấu cháo gà.
- Thôi, em ăn gà nhiều đến mức sắp thành gà rồi đây này. Mình ăn lươn đi.
- Em thuộc máu lạnh đấy à?
- Người lãnh đạm như anh, máu cũng chẳng "nóng" hơn máu em đâu.
- Thấy thế chứ tim anh rất ấm áp.
- Ấm áp ghê nhỉ, lúc trước anh hành hạ em dữ lắm mà.

Anh nói, tôi đáp trả. Tuy miệng thì tranh cãi nhưng tay cả hai cứ nắm chặt. Tôi và anh, sau khi trải qua những sợ hãi, bất an, hờn giận, thậm chí xa cách, lại lặng lẽ trở về bên nhau mà không cần câu xin lỗi hay giảng hòa. Bình dị vậy thôi. Tình yêu đơn giản mới là thứ tình yêu khó đạt được nhất.

Căn bếp nhỏ trở nên chật chội khi tôi và Lâm Đạt "chen" vào cùng nấu ăn. Cả hai vừa làm vừa nói chuyện, hầu như bàn luận về việc nấu một món ăn nào đấy, chỉ việc nêm nếm gia vị, cho rau này vào trước hay vào sau mà cũng tranh luận dữ dội. Giờ tôi mới hiểu, đôi lúc anh rất háo thắng, nhất quyết bắt người khác làm theo ý mình mới chịu. Còn tôi thì khỏi nói, cứng đầu vô cùng vì vậy mà "cuộc chiến" trở nên dai dẳng. Dù không gian có hơi ồn ào nhưng như thế lại vui.

Cái kệ tủ bếp người ta đóng hơi cao, báo hại tôi mỗi lần muốn lấy thứ gì là phải nhón chân hết cỡ, thậm chí là nhảy lên nhảy xuống chẳng khác gì con chơi chơi. Bực mình, thợ nào đóng cái tủ này mà không biết thương cho người lùn gì hết. Thấy tôi khổ sở quá, Lâm Đạt liền với tay lên lấy hộ. Chân dài đúng là lợi thế thật. Đưa cho tôi hủ muối, anh ngạc nhiên:

- Sao hôm nay em thấp thế? Ở công ty anh thấy em đâu đến nổi.
- Em cao chưa đến 1m6, đi làm thì em mang giày 7 phân nên cao tí.
- À, thảo nào. Thế thì mệt nhỉ, cứ mỗi lần vào bếp nấu nướng là chắc em phải bắt một cái ghế thì mới lấy đồ trên tủ xuống được.

Mặt hầm hầm, tôi quay qua nhìn Lâm Đạt, anh vẫn nấu canh một cách điềm nhiên như không hề biết mình vừa chọc trúng "cái nhọt" nhức nhối trong lòng bạn gái. Với tâm trạng bực bội, tôi quét mắt khắp người anh, từ trên xuống dưới. Anh chỉ có mỗi cái chiều cao thôi chứ có gì đâu mà chảnh dữ vậy, đã thế còn cố ý đứng gần kệ tủ để khoe mình cao như thế nào nữa. Tôi nhích lại gần anh, bảo:

- Đây chưa tới 1m6, không cần bắt ghế mà vẫn làm được một chuyện đó.

Lâm Đạt nhú mày khó hiểu, không rõ tôi đang đề cập đến điều gì. Chẳng nhiều lời, tôi lập tức túm lấy cổ áo, kéo anh cúi mặt xuống đồng thời kiễng chân lên, rướn cổ hôn nhẹ vào môi anh. Hành động này khiến Lâm Đạt bất ngờ, thậm chí khi tôi đã buông ra mà anh vẫn tròn xoe mắt. Khoái chí vì khiến anh mang biểu cảm ngạc nhiên đó, tôi chống hông, nghênh mặt rồi khoe khoang:

- Thấy chưa, em đâu cần ghế mà vẫn hôn được anh đấy thôi.

Im lặng vài giây, Lâm Đạt gật gù, chẳng phản ứng gì cả mà cúi xuống, mở cửa tủ kệ bếp, lục tìm cái gì đó. Lát sau đứng dậy, anh đột ngột xoay qua và giơ tay ra trước mặt tôi. Tía má ời, con thần lẩn chết! Ông bà ông vải, tôi sợ nhất là thần lẩn, dù nó chưa bao giờ cắn ai. Nguyên nhân là do lúc nhỏ, có lần tôi ăn nhầm một con thần lẩn chẳng hiểu sao lại rớt trúng tô cơm mình. Thế là từ đó, tôi mang nỗi sợ truyền kiếp với loài bò sát ấy. Lâm Đạt biết rất rõ và giờ thì mang nó ra hù tôi. Theo phản xạ, tôi lùi lại mười bước, mặt nhăn còn hơn táo bón.

- Tự tiện cướp đi nụ hôn của người khác là trọng tội, em biết không? - Mặt tỉnh bơ, anh đang kết tội tôi về vụ ban nãy.

- Em đùa thôi. Ủ, là em sai. Em xin lỗi mà.

- Lần sau em còn tái phạm nữa không?

- Có chết cũng không làm.

Trong khi tôi lắc đầu nguây nguậy, gương đôi mắt đầy thâm thiết về phía con vật cứng đờ kia thì anh mỉm cười giống tên ác ma thực

sự. Thấy tôi bắt đầu mếu, bấy giờ anh mới vứt nó vào sọt rác. Phủi phủi tay xong, anh nhìn lại tôi, "hồn nhiên" đến mức tự nhiên như không hề xảy ra chuyện gì, nói cả hai tiếp tục nấu bữa trưa. Dã man con ngan! Tôi xích xích lại gần nồi canh đang nấu dở, đề phòng bất thành linh anh lại đưa con thần lằn khác ra dọa mình. Ban đầu đứng gần bao nhiêu thì giờ tôi đứng cách anh đúng năm bước.

Với tâm trạng đề phòng, tôi giật mình khi nghe chuông điện thoại reo. Nhắm mắt thở phào, tôi lấy điện thoại ra xem, cuộc gọi từ Huyền. Nhanh chóng bắt máy, tôi chỉ kịp nói "a lô" là Huyền đã báo ngay, giọng gấp gáp:

- Nguyễn ơi, xảy ra chuyện không hay rồi! Thương ngã, bị hư thai, giờ đang ở trong bệnh viện, Nguyễn đến ngay nhé!

- Sao?! - Mắt mở to, tôi thất thần.

Tôi và Lâm Đạt chạy vội vào bệnh viện, đến khoa phụ sản. Đến nơi, tôi thấy Huyền, anh Kiệt, anh Vinh và bố mẹ anh. Hốt hải, tôi bước lại chỗ họ, hỏi vì sao Thương lại đến nông nỗi này. Người đáp lời tôi không phải anh Vinh mà là Huyền.

- Anh Vinh hiểu lầm Thương chuyện gì đó, hình như trong lúc nóng giận đã lỡ tay đánh em ấy ngã, Huyền chỉ nghe anh ấy nói thế.

Lập tức, tôi nhìn qua anh Vinh đứng bên cạnh anh Kiệt, vẻ mặt đúng là đang hối lỗi nhưng vẫn có chút thần nhiên kỳ lạ. Tức giận và không kìm được, tôi bước đến trước mặt anh, túm chặt lấy vai áo đồng thời gần giọng:

- Tại sao anh lại làm vậy? Anh biết rõ Thương đang có thai mà vẫn nhẫn tâm đánh em ấy ư? Rốt cuộc, anh nghĩ cái gì trong đầu hả? Trả lời tôi đi!

Đối diện, anh Vinh chẳng lấy gì làm bất ngờ, ngược nhìn tôi và trả lời bình thản:

- Anh không cố ý. Chỉ vì có chút hiểu lầm.

- Anh hiểu lầm cái gì? Đó là sinh mệnh, là con anh, mà chỉ vì có "một chút" đó thôi ư? Sao anh có thể bình thản đến thế?

Huyền và anh Kiệt vội vàng can ngăn. Cả Lâm Đạt cũng gỡ tay tôi ra khỏi vai áo anh Vinh đồng thời kéo tôi ra ngoài, không ngừng bảo hãy bình tĩnh. Gương mặt anh Vinh không có chút cảm xúc, như chẳng để tâm đến những câu hỏi giận dữ ấy. Còn bố mẹ anh ta thì hốt hoảng, xúm xít giữ rịt lấy anh và nhìn tôi bằng đôi mắt khó chịu, hết kiểu con trai họ cũng đã trải qua cú sốc nặng nề nên yêu cầu tôi hãy ngừng việc trách cứ. Rất nhanh, họ kéo anh ta rời khỏi đây.

Lòng vô cùng ám ức nhưng chẳng thể làm gì được, tôi đứng yên trong cái siết giữ của Lâm Đạt, hai tay giơ ngang cứng đờ. Tôi nghe anh hỏi, có ổn không. Vùi mặt vào hai lòng bàn tay, tôi gật khế. Tiếp, tôi hỏi Huyền về tình hình của Thương.

- Thương không sao nhưng tinh thần khá sa sút, chẳng nói gì cứ khóc suốt.

Nghe tiếng cô thở dài buồn bã, tôi khế khàng gỡ tay Lâm Đạt đang nắm chặt vai mình, chậm rãi tiến về phía căn phòng nơi Thương nằm nghỉ. Hẳn biết tôi muốn làm gì nên anh không ngăn nữa, chỉ lẳng lặng nhìn theo.

Tôi bước vào phòng. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là không gian sáng bừng vì ánh nắng chói chang của buổi trưa chiếu vào cửa sổ bằng kính khép hờ, Thương ngồi im trên giường, mặt xoay về phía có ánh sáng rực rỡ ấy. Trông em chẳng khác nào hòn đá trăm năm, chờ đợi một điều không thể quay về. Dù em không hề ngủ nhưng bước chân của tôi vẫn nhẹ nhàng. So với nỗi mất mát em phải chịu đựng lúc này thì tôi nghĩ rằng, chỉ một âm thanh nhỏ thôi cũng đủ khiến em sợ hãi, đau đớn.

Đôi chân đi thật nhẹ, khoảng cách đâu xa gì, vì vậy nhanh chóng tôi đã đứng ngay cạnh giường và em thì nhìn về phía cửa sổ. Tôi muốn đặt tay lên bờ vai gầy yếu ấy nhưng lại không đủ can đảm. Vẫn là sợ cảm xúc trong em sẽ đột nhiên vỡ òa. Tôi tự hỏi, chẳng rõ em có hay biết một người vừa bước vào? Mau chóng, tôi đã có được câu trả lời khi Thương bất chợt lên tiếng:

- Tại sao anh ấy không tin em?

Tôi hiểu Thương đang đề cập về "chút hiểu lầm" mà ban nãy anh Vinh đã nói. Còn chưa kịp đáp thì tôi thấy em ấy từ từ quay qua, gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt hướng vào tôi nhưng lại trống rỗng đến vô hồn, những đường nét đau đớn khắc họa trên làn da xanh xao, mất hết sức sống. Đang im lìm thì một cách bất ngờ và dữ dội, em bấu chặt lấy tay tôi, chẳng khác nào con cừu yếu ớt đột nhiên dữ tợn lên. Giọng em vang khế, ướt đẫm nước, như dội vào tim tôi sự băng giá:

- Vì sao anh có thể nghi ngờ đứa con trong bụng em chứ? Em đã cố gắng giải thích nhưng anh không tin...! Nếu cú đánh đó không xảy ra, nếu em đứng vững hơn một chút nữa thôi thì sẽ không ngã! Và đứa con sẽ không mất! Tại sao...? Con à, vì sao lại bỏ mẹ mà đi? Con về với mẹ nhé!

Tôi mím môi, cố kìm nén cảm xúc nghèn nghẹn sắp bật ra trong cổ họng. Trước cảnh Thương cứ nắm chặt tay mình, vừa lay mạnh vừa trách cứ liên tục trong nước mắt giàn giụa là tôi không biết phải nói gì. Hết nghĩ tôi là anh Vinh và trách móc rồi lại tưởng tôi là đứa con bất hạnh vừa mất, em lại khẩn cầu nó hãy quay về. Tôi biết rõ, đứa trẻ ấy quan trọng với em đến dường nào, bản thân cảm thấy bất lực vì không thể giúp gì cho em. Thương đã hạnh phúc bao nhiêu, mong chờ từng ngày đứa con lớn dần. Nó chỉ mới hình thành, mong manh biết bao. Hòa lẫn trong những giọt nước mắt xót xa đó, tôi hoàn toàn im lặng.

Chuyện của Thương khiến tôi suy nghĩ mãi, đúng hơn là lo lắng không yên. Hôm qua thấy em suy sụp tinh thần như vậy, tôi sợ rằng em không thể vực dậy nổi. Qua những gì Thương nói trong nước mắt, tôi đoán rằng anh Vinh nghi ngờ đứa con trong bụng em là của người khác. Thật không tin nổi khi anh ta lại có suy nghĩ tồi tệ đến thế. Con người quả nhiên rất khó đoán, về tình cảm cũng như cách đối xử. Trước khi đám cưới, anh Vinh tỏ ra yêu thương chiều chuộng Thương, nhưng khi kết hôn rồi thì anh chàng đó thay đổi nhanh chóng, cứ như là người hoàn toàn khác. Bất giác, tôi nhớ lại lời chị Châu ngày trước, đối với những người đàn ông thích chinh phục, khi đã có được trong tay thứ mình muốn thì họ sẽ không cần nó nữa. Cảm giác, Thương chính là "món đồ" mà anh Vinh đã chiếm hữu được rồi.

Thoáng giật mình khi ai đó lay nhẹ, tôi quay qua, bắt gặp ánh mắt quan sát của Lâm Đạt. Nãy giờ cả hai đứng trong thang máy, và đáng vẻ im lặng kéo dài của tôi khiến anh lo lắng. Như biết tôi nghĩ gì, anh hỏi:

- Em lại nghĩ về Thương à?

- Hôm qua chứng kiến em ấy suy sụp như vậy, em hơi bất an.

- Đừng lo, Thương không phải người yếu đuối, rồi dần dần sẽ vượt qua. Ai rồi cũng phải đối diện với mất mát và cần mạnh mẽ đứng dậy.

- Ủm, hai ngày nữa, chúng ta đi thăm Thương nhé.

Lâm Đạt gật đầu. Đúng lúc cửa thang máy mở, tôi và anh cùng bước ra. Đi chưa được bao nhiêu thì chúng tôi chạm mặt Đinh Huy và thư ký Lệ bước ra từ phòng họp. Cuộc gặp mặt đột ngột này khiến ai nấy đều bất ngờ. Cũng thật trùng hợp vì tôi với Đinh Huy đứng đối diện nhau, Lâm Đạt và thư ký Lệ đứng chéo một bên.

Vẫn luôn điềm tĩnh trong mọi tình huống, Lâm Đạt cúi chào giám đốc. Thấy vậy, tôi cũng sực nhớ, nhanh chóng cúi đầu theo. Lúc ngẩng lên, tôi thấy Đinh Huy nhìn mình tự lúc vào, biểu cảm gương mặt có gì đó không hài lòng khi bảo:

- Cả hai yêu thương nhau vậy à, trong công ty mà nắm tay thân mật quá đấy.

Bấy giờ tôi mới nhớ mình đang nắm tay Lâm Đạt. Đó chỉ là thói quen của hai người yêu nhau thôi có gì phải hoạch hoẹ chứ, có phải tôi nắm tay bố anh ta đâu. Trong khi tôi chỉ ngừng lại trong suy nghĩ thì Lâm Đạt đáp lời thật tự nhiên:

- Thưa, công ty không cấm các nhân viên yêu đương. Chỉ cần trong giờ làm việc, chúng tôi vẫn giữ thái độ nghiêm túc là được.

- Trước mặt giám đốc, thái độ của hai người như vậy mà gọi là nghiêm túc à?

- Vì gặp nhau bất ngờ nên giám đốc mới thấy chúng tôi thế này.

- Anh đang trả treo với sếp của mình sao?

- Giám đốc, không phải tôi trả treo mà chỉ đang nói đúng sự thật.

Đứng bên cạnh, tôi và cả thư ký Lệ kín đáo nhìn nhau, có chút khó xử trước cuộc đối thoại giữa hai người họ. Đình Huy khó chịu thấy rõ, mắt cứ nhìn chằm chằm đối phương, vành môi thỉnh thoảng lại kéo xéch lên như mĩa mai. Còn Lâm Đạt thì khỏi nói, hết sức điềm nhiên với những lời mình phát ra. Thái độ vẫn lịch sự nhã nhặn nhưng vẻ như anh đang "đáp trả" giám đốc không khoan nhượng. Còn đang lo lắng thì tôi nghe Đình Huy bảo rõ ràng:

- Một nhân viên nhỏ bé như anh, chỉ cần tôi lên tiếng là anh sẽ lập tức rời khỏi Minh An ngay, tin không?

- Giám đốc...

Tức thì tôi lên tiếng như mong anh ta dừng vì nóng giận mà làm thế. Nhanh chóng, anh hướng mắt sang tôi, vẻ mặt mất cảm xúc. Tiếp, anh ta nhích lên vài bước, dự định tiến lại gần hơn tuy nhiên Lâm Đạt đã lập tức làm một hành động bất ngờ. Đó là, anh nắm chặt tay tôi đồng thời kéo tôi lùi ra phía sau lưng mình. Thay vì sẽ đứng gần tôi thì bây giờ, Đình Huy lại đứng đối diện với anh.

- Nếu có gì cần dặn dò, giám đốc cứ nói với tôi là được.

Bỏ mặc đôi mắt lạnh băng của giám đốc, anh bình tĩnh yêu cầu. Đáng ra phải tức giận thì Đình Huy lại im lặng, gương mặt vô cảm,

hết đang che giấu suy nghĩ trong đầu. Đây là đáng vẽ mà tôi sợ nhất ở anh ta. Mặt biển luôn bình yên trước khi cơn sóng ngầm ập đến. Với người này, lặng im là khởi đầu của những toan tính.

Thật may khi thư ký Lệ khéo léo giải vây tình huống căng thẳng bằng một câu nhắc nhở giám đốc về cuộc họp sắp diễn ra. Chậm rãi cài lại nút áo vest, Đình Huy thở ra nhạt nhẽo đồng thời quay đi. Nhưng chỉ được hai bước thì ngừng lại, anh ta cất giọng khá nhỏ, chủ yếu để tôi nghe thấy:

- Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu.

Trước khi tôi kịp hiểu ra ý nghĩa từ lời cảnh cáo ấy thì anh ta đã đi thật nhanh. Bất giác, lòng tôi dấy lên nỗi lo lắng. Anh ta bảo "chuyện chưa kết thúc", là chưa kết thúc với ai? Tôi chợt bừng tỉnh khi nghe Lâm Đạt lay gọi.

- Em đừng bận tâm về người đó nữa, sẽ không sao đâu. Từ giờ, nếu không phải vì công việc thì em nên tránh mặt giám đốc, hạn chế nói chuyện riêng.

Trước cái vỗ vai ân cần từ anh, tôi gật đầu, chỉ để trấn an. Lúc quay lưng rời đi, tôi vẫn cứ ngoái đầu nhìn với vẻ bất an, dấu bóng đáng kia đã biến mất từ rất lâu.

Chiều tan việc, đang đứng chờ Lâm Đạt thì tôi tình cờ gặp chị Phúc từ bên trong công ty bước ra. Lại cũng kiểu chạm mặt bất ngờ, tôi thoáng lúng túng khi chào chị. Thật ngạc nhiên vì chị tiến lại chỗ tôi, cất giọng nhẹ nhàng:

- Đang chờ bạn trai sao?

- Dạ, chị cũng thế ạ?

- Gần như vậy. Chị nghe Huyền nói Thương bị ngã và hư thai, đang nằm trong bệnh viện. Khi nào em đi thăm thì bảo với chị nhé.

Tôi gật khẽ. Đôi mắt chợt nhiên xa xăm, chị Phúc thở dài đầy cảm thông:

- Đối với phụ nữ, mất con là nỗi đau to lớn nhất.

- Đúng đấy ạ. Tất cả cũng tại anh Vinh, lúc nào cũng hiểu lầm, ghen tuông này nọ nên mới khiến Thương khổ sở như vậy. Thực ra, em không hiểu rõ tình cảm của anh ấy đối với Thương thế nào. Cứ như thế, em ấy là món đồ xinh đẹp mà anh ấy chiếm hữu.

- Còn suy nghĩ của Thương thì sao?

- Thương không yêu anh Vinh nhưng vẫn chấp nhận thứ tình cảm khó hiểu này. Những lần bị đánh, em ấy chỉ cần một lời xin lỗi từ người đó là đủ, tiếp tục bỏ qua rồi lại chịu đựng, giống kiểu một lời an ủi.

Tự dưng tôi nghe chị Phúc cười khẽ, nhưng không mang hàm ý mỉa mai, đấy là nụ cười buồn khiến người đối diện chạnh lòng.

- Đối với một số phụ nữ, họ cần những khoảnh khắc an ủi. Mặc dù biết câu nói "Anh yêu em" hay những cử chỉ yêu thương của người đàn ông đó chỉ là nhất thời nhưng họ vẫn chấp nhận, thậm chí đánh đổi cả cuộc đời để có được những an ủi ngắn ngủi ấy thôi.

Bất động vài giây, tôi quan sát gương mặt trầm lặng đó, buột miệng hỏi:

- Chị cũng là người cần những khoảnh khắc an ủi?

Chị Phúc nhìn tôi chốc lát, bắt giác mỉm cười. Hơi thở nhẹ hẫng như thể chị sẵn sàng bộc bạch hết tâm sự trong lòng mà không gượng ép:

- Bảy năm trước, chị yêu một người đàn ông đã có vợ. Dẫu biết không nên nhưng chị chẳng thể ngừng lại, cứ yêu anh ấy chẳng khác nào con thiêu thân. Dù vậy, cả hai chưa bao giờ vượt giới hạn. Tình cảm như thế thật tội lỗi nhưng vẫn trong sáng. Đúng lúc ấy, một người đàn ông khác xuất hiện, ông ta ngỏ lời yêu và chị đồng ý. Chị biết điều đó thật bất công nhưng đây là cách tốt nhất để quên đi hình bóng kia. Nhiều lúc, ông ấy không hiểu chị...

- Vậy sao chị còn ở bên ông ấy?

- Vì chị sợ cô đơn.

Tôi không nói gì khi nghe câu trả lời này. Hầu như tất cả phụ nữ đều sợ cảm giác đó. Hóa ra, "khoảnh khắc an ủi" là như vậy, có một ai đó để mình tựa vào. Tự nhiên tôi nghĩ đến Thương, phải chăng em cũng vì sợ cô đơn nên đón nhận anh Vinh, chịu đựng những gì anh làm và bỏ qua lỗi lầm chỉ với những lời xin lỗi?

Tiếng bước chân vang lên ở phía sau, kéo tôi trở về thực tại. Quay lại, tôi thấy Lâm Đạt tiến lại gần. Biết người tôi chờ đợi đã đến, chị Phúc mỉm cười chào rồi rời đi. Nhìn theo bóng dáng chị, anh xoay qua tôi, biểu hiện sự tò mò:

- Hai người nói gì mà say sưa thế?

- Nói về đàn ông các anh tham lam, ích kỷ và không chịu hiểu phụ nữ.

Tôi cố ý làm mặt nghiêm trọng. Đối diện, quả nhiên không hổ danh là Lâm Đạt, mặt vẫn điềm nhiên dù bản thân vừa được liệt vào là tham lam, ích kỷ. Có lẽ anh chẳng muốn phải tranh luận với tôi làm gì, chỉ bảo đi thôi. Khi anh cất bước, chợt nhiên tôi nhìn chăm chú bóng dáng cao gầy ấy, thấy xuất hiện nỗi thân thương quá đỗi. Tôi không biết yêu một người là như thế nào nhưng cái cảm giác không nỡ buông tay một người thì tôi nghĩ, mình hiểu rất rõ. Tôi sẽ chỉ tự hỏi rằng, ai là người mình không muốn rời xa nhất. Và lúc đó tôi sẽ nhận ra mình thực sự yêu ai. Bởi vốn dĩ, bản chất của tình yêu là không muốn buông bỏ.

Tôi chạy theo, khế khàng nắm lấy bàn tay buông lỏng của anh. Hơi xoay người, anh mỉm cười, siết chặt tay hơn và kéo tôi sát lại gần, để hai bàn tay vào trong túi áo vest như giữ ấm chúng giữa chiều muộn se lạnh. Cuối cùng tôi cũng hiểu rằng, đây chính là đôi bàn tay mình không muốn buông nhất.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 33: Công Sở 33: Giăng Bẫy

Tôi gặp anh Chinh trước cổng nhà. Thật ngạc nhiên khi anh đến nhà tôi vào lúc khá muộn thế này. Nhưng khác với mọi khi, gương mặt anh ẩn chứa nỗi buồn thoáng qua, quan sát kỹ mới nhận ra được. Dù vậy, anh vẫn nở nụ cười hiền hậu trên môi, sau đó thì hỏi tôi có rảnh không, đi uống rượu với anh một chút. Từ trước đến nay, anh không bao giờ rủ đi nhậu vì vậy tôi bắt đầu hiểu, chắc chắn vừa xảy ra chuyện gì đó và hẳn có liên quan đến chị Mỹ. Gật đầu, tôi đồng ý.

Chúng tôi vào một quán nhỏ bên đường, điều này đúng là thật lạ so với thân thế phó giám đốc của anh Chinh. Tháo cà vạt ra, như thể trút bỏ vẻ bề ngoài giàu sang, anh nói bây giờ chỉ cần có một chai rượu thôi là tốt rồi, chẳng cần quan tâm là ngồi ở đâu. Thức ăn và rượu được mang lên, anh mau chóng khui nắp, rót vào hai ly rồi cầm nó lên đưa về phía tôi. Chậm rãi, tôi cụng ly với anh. Uống một hớp nhỏ, tôi nhìn sang anh đã uống hơn nửa ly, ngập ngừng hỏi:

- Anh vừa gặp chuyện gì không vui ạ?

Nhả ra một tiếng "khà" thật sảng khoái, anh Chinh im lặng vài giây, tiếp theo thở dài khe khẽ. Lại rót rượu vào ly, anh trầm tư, nửa muốn nói nửa lại không. Nhưng rồi anh hiểu, có lẽ cũng nên nói rõ với tôi mọi chuyện, để kết thúc.

- Anh yêu Phạm Mỹ ngay từ cái nhìn đầu tiên, thật khó tin là ở độ tuổi như anh lại gặp cái việc trúng tiếng sét ái tình. Cô ấy xinh đẹp, dịu dàng, đôi khi lại rất hài hước. Càng gặp gỡ, anh càng muốn ở bên cô ấy nhiều hơn, không cần bận tâm cô ấy từng kết hôn và có con.

- Sao anh lại...

- Nhưng có lẽ, bọn anh không sống cùng nhau được. Anh không thể ép buộc Phạm Mỹ cũng như cô ấy không thể ép Cà Rốt chấp nhận anh.

Giờ thì nỗi lo lắng trong tôi ngày càng rõ hơn bởi dần dần hiểu ra mọi chuyện. Dẫu bản thân đã có lời giải đáp nhưng tôi vẫn muốn hỏi rõ ràng hơn:

- Anh và chị em... chia tay sao?

Có lẽ tôi vô tình chạm vào vết thương trong tim nên anh Chinh lại cầm ly rượu lên uống. Xong, anh đưa tay quệt nhẹ môi, bấy giờ mới hướng mắt vào tôi, mạnh dạn cho một cái gật đầu cùng nụ cười buồn bã. Tôi bất động trong vài phút, dù biết sẽ nhận được câu trả lời đó, ấy vậy lòng vẫn hụt hẫng làm sao. Lý nào, mọi chuyện đã kết thúc rồi ư? Mối quan hệ giữa họ sẽ chấm dứt tại đây?

- Em xin lỗi.

- Vì chuyện gì?

- Vì chị Mỹ đã không đón nhận tình cảm của anh, vì Cà Rốt, đứa cháu bướng bỉnh của em đã không chấp nhận anh.

Tự dưng anh cười khế đồng thời vươn tay ra, vỗ nhẹ lên mái đầu cúi thấp của tôi.

- Cô ngốc này, đâu cần phải thế. Đây là chuyện của riêng anh, chính anh đã bắt đầu nó thì cũng sẽ chấp nhận kết quả dù tốt hay xấu. Chẳng ai có lỗi cả, Phạm Mỹ, Cà Rốt và nhất là em.

- Nhưng...

- Không sao đâu, anh ổn. Ai rồi cũng phải tập quên một người mình từng yêu thương. Khoảng thời gian ở cạnh Phạm Mỹ, anh sẽ gìn giữ như những hồi ức đẹp. Chẳng có gì phải hối hận. Cô ấy là mẹ, thế nên không thể vì một người đàn ông mà bỏ mặc con gái. Anh tôn trọng quyết định của cô ấy.

Nghe lời tâm sự nhẹ nhàng từ anh Chinh, tôi cảm giác trái tim mình như chùng xuống, nỗi buồn nặng nề ôm trọn lấy cơ thể. Là người đang yêu, tôi hiểu rất rõ cảm giác khi buộc phải rời xa người đó và mãi mãi không thể gặp lại. Và chính vì biết tình cảm anh dành cho chị Mỹ thật nhiều nên tôi càng buồn hơn vạn lần.

- Sau này chắc anh em mình sẽ rất lâu mới gặp lại nhau. Em nhớ giữ gìn sức khỏe, làm việc thật tốt và sống vui vẻ.

Trước, anh Chinh rời khỏi Minh An nhưng vì mối quan hệ với chị Mỹ nên tôi và anh mới tiếp tục gặp lại nhau. Nay, mọi chuyện đã kết thúc, nên dĩ nhiên cả hai sẽ không còn cơ hội như thế này nữa. Tuy buồn nhưng nghĩ rằng, đêm nay có lẽ là lần gặp sau cùng nên tôi nhanh chóng dẹp bỏ mặt buồn bã qua một bên, mỉm cười thật tươi đồng thời cầm ly rượu lên, cụng mạnh vào ly anh, nói:

- Em cũng mong anh như vậy. Thực sự, em rất vui vì được quen biết anh. Quan trọng là, cảm ơn anh đã cho em vào công ty Minh An.

Trông dáng vẻ phấn khởi của tôi, anh cũng lên tinh thần theo, vừa uống rượu vừa cười lớn. Chúng tôi nói chuyện khá lâu, về mọi thứ, từ quá khứ đến hiện tại và cả tương lai. Có những cuộc gặp gỡ làm thay đổi những cuộc đời, như anh gặp chị Mỹ, còn tôi gặp Lâm Đạt. Tất cả trái tim xa lạ, được kết nối với nhau.

Nhìn sự mạnh mẽ hay cái cách dùng nụ cười để che giấu nước mắt của anh, tôi lại hiểu ra thêm vài điều. Đàn ông, khi thì thờ ơ lãnh đạm đến tàn nhẫn, khi lại tham lam cùng cực, và có khi lại si tình đến đau khổ. Tôi nhớ lúc còn nhỏ, trong đám tang bà ngoại, ông ngoại đứng bên cạnh tôi khóc rưng rức như đứa trẻ. Ai bảo đàn ông không biết rơi lệ? Chẳng qua là chưa gặp phải lúc thương tâm mà thôi...

Tôi về nhà muộn. Phòng khách tối om nhưng đèn bàn vẫn sáng, và tôi ngạc nhiên vì thấy chị Mỹ ngồi trên ghế sofa, bên cạnh Cà Rốt đang ngủ say. Tôi yên lặng, quan sát chị ở phía sau lưng, hình như chưa bao giờ bóng dáng ấy lại lặng lẽ cô độc đến vậy. Chị xem gì đó trong điện thoại nên chẳng hay biết tôi vừa bước vào. Chậm rãi, tôi đi lại gần, cố tình ho nhẹ một tiếng để báo chị biết.

Chị Mỹ mau chóng đặt điện thoại xuống bàn, kín đáo quệt nhẹ đôi mắt, như không muốn tôi biết mình đang khóc. Hẳn chị lại nhớ anh Chinh. Để chị không phải khó xử, tôi đành giả vờ như chưa hề biết gì về việc chia tay kia, hỏi thật tự nhiên:

- Chị chưa ngủ ạ?

- Ừm, chị chờ em đấy, sao về muộn thế?
- Em uống rượu với bạn. Mà sao Cà Rốt lại ngủ ở đây?
- Nó bảo muốn chờ dì Út về.

Cười cười, tôi vuốt nhẹ cái má bầu bĩnh của con bé rồi khẽ khàng đi vòng ra phía sau ghế sofa, giang tay ôm chị Mỹ. Bất ngờ trước hành động thân thiết này, chị liền hỏi. Tựa cầm lên bờ vai mềm mại của chị, tôi thì thầm:

- Em thương chị.
- Trời, cô nàng này hôm nay sao lạ thế? Đã xảy ra chuyện gì hả?
- Không, chỉ là em thực sự rất thương chị.

Im lặng vài giây, chị Mỹ vỗ nhẹ tay tôi, gật đầu. Hai chị em lặng lẽ ngồi bên nhau, trong màn đêm tĩnh mịch với chút ánh đèn le lói. Trong cuộc đời mỗi chúng ta, thường có một người mà chúng ta chỉ có thể cất giữ hình ảnh của họ ở trong tim chứ không thể cùng nắm tay đi hết chặng đường dài.

Những lần trước, tôi chẳng bao giờ thích chạm mặt Đình Huy, nếu không muốn nói rằng tránh xa 100m. Chỉ cần thấy anh ta ở phía xa là tôi đã nhanh chóng chuyển đi lối khác rồi. Thế nhưng hôm nay tôi lại đứng ở hành lang trước phòng họp, nơi mà một lát nữa anh ta sẽ đi qua. Tất nhiên không phải tôi đứng chờ để tỏ tình, chỉ vì câu cảnh cáo của Đình Huy sáng hôm qua khiến tôi cứ bất an, thậm chí lo rằng anh ta vì nóng giận mà đuổi việc Lâm Đạt. Dù anh bảo tôi

yên tâm và hạn chế nói chuyện riêng với giám đốc nhưng tôi không làm được.

Âm thanh bước chân vang lên, tôi quay qua. Đinh Huy cùng thư ký Lệ từ phía xa đi lại. Chẳng để anh ta kịp nhận ra sự có mặt của mình, tôi mau chóng bước đến. Đinh Huy khá ngạc nhiên khi thấy tôi đứng ngay trước mặt, với dáng vẻ như đã chờ rất lâu. Cúi chào xong, tôi cất giọng thật bình thường, vừa đủ nghe:

- Xin lỗi, giám đốc có thể dành ra vài phút để nói chuyện với em không?

Đã bất ngờ về việc tôi chủ động đến gặp, nay lại nghe câu hỏi hết sức nhẹ nhàng kèm theo chút khẩn cầu đó, anh ta thoáng im lặng rồi quay sang thư ký Lệ, yêu cầu đến phòng họp trước. Khi chị ấy vừa rời đi là anh ta đã lên tiếng đầy tò mò:

- Em có chuyện gì muốn nói với anh?

Đứng thẳng người, hít thở sâu, tôi nhìn trực diện Đinh Huy, cẩn thận từng lời nói:

- Thưa, là chuyện hôm qua giữa giám đốc và Lâm Đạt. Chắc giám đốc cũng biết tính anh ấy vốn thẳng thắn, đôi khi nói những lời không được xuôi tai nhưng anh ấy tuyệt đối không nghĩ gì cả, cũng chẳng có ý trả treo với sếp.

Ban này, gương mặt Đinh Huy bình thường nhưng giờ thì trở nên lạnh tanh và mang chút khó chịu, cứ như tôi vừa nhắc đến tên một người không nên nhắc. Vốn dĩ tôi hiểu, nói tên Lâm Đạt ở trước mặt anh ta là việc làm khá tệ, chưa kể tôi lại đang xin tội cho anh nữa.

Với biểu hiện ngày hôm qua, chứng tỏ Đinh Huy rất dễ bụng thái độ của Lâm Đạt, biết đâu là ghét nữa ấy chứ.

- Em gặp anh chỉ để nói vậy thôi sao?
- Mong là giám đốc rộng lượng bỏ qua cho anh ấy.
- Lâm Đạt hèn nhát đến mức đã bảo em đến xin lỗi thay à?
- Không phải thế, anh ấy không hề nói gì về chuyện này hết.

Vì quá vội vã mà tôi vô tình đẩy bản thân vào tình huống khó xử khi phía đối diện, Đinh Huy khoanh tay cười nhạt nhẽo, chất vấn ngược trở lại:

- Em thấy chứ, rõ ràng anh ta không có một chút gì gọi là cảm thấy có lỗi khi hành xử thiếu tôn trọng đối với anh.
- Nhưng giám đốc...
- Đừng nói nữa, em làm anh thấy bức mình đấy. Với sự ngạo mạn của Lâm Đạt thì chứng tỏ, dù có bị đuổi việc cũng chẳng nhằm nhò gì.
- Xin giám đốc đừng như vậy.
- Nếu em còn tiếp tục bào chữa cho anh ta thì đừng trách anh tàn nhẫn.

Hiển nhiên với lời đe dọa ấy, tôi đành ngừng lại. Đinh Huy đang bức bối và tốt nhất tôi nên làm theo yêu cầu, không nên đại dốt làm tăng mối hiềm khích giữa anh ta với Lâm Đạt. Những gì tôi làm vào lúc này, có thể trở nên bất lợi cho anh. Trông vẻ mặt vô cảm cùng ánh mắt lãnh đạm từ giám đốc, tôi nén âm thanh thở dài nặng nề,

cúi chào rồi bước qua một bên nhường đường. Cứ thế, anh ta bỏ đi ngang qua. Còn lại một mình, tôi nhắm mắt, khó chịu khi kết quả không được như ý. Cứ ngỡ mọi chuyện chẳng còn cách gì để cứu vãn thì đột ngột tôi nghe Đình Huy nói rõ:

- Nếu em có thể thuyết phục Lâm Đạt đến xin lỗi anh thì anh sẽ nghĩ lại.

Lập tức mở mắt, tôi xoay lại, bắt gặp anh ta đang nhìn về phía mình, thản nhiên.

- Chiều nay trong phòng giám đốc, lúc 4 giờ.

Nhìn theo bóng dáng sang trọng đó khuất xa, tôi thở phào. Nhưng điều khó khăn tiếp theo là tôi phải thuyết phục Lâm Đạt đến gặp Đình Huy nói xin lỗi. Dù khó đến mấy tôi cũng sẽ làm được. Lúc quay lưng chạy đi, tôi chẳng hề biết rằng, một nụ cười toan tính đã nở trên đôi môi của kẻ đáng sợ ấy.

Giờ nghỉ trưa, tôi nhanh chóng kéo Lâm Đạt ra một góc hành lang, nói chuyện. Quan sát tới lui một lúc, tôi chuyển ánh mắt trở lại anh vẫn đang khó hiểu.

- Em có chuyện quan trọng cần nói với anh nhưng anh hứa là sẽ bình tĩnh, không tức giận hay trách mắng gì nhé.

- Cũng còn tùy, lỡ em làm gì có lỗi với anh thì sao.

- Em đang nghiêm túc đó.

- Thế có bao giờ em thấy anh nói giỡn chưa? Rồi, em nói đi.

Tôi hơi căng thẳng vì biết chắc chắn sau khi nói xong sẽ bị anh mắng một trận.

- Anh dặn em hạn chế gặp riêng giám đốc nhưng em đã đi gặp anh ta rồi.

- Em gặp để làm gì?

- Em xin giám đốc đừng đuổi việc anh.

- Em thật là...!

Đúng như tôi đoán, Lâm Đạt đột ngột gắt giọng, dù bản thân vốn rất điềm đạm. Đối diện, tôi nhắm mắt, cắn môi chuẩn bị thư thế nghe anh mắng. Hẳn dáng vẻ tôi bây giờ trông tội lắm, cả người khúm núm, hai tay nắm chặt, đầu cúi thấp chẳng khác nào cái kiêu cún con mà Cà Rốt hay làm. Nhưng tôi làm, sau câu lớn giọng ngắt chừng kia, không gian trở nên im lặng. Tôi không nghe tiếng anh nữa, chỉ có âm thanh thở ra đều đều. Khẽ khàng ngược mặt lên, tôi thấy anh nhìn mình đầy trầm tư, dường như đang lấy lại sự bình tĩnh vốn có.

- Tại sao em làm vậy?

- Anh còn hỏi, vì em lo cho anh thôi.

- Thế giám đốc nói gì với em?

- Ban đầu, giám đốc không đồng ý nhưng sau đó lại muốn cho anh cơ hội. Nếu anh đến xin lỗi anh ta thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

- Xin lỗi? Anh làm gì sai? Phải có lỗi thì mới xin chứ.

Cái nhúu mày của anh khiến sự lo lắng này giờ của tôi không thành dư thừa. Trong mắt tôi, anh luôn là người điềm tĩnh, biết trước sau nhưng một chút kiêu ngạo ở anh làm tôi khó chịu. Khẽ khàng, tôi nắm lấy tay áo anh, nửa khuyên nhủ nửa trấn an chính mình và chưa bao giờ chất giọng trở nên khó khăn như thế:

- Thái độ của anh với giám đốc, thực sự là không đúng. Em biết anh muốn bảo vệ em vậy anh cũng hãy hiểu, em cũng muốn bảo vệ anh. Sẽ rất tệ nếu anh bị đuổi việc. Xem như vì em, vì công việc mà anh hãy xin lỗi giám đốc.

Có vẻ ánh mắt tôi đầy lo sợ nên Lâm Đạt bất động trong một thoáng. lát sau, anh nhẹ nhàng ôm tôi. Hơi ấm từ vòng tay mạnh mẽ đó, bất giác giúp lòng tôi dịu lại, mọi lo lắng dần tan biến. Rồi tôi nghe anh nói, thật từ tốn:

- Nếu người đó đã muốn đuổi anh thì sẽ dùng đủ mọi cách để làm, và dù anh có xin lỗi cũng vô ích thôi.

- Không đâu. - Tôi lắc đầu ngay trong lòng anh - Một lời xin lỗi có thể thay đổi tất cả. Chưa thử thì làm sao biết được.

Sự cố chấp của tôi, khiến anh chẳng biết nói gì hơn. Phải chờ đợi khá lâu, tôi mới nhận được cái gật đầu đồng ý kia. Bấy giờ tôi liền mỉm cười yên tâm, ôm chặt anh hơn. Phải chăng khi ấy tôi đã quá ngây thơ? Ngây thơ vì tin vào lời hứa từ kẻ mưu mô ấy, bước vào cái bẫy giăng sẵn rồi vô tình đẩy anh đến đường cùng?

Như lời đã hứa, đúng 4 giờ chiều, Lâm Đạt xin phép anh Quốc đến phòng giám đốc. Trước khi rời đi, anh còn nhìn tôi mỉm cười gật đầu như trấn an. Dõi theo bóng anh qua tám kính cửa sổ, tôi mong tất cả diễn ra tốt đẹp. Anh sẽ nhận lỗi với Đinh Huy, còn anh ta thì

giữ lời hứa bỏ qua mọi chuyện. Trong lúc làm việc, tôi liên tục nhìn đồng hồ, hồi hộp chờ anh trở về, mang theo tin tốt lành. Thế nhưng điều tôi mong chờ đã không đến khi 30 phút trôi qua nhanh chóng. Thời gian càng kéo dài, lòng tôi càng sốt ruột, thắc mắc vì sao Lâm Đạt đi lâu như thế. Nếu chỉ đến xin lỗi và không phát sinh thêm rắc rối nào thì chỉ mười phút là anh đã về đây. Hay giữa họ lại xảy ra xung đột? Đinh Huy thích nói khích, còn Lâm Đạt tuy điềm tĩnh nhưng quá thẳng thắn nên sẽ không nhún nhường. Tưởng tượng tình huống xấu nhất có thể xảy ra là tôi phạm phòng lo âu. Cây kim phút trên đồng hồ cứ nhích từng bước chậm rãi theo cái nhìn mong mỏi của tôi.

Đúng lúc cửa phòng mở. Tôi vui mừng nhìn về phía đó nhưng người xuất hiện không phải Lâm Đạt mà là thư ký Lệ cùng với vẻ mặt hốt hải:

- Trưởng phòng kinh doanh hãy đến phòng giám đốc ngay! Nhân viên Lâm Đạt đang đánh giám đốc thương tích đầy người!

Câu thông báo chấn động ấy vừa dứt thì anh Quốc lập tức đứng dậy vì kinh ngạc, còn những người khác thì nhao nhao, hỏi dồn dập. Riêng tôi ngồi bất động tại chỗ, đầu óc trống rỗng, mọi thứ trước mắt bỗng nhiên trắng xóa. Lâm Đạt đánh Đinh Huy? Không thể nào! Tại sao lại như thế, chẳng phải anh đến để xin lỗi và làm dịu đi sự căng thẳng này ư? Rốt cuộc là như thế nào chứ?

Âm thanh chạy huỳnh huých của mọi người vang lên bên ngoài hành lang khiến tôi sực tỉnh và lập tức rời bàn, chạy theo họ. Đến nơi, tôi thấy trước cửa phòng giám đốc xuất hiện một nhóm nhân viên đang làm gì đó rất âm ỉ. Tôi, anh Quốc cùng các nhân viên Kinh doanh mau chóng chen vào bên trong. Trước mắt tôi là cảnh Lâm Đạt đang nắm chặt cổ áo Đinh Huy, vẻ mặt giận dữ mà lần đầu tiên

tôi mới thấy. Còn anh ta, một bên mặt bị trầy xước và ngay khóe miệng có vết máu. Chứng kiến sự việc rõ ràng như thế, tôi hoang mang vì nghĩ đây là sự thật rồi, không phải nhầm lẫn gì cả. Lâm Đạt vốn bình tĩnh sao lại đến nông nổi đánh người?

Anh Quốc xông vào, giữ tay Lâm Đạt kéo ra, những người khác cũng vào giúp. Dĩ nhiên không thể làm ngơ, tôi bắt chấp lao vô, ngăn anh lại. Dẫu sao, bản thân chẳng phải kẻ điên hay có ý định đánh chết người nên anh mau chóng buông giám đốc ra trong sự lôi kéo từ nhiều phía. Cuộc chiến kết thúc khi thư ký Lệ và vài nhân viên đỡ lấy Đinh Huy, còn Lâm Đạt đứng yên, hơi thở dồn dập, sự tức giận vẫn chưa biến mất. Đặt hai tay lên ngực anh để trấn tĩnh, tôi quay qua nhìn giám đốc, cảm thấy hơi choáng vì cánh tay phải đó chảy rất nhiều máu. Dưới đất, những mảnh sứ vỡ nằm ngổn ngang. Chẳng lẽ, anh ta bị đánh ngã vào bình hoa?

Rất nhanh, Đinh Huy được đưa ra khỏi phòng để đến bệnh viện băng bó vết thương. Tôi nghe giọng trách mắng của anh Quốc cất lên, âm vang cả căn phòng:

- Lâm Đạt! Anh làm cái trò gì thế? Sao lại đánh giám đốc? Gan anh lớn nhỉ?

Bỏ mặc thái độ giận dữ ấy, tôi nhìn lại Lâm Đạt vẫn chưa bình tĩnh, lo lắng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nói em nghe đi, Lâm Đạt...

Bảy giờ anh mới nhìn tôi, đôi mắt chớp chớp có chút thất thần, con ngươi trở nên nhạt màu, gương mặt từ giận dữ chuyển qua đờ ẫn. Anh liên tục lắc đầu, biểu hiện bối rối rõ rệt. Bất gặp dáng vẻ kỳ lạ ấy, tôi mơ hồ đoán có lẽ ban nãy anh mất tự chủ, không kiềm chế

được mà đánh Đinh Huy nhưng bây giờ thì bản thân đã lấy lại bình tĩnh, hiểu ra hậu quả nghiêm trọng nên anh bắt đầu hối hận. Tôi muốn biết người đó làm gì khiến anh hành động thiếu suy xét thế này.

- Anh đánh giám đốc đến máu chảy đầm đìa, lớn chuyện rồi đó!

Tức thì, Lâm Đạt buột miệng, hết đang phản bác lại lời đe dọa từ anh Quốc:

- Không phải! Tôi chỉ đánh anh ta có một cái vào mặt! Còn cánh tay chảy máu là do anh ta cố tình ngã vào bình hoa!

Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Đúng lúc, âm thanh ồn ào cùng tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài, rất nhanh, bảo vệ và một nhóm người mặc cảnh phục xuất hiện. Họ quan sát khắp căn phòng vừa diễn ra cuộc ẩu đả, giấy tờ đồ đạc văng khắp nơi, các mảnh sứ nằm ngổn ngang, vài giọt máu đọng trên sàn đang khô dần. Mọi người còn chưa hiểu gì thì một trong số họ lập tức cất giọng rành rọt:

- Chúng tôi là công an địa phương, nhận được tin từ ban bảo vệ công ty báo xảy ra đánh nhau trong phòng giám đốc nên đến đây. Nghe nói giám đốc bị thương nặng, đã đưa vào bệnh viện. Còn người ra tay đánh tên Lâm Đạt.

Anh Quốc không chần chừ, chỉ thẳng vào Lâm Đạt, bằng sự lạnh lùng. Trong khi Lâm Đạt còn chưa trấn tĩnh thì nhóm công an đã giữ lấy tay, kéo đi. Tôi liên tục lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng miệng cứng đờ, chẳng thốt lên được lời nào.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 34: Công Sở 34: Thất Hứa

Tôi ngồi chờ ở đồn công an khá lâu nhưng vẫn không được kết quả gì. Chưa thể gặp Lâm Đạt vì công an đang chất vấn anh, điều đó càng khiến tôi thêm lo lắng. Có thể Lâm Đạt không thích Đinh Huy nhưng chắc chắn anh sẽ không tùy tiện đánh người, nhất định Đinh Huy đã làm gì đó rất quá đáng với anh. Gục đầu vào hai lòng bàn tay, tôi tự hỏi liệu bản thân có sai lầm khi bảo Lâm Đạt đến xin lỗi kẻ ấy? Biết đâu đấy là một cái bẫy được giăng sẵn, còn tôi lại mất tinh táo để suy xét.

Có tiếng bước chân tiến lại gần. Ai đó đã dừng lại và đứng ngay phía trước, cùng lúc một chất giọng vừa đủ nghe vang lên:

- Cô còn ở đây sao?

Lập tức ngược lên, tôi thấy anh công an nhìn mình đầy ngạc nhiên. Nhận ra đây là một trong những người đã đưa Lâm Đạt vào phòng thẩm vấn, tôi liền đứng dậy.

- Xin hỏi, tình hình Lâm Đạt thế nào rồi ạ?

- Anh ta vẫn còn đang bị tra hỏi, có lẽ cuộc thẩm vấn sẽ hơi lâu.

- Xin anh cho tôi biết, Lâm Đạt đã nói gì về chuyện đánh giám đốc? Lý do gì khiến anh ấy làm vậy?

- Cô có quan hệ gì với người đó?

- Tôi là người nhà của anh ấy. Làm ơn, anh hãy cho tôi biết được không?

Trước dáng vẻ van nài của tôi, anh công an hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng tốt bụng nói sơ qua vài điều. Theo như anh kể thì Lâm Đạt trả lời rằng, anh đến gặp giám đốc để xin lỗi nhưng anh ta tỏ ra khó chịu, không muốn chấp nhận lời xin lỗi. Tiếp đến cả hai có tranh cãi qua lại và Đinh Huy đã nói những lời xúc phạm đến bố mẹ Lâm Đạt, thậm chí cả những điều không hay về tôi nên anh tức giận và không kiềm chế được mà đánh đối phương. Kể ngắn gọn như thế xong, anh công an bất chợt ngừng lại đồng thời thở dài suy nghĩ.

- Tuy nhiên Lâm Đạt khẳng định chỉ đánh giám đốc Huy có một cái vào mặt, còn cánh ta chảy máu là do anh ta tự ngã vào bình hoa.

- Các anh không tin lời anh ấy ư?

- Chẳng ai làm chứng về chuyện anh ta chỉ đánh giám đốc Huy một cái, trong khi đó giám đốc Huy lại bị thương như vậy, hiển nhiên chúng tôi có quyền nghi ngờ anh ta cố tình nói dối để chối tội.

- Không phải thế đâu! À, sao các anh không xem camera theo dõi trong phòng giám đốc? Sự việc lúc đó sẽ sáng tỏ.

- Cô tưởng chúng tôi không nghĩ ra sao? Đáng tiếc là cô thư ký báo camera trong phòng bị hư từ lúc sáng.

Câu thông báo này vừa dứt là tôi rũ người, tia hi vọng sau cùng đã biến mất. Sao cái máy camera lại hư ngay lúc này chứ, trong khi nó là bằng chứng duy nhất có thể giúp Lâm Đạt. Nhiều lúc, xui xẻo kéo đến liên tiếp, cứ như là cái họa không thể tránh khỏi. Giọng anh công an khiến tôi sực tỉnh, lấy lại ý thức hiện tại:

- Tôi thấy cô có ngồi chờ cũng vô ích thôi. Với tình hình này, anh ta sẽ bị tạm giam khoảng hai, ba ngày chứ chưa về nhà được ngay đâu.

Hít sâu để bản thân bình tĩnh hơn, tôi ngập ngừng hỏi kết quả cuối cùng:

- Anh ấy... sẽ ngồi tù sao?

- Chúng tôi còn phải điều tra kỹ. Điều xấu nhất là anh ta sẽ bị kiện và có thể ngồi tù vì vết thương của giám đốc Huy khá nặng. Nếu giám đốc Huy không có ý định kiện anh ta thì còn may ra... Nhưng tôi nghĩ, điều ấy khó lắm.

Anh công an rời đi, tôi ngồi phịch xuống, trong lòng nghĩ đến viễn cảnh tồi tệ nhất sẽ diễn ra. Lâm Đạt có thể ngồi tù, tôi sợ hãi với điều đó. Hướng đôi mắt bất động vào không trung, đầu óc tôi trống rỗng để nghĩ ra cách giải quyết. Dẫu ngồi trên ghế mà tôi cảm giác đang ngồi trên một chiếc thuyền lênh đênh giữa biển.

Sau khi hỏi y tá số phòng bệnh của Đinh Huy, tôi chạy đi thật nhanh trên lối hành lang bệnh viện đông người qua lại. Lúc rời khỏi đồn công an, tôi quyết định đến đây gặp anh ta hỏi cho ra lẽ. Dù biết cuộc gặp mặt này có thể không giúp mọi chuyện trở nên tốt hơn nhưng tôi vẫn muốn nghe anh ta nói rõ ràng tất cả. Trước tình hình rối rắm hiện tại, tôi chỉ nghĩ đến duy nhất hành động này.

Đinh Huy ngồi trên giường bệnh, cánh tay phải từ bả vai xuống bàn tay được băng trắng, đôi mắt nhìn tôi thật bình thản như thể biết rõ rằng tôi sẽ đến đây. Chưa lên tiếng vội, tôi chậm rãi tiến lại gần

giường, đứng đối diện với anh ta. Khi tôi vừa ngừng bước thì anh đột ngột cất giọng:

- Anh không nghĩ là em sẽ đến thăm anh đấy.

Chẳng còn thời gian để quan tâm lời nói giễu cợt ấy, tôi liền hỏi thăm Đình Huy, dĩ nhiên không phải vì lo lắng mà chỉ là muốn biết tình hình anh ta ra sao:

- Vết thương của anh thế nào?

- Thật hiếm khi thấy em quan tâm anh như vậy. Bác sĩ bảo vết đứt khá sâu nhưng may là không nguy hiểm nên chỉ mất máu thôi. Chẳng ngờ được Lâm Đạt lại ra tay đánh anh đến nông nỗi này.

- Đừng có nói như thế nữa...

Đình Huy có vẻ khó hiểu trước yêu cầu từ tôi. Rời mắt khỏi cánh tay băng trắng, anh ta chuyển hướng nhìn sang tôi như chờ đợi sự giải thích rõ ràng. Không muốn rào trước đón sau nữa, tôi đi thẳng vào vấn đề cần hỏi:

- Là anh cố tình ngã vào bình hoa đúng chứ?

- Cố tình? Ai nói với em vậy? Lâm Đạt sao? Em tin anh ta hơn anh à?

- Với những gì anh làm cho tôi thì thử hỏi tôi nên tin anh hay tin anh ấy?

- Sao em cứ nhắc mãi chuyện cũ thế?

- Vì đó là bản chất thật của anh! Một kẻ lừa gạt!

Sự kiên quyết và dứt khoát của tôi làm Đình Huy hơi khó chịu. Anh ta cần phải nhớ rõ những hành động giả dối đã làm với tôi ba năm trước, và hiểu lý do tại sao tôi không còn sự tin tưởng nữa. Lòng tin dễ có nhưng cũng dễ mất. Tôi thấy anh ta làm ra vẻ buồn bã, hết như đang hối hận về chuyện năm đó.

- Xem ra, em đến đây chẳng phải để thăm anh rồi.

- Tôi muốn biết, rốt cuộc có phải anh cố tình đổ tội cho Lâm Đạt?

Đình Huy tiếp tục nhìn chằm chằm, hẳn thấy bất công vì bản thân là nạn nhân mà bây giờ lại trở thành thủ phạm đổ tội cho kẻ vừa đánh mình. Còn tôi, không hề tránh né, nhích lại gần hơn đồng thời nhìn sâu vào mắt anh ta, khẳng định sẽ không bỏ qua vấn đề quan trọng này một cách dễ dàng.

- Tại sao anh lại nói những lời xúc phạm bố mẹ Lâm Đạt? Anh vốn biết họ đã khuất và cái chết của họ ảnh hưởng lớn thế nào đến anh ấy. Có phải mục đích là muốn anh ấy ra tay đánh anh?

- Em có trí tưởng tượng phong phú quá.

- Tôi rất nghiêm túc đấy, giám đốc Đình Huy!

Tôi gọi thẳng tên anh ta, bằng tất cả sự nhẫn nại này giờ. Đối diện, anh ta bắt đầu hiểu tôi không cần những nụ cười giả tạo hay lời ngụy biện vòng vo nào khác nữa. Tự dưng nhoẻn miệng cười, anh ta nheo mắt, ra điều thất vọng:

- Đúng là em không còn ngây thơ như trước. Anh chẳng hề thích sự thay đổi này chút nào, em đọc được suy nghĩ của người khác dễ dàng thật.

Câu trả lời đó đã giải đáp mọi thắc mắc trong lòng và tôi nhận ra, mình lại trở thành con cò trong tay anh ta một lần nữa. Anh ta rất biết cách lợi dụng tôi, bằng những tình huống khác nhau, khiến tôi dù đã cảnh giác nhưng vẫn bị rơi vào bẫy. Nhưng lần sập bẫy này tôi tệ hơn nhiều bởi tôi vô tình liên lụy Lâm Đạt.

- Vốn dĩ ngay từ đầu, anh không hề có ý định bỏ qua cho Lâm Đạt. Dàn dựng lên chuyện xin lỗi để lừa chúng tôi. Anh đã nghĩ ra cách trả đũa đáng sợ.

- Anh từng bảo là không bỏ qua việc này dễ dàng.

- Đúng như tôi nghĩ, những lời mùi mẫn anh nói với tôi mấy tháng qua đều giả tạo. Tôi mừng vì mình luôn tỉnh táo, không bị mắc lừa. Anh vẫn dễ dàng nói ra những câu trái với suy nghĩ thật. Cuối cùng thì anh đối với tôi giống hệt ba năm trước thôi. Yêu thương ư? Thật nực cười!

Đáp trả Đình Huy với thái độ khinh bỉ nhất, tôi mau chóng quay lưng. Bàn tay đặt lên cửa chưa kịp đẩy ra thì tôi lại nghe anh ta tiếp tục nói mấy lời giả dối:

- Tình yêu anh dành cho em là thật, rồi sẽ có ngày em hiểu ra điều ấy.

Không muốn phải buồn nôn, tôi lập tức đẩy mạnh cửa và chạy ra ngoài.

Ra đến cổng bệnh viện, tôi dừng chân, dựa lưng vào bức tường. Ngửa mặt nhìn trời đêm dần buông, tôi cảm giác tương tức ở lồng ngực, muốn khóc thật to, muốn hét thật lớn để giải phóng tâm trạng nặng nề hiện tại. Chưa bao giờ tôi giận bản thân nhiều như vậy, đến

mức muốn biến mất luôn cho xong. Hai lần, tôi đều bị lừa bởi một kẻ. Tôi có lỗi với Lâm Đạt, đã đẩy anh vào chuyện kinh khủng này. Tôi phải làm gì để giúp anh đây? Bất lực, tôi mệt mỏi lắm. Gác tay lên che ngang tầm mắt, tôi muốn ngăn giọt lệ sắp trào ra, cho bản thân sự mạnh mẽ và vững vàng.

Âm thanh đổ chuông của chiếc điện thoại khiến tôi giật mình. Quệt nhẹ đôi mắt bắt đầu ướt, tôi nhìn vào màn hình đang cháy sáng, hiện ra tên Huyền. Cố kiềm chế cảm xúc để giọng đừng nghẹn, tôi chậm rãi bắt máy. Giống hết lần trước, tôi chỉ vừa kịp nói "alo" là đầu dây bên kia, Huyền đã cắt ngang bằng tiếng nức nở liên tục, những thanh âm phát ra từ cuống họng nghẹn ngào, nghe đắm nước:

- Nguyễn... Nguyễn ơi... Thương gặp tai nạn... vừa chết trong bệnh viện...

Cái nhìn của tôi rạn nứt sau khi nghe rõ từng câu từ đứt quãng không rõ ràng kia. Trong thoáng chốc, tôi cứ ngỡ đây là một lời nói dối khủng khiếp nhất trong ngày cá tháng tư. Làm sao Thương có thể chết chứ? Tuần trước tôi còn thấy em mà, hơi ẩm cùng nước mắt của em, tôi vẫn cảm nhận rõ ràng, lý nào em lại ra đi sớm thế? Lắc đầu, tôi liên tục phủ nhận bằng chất giọng hoang mang qua điện thoại.

- Nguyễn mau đến bệnh viện nhanh đi...

Câu thúc giục của Huyền vừa dứt, tôi buông lỏng bàn tay cầm điện thoại xuống. Tâm lý bị sốc làm tôi mất đi ý thức khoảng vài phút. Lát sau, tôi đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ bản thân, hình ảnh phía trước đều lướt qua nhòe nhoẹt. Tôi nghĩ đến Thương rồi nhanh như cắt, quay lưng chạy như điên đến bệnh viện phụ sản.

Trước mặt tôi, một thân thể nằm yên trên giường đầy, được phủ tấm vải trắng từ đầu xuống chân. Bên dưới màu trắng tang tóc lạnh lẽo đó là Thương, chỉ khác là em không còn cười, không còn khóc, không còn buồn đau được nữa. Tôi thấy bàn tay em lộ ra khỏi tấm vải, trắng toát. Dù trong lòng không ngừng kêu gào rằng, đó không phải Thương ấy vậy, tôi lại chẳng đủ can đảm để kéo tấm vải xuống để nhìn mặt em lần cuối. Ngay lúc này, bản thân hiểu rõ sự phũ phận của mình là sai khi tôi thấy Huyền ôm anh Kiệt khóc như mưa, cả bố Thương cùng vợ ông cũng lặng im bên thân xác đứa con gái chưa một lần hưởng mái ấm gia đình trọn vẹn, rồi anh Vinh và người bên gia đình chồng sụt sịt liên hồi. Những giọt nước mắt đau đớn đó làm sao giả được, sự thật ấy khiến tôi đớn đau khôn xiết. Chẳng rõ thứ sức mạnh nào đã giúp tôi vững vàng, bình thản hỏi rằng: Tại sao Thương chết?

- Kể từ khi mất con, tinh thần cô ấy vô cùng sa sút, ngày ngày ngồi im, chẳng nói chẳng cười, không màng ăn uống. Cho đến chiều hôm nay, đang ngồi ngoài vườn thì bỗng nhiên cô ấy kêu lên, "con ơi, chờ mẹ theo với", tiếp theo là chạy hối hả ra ngoài bệnh viện. Đúng lúc có chiếc xe tải lao đến...

Vị bác sĩ ngừng lại như không muốn nói tiếp cảnh thương tâm diễn ra ngay sau đó. Khẽ khàng nhắm mắt, tôi hình dung ra khung cảnh khi ấy. Hẳn là Thương đã nhìn thấy một thiên thần đáng yêu rồi mỉm cười đuổi theo, cuối cùng thì em cũng bắt kịp nó, nhưng đổi lại bằng sự ra đi vội vã và cũng thật nhẹ nhàng.

- Anh có lỗi với em, Thương ơi...

Tức thì, tôi quay qua nhìn anh Vinh, gương mặt đầm đìa nước mắt. Bất giác, trong đầu tôi xuất hiện dòng suy nghĩ, "sao lại có thể giả tạo như thế chứ". Năm lần bảy lượt anh ta nghi ngờ Thương, đánh em, khiến em mất con, vậy mà giờ lại khóc như thể là một người chồng thương vợ lắm. Sự cuồng giận bộc phát trong lòng, tôi lao đến thật bất ngờ lẫn dữ dội, túm chặt lấy cổ áo anh ta, hét lên:

- Phải! Đó là lỗi của anh! Chính anh đã giết chết Thương! Anh từng hứa sẽ bảo bọc em ấy, kết quả thì sao, nhìn lại những việc anh làm đi, thế mà gọi là yêu thương sao? Giả dối! Đáng ra anh nên chết thay Thương mới đúng!

Bố mẹ anh Vinh sửng sốt trước câu nói gở của tôi, liền xúm vào giúp con trai. Tôi không hình dung được sự việc khi ấy thế nào, chỉ nghe loáng thoáng bên tai tiếng chửi mắng. Huyền với anh Kiệt vào can ngăn, kéo tôi ra ngoài.

- Bình tĩnh Nguyễn ơi! Tất cả không hoàn toàn là lỗi ở anh Vinh!

Tôi ngừng lại. Anh Kiệt nói đúng, cuộc đời đau khổ của Thương chưa phải hoàn toàn là lỗi ở người chồng tàn nhẫn đó. Bỏ anh ta qua một bên, tôi hướng đôi mắt trách cứ về phía bố Thương, cả người phụ nữ nọ. Gần như mất bình tĩnh, tôi lại sải bước dài đến trước mặt họ, nói thản nhiên đến mức khó tin:

- Tôi muốn biết, từ nay đến hết phần đời còn lại, hai bác sẽ có cảm giác ra sao nếu nằm mơ thấy Thương. Hai bác từng nghĩ, nếu em ấy không tồn tại thì sẽ tốt hơn? Giờ thì mong muốn của hai bác thành hiện thực rồi, em ấy chẳng còn phá hoại hạnh phúc mỹ mãn của gia đình nữa.

Cả hai mở to mắt, nhìn tôi trân trân. Trước ánh mắt lo lắng của Huyền và anh Kiệt, tôi khẽ khàng quay lưng, bước đi một cách vô định rồi ra bên ngoài bệnh viện lúc nào chẳng hay. Thả cơ thể mất hết trọng lượng xuống ghế đá, tôi bỗng sợ đêm tối đang bao phủ lấy mình. Bố Thương từng hứa vẫn sẽ xem em như con gái. Anh Vinh từng hứa sẽ yêu thương em. Và tôi cũng từng hứa sẽ luôn bên cạnh những lúc em cần nhất. Nhưng tất cả chúng tôi đều thất hứa. Tại sao luật pháp không trừng phạt những kẻ thất hứa? Thật đáng quý với người luôn giữ lời hứa, một thứ không có hình hài và cũng dễ lãng quên đến thế.

Giống hết chuyện đánh ghen đình đám của chị Ân, việc Lâm Đạt đánh giám đốc đến nỗi phải vào viện mau chóng trở thành đề tài được các nhân viên trong công ty mang ra bàn tán sôi nổi. Ai nấy đều không hiểu nguyên do vì sao anh cả gan làm cái chuyện tày trời đó. Kẻ thì đoán mò, kẻ thì chỉ trích, kẻ thì chặc lưỡi cảm thông cho hậu quả thê thảm mà anh sắp gánh lấy. Tôi bước vào công ty với dáng vẻ mệt mỏi, bao quanh là vô số những lời xầm xì to nhỏ không ngớt. Chẳng muốn phải để tâm, tôi bỏ mặc ngoài tai tất cả, vì nghĩ đến vấn đề khác quan trọng hơn.

Tôi vào phòng, đúng lúc các đồng nghiệp quay qua nhìn. Về như trước đó, họ đã bàn tán về Lâm Đạt và khi thấy tôi xuất hiện là lập tức ngừng lại. Mối quan hệ giữa tôi và anh khiến họ không thể tiếp tục bàn ra bàn vào cái sự việc kia nữa. Im lặng vài giây, tôi chậm rãi tiến lại bàn làm việc, cố gắng đừng tỏ ra khó chịu trước những ánh mắt nhìn theo âm thầm. Tôi ngồi xuống ghế, cứ thế chẳng hề lên tiếng hay nhìn bất cứ ai. Vài phút sau, tôi nghe loáng thoáng các

đồng nghiệp chuyển chủ đề bàn luận sang chuyện khác cũng gay cấn không kém.

- Mọi người nghe tin phó tổng bên Việt Á vừa về hưu hôm trước chưa? Đó là cha vợ của giám đốc Huy đấy.

- Tin quan trọng vậy, sao không biết được. Mà nghe đồn, phó tổng mới lên nhậm chức trước đây rất ghét phó tổng cũ, xem chừng giám đốc Huy sẽ gặp rắc rối đây. Mất đi một chỗ dựa lớn, khéo chẳng ngồi vững được lâu.

- Chuyện đời khó lường lắm, hôm nay ở trên cao, biết đâu ngày mai rớt xuống thấp. Sa cơ thất thế là lẽ thường, quan trọng vẫn là các mối quan hệ...

Tuần trước, tôi có nghe nói phó tổng chính thức về hưu và người mới lên thay. Những việc ở bên tổng công ty, nhân viên nhỏ bé như tôi không cần phải quan tâm nhiều làm gì. Nhưng nãy giờ lắng nghe mọi người bàn tán tôi mới để ý một chuyện, Đinh Huy mất đi chỗ dựa lớn như thế thì sẽ ra sao. Liệu anh ta đủ sức để củng cố địa vị của bản thân cũng như chiếc ghế giám đốc Minh An này khi mà phó tổng mới lại là kẻ thù của cha vợ mình? Tự dưng tôi có linh cảm, sắp tới ở Minh An sẽ diễn ra sự thay đổi lớn và đó là gì thì phải chờ mới biết được.

Cửa phòng mở, anh Quốc đi vào, gương mặt trầm tư. Yêu cầu các nhân viên ngồi vào vị trí, anh mới chậm rãi lên tiếng báo về cái chết đột ngột của Thương chiều hôm qua. Không cần nói cũng biết, tất cả ngớ ngàng lẫn kinh ngạc ra sao. Để rồi sau mấy phút bình tĩnh lại, mọi người liền đứng dậy hỏi anh Quốc về chuyện của Thương. Giữa căn phòng ồn ào âm thanh, tôi vẫn im lặng như thể không còn nghe gì nữa. Khẽ khàng nhìn qua chiếc bàn trống bên cạnh, tôi cảm

giác mình lại bắt gặp gương mặt cùng nụ cười tươi sáng của em, giống những ngày xưa...

Chiều tan việc, anh Quốc bắt chợt gọi tôi ra ngoài. Nhìn tới nhìn lui xung quanh một lúc, anh mới đảo mắt trở lại, hạ giọng thật trầm hết sợ người khác nghe thấy:

- Tình hình của Lâm Đạt thế nào rồi?

Tôi hơi ngạc nhiên trước câu hỏi quan tâm này, bởi chiều hôm qua chính anh là người trách mắng Lâm Đạt nhiều nhất và cũng chính anh lạnh lùng chỉ vào anh ấy trước mặt công an. Nghĩ ngợi chốc lát, tôi thuật lại những điều mà anh công an kia nói với mình. Nghe xong, anh Quốc thở mạnh, lưỡng lự nói tiếp:

- Trưa nay, anh tình cờ nghe giám đốc nói chuyện điện thoại với phó tổng cũ, hình như ông ấy yêu cầu giám đốc ngừng chuyện của Lâm Đạt lại, để giải quyết chuyện khác quan trọng hơn.

- Nghĩa là sao ạ?

- Theo anh nghĩ là ông ấy muốn giám đốc đừng lo mấy cái việc vớ vẩn với một nhân viên nhỏ bé mà hãy tập trung vào vấn đề cấp bách hơn. Nếu là thế thì có thể Lâm Đạt sẽ không bị kiện nữa.

Tôi tròn xoe mắt, nửa bất ngờ nửa vui mừng về điều đó. Có thật phó tổng yêu cầu Đinh Huy bỏ qua chuyện của Lâm Đạt? Kể ra hành động này của ông là rất đúng, hiện tại chiếc ghế giám đốc Minh An đang bị lung lay, thay vì ăn thua với nhân viên nhỏ bé thì thiết nghĩ Đinh Huy nên củng cố địa vị sẽ tốt hơn.

- Đó là anh nghe thôi, còn quyết định của giám đốc thế nào thì anh không biết được. Anh nghĩ, em nên tranh thủ đến gặp giám đốc,

cổ thuyết phục thêm.

Anh Quốc nhìn tôi, khuyên nhủ. Tôi thấy lời anh cũng chí lý nên gật đầu.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 35: Công Sở 35: Thế Thân

Tuy vết thương khá nặng nhưng sáng nay Đinh Huy vẫn đến công ty. Có lẽ bây giờ, anh ta như người ngồi trên đồng lửa, tình thế chẳng mát tươi sáng vì vậy không còn thời gian để nghỉ ngơi mà phải tập trung lo chuyện quan trọng. Tôi biết bây giờ đến tìm anh ta nói về chuyện của Lâm Đạt là việc làm không mấy hay ho nhưng như anh Quốc bảo, lúc này tôi cần tranh thủ thuyết phục anh ta. Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn phải cứu Lâm Đạt. Mạnh dạn đưa tay lên gõ cửa xong, tôi bước vào.

Đinh Huy ngồi ở ngay bàn, đang xem vài hồ sơ gì đó rất chăm chú, và tỏ ra ngạc nhiên khi thấy tôi xuất hiện. Cúi chào, tôi hỏi anh ta có thể dành chút thời gian để nói chuyện. Chậm rãi xếp hồ sơ lại, anh ta gật đầu đồng thời rời bàn. Khi anh ta dừng ngay trước mặt tôi với vẻ chờ đợi thì tôi hỏi:

- Giám đốc sẽ bỏ qua chuyện của Lâm Đạt, phải không?

Sự chờ đợi biến mất, Đinh Huy tỏ ra chán chường lẫn thất vọng, thở dài bảo:

- Lại là chuyện này sao? Anh nghĩ mình đã nói rất rõ ràng với em còn gì.

- Dù là phó tổng cũ, cha vợ của anh yêu cầu mà anh cũng không nghe ư?

- Em nói gì vậy? Tại sao lại liên quan đến cha vợ của anh?

- Tôi đã biết ông ấy gọi điện đến bảo anh ngừng ngay chuyện với Lâm Đạt. Lý nào anh định chống lại ông ấy, làm đến cùng?

Đình Huy nhíu mày khó hiểu, như thể cố hình dung những điều tôi vừa hỏi.

- Anh chẳng hiểu em nói cái gì hết, cha vợ gọi điện cho anh lúc nào chứ, em đang bịa chuyện để dọa anh à?

- Là thật hay giả, anh là người hiểu rõ.

- Ngừng cái việc ngu ngốc này đi, anh sẽ phạt nặng nếu em còn tiếp tục dựng chuyện thế này nữa. Tóm lại, anh không bỏ qua cho Lâm Đạt đâu. Em đừng tốn công vô ích thuyết phục anh nữa.

- Không! Tôi sẽ không để anh tổn hại đến Lâm Đạt!

Dường như câu khẳng định mạnh mẽ từ tôi khiến Đình Huy bộc phát sự tức giận, và thay vì quay lưng trở về bàn làm việc thì anh ta bất ngờ nắm tay tôi, kéo lại. Lúc vừa hoàn hồn, tôi nhận ra mình đã bị đè xuống bàn, còn hai tay cũng bị giữ chặt. Cùng lúc, tôi thấy gương mặt Đình Huy cúi gằm, vừa giận dữ vừa lạnh tanh. Đôi mắt hướng chăm chăm vào tôi, chất giọng anh ta khàn đục:

- Tại sao em thích chọc giận anh vậy? Em có biết anh đang đối diện với chuyện tồi tệ gì không hả? Đã không lựa lời an ủi mà em cứ nhắc đi nhắc lại tên Lâm Đạt như thế trước mặt anh! Em vui khi thấy anh phát điên à?

Cố bình tĩnh, tôi gắng sức vùng ra khỏi sự kiềm giữ mạnh bạo của anh ta, yêu cầu:

- Xin giám đốc bỏ tay ra! Anh đang đi quá giới hạn rồi!

- Là do em khiêu khích anh trước! Chà, hình như chưa bao giờ anh nhìn em gần đến vậy. Với tư thế này, trông em thật quyến rũ đó.

- Anh không sợ Huỳnh Trân nghe thấy những lời này ư?

Đình Huy nở nụ cười thú vị, hết kiêu ngạo nghĩ rằng tôi chỉ đang dọa để thoát thân. Cái nhìn sững sốt khi tôi thấy anh ta từ từ cúi mặt xuống, kề gần vào cổ mình. Chuyện gì vậy, tôi sắp bị cưỡng bức sao? Còn chưa kịp định thần thì bỗng, âm thanh mở cửa vang lớn khiến tôi lẫn anh ta đều giật mình. Ngoạ cổ qua, tôi hết sức kinh ngạc trước cảnh Huỳnh Trân đứng ngay cửa phòng, cái nhìn trần trối, môi mím chặt do quá tức giận. Đứng bên cạnh còn có một người đàn ông lớn tuổi, ăn mặc sang trọng và cũng mang biểu hiện giống hệt chị ta.

Quá bất ngờ bởi sự xuất hiện đột ngột của hai người đó, Đình Huy đỡ người, miệng chẳng thốt lên lời còn tay thì lập tức buông ra, lùi ra sau vài bước. Được giải thoát, tôi mau chóng đứng thẳng dậy. Ngay lúc ấy, Huỳnh Trân tiến đến đồng thời giang tay tát vào mặt tôi. Cú đánh bất ngờ khiến tôi chẳng kịp phản ứng để rồi mấy giây sau, tôi đưa tay sờ má và xoay qua nhìn chị ta đăm đăm.

- Phạm Nguyễn, cô đúng là hồ ly tinh mà! Tôi nói không sai, rõ ràng cô đang dụ dỗ Đình Huy! Đáng sợ thật đấy, cô còn quyến rũ anh ấy ngay trong công ty! Vô liêm sỉ! Cô có biết xấu hổ không?

Vừa dứt lời sỉ vả, Huỳnh Trân toan đánh tôi thêm lần nữa nhưng nhanh như cắt, tôi kịp thời cầm tay chị ta giữ lại. Muốn đánh tôi nữa sao, đừng hòng! Bị đánh oan một lần là đủ lắm rồi. Ban đầu thì ngạc nhiên, tiếp đến chị ta cười cười ra điều không tin nổi khi tôi lại dám

phản kháng thế này. Đúng lúc, người đàn ông nọ bước đến, giơ gậy lên đánh mạnh vào vai Đinh Huy, gắt:

- Anh làm cái trò trống gì thế hả? Vụng trộm sau lưng con gái tôi sao?

Con gái? Vậy ra, ông ta chính là phó tổng cũ của Việt Á. Thật trùng hợp khi hai cha con Huỳnh Trân vào đây ngay lúc này. Cứ như là sự dàn xếp của ai đó, để họ chứng kiến cảnh vừa rồi giữa tôi với Đinh Huy. Tôi cứ tưởng, anh ta vẫn còn giữ chút kiêu ngạo nào ngờ lại cúi đầu, lí nhí nói xin lỗi cha vợ. Trước mặt tôi, anh ta hùng hồn bảo này nọ, hóa ra cũng chỉ là một chàng rể khép nép nhún nhường.

- Cô buông tay ra!

Nghe Huỳnh Trân nạt nộ, bấy giờ tôi mới thẳng thắn lên tiếng, giải thích rõ:

- Sự việc không như chị thấy đâu. Chính giám đốc đề tôi xuống bàn, còn định giờ trò, cũng may là chị vào kịp thời.

- Đến nước này mà cô còn chối! Chứ không phải cô thất vọng khi thấy tôi xuất hiện à? Vì đã cắt ngang giây phút hứng thú của hai người!

- Tôi chỉ muốn giám đốc bỏ qua chuyện của Lâm Đạt!

Sự giận dữ chưa biến mất nhưng gương mặt đã bớt chột thay đổi vì Huỳnh Trân chuyển qua ngạc nhiên. Chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, phó tổng liền yêu cầu tôi nói rõ mọi việc. Không chần chừ, tôi kể lại tất cả. Nghe xong, ông ta nhìn qua Đinh Huy, hỏi kiểm chứng. Anh ta không đáp, chỉ im lặng. Đọc được sự ngờ vực trong ánh mắt Huỳnh Trân, tôi bỏ tay ra đồng thời lấy ra chiếc điện thoại mình cài ở

chế độ ghi âm. Vì không biết anh ta sẽ giở trò gì nên tôi cẩn thận ghi âm lại cuộc nói chuyện. Lúc âm thanh trong điện thoại kết thúc, phó tổng cất tiếng hậm hực:

- Đúng là, đang trong tình hình gấp rút mà anh toàn làm những chuyện tào lao! Việc lớn không lo, lại lo việc nhảm nhí!

- Xin lỗi, con sẽ chú ý hơn. Không còn chuyện gì nữa, nhân viên Phạm Nguyễn rời khỏi phòng đi.

Trông vẻ mặt lạnh băng của Đinh Huy, phó tổng và cả Huỳnh Trân, tôi nghĩ mình nên rời khỏi đây. Thiết nghĩ, họ cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện của Lâm Đạt. Cúi chào hời hợt, tôi quay đi, vẫn kịp bắt gặp cái liếc mắt căm ghét từ Huỳnh Trân.

Bước trên dãy hành lang vắng, tôi nhắm mắt nhẹ nhõm. Ban nãy thật may mắn, nếu không thì tôi đã bị kẻ khốn nạn đó cưỡng bức. Đặt tay lên ngực để bình tâm, tôi thở đều. Lúc này, tôi lại nhớ đến lời của phó tổng rằng, ông không hề gọi điện cho Đinh Huy nói gì về Lâm Đạt cả. Lý nào anh Quốc nói dối? Nhưng vì nguyên do gì? Tôi bắt đầu thấy chuyện không hề đơn giản, vẻ như đằng sau mọi việc là một kế hoạch toan tính nào đấy.

Về phòng với vẻ mệt mỏi, tôi lê bước đến bàn làm việc, sắp xếp lại giấy tờ chuẩn bị ra về. Bất chợt, tôi thấy một cái USB đặt trên mảnh giấy Note gấp tư, nằm lẫn trong đồng hồ sơ. Tò mò, tôi cầm tờ giấy lên mở ra xem. Dòng chữ đánh máy ngắn gọn đập vào mắt khiến tôi sửng sốt: Hãy đưa USB này cho công an, Lâm Đạt sẽ được cứu. Cái quái gì thế, đây là một trò đùa à? Tôi đã nghĩ như vậy khi cầm lấy USB, xem xét tới lui. Chẳng lẽ trong đây chứa đựng chứng cứ có thể giúp anh?

Việc đầu tiên tôi làm khi về đến nhà chính là, phóng như bay lên phòng, lật đặt ngồi vào bàn rồi mở máy tính, cắm USB vào. Di chuyển con chuột, tôi mở thư mục ra thấy có hai file lưu trữ tên Camera và Đối thoại. Tôi lập tức click vào Camera. Lần lượt những hình ảnh xuất hiện trên màn hình, là Lâm Đạt và Đình Huy. Cả hai đứng nói chuyện với nhau trong phòng giám đốc. Quan sát một lúc, tôi liền đoán đây chính là cuộc đối thoại của hai người vào buổi chiều hôm qua. Thật bất ngờ khi trong USB này có những hình ảnh quay từ camera. Rồi tôi khựng lại, chẳng phải anh công an từng nói, thư ký Lê báo rằng camera trong phòng giám đốc bị hư ư? Vậy tại sao tồn tại những hình ảnh này chứ?

Tôi nhìn trở lại màn hình, cuộc nói chuyện giữa hai người trở nên căng thẳng, camera không thu tiếng nên tôi chỉ đoán qua nét mặt của cả hai. Rồi đến một đoạn, tôi tận mắt thấy Đình Huy cố ý ngã mạnh ra phía sau, trúng vào bình hoa, vỡ tan tành. Cánh tay anh ta chảy máu. Đối diện, vẻ mặt Lâm Đạt hiện rõ sự ngạc nhiên. Tiếp theo, Đình Huy vừa cười khinh vừa nói gì đấy mà ngay lập tức, Lâm Đạt bước đến túm lấy cổ áo anh ta đồng thời đánh vào mặt đối phương một cái. Cùng lúc, cửa phòng bật mở, thư ký Lê chạy vào. Đến đó thì đoạn clip kết thúc.

Click trở ra thư mục, tôi mở file thứ hai, Đối thoại. Đây không phải clip hình mà là âm thanh. Tôi nghe rõ giọng Lâm Đạt và cả Đình Huy. Ban đầu họ nói chuyện vẫn bình thường, nội dung xoay quanh việc Lâm Đạt xin lỗi về thái độ lần trước. Và cũng đến một đoạn, âm thanh đổ vỡ đột ngột vang lớn, tôi đoán đây là lúc Đình Huy cố tình ngã vào bình hoa. Đoạn quan trọng kế tiếp chính là anh ta đã nói những lời xúc phạm đến cha mẹ Lâm Đạt, thậm chí còn nói những

lời lẽ đùa bỡn về tôi nữa. Tiếng Lâm Đạt đầy giận dữ, kèm theo tiếng đánh nhau, cuối cùng là chất giọng hối hả của thư ký Lệ trước khi chuỗi âm thanh hỗn loạn chấm dứt.

Ngả người ra sau, tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Rốt cuộc, sự thật cũng đã sáng tỏ. Tất cả đều là kế hoạch được dàn dựng của Đinh Huy. Chỉ cần công khai USB này thì nỗi oan của Lâm Đạt sẽ được giải. Ngoài sự vui mừng ra, tôi còn có nỗi lo lắng khác hay đúng hơn là một thắc mắc chưa giải đáp. Chủ nhân của USB này là ai? Tại sao người đó lại đưa cho tôi? Chỉ để cứu Lâm Đạt? Tôi vẫn không hiểu, nếu camera trong phòng giám đốc không bị hư thì lý nào Đinh Huy lại dám làm thế? Hoặc cũng có thể anh ta nghĩ rằng, nó thực sự bị hư! Vậy kẻ để camera quay lại toàn bộ sự việc chiều hôm ấy mục đích là gì? Hẳn ta còn cài cả máy ghi âm nữa, rõ ràng muốn vạch trần Đinh Huy. Bỗng nhiên, tôi nghĩ đến một giả thuyết: toàn bộ chuyện này có khi nào không phải nhắm vào Lâm Đạt mà là Đinh Huy?

Hôm sau, tôi vẫn đến công ty làm việc bình thường. Tôi chưa đến công an để đưa USB vì quyết định sẽ giải quyết theo hướng khác. Tôi nhất định sẽ cứu Lâm Đạt nhưng không phải bằng việc vạch trần Đinh Huy mà là buộc anh ta rút đơn kiện. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những chuyện lạ lùng này. Linh tính mách bảo tôi rằng, đây là một âm mưu trả đũa từ ai đó chứ không hề đơn giản. Kẻ đưa tôi USB, rất có thể mục đích là muốn tôi trở thành người trực tiếp đẩy Đinh Huy vào kết cục tồi tệ, còn hẳn vẫn đứng ngoài cuộc thích thú quan sát. Kẻ này hẳn là căm ghét anh ta lắm. Bây giờ, điều tôi muốn nhất là cứu Lâm Đạt, còn chuyện khác tôi không quan tâm cũng không thích can thiệp vào.

Trước giờ tan việc khoảng nửa tiếng, quan sát các đồng nghiệp khác xong, tôi mau chóng gửi một bức email cho Đinh Huy, có đính kèm đoạn clip camera trong USB. Xóa mail xong, tôi ngồi yên chờ đợi. Đúng như dự đoán, khoảng mười lăm phút sau, anh ta nhắn tin cho tôi: Em mau đến phòng giám đốc gặp anh! Tôi hình dung dáng vẻ sốt sắng khi anh ta nhắn những từ ngữ này. Tắt điện thoại, tôi vớ lấy con dao rọc giấy, cái này để phòng hờ nếu anh ta định giờ trò giống hôm qua.

Khi bước vào phòng giám đốc, tôi thấy Đinh Huy ngả người ra phía sau, mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, còn ngón tay thì gõ liên tục trên bàn. Âm thanh tuy khẽ nhưng có phần dồn dập, chứng tỏ lòng anh ta đang vô cùng bất an. Với suy nghĩ đó, tôi tin rằng, cuộc trao đổi lần này phần thắng sẽ thuộc về mình. Đinh Huy rời mắt khỏi màn hình, hướng thẳng về phía tôi, lạnh lùng và nhuốm chút lo lắng. Chậm rãi rời bàn, anh ta xoay nhẹ máy tính qua đối diện tầm mắt của tôi, trên đó đang mở clip camera và ngừng ngay cảnh bình hoa vỡ.

- Thế này nghĩa là sao?

Đặt tay lên máy tính, Đinh Huy hỏi khẽ, giọng khản đặc. Trước khi bước vào đây, tôi có hơi lo lắng nhưng giờ thì bình tĩnh đến lạ lùng khi đáp trả nhiên:

- Ý anh là gì?

- Anh muốn hỏi vì sao em lại có đoạn clip này?

- Là một người khác đưa cho tôi.

- Ai?

- Tôi không biết.

Bắt đầu khó chịu với câu trả lời cụt lủn và hời hợt ấy, anh ta từ từ tiến lại gần, cho đến khi đứng ngay trước mặt tôi với khoảng cách không thể thu hẹp được nữa. Bề ngoài vẫn điềm tĩnh nhưng đôi mắt anh ta hiện rõ sự giận dữ bùng phát. Tôi giật mình khi bị anh ta nắm chặt bờ vai, tay liền siết chặt con dao rọc giấy.

- Anh đã quá xem thường em thì phải. Hôm qua, em lên ghi âm cuộc đối thoại của chúng ta, giờ thì em trả lời không biết ai đã đưa đoạn clip này thì anh có nên tin không nhỉ? Sao em không thừa nhận là chính em đã tạo ra nó?

Vừa nói, Đinh Huy vừa đưa tay vào túi váy tôi, lấy ra chiếc điện thoại. Có lẽ sợ tôi sẽ ghi âm lần nữa nên anh ta kiểm tra rất kỹ. Lát sau thì ném nhẹ nó xuống ghế sofa, anh ta nhìn trở lại tôi, chờ đợi câu trả lời. Vẫn thản nhiên, tôi bảo:

- Anh nghĩ tôi tạo ra đoạn clip này bằng cách nào? Trong đó, rõ ràng là anh và Lâm Đạt, đâu có giống giả. Còn nếu anh bảo tôi quay lên thì càng ngớ ngẩn hơn nữa, chẳng lẽ tôi biết anh sẽ giở trò hay sao mà lên lút đi quay?

- Vậy cái kẻ đã đưa cho em đoạn clip này là ai?

- Tôi nói rõ là không biết. Chiều hôm qua, có một cái USB nằm trên bàn tôi.

Anh ta mím môi, bấu chặt vai tôi hơn. Về như anh ta nửa tin nửa ngờ về những lời vừa nghe. Lòng rất muốn biết sự thật nhưng anh ta hiểu rõ, tôi không thể nói thêm được gì nữa. Cố chịu đau, tôi mỉm cười đưa ra một gợi ý mới:

- Anh không nhận ra, đây là do camera trong phòng giám đốc quay lại ư?

Chân mày đột nhiên dần dần và đôi mắt mở to hơn, có vẻ Đinh Huy đã phát hiện điều gì đó. Con người đảo liên tục, anh ta lẩm nhẩm:

- Vô lý! Cái camera chiều hôm đó đã bị phá hỏng rồi.

- Thế ra, anh chính là người làm hỏng nó để xóa hết chứng cứ?

- Không phải anh, chính cô ta đã đề xuất kế hoạch hãm hại này giúp anh.

Do bức xúc, anh ta vô tình buột miệng nói hai từ "cô ta". Người đứng đằng sau chuyện này là một phụ nữ? Bất ngờ trước sự tiết lộ đó, tôi nhíu mày:

- Cô ta là ai vậy?

- Em không cần biết làm gì.

- Cũng phải, dù có biết thì tôi cũng đâu làm được gì. Nhưng anh có hiểu là, người duy nhất nắm rõ kế hoạch này cũng như có thể giữ trong tay những hình ảnh của camera, là ai rồi chứ?

Lần nữa, tôi lại giúp Đinh Huy phát hiện ra chi tiết quan trọng. Buông vai tôi vì đã tìm thấy lời giải đáp, anh ta có chút hiểu hiện hoang mang.

- Lý nào, chính cô ta chơi xỏ mình...?

Không muốn phải kéo dài thời gian, tôi nhanh chóng đi vào vấn đề chính:

- Tôi chẳng cần biết anh bị ai chơi xấu và cũng không có ý muốn vạch trần anh. Chỉ với một điều kiện, anh không được kiện Lâm Đạt nữa, từ giờ về sau đừng đụng đến chúng tôi, hãy để chúng tôi được yên.

Dẫu đang trong tình thế bất lợi, ấy vậy anh ta vẫn cười cười, hỏi ngược lại tôi:

- Em nghĩ là anh sợ à? Đừng có hù dọa kiểu trẻ con như thế.

Nhìn chằm chằm bộ mặt đê tiện đó vài giây, tôi nói thật rõ những từ sắp phát ra:

- Anh đừng tưởng, tôi chỉ có đoạn clip đó thôi. Trong USB ấy, còn có cả clip ghi âm, toàn bộ cuộc đối thoại giữa anh với Lâm Đạt tôi đều biết hết rồi. Những lời xúc phạm nặng nề anh nói về bố mẹ anh ấy, cũng như về tôi. Nếu tôi đưa nó cho công an, anh có thể bị tội phỉ báng người khác.

Sự đặc ý biến mất, gương mặt Đinh Huy đánh lại thật đáng sợ. Chính xác hơn là sự pha trộn giữa kinh ngạc và lo lắng. Hẳn, anh ta chẳng ngờ rằng, tôi lại có trong tay chứng cứ thuyết phục đến thế. Trông cảnh anh ta cố kiềm chế cơn giận dữ thì tôi chậm rãi rời khỏi phòng. Tôi hiểu, anh ta tự khắc biết việc nên làm tiếp theo là gì.

Rời phòng giám đốc, tôi tình cờ gặp thư ký Lệ từ xa đi lại. Mọi ngày tôi thấy cô ấy vẫn bình thường nhưng bây giờ lại cảm giác có gì đó hơi khác. Vẻ như là lạnh lùng, kiêu ngạo hơn. Lúc đi đến gần, tôi khẽ khàng chào và cô cũng mỉm cười đáp lại. Thế nhưng khi cả hai bước ngang qua nhau khoảng vài bước thì đột ngột âm thanh của đế giày cao gót ngưng lại, nhường chỗ cho chất giọng rành rọt:

- Tại sao cô lại không đưa USB đó cho công an? Tôi đã giúp cô có được một cơ hội vạch trần Đinh Huy còn gì.

Khựng người, tôi mau chóng quay lưng lại, thấy thư ký Lệ xoay mặt qua tự lúc nào, trên môi còn nở nụ cười kỳ quặc.

- Vậy... chị là người giúp giám đốc dựng lên kế hoạch đó, cài camera và máy ghi âm, rồi để USB lên bàn em?

- Ai nói là tôi muốn giúp giám đốc?

- Nghĩa là sao?

- Tôi là người của phó tổng mới.

Sự tiết lộ này bất ngờ đến nỗi tôi không thốt lên được lời nào, chỉ đứng ngây ra. Ánh mắt sắc bén, thư ký Lệ tiếp:

- Những việc tôi làm đều là theo lệnh của ông ấy.

- Tại sao?

- Có nhiều chuyện cô không cần phải biết. Về như tôi không thể trông cậy vào cô được rồi, thế thì đích thân tôi sẽ làm.

- Chính chị đã lợi dụng chúng tôi ư?

- Thực ra còn có một người làm theo lệnh của phó tổng nữa. Người đó ở gần bên cạnh cô đấy.

Khẽ nhếch mép, thư ký Lệ ung dung bước đi. Đến lúc này thì tôi không khỏi bất động, đúng như giả thuyết trước đó, những chuyện này là nhắm vào Đinh Huy. Tôi với Lâm Đạt bị biến thành con cò, còn anh ta là kẻ thế thân của phó tổng cũ.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 36: Công Sở 36: Thất Thế

Tôi luôn thắc mắc vì sao hôm qua Huỳnh Trân và phó tổng cũ lại xuất hiện đột ngột ở Minh An, đúng ngay lúc tôi bị Đinh Huy giở trò, cứ như ai đó đã dàn xếp trước. Bên cạnh đó, lời phủ nhận từ phó tổng cũ về việc gọi điện cho Đinh Huy khiến tôi càng thêm khó hiểu gấp bội. Thực ra lúc ấy tôi bắt đầu có chút nghi ngờ về người đó nhưng vẫn chưa chắc chắn, thế nhưng bây giờ sau khi nghe thư ký Lệ nói "người đó ở gần bên cạnh cô đấy" thì tôi đã nhận được câu trả lời chính xác. Tiếp theo, tôi quyết định đi gặp người đó với hi vọng tất cả sẽ sáng tỏ.

Tôi bước vào phòng Kinh doanh, thấy anh Quốc vẫn còn ngồi làm việc, những nhân viên khác ra về từ rất lâu. Nghe âm thanh mở cửa, anh ngước lên và bắt gặp tôi đang tiến lại gần. Lúc tôi đã đứng trước bàn làm việc, anh ngạc nhiên hỏi:

- Em còn ở đây à, anh tưởng em về rồi.
- Em đi gặp giám đốc, nói về chuyện của Lâm Đạt.
- Thế ư? Tình hình ra sao? Giám đốc đồng ý bỏ qua cho anh ta chứ?

Trông gương mặt làm ra vẻ chờ đợi ấy, tôi thoáng lặng im rồi đáp một câu kỳ quặc:

- Anh phải là người biết rất rõ kết quả chứ, trưởng phòng.

Anh Quốc nghiêng đầu chau mày, khó hiểu như thể mình đang bị đánh đố. Tôi lấy trong túi ra cái USB vật chứng, nhẹ nhàng đặt lên bàn, để trả vật lại cho chủ.

- Thư ký Lệ đã nói em biết về việc chị ấy là người của phó tổng mới, lên kế hoạch hãm hại giám đốc. Chị ấy bảo, còn có một người nữa và người đó ở gần bên cạnh em. Có phải là anh không, trưởng phòng?

Giả sử nếu bị nghi oan thì người ta sẽ phản ứng ngay, đằng này anh Quốc cứ điềm nhiên, chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên mà từ tốn đáp lại:

- Anh không hiểu em nói gì cả.

- Anh giả vờ bảo rằng, phó tổng cũ gọi điện cho giám đốc, yêu cầu bỏ qua cho Lâm Đạt nhưng kỳ thực là anh muốn em đến phòng giám đốc, nói những lời làm anh ta tức giận để rồi ra tay với em. Trong khi đó, anh lại gọi điện cho Huỳnh Trân và phó tổng cũ, khéo léo đưa họ vào phòng giám đốc đúng thời điểm, khiến họ hiểu lầm. Và cũng chính anh để USB này lên bàn của em.

- Em tự suy đoán ra sao?

- Suy đoán ư? Chính phó tổng cũ phủ nhận về cuộc gọi điện cho giám đốc. Nếu lời ông ấy đúng thì chỉ có thể anh là kẻ nói dối. Em không hiểu lý do vì sao anh lại làm vậy. Cuối cùng em đặt ra giả thuyết, anh làm theo lệnh từ phó tổng mới, hại giám đốc. Vì vốn dĩ, ông ấy là kẻ thù với phó tổng cũ.

Tôi dừng lại, chờ xem thái độ từ đối phương. Vẫn vậy, dáng vẻ của anh Quốc không hề đổi khác, cứ thản nhiên bình tĩnh lạ lùng.

Nhìn anh không giống kẻ bị vạch trần mà là một người đang cảm thấy thú vị trước việc lắng nghe người khác nói tỉ mỉ về màn kịch được dàn dựng. Anh im lặng, không phủ nhận nhưng cũng chưa thừa nhận. Tôi hiểu nên nhanh chóng lên tiếng:

- Anh yên tâm, trước khi vào đây em đã quan sát kỹ rồi, chẳng có ai cả. Vả lại, anh đâu cần lo lắng gì nếu thừa nhận, đằng sau anh đã có phó tổng chống lưng rồi mà, đúng không?

Tự nhiên anh nở nụ cười đồng thời đưa tay cầm USB nằm chờ đợi nãy giờ, gật gù:

- Anh chưa bao giờ đánh giá thấp về em.

- Vậy anh thừa nhận sao?

- Đúng là anh có bắt tay với thư ký Lệ, làm nên kế hoạch nho nhỏ này theo yêu cầu từ phó tổng mới tuy nhiên khác cô ta ở chỗ, anh không phải là "người" của ông ta. Đây đơn giản là sự hợp tác thôi.

Thấy tôi còn mù mờ, anh Quốc chậm rãi cầm chiếc ghế gỗ nhỏ giống hệt đồ chơi con nít, đặt ngay ngắn giữa đồng hồ sơ lộn xộn, mỉm cười nói rõ ràng:

- Anh muốn chiếc ghế giám đốc Minh An.

Tôi có hơi bất ngờ khi nghe về tham vọng của anh. Bản thân mơ hồ đoán ra vài điều, tôi nghĩ về những mối quan hệ để thăng tiến, những khoản tiền đút lót mua tước quyền, tất cả vốn là quy luật không thể thiếu trong xã hội hiện đại.

- Về như em đã hiểu ra. Có biết, anh phải tốn bao nhiêu để có được lời hứa từ phó tổng về chiếc ghế giám đốc?

- Và ông ta muốn anh làm một số chuyện nữa?

- Lúc còn tại nhiệm, phó tổng cũ làm mất lòng nhiều người dưới quyền, trong đó có phó tổng mới. Và khi phó tổng mới lên nhậm chức, ông ta thẳng tay dẹp bỏ những thân tín của phó tổng cũ, dĩ nhiên con rể Đinh Huy là một cái gai lớn cần nhổ bỏ. Là thời thế thôi, ai có tiền và quyền thì có tất cả.

- Nếu như vậy thì chỉ cần chuyển anh ta sang công ty khác, giữ vị trí trưởng hay phó phòng cũng được mà.

- Chính anh cũng thắc mắc về chuyện này. Về như, đối với phó tổng cũ, phó tổng mới không chỉ đơn giản là ghét thôi mà còn ẩn chứa một mối thù nào đấy. Không những muốn cắt chức Đinh Huy, ông ta còn phải hại anh ta thật thảm nên mới yêu cầu thư ký Lệ bày ra mọi chuyện.

Trong thế giới quyền lực, người này đố kỵ với người kia, người kia đố kỵ với người khác, làm sao tránh khỏi. Đôi khi cứ ngỡ mình chẳng làm gì nhưng hóa ra đã trở thành kẻ thù trong mắt kẻ khác rồi. Giọng anh Quốc tiếp tục vang lên:

- Nếu anh nhớ không lầm, hình như Huỳnh Trân, con gái phó tổng cũ từng gây ra chuyện gì đó nghiêm trọng đối với con gái phó tổng mới, có lẽ vì thế mà ông ta càng không loại trừ. Biết rõ mối quan hệ vợ chồng giữa cô ta với Đinh Huy khá tệ nên đã gây thêm hiểu lầm.

Giờ tôi đã hiểu lý do anh Quốc đưa Huỳnh Trân đến Minh An vào chiều hôm qua. Phó tổng mới, người muốn kéo tất cả gia đình phó tổng cũ vào cuộc trả đũa này, thậm chí biến tôi và Lâm Đạt trở thành

con cò để đạt được mục đích. Có lẽ ông ta cũng biết phần nào về mối hiềm khích giữa chúng tôi với Đình Huy.

Bật đèn, căn phòng trọ của Lâm Đạt sáng bừng. Uể oải, tôi đi vào phòng ngủ rồi thả phịch người xuống giường. Chiếc nệm êm ái cùng hơi ấm của anh lưu lại khiến tôi thấy thoải mái. Rồi công ty, tôi không về nhà mà đến đây, căn phòng này sẽ giúp tôi có cảm giác như đang ở gần anh. Tôi nhớ và muốn được nằm trong vòng tay Lâm Đạt, để xua đi những muộn phiền, chán chường lẫn mệt mỏi.

Sau cuộc nói chuyện với anh Quốc, tôi buồn kinh khủng. Tôi giận vì người ta có thể dễ dàng lợi dụng mình, biến mình thành một nước cờ. Vốn chỉ là một nhân viên nhỏ bé bình thường, ấy vậy vẫn bị kéo vào vòng tranh giành, hãm hại của quyền lực. Tôi mong cuộc sống bình lặng, tại sao trời không để yên? Tóm lại là tôi chán ghét những mưu mô, toan tính, kể cả những kẻ tạo ra chúng.

Nghiêng người và nhắm mắt lại, tôi có phần nhẹ nhõm vì cuối cùng mình cũng đã thoát ra khỏi vòng xoáy thù hận kia. Như thư ký Lệ nói, "chuyện còn lại đích thân tôi sẽ làm", nghĩa là từ giờ tôi được trở về với sự bình yên, phải không? Điều sau cùng tôi mong là Lâm Đạt sẽ quay về, thật nhanh. Vì quá mệt, nên tôi thiếp đi khi trời chiều nhường chỗ cho đêm tối yên ả, trong hơi ấm từ chủ nhân của căn phòng.

Chẳng rõ tôi đã ngủ bao lâu, cho đến khi bên tai nghe loáng thoáng tiếng mở cửa phòng khe khẽ, tiếng bước chân và ai đó đang đến gần. Rất nhanh, một bàn tay ấm áp dịu dàng vuốt lên mái tóc rối khiến tôi giật mình choàng tỉnh. Dưới ánh sáng hắt ngược từ chiếc đèn huỳnh quang, gương mặt Lâm Đạt hiện ra thật rõ. Anh xuất

hiện, bất ngờ đến nỗi cứ ngỡ một phép màu nào đấy đang hiện diện và tôi chỉ biết nằm bất động, giương mắt nhìn chăm chăm. Trước dáng vẻ đó, anh buồn cười đồng thời véo nhẹ má tôi, cất giọng trầm ấm quen thuộc:

- Em nhìn gì mà cứ như anh là ma vậy.

Chậm rãi ngồi dậy, các cơ mặt vẫn ngây đờ và tôi biết cái biểu hiện bây giờ của mình rất mắc cười, nửa bất ngờ nửa kinh ngạc. Nắm lấy hai cánh tay anh đang đỡ lấy cơ thể mình, tôi hỏi khẽ nhưng vẫn nhận ra sự luống cuống:

- Là anh sao?

- Ủm, anh về rồi.

Chỉ một câu trả lời ngắn ngủi thôi mà tôi mừng đến bật khóc. Lâm Đạt đã trở về, đang ở ngay trước mặt tôi, vẫn to lớn và an nhiên như mọi lần. Bỗng chốc, tôi thấy thân thể mình nhẹ hẫng, chẳng còn đủ sức để bám víu nên cứ thế sà vào lòng anh, mong được chở che nâng đỡ. Nhìn tôi cứ như chú chim nhỏ lạc bầy một thời gian dài, bất chợt vui mừng khi tìm về khoảng trời bình yên xa xưa. Tôi thích cái cảm giác khi vòng tay anh siết chặt, thích cái cách anh vẫn luôn im lặng và ở bên cạnh, thích cả nụ hôn nhẹ đặt lên mái tóc như thể anh sẽ là tất cả đối với tôi. Người đàn ông đó đã nhẹ nhàng bước vào cuộc đời tôi, rồi yêu tôi cũng thật êm đềm như thế.

- Sao em lại ngủ ở đây?

Vẫn nhắm mắt tận hưởng bình yên, tôi trả lời vì mình nhớ anh, sau đó lại bảo:

- Em không nghĩ là anh sẽ về sớm đến vậy.

- Ủ, anh cũng tưởng thế, nhưng công an nói rằng giám đốc đã gọi điện bảo tất cả chỉ là nhầm lẫn và không có ý kiến anh, nên anh được về.

Chẳng mấy bất ngờ về kết quả này, tôi mỉm cười gật đầu trong khi anh hạ giọng:

- Anh xin lỗi vì khiến em lo lắng, lỗi tại anh đã không biết kiểm chế mình.

- Không sao cả, anh trở về là được rồi, em chỉ cần có thể thôi.

Lâm Đạt thở mạnh, ra điều đồng ý. Ôm anh thêm một lúc, tôi nhìn lên, nhìn mặt:

- Người anh hơi như cú ấy.

Không hề tự ái một chút nào, anh đưa mũi người tay áo, thản nhiên đồng tình:

- Hai ngày ở suốt tại đồn, anh có tắm rửa đâu mà không hôi, giờ đi tắm đây.

- Ấy khoan, em tắm trước đã.

- Sao? Em về nhà mà tắm, chứ tắm ở đây làm gì.

- Tối nay em định ngủ ở nhà anh, không về.

Nhìn tôi một hồi lâu, Lâm Đạt khẽ chặc lưỡi biểu hiện chán chường điều gì đó:

- Em lại bắt anh ngủ ngoài phòng khách hả?

- Đâu nào, chúng ta có thể ngủ chung giường mà.

Tiếp tục nhìn tôi lần hai, sau đó anh bật cười thú vị. Đọc được sự nham hiểm trong mắt anh, tôi khoanh tay làm mặt nghiêm:

- Anh chớ có nghĩ bậy bạ. Em nằm bên đây, anh nằm bên kia, ở giữa lấy chăn làm ranh giới cấm ai xâm phạm qua chỗ nhau.

Ngừng cười, anh ngồi thụp xuống giường, mặt đối diện tôi, gõ nhẹ lên mũi:

- Nè, cô muốn thử sức chịu đựng của một thằng đàn ông sao?

Tự dưng ngưng ngưng, tôi im lặng. Lâm Đạt lại cười bảo, chờ anh tắm xong rồi sẽ đưa tôi về. Lúc anh đứng dậy rời đi, chẳng hiểu sao tôi thấy ảm ức lắm, quyết không chịu thua. Lập tức đứng lên, tôi bước nhanh đến đồng thời túm lấy áo anh, dùng hết sức kéo giật lại. Do bất ngờ nên anh chới với, ngã mạnh ra phía sau. Nhân cơ hội đó, tôi vừa chạy ra khỏi phòng vừa nói lớn:

- Đừng hòng! Em sẽ tắm trước!

Rất nhanh, tôi nghe tiếng bước chân của anh chạy theo, cùng câu nói vọng ra:

- Anh là chủ nhà này, em vô lý thật!

Tôi bị anh rượt đuổi, chạy khắp nơi trong phòng. Bên ngoài, đêm đã buông.

Đám tang của Thương được tổ chức đơn giản và diễn ra trong một buổi sáng đầy nắng, bầu trời trong xanh vời vọi cùng những

đám mây trắng trôi lững lờ. Thật kỳ lạ khi vào ngày em đưa tiễn em, mọi vật lại đẹp đẽ vẹn nguyên thế này, hoàn toàn trái ngược với 26 năm em sống khổ đau. Phải chăng ông Trời muốn dành cho em một điều gì đó, dù là trong cái chết, như để bù đắp?

Nằm trong cỗ quan tài đen chưa đầy nắp, trông Thương thật thanh thản với giấc ngủ bình yên. Ở bên phải là bố em và vợ ông, hai đứa con của họ. Còn bên trái là anh Vinh với người của gia đình chồng. Ai nấy đều lặng lẽ đứng đó, chẳng khác gì cây khô héo hắt chờ đợi cơn mưa. Nỗi buồn trên mặt họ hiện hữu, lần đầu tiên lại chân thật đến thế. Hẳn họ nghĩ rằng, chẳng cần phải giả bộ trước người đã khuất.

Người đến dự tang khá đông, phần lớn là bạn bè của Thương và người ở công ty Minh An. Họ vẫn mang dáng vẻ bất động, có người thì thần thờ hệt như vẫn chưa tin rằng em đã rời xa nhân thế, sẽ nằm yên mãi mãi dưới lòng đất. Phải rồi, ngay cả tôi cũng thấy em ra đi quá vội vã, còn chưa kịp gặp mặt lần cuối. Cạnh tôi là Huyền và anh Kiệt, nỗi xót xa phản chiếu trong đáy mắt mờ nhạt, nhòe nhoẹt nước. Ở bên này là Lâm Đạt, cũng có biểu hiện giống nhiều người tại đây, quá bất ngờ. Một tuần trước vẫn còn thấy Thương, ấy vậy giờ đây gặp lại trong đám tang của em. Mới thấy đó đã mất đó, đời đâu ai biết hết chữ ngờ.

Lúc quan tài của Thương từ từ hạ xuống đất, trong nhóm người dự tang liên tục vang lên âm thanh nức nở cố kìm nén. Tôi không khóc, gương mặt cũng không mang nét biểu cảm gì là đau đớn. Mất cảm xúc còn đáng sợ hơn việc rơi nước mắt.

Lần lượt đặt hoa lên bia mộ, mọi người ra về. Lâm Đạt nán lại, nói an ủi anh Vinh vài câu. Tôi với Huyền đứng gần nhau, ai nấy đều lặng im, đưa mắt nhìn mấy cành hoa tươi nằm trên nấm đất. Chợt,

chúng tôi nghe giọng chị Phúc vang khẽ ngay gần bên, ẩn chứa trong đó nỗi niềm tiếc thương không tả hết:

- Đúng là con người sao có thể dễ dàng ra đi như vậy chứ. Hạnh phúc chưa được bao lâu mà em ấy lại phải chết sớm.

Tôi lặng im, Huyền cũng vậy. Khoảng lặng chen vào giữa chúng tôi trở nên dài vô tận. Thời gian trôi qua chậm rãi, như đè nặng lên tâm trạng buồn bã của người ở lại. Lát sau có tiếng anh Kiệt gọi, Huyền liền rời đi. Khi chỉ còn lại hai người, bấy giờ chị Phúc mới khẽ khàng nói tiếp điều dang dở ban nãy:

- Hôm qua, chị đã nói lời chia tay với người đó.

Ngạc nhiên, tôi quay qua nhìn chị và cũng thấy chị nhìn mình, cười buồn:

- Cái chết của Thương khiến chị không khỏi suy nghĩ. Rất nhiều lần, chị bất chợt nắm tay người đó nhưng người đó cứ hờ hững không hiểu được nên đôi khi để vụt mất đi, đến nỗi có lần người đó hỏi vì sao chị cứ thích nắm tay. Thật buồn làm sao khi chị cứ ở bên cạnh người đàn ông chẳng bao giờ hiểu mình dù chỉ một giây. Chị nghĩ về Thương, cuối cùng chọn sự chia tay.

- Chị không sợ cô đơn nữa sao?

- Sợ chứ, thế nhưng từ giờ trở đi, chị sẽ không vì sợ cô đơn mà tùy tiện chấp nhận tình cảm của ai đó, dùng nó như một sự khỏa lấp. Bởi vì nếu ở bên cạnh người không hiểu mình thì càng cô đơn hơn nhiều.

Tròn xoe mắt, tôi nhìn gương mặt bình yên của chị Phúc. Vẫn là nỗi buồn mọi khi nhưng lúc này trông nó thực sự thanh thản và tôi

hiểu, chị mãi nguyện với lựa chọn sống cùng với nỗi cô đơn này. Không nói gì, tôi chớp nhẹ hàng mi và mỉm cười. Gió tự dưng thổi, lay động những nhánh cây ngọn cỏ nghe xào xạt. Hòa lẫn trong thanh âm êm đềm ấy, vẻ như tôi nghe lời thì thầm của Thương, rằng: Đừng ai giống như em, dùng cả cuộc đời chỉ để đổi lấy sự an ủi ngắn ngủi.

Vài ngày sau, trong công ty Minh An xảy ra chuyện lớn và đó là kết quả mà tôi đã biết trước. Chẳng rõ có phải thư ký Lệ đưa những bằng chứng gì cho phó tổng để ông ta trình lên tổng giám đốc, xem xét về hành vi của Đinh Huy hay không mà bên tổng công ty gấp rút cắt chức anh ta, điều xuống làm nhân viên đồng thời chuyển qua công ty Sơn Bắc làm. Đó chẳng qua chỉ là bề nổi của sự việc, tôi hiểu "mặt chìm" bên dưới là liên quan đến mối quan hệ giữa anh Quốc với phó tổng. Sự tham vọng và những gì anh ta bỏ ra để đánh đổi. Hiện tại, tổng công ty đang xem xét việc cử ai ngồi vào chiếc ghế giám đốc Minh An. Các nhân viên nhân dịp này bàn luận sôi nổi, riêng tôi thì biết trước đó là ai rồi. Mất đi chỗ dựa lại đột ngột bị "mưu cao kế hiểm" của kẻ khác ụp lên đầu, Đinh Huy chẳng kịp trở tay, chỉ còn biết đón nhận kết cục thê thảm. Từng là con rể của phó tổng danh tiếng, được nâng đỡ biết bao nhiêu, nay lại thất thế mất tất cả.

Tình cờ thế nào, tôi lại chạm mặt Đinh Huy từ phòng giám đốc bước ra, trên tay cầm theo thùng giấy to đựng chứa những hồ sơ giấy tờ chẳng còn quan trọng nữa. Chúng tôi ngừng lại nhìn nhau, cứ như Ngưu Lang Chức Nữ bị chia cắt đôi bờ. Thiết nghĩ cũng nên giữ chút thể diện cho giám đốc cũ, tôi liền cúi chào. Lúc ngược mặt lên thì tôi đã thấy anh ta đứng ngay phía trước, cách vài bước chân.

- Cô vui khi thấy tôi có kết cục này chứ gì?

Việc thay đổi xưng hô theo kiểu lạnh lùng đó khiến tôi có chút bất ngờ. Nhưng kể ra thì cũng chẳng có gì lạ, khi mất đi mọi thứ, người ta sẽ bộc lộ bản chất thật thôi.

- Anh muốn nói gì nào?

- Cô bảo rằng không có ý muốn vạch trần tôi nhưng cuối cùng thì cô vẫn đưa USB đó ra, rồi cùng bắt tay với thư ký Lệ chơi tôi.

- Tôi thực sự không liên quan gì đến chuyện anh bị vạch trần tội lỗi cả. Người cố ý đẩy anh vào bước đường cùng là ai, chắc anh hiểu rõ.

Đã định chúc Đình Huy một câu may mắn khi đến Sơn Bắc, tuy nhiên trước dáng vẻ giận dữ, mím môi mím lợi ấy thì tôi chẳng còn hứng để nói gì cả, liền chào một tiếng rồi mau chóng cất bước. Nhưng rồi tôi nghe anh ta cất giọng:

- Cô và Lâm Đạt, cứ như những con ruồi vo ve, luôn khiến người ta bực mình. Lần gặp nhau trước thang máy, cô đã làm tôi rất khó chịu. Ba năm trước, lúc bị tôi bỏ rơi, trông cô đáng thương thế nào vậy mà khi gặp lại, cô lại đang vui vẻ nắm tay anh ta. Trong khi cuộc hôn nhân của tôi thất bại thì tại sao kẻ như cô có thể hạnh phúc chứ? Chẳng công bằng chút nào.

Bất động vài giây, tôi từ từ nhìn qua. Hiện tại gương mặt anh ta bắt đầu thay đổi và nó giống hệt biểu hiện của buổi chiều ba năm trước, vô cảm cùng nụ cười khinh.

- Vì quyền lực, tôi chấp nhận ở bên cạnh Huỳnh Trân dù không còn tình cảm gì, cô ta lại hay ghen và phiền phức. Rồi khi tôi đang

buồn chán muốn tìm người giải khuây thì đúng lúc gặp lại cô. Trước đây, chỉ cần ai đối tốt với cô một chút thì cô đã xiêu lòng, nhưng giờ thì khó thật đấy, tôi tìm đủ mọi cách mà vẫn thất bại. Biết không, tôi đã rất kiên nhẫn để đối xử tốt với cô.

Đứng yên, tôi nghe rõ ràng từng lời nói phát ra từ miệng người đàn ông đó, kèm theo cả tiếng cười nhạt nhẽo. Tôi đã đứng khi nói rằng, anh ta xem tôi như món đồ bỏ đi từ lâu, để rồi cảm thấy bức bối khi nó được nâng niu trong tay người chủ khác. Nếu anh ta bất hạnh thì không muốn tôi hạnh phúc. Đối với anh ta, tôi mãi mãi chỉ là thứ để lợi dụng. Ai rồi cũng phải trả giá cho lỗi lầm, chỉ là sớm hay muộn thôi. Hiện tại thay vì kinh ngạc thì tôi lại thấy vui vì sau cùng mình cũng biết ra sự thật. Khác với trước đây, tôi may mắn khi không phải đánh đổi bất kỳ điều gì, tất cả đều là nhờ trải nghiệm đắt giá của quá khứ.

- Cảm ơn anh vì đã nói tôi biết điều này.

Trước khi bỏ đi, tôi liền mỉm cười. Tạm biệt người đàn ông chưa giây phút nào thật lòng yêu thương tôi trong suốt cuộc đời này.

GÁI XẤU CÔNG SỞ

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 37: Công Sở 37: Ghi Lòng Tạc Dạ (Hết)

Cuối cùng thì anh Quốc chính thức ngồi vào chiếc ghế giám đốc Minh An sau quyết định đưa ra từ phía bên tổng công ty. Tất cả nhân viên khá bất ngờ. Khi còn là Trưởng phòng kinh doanh, năng lực của anh mọi người đều biết, vì vậy việc trở thành giám đốc này may mắn là không vấp phải sự bàn tán gì nhiều từ nhân viên. Kể từ giờ, công ty Minh An sẽ bước sang giai đoạn mới. Bên cạnh đó, còn có một chuyện bất ngờ chẳng kém, chính là tôi và Lâm Đạt bị chuyển qua công ty Hòa Thịnh làm việc, từ yêu cầu của anh Quốc. Kể từ lúc hiểu rõ mọi chuyện, tôi cũng đoán mình sẽ bị chuyển đơn vị công tác. Đơn giản vì không có giám đốc nào thích giữ lại những kẻ biết quá nhiều bí mật. Thú thực, tôi mong điều này sẽ xảy ra, bởi thật khó để làm việc dưới quyền một giám đốc đã từng biến mình thành con cò. Tôi chỉ tiếc mỗi việc là phải chia tay Huyền, anh Kiệt, chị Phúc và các đồng nghiệp từng làm việc chung với mình hơn một năm qua.

Ai nấy khi biết tin đều buồn bã. Chiều hôm đó sau khi tan việc, mọi người quyết định tổ chức bữa tiệc chia tay nho nhỏ dành cho chúng tôi. Tham dự tiệc dĩ nhiên không thể thiếu Huyền và anh Kiệt, ngoài ra còn chị Châu, chị Lý, chị Hoài, anh Lưu, cả chị Phúc nữa. Dùng nước ngọt thay bia, Huyền giơ lên, nói to:

- Nào, mọi người cùng chúc cho Nguyễn và anh Đạt gặp nhiều may mắn, nhiều thành công khi đến công ty Hòa Thịnh!

Gần 10 cái miệng hô "dô" thật lớn rồi uống cạn nước ngọt. Đưa tay quệt miệng, bấy giờ anh Kiệt mới quay qua, bô bô ba ba cái miệng:

- Sang chỗ làm mới rồi nhớ đừng quên các anh em nhé.
- Phải đó, thỉnh thoảng hai người ghé qua Minh An thăm mọi người nha.

Chị Lý nắm tay tôi, vỗ nhẹ. Đối diện, chị Hoài với anh Lưu gật đầu liên tục ủng hộ điều này và như thể muốn nói là sẽ luôn sẵn sàng đón tiếp chúng tôi. Bên cạnh, Huyền cứ sục sùi mãi, trông thế mà cô lại thuộc tuýp người dễ xúc động:

- Huyền sẽ gọi điện cho Nguyễn với anh Đạt. Vài ngày trước là Thương, giờ lại đến hai người, Huyền buồn quá đi mất.

Nghe nhắc đến Thương, mặt ai nấy đều trầm lắng lại. Quan sát vẻ mặt tiếc nuối của tất cả, tôi liền cười tươi, cốt khóa lấp đi không khí buồn bã:

- Nguyễn chỉ chuyển công ty làm việc thôi chứ có phải một đi không trở về đâu nào, mọi người đừng làm vẻ mặt như thế. Nguyễn hứa vài ngày sẽ cùng Lâm Đạt đến Minh An. Mọi người ở lại làm việc thật tốt đó.

Đặt lon nước ngọt xuống bàn, chị Phúc nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm nghị khó chịu mọi lần biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng chẳng khác nào một người chị gái, dặn dò:

- Em cũng vậy, đừng để mắc sai sót và cố gắng tập trung vào công việc.

Tôi gật đầu xong thì Lâm Đạt, nãy giờ chưa nói lời nào, liền chậm rãi lên tiếng:

- Cảm ơn mọi người suốt thời gian qua đã giúp đỡ. Dù không còn làm chung với nhau nữa nhưng chúng ta vẫn sẽ luôn cố gắng.

Cứ hễ anh nói câu nào là chị Châu đều vỗ tay hưởng ứng dữ lắm. Đang nói chuyện vui vẻ thì chợt, chúng tôi ngạc nhiên vì thấy chị Ân xuất hiện. Trước, nhìn chị thân thiện bao nhiêu thì giờ lại tỏ ra xa cách, lạnh nhạt bấy nhiêu. Có lẽ từ sau chuyện đánh ghen với chị Châu xong rồi đến việc chồng là anh Quốc trở thành giám đốc thì chị càng thể hiện đáng vẻ bề trên. Nói gì thì nói, thân phận bây giờ của chị đã khác trước rất nhiều, là vợ của một giám đốc. Thấy chúng tôi, chị Ân tiến lại gần. Tôi không nghĩ là chị có nhã hứng đến đây để tham gia tiệc chia tay này. Dừng bước, chị đưa mắt nhìn qua một lượt rồi ngừng ngay tôi và Lâm Đạt, từ tốn:

- Thật buồn khi phải chia tay, nhỉ? Nhưng đây cũng chưa hẳn là điều tồi tệ. Mong cả hai sẽ có công việc tốt ở Hòa Thịnh.

Không đáp lời, tôi và Lâm Đạt chỉ khẽ gật đầu. Tiếp, chị chuyển ánh mắt sắc bén, lãnh đạm sang chị Châu đang mang gương mặt tránh né, cao giọng:

- Chắc em cũng biết tin anh Quốc quay trở lại với chị, đúng không? Hà, chắc em mừng hệt rồi vì nghĩ anh ấy sẽ li dị chị chứ gì. Tuyệt đối không xảy ra chuyện đó đâu! Anh ấy cần chị để giữ vững địa vị của mình. Còn em, mãi mãi cũng chỉ là tình hờ, kẻ không có danh phận. Buồn thật!

Chị Châu im lặng, hoàn toàn trái ngược với tính cách thích hơn thua của mọi ngày. Vì chị nghĩ bản thân không cần phải tranh cãi với

đối phương hay vì lời chị Ân là hoàn toàn đúng và chị chẳng biết nói gì? Đáng về yếu thế từ chị khiến chị Ân có phần thỏa mãn, liền nở nụ cười thích thú.

- Cho dù có sống đau khổ thế nào thì tôi cũng không bao giờ li dị. Hai người đừng mơ mà được đến với nhau.

Đó là điều cuối cùng chị Ân nói trước khi quay lưng rời khỏi. Những người còn lại, kể cả tôi, kín đáo nhìn nhau về e dè. Về phía chị Châu, bị dẫn mặt và hạ nhục như thế trước mặt nhiều người, đã cảm thấy khó chịu đến nỗi phải dùng nụ cười gượng gạo để khóa lấp đi sự buồn tủi của chính mình.

Như chị Ân nói, anh Quốc đã rút đơn li dị, quyết định trở về với vợ. Và giữa anh với chị Châu còn giữ mối quan hệ ngoài lề hay không, điều ấy chẳng ai rõ ngoài chính người trong cuộc. Nhìn chị Châu vừa uống vừa cười nhưng khóe mắt đỏ hoe, là tôi thấy chị thật tội nghiệp. Những người phụ nữ đẹp, thường không có hạnh phúc mỹ mãn. Họ được nhiều người vây quanh ấy vậy một lời cầu hôn thực sự chờ mãi vẫn không đến. Rồi tuổi thanh xuân qua đi, sắc đẹp rời xa, đến lúc đó họ còn lại gì? Bỗng chốc, tôi nghĩ đến Thương, chị Phúc, chị Mỹ, hay Huyền, kể cả chị Ân. Dù xinh đẹp hay xấu xí, phụ nữ vẫn mong có một tình yêu trọn vẹn.

Ra khỏi cổng công ty, sau khi tạm biệt mọi người tôi, và Lâm Đạt cùng rảo bước đến trạm xe buýt. Lúc băng qua bên kia đường, tôi cất tiếng chán nản:

- Biết thế nào cũng sẽ bị chuyển chuyển nhưng em vẫn hựt hững sao ấy.

Lâm Đạt tự dưng dừng bước, bàn tay nắm tay tôi cũng kéo lại, rồi bảo:

- Nhiều lúc trong cái rủi lại có cái may. Minh An là một môi trường có tính cạnh tranh cao, hầu hết mọi người đều rất toan tính, nó không phù hợp với chúng ta. Tránh xa một nơi đầy thị phi thật ra cũng là điều tốt.

- Ủm, anh nói đúng. Em không muốn phải bị lôi kéo vào những kế hoạch trả thù giống vậy nữa. Dù sao thì làm việc ở đâu không quan trọng, chỉ cần chúng ta luôn bên cạnh nhau là được.

Mỉm cười gật đầu, anh nhẹ nhàng ôm tôi. Cũng ôm chặt lấy anh, tôi nhắm mắt, thấy bình yên nhẹ nhõm. Đúng vậy, nếu luôn có anh bên cạnh và ôm nhẹ nhàng thế này thì tôi chẳng còn sợ gì nữa, bản thân tin rằng mình đủ sức vượt qua tất cả. Chợt, tôi nghe anh hỏi, có biết hôm nay là ngày gì không. Tôi liền đáp không biết.

- Còn chưa suy nghĩ mà em vội trả lời vậy sao?

- Anh biết em không giỏi nhớ những khoản này mà. Hôm nay không phải sinh nhật em hay sinh nhật anh, thế thì là ngày gì?

Anh ôm siết tôi hơn và tôi nghe anh cười khẽ, hơi thở phả ra trong chiều se lạnh:

- Là ngày kỷ niệm một năm chúng ta yêu nhau.

- À, phải rồi. Suýt là em quên khuấy, thật có lỗi với anh quá.

- Vậy thì chuộc lỗi đi, anh muốn nghe em nói "em yêu anh".

Lâm Đạt khôn ghê, cứ toàn bắt tôi nói lời bày tỏ trước hoài. Nếu nhớ không lầm, tôi đã nói ba từ mùi mẫn đó với anh không ít hơn bốn lần rồi. Tuy hơi ảm ức nhưng vì nghĩ mình có lỗi trước do quên mất ngày trọng đại hôm nay nên tôi đành phải chuộc lỗi bằng cách làm cho anh vui lòng. Nghe anh giục, tôi cười phì, nói khẽ:

- Em yêu anh.

Và lúc tôi vừa dứt lời thì một cách bất ngờ, anh thì thào vào tai tôi đúng ba từ:

- Anh yêu em.

Kinh ngạc đến mức, tôi đã bất động trong vài giây, như thể định hình xem mình có nghe lầm chẳng. Hẳn dáng vẻ trơ trơ ra như đá của tôi khiến Lâm Đạt tưởng là tôi không nghe rõ nên liền lặp lại lần nữa lời bày tỏ mà sau 365 ngày yêu nhau anh mới nói với tôi lần đầu tiên. Tôi nhận ra, chiều hôm nay lạnh thật, đến mức toàn thân run lên và một thứ xúc cảm tuyệt diệu nào đó vỡ òa trong tim tôi. Mau chóng rời khỏi lòng anh, tôi hồi hộp hỏi lại lần nữa:

- Anh... vừa nói gì vậy?

Nhíu mày trong thoáng chốc, anh thở dài chán nản kèm theo âm thanh chặc lưỡi:

- Anh nói đến hai lần mà em không nghe thì đành chịu.

- Không, em có nghe... Chỉ là, em bất ngờ quá nên muốn anh nói lần thứ ba.

- Thôi, anh không nói nữa. Em tưởng anh nói câu đó dễ dàng lắm à?

Nhanh chóng quay lưng đi, hình như Lâm Đạt hơi ngượng. Tức thì, tôi bước vội theo anh, vừa nắm tay giật nhẹ vừa năn nỉ anh nói thêm lần nữa cái câu tuyệt vời ấy. Nhưng anh kiên quyết không nói, bảo tôi ráng chờ đến cơ hội khác. Khó khăn lắm mới nghe người lãnh đạo như anh bày tỏ, tôi không bỏ cuộc đâu. Thế là chiều hôm đó, kỷ niệm một năm yêu nhau, anh đã dành tặng tôi một món quà.

Hai năm sau.

Thấm thoát 730 ngày đã trôi qua. Chẳng ngờ được thời gian lại trôi đi nhanh đến thế. Kể từ khi rời khỏi công ty Minh An, tôi và Lâm Đạt đến công ty Hòa Thịnh làm việc cũng đã được hai năm. Có thể nói, công việc ở đây khá suông sẻ, dĩ nhiên thỉnh thoảng tôi vẫn đến Minh An thăm mọi người. Huyền và anh Kiệt đã kết hôn được một năm, hiện đang chờ đưa con đầu lòng ra đời. Chị Phúc vẫn như thế, còn chị Châu nghe đâu là còn dính dáng đến anh Quốc. Về tình cảm giữa tôi với Lâm Đạt vẫn rất tốt, thậm chí có phần khăng khít hơn xưa. Duy có một điều khiến tôi bắt đầu bận tâm, đó là hiện tại tôi bước sang tuổi 29 rồi mà chuyện kết hôn còn bỏ ngõ. Nhiều lúc tôi muốn nói với anh nhưng lại thôi, vì thiết nghĩ người nghiêm túc như anh hẳn đã có hoạch định riêng. Cuối cùng, tôi vẫn cứ chờ thôi.

Sau khi giải quyết vài vấn đề tranh chấp với họ hàng xong, Lâm Đạt đã lấy lại được quyền sở hữu một mảnh đất nhỏ mà trước đây ông bà ngoại vốn dĩ để lại cho mẹ anh. Tiếp, anh dùng số tiền tiết kiệm suốt mấy năm đi làm, xây ngôi nhà một tầng khang trang. Ngày đến thăm nhà mới của anh, tôi thích thú vô cùng.

Mở cửa sổ tầng một ra ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, tôi xuýt xoa:

- Ở đây gió mát ghê! Em muốn dọn qua nhà anh ở luôn quá.

Trong khi tôi chỉ nói đùa cho vui thôi thì tự nhiên, Lâm Đạt nói thật tự nhiên rằng:

- Vậy thì em cứ qua đây sống với anh, cũng tốt mà.

- Anh nghĩ em là ai hả, vợ anh chắc.

- Thế em không muốn làm nữ chủ nhân của ngôi nhà này à?

Sự nghiêm túc và thẳng thắn của anh bất giác làm tôi thấy ngượng, liền nói lảng:

- Ủm, anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

Suy nghĩ một lúc, anh liền lắc đầu. Vờ làm bộ mặt thất vọng, tôi trả lời:

- Là ngày kỷ niệm ba năm chúng ta yêu nhau. Hai lần trước anh đều nhớ thế mà lần này lại quên.

- Vì lo chuyện xây nhà nên anh mới lỡ quên.

- Lỡ quên càng phải bị phạt. Anh mau chuộc lỗi đi.

Chống hông, tôi làm mặt nghiêm. Đối diện, Lâm Đạt cười cười rồi chậm rãi nắm tay tôi và yêu cầu nhắm mắt lại. Biết tổng anh định làm gì, tôi nhanh chóng nhắm mắt, hí hửng chờ đón một nụ hôn làm lành. Thế nhưng chờ mãi mà tôi không nhận được nụ hôn nào cả, trong khi anh cứ nắm tay tôi, đưa vật gì đó vào ngón tay. Do anh làm quá nhanh nên tôi chẳng hình dung ra đó là gì, mãi đến lúc anh cho phép thì tôi mới mở mắt ra. Đôi mắt tròn xoe khi tôi thấy ngay ngón

áp út bên tay trái, chẳng rõ tự bao giờ, bất ngờ xuất hiện chiếc nhẫn bạc.

- Em đồng ý nhận nó chứ?

Sực tỉnh, tôi nhìn Lâm Đạt không chớp mắt, một sự xúc động khôn tả từ từ kéo đến. Thấy mắt tôi đỏ hoe, anh dịu dàng áp hai lòng bàn tay vào mặt tôi, mỉm cười:

- Anh xin lỗi vì để em chờ đợi lâu đến vậy, anh chỉ muốn khi đã đủ khả năng cho em một tương lai chắc chắn thì mới cầu hôn. Đừng giận anh nhé.

Chớp nhẹ hàng mi, những giọt nước mắt hạnh phúc chảy ra nhẹ nhàng, tôi lắc đầu đồng thời ôm anh thật chặt. Tôi biết anh đã luôn nghĩ về nó, giống như mình. Nhắm mắt, tôi dựa đầu lên vai anh, lắng nghe nhịp đập rộn ràng sung sướng của trái tim. Còn anh cũng tựa cằm lên vai tôi, hỏi khẽ:

- Em không trả lời anh sao?

- Tự nhiên anh đeo nhẫn vào tay em mà chẳng hỏi ý kiến gì cả, lỡ em không đồng ý mà tháo ra thì thế nào?

- Cả đời này anh sẽ không cho phép em tháo nó ra.

Dấu nước mắt đang rơi liên tục vậy mà tôi vẫn bật cười trước lời khẳng định đó.

- Dù anh cho phép hay không, em cũng không bao giờ tháo nó ra.

Vừa nói, hai tay tôi vừa ôm chặt, như thể từ giờ sẽ không rời xa nhau. Tôi biết Lâm Đạt hạnh phúc khi nhận được câu trả lời sau cùng này, vì vòng tay đó siết chặt hơn.

Ngày diễn ra hôn lễ, khách đến tham dự rất đông. Từ đồng nghiệp đến bạn bè, tôi đều mời hết, gần 30 tuổi mà tôi mới được lên xe hoa thì đó quả là ngày trọng đại còn gì. Ngoài cha mẹ ra, chị Mỹ và chị Hương cũng rất hăng hái đưa thiệp mời cho nhiều bạn bè đến tham dự lễ cưới của cô em gái út "cuối cùng cũng có người rước đi". Dĩ nhiên, mọi người ở công ty Minh An cũng đến dự, thậm chí cả anh Chinh.

Cha mẹ không ngừng thút thít khi thấy tôi khoác trên người bộ váy màu trắng xinh đẹp, giống hệt lúc hai chị của tôi kết hôn. Bên cạnh, chị Mỹ xúc động mãi, cứ lấy khăn chấm nước mắt. Còn chị Hương vừa bế con vừa dặn dò tôi đủ thứ về cuộc sống hôn nhân. Đang khổ sở nghe chị nói liên hồi thì tôi chợt nghe giọng anh Kiệt bên ngoài vang lớn, cùng lúc cửa mở ra.

- Tôi đưa chú rể đến gặp cô dâu đây!

Anh cười nhe răng, bước qua một bên. Lâm Đạt xuất hiện, trông nửa quen nửa lạ với bộ comple chú rể màu đen bảnh bao. Gương mặt anh vẫn điềm tĩnh như mọi ngày, duy có chút gì đó ngượng ngập giống hệt một chàng trai lần đầu tỏ tình với một cô gái. Nhận ra điều ấy, tôi thấy buồn cười vô cùng, hóa ra lãnh đạm như anh mà khi trở thành chú rể rồi cũng mang dáng vẻ thế này. Anh định bước đến chỗ tôi thì đột ngột, chị Mỹ, chị Hương rồi cả Huyền nữa, đứng chặn ngay phía trước chẳng khác nào lính trấn giữ cửa ải. Đầu tiên là chị Mỹ nói trước.

- Chú Đạt, chú sắp trở thành chồng của Nguyễn rồi, chị muốn chú hứa vài điều. Thứ nhất là phải yêu thương, chăm sóc Nguyễn suốt đời.

Lâm Đạt chưa kịp gật đầu thì chị Hương đã tiếp lời chị Mỹ:

- Thứ hai, nếu chú ức hiếp Nguyễn hay dám thay lòng đổi dạ thì hai chị em tôi sẽ không bỏ qua đâu. Chú biết chưa?

Nở nụ cười nghiêm túc, anh gật đầu. Huyền chẳng rõ sao cũng hăng theo, bắt anh hứa đủ thứ. Nhìn cô mặc váy bầu mà tướng đứng gang chân, khoanh tay héch mặt là chẳng ai nhìn cười nổi. Trước thế "tấn công" dồn dập từ ba cô gái, Lâm Đạt thật vất vả để ứng phó. Chắc anh nghĩ, không ngờ đến gặp cô dâu mà cũng bị làm khó làm dễ đến vậy. Thương con rể, cha mẹ tôi liền cất tiếng giải vây, nhờ thế mà anh được thoát.

Bước đến đứng trước mặt, Lâm Đạt nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng nhất từ trước đến giờ, và tôi cũng dành cho anh sự triu mến lẫn niềm tin yêu trọn vẹn nhất. Đưa tay vuốt nhẹ tấm voan trắng trên tóc tôi, anh mỉm cười gật đầu. Chúng tôi, mỗi người đều trải qua rất nhiều chuyện để có được thời khắc trọng đại ngày hôm nay. Hạnh phúc, đau khổ, đánh mất, tất cả đều đã nếm trải, và ngay lúc này đây, tôi và anh đều nhận ra rằng, những điều đó đều xứng đáng để có thể bên nhau.

Ngay cả lúc nắm tay Lâm Đạt, cùng đi vào sảnh cưới làm lễ, tôi vẫn không quên được những tháng năm yêu nhau, và cảm giác hạnh phúc lớn lao đang hiện diện lúc này. Lần đầu tiên gặp mặt là bảy năm trước, tôi với anh đều chưa là gì của nhau. Ba năm sau số phận để cả hai gặp lại, từ những bồi hồi xao xuyến thuở ban đầu rồi tiếp theo là tình yêu nảy nở. Từng giận hờn, từng xa cách nhưng

chúng tôi vẫn quay về bên nhau, và cuối cùng là buổi lễ kết hôn ngày hôm nay. Đôi lúc cứ ngỡ, mọi thứ là giấc mơ vì nó trôi qua thật nhanh. Đúng là chúng ta không thể có một tình yêu vĩnh cửu, nhưng sẽ có những khoảnh khắc vĩnh cửu trong tình yêu. Và để về sau nhớ lại, dù đời có ra sao đi nữa, chúng ta cũng sẽ không trắng tay.

Làm lễ kết thúc, Lâm Đạt giữ trọn lấy gương mặt hạnh phúc của tôi trong hai lòng bàn tay, tôi nhìn anh cười mãi nguyện rồi nhắm mắt lại. Rất nhanh, môi tôi cảm nhận sự nồng ấm từ môi anh. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng kéo dài, quyến chặt những hương vị ngọt ngào mà không ngôn từ nào diễn tả được, trong tiếng vỗ tay thật lớn cùng những lời chúc mừng vang dội.

Ngôi nhà chìm trong đêm tối tĩnh mịch.

Không một âm thanh nào ngoài tiếng thời gian vẫn trôi chậm rãi.

Trong căn phòng nhỏ không chút ánh sáng, tất cả đều bị đêm đen bao phủ, đêm tân hôn của chúng tôi diễn ra thật êm đềm.

... Cơ thể bịn rịn mồ hôi, Lâm Đạt chống tay xuống giường rồi cúi mặt nhìn tôi. Dù không gian rất tối nhưng tôi vẫn thấp thoáng nhìn thấy nụ cười dịu dàng ấy khi anh đưa tay quệt nhẹ nước mắt cho tôi, ân cần hỏi:

- Đau lắm không?

Tất nhiên rồi! Anh đừng hỏi em những điều hiển nhiên như thế chứ! Tôi thầm nghĩ, với hơi thở gấp gáp, đứt quãng. Thế nhưng khi trông thấy gương mặt thật gần của anh, nó tràn đầy hạnh phúc thì niềm vui lớn lao xuất hiện xoa dịu mọi thứ, vì vậy tôi liền mỉm cười

lắc đầu. Nhẹ nhàng, anh nâng tôi dậy, ôm chặt. Còn tôi bầu chặt lấy hai vai anh, nhắm mắt mãi nguyện.

- Tốt rồi, mọi chuyện đã ổn...

Giọng Lâm Đạt thì thầm, êm đềm như một bài hát, dỗ dành tôi chìm vào giấc ngủ.

Đêm đầu tiên của tôi, những giọt nước mắt quyện vào nhau nhưng vô cùng hạnh phúc. Không còn gì vui sướng hơn khi người đàn ông làm cho tôi đau sẽ cùng tôi đi hết phần đời còn lại. Tất cả đều mơ hồ, duy chỉ có sự đau đớn này là hiện hữu, và nhờ thế tôi mới biết đây là thật chứ không phải mơ.

Nhất định, tôi và anh sẽ mãi mãi nhớ giây phút này.

Khi chúng tôi hòa nguyện làm một, cái đau ghi lòng tạc dạ.

(Sài Gòn, 01/12/2014 - 02/03/2015)